

BURMESE
CLASSIC
.com

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ရုပ်ရှင်ရုပ်သံအားလုံးဝန်းတွင်
မိုးလင်းစုသည်

စေတနာစာပေ
၏

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမြတ်မြတ်

လောပါမဆု

မမြတ်ရဲ့စာအုပ်တွေက အရမ်းဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ဇာတ်အိမ်ဖန်တီးမှုလည်းအရမ်းကောင်းတယ်။ တကယ်ပြောတာနော်။ အရမ်းကြိုက်တဲ့စာအုပ်ကတော့ 'မန္တလေးသားပဲ အခုလို အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကတောင် အားပေးနေတဲ့မမြတ်တစ်ယောက်ဒီထက် မက အောင်မြင်ကျော်ကြားပါစေ ...

နာရီမိနစ်စက္ကန့်နှင့်အမျှ ပျော်ရွှင်မှုများစွာကို မဆုတစ်ယောက် ထာဝရပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ မဆုရေ ထာဝရသတိရအားပေးလျက်ပါဗျာ။ ၂၀၀၈(၁)လ ဦးကနေစပြီး မဆုရဲ့စာအုပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်အဆက်အသွယ် ြဘ်သွားတယ်။ ဆုရဲ့စာအုပ်တွေအမိ ပြန်လိုက်ဖတ်ရတယ်။ မဆုရဲ့ဆက်လက်တွက်ရှိလာမဲ့စာအုပ်တွေကိုမျှော်လင့်ရင်း ...

ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း
အားပေးနေမဲ့
ပိုင်ဖြိုး

တစ်သက်တာထာဝရ
အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့
ဆုတောင်းလျက်
အောင်အောင်

ပိုင်ဖြိုး
ကရင်ပြည်နယ်၊ မြဝတီမြို့၊
သယံဇာတညီနောင်ရွာ
ဗိုလ်ချုပ်အနောက်၊ ရှိုင်းကဖီး။

AC Aung Aung
Air 24264
A/C Anmament
No.98, Bomber Squadron,
Pathein Air Force.

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ချစ်သူ၏နဂါးသားရုပ်ဝန်းတွင်မိုးခေါင်နေသည်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၃၂၉၀၈၈၈

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၅၅၇၁၁၀၈

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး
၁၀၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်လှိုင် (ဝဥရော) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာဦး၊ နယ်။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၅၇၃) စေတနာ-OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်

မမြတ်

မမြတ်လို့ပဲ ခေါ်ခွင့်ပြုပါနော်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျောင်း
စာလည်းဖတ်ရင်း အပြင်စာအုပ်ကိုလည်း ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော်ကတော့ စာရေးဆရာအကုန်လုံးနီးပါးကို ဖတ်ဖြစ်ပါ
တယ်။ မမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေကိုကျတော့ ကျွန်တော်မှန်းလို့ကိုမရ
ဘူး။ အဲဒီလိုမျိုး တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ်ပုံစံမတူအောင် ထုတ်လို့လည်း
မမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေကို လူကြိုက်များကြတာထင်တယ်နော်။
မမြတ်ရေးထားတဲ့စာအုပ်တိုင်းလိုလိုကောင်းပါတယ်။

ဉာဏ်ဝင်းထွန်း

Second Year (Sic)

ပြည်ထောင်စုတိုင်းရင်းသားလူငယ်များ
စွမ်းရည်ဖွံ့ဖြိုးရေးဒီဂရီကောလိပ်
ရန်ကုန်

အမှတ်-၃၃၈၃၊
မြေတိုင်းအမှတ်(၆၁)
စစ်တောင်းလမ်း၊ ဒဂုံဆိပ်တမ်း၊
တောင်ဒဂုံ၊
NRDC ရန်ကုန်။

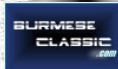
၏

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မရဲ့ ထွက်ရှိသမျှစာအုပ်တိုင်းကို အမြဲတမ်းအားပေးနေမဲ့ မရဲ့ ပုရိသတ်တစ်ယောက်အနေနှင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဇာတ်ကောင်နေရာတွင်ခံစားပြီး ဖတ်နေရတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ် ... ။ အမြဲတမ်း အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

မဆုမြတ်ရဲ့
ထားဝရဝရိသတ်
သက်ပိုင်

သက်ပိုင်

အမှတ်(၇၅၄)၊ ဆေးရုံကွက်(၄)လမ်း၊
(၁)စော်ဂျီလမ်း၊ ဝှတာရပ်ကွက်၊
တောင်ကုတ်မြို့၊ ရခိုင်ပြည်နယ်။

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

မဆုမြတ်

မဆုမြတ်လို့ခေါ်မယ်နော်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မိတ်ဆက်စာရေးဖူးတာမို့ အစီအစဉ်မကျရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေကိုတော့ လစဉ်တိုင်းမဟုတ်ပေမယ့် တော်တော်များများ ဖတ်ခဲ့ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ချက်လောက်ကြည့်မိသွားတာနှင့် တစ်သက်လောက်ခိုင်မြဲသွားစေမည့် ချစ်ခြင်းတွေလည်း ဒီကမ္ဘာမှာ အများကြီးရှိနေနိုင်လေသည် ဆိုတဲ့စာသားလေးကို ကျွန်တော် အရမ်းသဘောကျမိပါတယ်။ 'နလုံးသားတစ်ခု အရင်းပြု၍နဲ့ လိမ္မော်ပင်ပျိုလေးရဲ့ ကောင်းဘျိုင်'ကို အနှစ်သက်ဆုံးပါ။ နောင်လည်း အမြဲအားပေးနေမယ်။

ထွန်းလင်းအောင်(ဆင်ဖြူ)

C/O မြတ်ရတနာစတိုး

မြင်းခြံလမ်း၊ ဝန်ထမ်းရပ်ကွက်၊

မြစ်သားမြို့၊ မန္တလေး။

၉

စေတနာစာပေ
၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ညီမလေးက မရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မရဲ့စာအရေးအသားတွေကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ မရဲ့ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေကို မဟာအောင်လုပ်နိုင်တယ်နော်။ ဘယ်အချိန်ကကြိုက်သလဲဆိုတော့ ဆိုင်က ဆုမြတ်မွန်မွန်နားလို့ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ စတင်တော့ အရမ်းကိုကြိုက်သွားတယ်။ စာပေလောကမှာ ငွေကြယ်လေးတစ်ပွင့် ထွန်းလင်းတောက်ပလာတယ်နော်။ မ၊ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာနဲ့ နိုင်ငံတာဝန်ထမ်းဆောင်၍ အောင်မြင်တော်ကြားမှ အရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲပါစေ ...

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

ရင်းနှီးစွာဖြင့် မမဆုလို့ ညီမလေးကိုခေါ်ခွင့်ပြုပါ။ မမဆုစာအုပ်တွေဖတ်ရတာ သုံးအုပ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမဆုစာအုပ်တွေက အရမ်းဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ ညီမလေး တခြားစာအုပ်တွေလည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်။ မမဆုစာအုပ်ကို ပိုပြီးတော့နှစ်သက်ပါတယ်။ စာပေလောကမှာ အမြဲတမ်းအောင်မြင်မှုသာရမှုကို ဆောင်းနိုင်ပါစေလို့ အမြဲတမ်း ...

ဆုတောင်းလျှက်

မြတ်

မေမြတ်သူ(ခေါ်)မြတ်ဖူးဖူး

အမှတ်(၂၂) ဇေယျာလမ်း

မြို့မ(၇)၊ တမူးမြို့၊ စစ်ကိုင်း

ဆုတောင်းနေမယ့်

မမရဲ့

ညီမလေး

ခိုင်ဆုမွန်

ဦးဝင်းမြင့်+ဒေါ်အေးအေးတင့်

အမှတ်(၃)၊ ပျဉ်းကြီးလမ်း

ပေါင်းပင်စင်ရပ်ကွက်၊

လောင်မြို့၊ မကွေးတိုင်း

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုလို့ပဲခေါ်ပါရစေ

မမရဲ့စာအုပ်တွေက အရမ်းကောင်းတယ်။ ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိတယ်။ မမစာအုပ်ကို လသုံးစင်းနှင့်ကခုန်ခြင်းကစပတ်တယ်။ ကြယ်ကလေးရဲ့နှင်တံနဲ့ မန္တလေးသားကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ နာမည်လေးတွေပေးတာလည်း အရမ်းကောင်းတယ်။ မမ ဒို့ထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

မမရဲ့ထာဝရပရိသတ်
မေဇင်မျိုး

ကိုအောင်ကျော်ဦး+မမနွာ
ကျန်စစ်သားလမ်း၊ ပန်းတနော်မြို့အရှေ့ပိုင်း၊
တစ်ဆင့်
မေဇင်မျိုး

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမ

မင်္ဂလာပါနော်

ညီမက မမရဲ့ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ ညီမက အသက် (၁၆)နှစ်ရှိပါပြီ။ ဝတ္ထုကိုအခုမှစဖတ်တာပါ။ မမရဲ့ထွက်သမျှ စာအုပ်အားလုံးကို မဖတ်ဘူးပေမဲ့ ဖတ်မိတဲ့စာအုပ်တွေကိုတော့ ကြိုက်ပါတယ်။ မမကိုခင်ချင်လို့ စာရေးလိုက်ပါတယ်။

ထာဝရပျော်ရွှင်ပါစေ
N.M.Y

မမြင့်ဝင်း (ဒန်အိုးဆိုင်)
ရုံ(၈)၊ ဆိုင်(၄၀)၊ လှိုင်ရတနာဈေး၊
(၁၂)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

မဆုမြတ်စာအုပ်တွေက Attraction ရှိတယ်နော်။ လက်က
မချနိုင်လောက်အောင်ကို အရမ်းကောင်းတယ်။ ကျောင်းလည်း
ပြီးပြီဆိုတော့ မဆုမြတ်စာအုပ်တွေကို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ဖတ်
လိုရပြီ။ English လိုညှပ်ရေးတာလေးတွေကိုလည်း သမီးအရမ်း
ကြိုက်တယ်။ ရိုးသားပြီးဆင်းရဲတဲ့ဇာတ်လမ်းလေးတွေထည့်ရေးပါ
လား။ မဆုမြတ်ရေးတဲ့စာတွေကတော်တော်ပညာသားပါတယ်
နော်။ ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီးရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံတွေ ခေတ်ဆန်းဆန်း
ဝတ်စားတာတွေကိုလည်း သမီးအရမ်းကြိုက်တယ်။ မဆုမြတ်တစ်
ယောက် စာပေလောကမှာ ကမ္ဘာကျော်ဆရာမကြီးဖြစ်ပါစေလို့
ဆုတောင်းရင်း ...

စုလွမ်းအိမ်
စီးကုန်း

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မရဲ့ဝတ္ထုတွေက တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် အရမ်းဖတ်လို့
ကောင်းတာပဲသိလား။ သမီး 'မ'ရဲ့ပညာကိုလေးစားမိပါတယ်။
အခုထွက်တဲ့အဆင့်မြင့်ရည်းစားစကားဆိုတဲ့စာအုပ်ကို အရမ်း
ကြိုက်တယ်သိလား။ မဆုမြတ် စာပေလောကမှာ အောင်မြင်
ကျော်ကြားတဲ့ဌေးကြွယ်ပွင့်လေးဖြစ်ပါစေလို့ အမြဲဆုတောင်းပေး
လျက် ...

မရဲ့ထာဝရပရိသတ်
ခင်လပြည့်သူ
ပန်းသခင်စတိုး
မြင်စိုင်းခန်းမအနောက်ဘက်
အ.ထ.က(၁)ကျောင်းတောင်ဘက်
ကျောက်ဆည်မြို့၊ မန္တလေးတိုင်း။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မ၊လှိပဲ တရင်းတန်းခေါ်ပါရစေနော်။ အောင်က မရဲ့ပင်တိုင် ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မစာသားတွေထဲက အင်္ဂလိပ်စာသားလေးတွေ က အရမ်းမိတယ်ဗျာ။ ဗဟုသုတလည်း တော်တော်ရတယ်။ အောင်ကိုလိုဘဝတစ်ဆစ်ချိုး လော်ကသစ်ထဲဝင်ရတော့မယ့် လူငယ်တွေအတွက် 'မ'ရေးတဲ့ပညာပေးစာသားလေးတွေဟာ မီးပြတိုက်တစ်ခုပါပဲ။ ကျေးဇူးပါမ ...

မ၊တစ်ယောက် အောင်မြင်မှုတွေဆွတ်ခူးရင်း ဘဝနဲ့ဆန္ဒ တစ်ထပ်တည်းကျနိုင်ပါစေ ...

လေးစားလျှက်
ချမ်းမြေ့အောင်
အမှတ်-၁၇/၀၇၃၊ ဈေးလမ်း၊
နာရီစဉ်ရှေ့ တောင်ငူမြို့နယ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမြတ်

မရဲ့စာအုပ်တွေ အရမ်းကောင်းတာပဲ။ ဇာတ်လမ်းဇာတ် အိမ်တွေကို ထိထိမိမိရေးနိုင်တာ စာရေးဆရာမအသစ်လို့တောင် မထင်ရဘူးသိလား။ ချစ်သူတို့ရဲ့အခမ်းနားဆုံးအရာနဲ့ မန္တလေး သားစာအုပ်တွေကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ ချစ်သူတို့ရဲ့အခမ်း နားဆုံးအရာစာအုပ်ထဲမှာ မိတ္ထီလာမြို့ရဲ့အလှအပတွေကို ဖော်ကျူးပေးတဲ့အတွက် မကိုကျေးဇူးတင်တာပဲ။ နောက်လည်း ဒီလိုစာအုပ်လေးတွေရေးပေးပါဦး။ မ၊တစ်ယောက် စာပေ လောကမှာ ဒီထက်အောင်မြင်တဲ့စာရေးဆရာမဖြစ်ပါစေ။

ထက်မြတ်နိုး
မြင့်သူဇာ(ဇာတ်ပုံတိုက်)
အလယ်ဂိတ်
ထီးလှိုင်အနောက်ရွာ
ဝမ်းတွင်းမြို့နယ်။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမြတ်

အားပေးမှုတွေနဲ့ မမကို ခင်မင်ချင်လို့ မိတ်ဆက်စာလေး
ရေးပို့လိုက်ပါတယ်။ ညီမလေးက ဘယ်စာရေးဆရာကိုမှ မိတ်
ဆက်စာမရေးဘူးသေးတော့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ မမရဲ့
'ပန်းတစ်ပွင့်၏မူပိုင်ရာသီဥတု'ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ မျက်နှာ
လေးကိုမြင်ကတည်းက အရမ်းခင်ချင်နေတာ။

အေးသန်းခဝ
စဉ်/၁၂/၀၇/First Year
စေတနာဆောင်
ပြည်မြို့၊ ပညာရေးကောလိပ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမ

မင်္ဂလာပါ ကျန်းမာပျော်ရွှင်ဖွယ်နေ့သစ်လေးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်
ပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ သမီး မမစာအုပ်
တွေအသင့်အတင့်ဖတ်ဖူးပါတယ်။ များများတော့ မဖတ်ဘူး။
သမီးမအားတာလည်းပါတယ်။ ကျောင်းစာကတစ်ဖက်လေး။ အဲဒါ
ကြောင့်မို့လို့ ဖတ်ဖူးသလောက်တော့ သမီးနှစ်သက်တာများ
တယ်။ မမက ခေတ်အကြိုက်ရေးတတ်တယ်နော်။ မမရဲ့နာမည်
အမြဲတည်တံ့ဖို့ကြိုးစားပါမရယ်။ သမီးမျှော်နေမယ်။ မမ ဒီထက်
မက ကျော်ကြားပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ်မိသားစုပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့
ဆုတောင်းရင်း ...

မမရဲ့
လှိုင်းလဲ့လဲ့လှိုင်း
အခန်း(၂၄)၊ ပင်မဆောင်၊
ကျောက်ဖြူ၊ ပညာရေးကောလိပ်
ကျောက်ဖြူမြို့။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မဆု

မမွန်လို့ခေါ်မယ်နော်။ မမွန်ရဲ့စာအုပ်တွေကို မီးအရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ မမွန်က အသစ်ဆိုပေမယ့် အရေးအသားက အရမ်းကောင်းတယ်နော်။ မမွန် '17' အုပ် ဖတ်ဖူးတယ်လေ။ အဲဒီထဲကမှ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' နှင့် 'လင်းစင်းနှင့်ကုန်ခြင်း' ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ မမွန်က စာအရေးအသားကောင်းတာတင်မကဘူး ရုပ်လည်းအရမ်းချောတယ်နော်။ မမွန်စာပေလောကမှာ အမြဲအောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

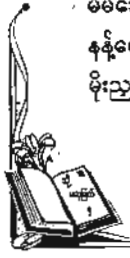
မဆုရဲ့စာအုပ်တွေ အရမ်းကောင်းကြောင်း အစ်မတစ်ယောက်က ညွှန်းနေတာကြာပြီ။ ခုမှပဲဖတ်ဖြစ်လို့ နောက်တောင်ကျသွားပြီ။ ညီမလေးက တစ်သက်မှာတစ်ခါ တစ်ခါမှာတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်လေးကို စိတ်ဝင်စားသွားမိပြီး စဖတ်ဖြစ်တာ။ နောက်ဆုံး မဆုရဲ့ထာဝရပရီသတ်အဖြစ် ရပ်တည်တော့မှာပါ။ မဆုရဲ့ id card တွေက ခေတ်မီဆန်းသစ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိတယ်။ အချစ်အကြောင်းမဟုတ်ဘဲ ဘဝအသိအမြင်လည်း ရစေတယ်လေ။ ညီမလေးတော့ စွဲနေပြီမဆုရေ ...

မမွန်ရဲ့ ထာဝရပရီသတ်
မိမိအောင်

ထာဝရ
Prize Jewel

မိမိအောင်
နန့်စော်လော်၊ နန်းမားမြို့၊
မိုးညှင်းခရိုင်၊ ကချင်ပြည်နယ်။

ဆုရတနာကျော်
၉၂၊ စည်ပင်လမ်း၊
၂၄-ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံတောင်၊
ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်စာရေးလိုက်ပါတယ်။
မမ၊ မမရဲ့စာအုပ်တွေအားလုံးကို ကြိုက်နှစ်သက်ပါတယ်။ အမြဲ
လည်း ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ မမက စာရေးအရမ်းကောင်းတာပဲနော်။
ပရိသတ်တွေဆွဲဆောင်မှုရှိအောင်ပါ။ မမကိုအရမ်းလေးစားပါ
တယ်။ ဂုဏ်လည်းယူပါတယ်။ ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့
ဆုတောင်းရင်း ...

အမြဲထာဝရအားပေးနေတဲ့
မောင်လေး

မင်းထိုက်စိုး(ခ)ကိုထိုက်
ပျော်ဘွယ်မြို့၊
သရက်တောကျောင်း၊
ရွှေပြည်ရန်အောင်။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆု

သမီး ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် ပထမဆုံး မိတ်ဆက်စာရေးပါရ
စေ။ သမီး မဆုစာအုပ်ကို အရင်ကမဖတ်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဆုရဲ့
စာအုပ်က သမီးတို့ရွာမှာ ရေပန်းအစားဆုံးပဲ။ ဒါနဲ့ သမီးလည်း
ဖတ်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မဆုစာအုပ်ကို သမီးအခုမှဖတ်လို့ နောက်
ကျသွားပြီလားလို့။ ဒါကြောင့် အရင်ကထွက်တဲ့စာအုပ်တွေကို ဖြိုင်
ဘက်မရှိတစ်ယောက်တည်း ဖတ်နိုင်တာပေါ့။ သမီးကိုလည်း
ထာဝရပရိသတ်တစ်ယောက်လို့ အသိအမှတ်ပြုပေးပါလို့ သမီး
တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။

နေကောင်းပါစေ အားပေးနေမဲ့ ...

မဆုရဲ့ပရိသတ်
မိုးပွင့်ငယ်
မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်း
မြိတ်တပ်မြေစာတိုက်၊
ရွှေပေးကျေးရွာ၊ မြိတ်မြို့၊
တနင်္သာရီတိုင်း။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန်

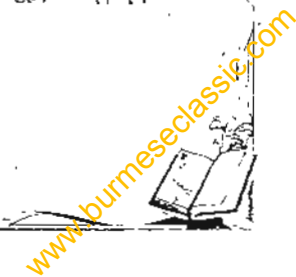
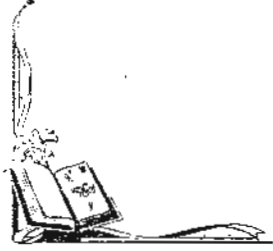
လေးစားရပါသော မဆုမြတ်ရှင်။ ညီမလေးတို့ကတော့ မဆုမြတ်ရဲ့ပရိသတ်တွေထဲက ပရိသတ်ပါပဲ။ မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်တွေကိုလည်း မလွတ်တမ်းဖတ်ပါတယ်။ မဆုရဲ့အသက်သွင်းလိပ်ပြာလေးရဲ့ရာဇဝင်စာအုပ်ကို ပထမဦးဆုံးဖတ်ဖူးတာပါ။ အဲဒီမှာကြိုက်သွားပြီး နောက်ပိုင်းစာအုပ်တွေလည်း ရှာဖတ်၊ ထွက်သမျှလည်း ငှားဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့စာရေးဆရာနာမည်တွေကိုပဲဖတ်တာ။ မ.က ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အောင်မြင်တာတော်တာပဲ။ မ.ကို အပြင်မှာမြင်ဖူးချင်တာပဲ။

ပထမဦးစွာ ဇင်လေးက 'မင်္ဂလာပါ'လို့ နှုတ်ခွန်းဆက်ပါသယ်။ ညီမလေးက အစ်မရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ အစ်မရဲ့သားတွေကို အမြဲတမ်းကြိုက်နှစ်သက်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်လေးတွေကြားထည့်ပေးတဲ့အတွက် ပိုကြိုက်မိပါတယ်။ အစ်မရဲ့စာပေအရေးအသားက သူ့မတူတဲ့အတွက် ဇင်လေးအတွက်တော့ ပိုပြီးသဘောကျဖတ်မိပါတယ်။ အစ်မက ဝတ္ထုတစ်အုပ်လုံးကို စလယ်အဆုံး မရိုးသွားအောင် 1 day လေးတွေပေါင်း ငယ်ထားတဲ့အတွက် ဇင်လေးတို့လို စာဖတ်ပရိသတ်တွေအတွက် သဘာလည်းရပါတယ်။

အစ်မရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုတွေကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်တောင်းလျက် ...

မ.ကိုလေးစားတဲ့ပရိသတ်
အိမ်နှင့်စန္ဒာ
မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊
ပညာရေးကောလိပ်ရှေ့၊
Album ဓာတ်ပုံဆိုင်

ဇင်လေး
အမှတ်- ၂၅၉(ဓ) ၆-လမ်း၊ ၁၅-ရပ်ကွက်၊
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

၏

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

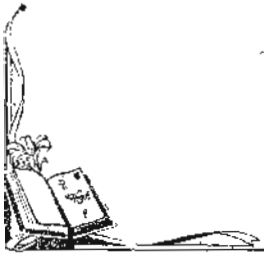
မဆုလို့ပဲခေါ်မယ်နော်။ မဆုစာအုပ်တွေက အရမ်းကောင်းတယ်။ တစ်အုပ်ဖတ်ပြီးရင် နောက်တစ်အုပ် ထပ်ဖတ်ချင်တယ်။ မဆုရဲ့စာအရေးအသားကလည်း အရမ်းကောင်းတယ်။ မဆုအောင်မြင်ကျော်ကြားသည်ထက်ပို၍ ကျော်ကြားနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

မမ

မက အရမ်းတော်တာပဲနော်။ လှလည်းလှတယ်။ မသာ ဩယ်လေးတစ်ပွင့်ဖြစ်ရင် အလင်းလက်ဆုံးကြယ်ဖြစ်မှာပေးချာတယ်။ ညီမတို့စာအုပ်ဆိုင်က မရဲ့ထွက်ပြီးသမျှဝတ္ထုဆို အကုန်ပဲတယ်။ အရမ်းအငှားသွက်တယ်နော်။ နောက်ပြီး မျက်နှာကဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံဆူ။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို အားလုံးက မျှော်လင့်နေကြပြီ။

မဆုရဲ့ ထာဝရပရိသတ်
ဒါဒါ(ခ)မြိုးနန္ဒာဦး
အမှတ်(၁၀) တေဇရပ်ကွက်၊
စည်သူလမ်း၊ ကျုံပျော်မြို့။

အမြဲအားပေးမယ့်
စန်းစန်းအေး
ညက်ကျယ်လေးစာပေ
လျှပ်စစ်လမ်း၊ အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်၊
ကလေးမြို့။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုလို့ပဲခေါ်ပါရစေ

ကျွန်တော်ဟာ မမဆုရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမလို့ စာရေး စာတွေးနေတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်လို ပရိသတ်တစ်ဦးက ခင်ချင်ပါတယ်လို့ပြောလိုက်ရင် မမစိတ်မဆိုးလောက်ပါဘူး နော်။ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်တွေဟာ မမကို အမြဲခင်ချင်နေတယ်။ နောင်လည်း ဒီထက်မက ကောင်းတဲ့စာအုပ်တွေရေးနိုင်ပြီး အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

မောင်သန့်ဇင်လွေး
နေပြည်တော်မြို့၊
သပြေကုန်းရပ်ကွက်၊
မစိုးရိမ်တိုက်သစ်။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမဆုမြတ်မွန်မွန်

မဆုမြတ်လို့ပဲခေါ်ခွင့်ပြုပါနော်။ မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်ကို လမ်းခေတ်ကချစ်ခြင်း၏ယဉ်ကျေးမှုကနေစပြီး ဖတ်ရပါတယ်။ စာအရေးအသားရော ဇာတ်ကောင်နာမည်တွေကိုလည်း ကြိုက်ပါတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ဇာတ်လမ်းအဖွင့်ကအစ ဆွဲဆောင်မှုရှိလို့ စာအုပ်ကို လက်မလျှော့ချင်အောင်ဘဲ မဆုမြတ်ဒီထက်မက ကျော်ကြားတဲ့စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလျက် ...

A1
15/C ကလျာဇာသီမလမ်း၊
ဒိုင်ဝန်ကွင်း၊
မော်လမြိုင်မြို့။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆု

ခင်မင်မှုများစွာဖြင့်စာရေးလိုက်တယ်နော်။ မမဆု ဒီလထုတ်တဲ့ မန္တလေးသားဆိုတော့ မန္တလေးနောက်ခံတွေဖတ်ရတာမျက်လုံးထဲမှာမြင်နေတာပဲ။ ဇာတ်လမ်းကလေးက ရိုးရိုးလေးနဲ့ဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ နောက်စာအုပ်တွေကိုလည်း မန္တလေးနောက်ခံနဲ့ရေးပေးပါဦးလို့ တောင်းဆိုပါရစေ။ အခုဖတ်ပြီးပြီးခြင်းမဆုဆီ ကောင်းတဲ့အကြောင်း ချက်ချင်းရေးလိုက်တာ ...

ညီမလေး
ပညာဝတီ

ကိုသိန်းအောင်ကို+မမွန်မွန်ရီ
မြသဇင်ကဖေး၊ အမရပူရဓာတ်ဆီဆိုင်အနီး၊
C/O ပညာဝတီ

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

ခင်မင်လေးစားစွာနဲ့ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မဆုမြတ်ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်ဇာစ်ဦးပါ။ မဆုမြတ်ရဲ့ထွက်သမျှစာအုပ်ကို အမြဲဖတ်ပါတယ်။ မဆုမြတ်ထာဝရအောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက် ...

မဆုမြတ်ရဲ့ထာဝရပရိသတ်
အောင်ကျော်

www.burmeseclassic.com

စေတနာ့စာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆု

စာအုပ်တိုင်း စကားလုံးလေးတွေက အရမ်းထိမိတယ်။
ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ နာမည်လေးတွေကလည်း အရမ်းလှတယ်။
မမဆုဇာတ်လမ်းတိုင်းမှာ ရင်ထဲကို တစ်ခုခုဟုတ် တစ်ခုစွဲကျန်ရစ်
စေတယ်။ မမရဲ့ ထာဝရပရိသတ်အဖြစ် ညီမလေးကို အသိအမှတ်
ပြုပေးပါ။ မမဆုရဲ့ စာအုပ်တိုင်းမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆီထည့်ပေးပါလို့
တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ မမစာပေလောကထဲကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
နဲ့ ပင်လာနိုင်တာဂုဏ်ယူမိတယ်။ မမကို ထာဝရအားပေးနေမယ်
နော်။ စာပေလောကမှာ အောင်မြင်မှုကို ပန်းပွင့်လေးတွေလို
သိကုံးပန်နိုင်စေလို့ ဆုတောင်းလျက် ...

လဲ့လဲ့စိုး (ခရေဦးစာပေ)
၃၈-လမ်း၊ အုတ်ဖိုရပ်ကွက်၊
ပေါင်းတည်မြို့။

စေတနာ့စာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမြတ်ဗွန်မွန်

ညီမမိတ်ဆက်စာ ပထမအကြိမ်ရေးလိုက်ပါတယ်။ အမှား
ပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ညီမက မမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမရဲ့
စာအုပ်တွေကို အမြဲအားပေးနေပါတယ်။ မမရဲ့ စာအုပ်ကိုဖတ်လို့
အရမ်းကောင်းတာပဲ။ နောင်ကို ဒီထက်ကောင်းတဲ့စာသားတွေ
ရေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေပါတယ်။ ဒီထက်မက အောင်
မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေပါတယ်။

မမရဲ့ ထာဝရပရိသတ်
ဇင်မာဝင်း
အမှတ်(၃၄၀)၊ လမ်းသွယ်(၄)၊
ကွန်းနောက်ရပ်ကွက်၊
ကျောက်တံခါးမြို့။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမ္မန်

ခိုင်ဝင့် မိတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ရွှေကျမြို့လေးကသေး
တော့ နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ၊ ကြယ်ကလေးရဲ့နှင်တံဆိပ်တံဆိပ်တွေ
ခုကိမ်ဖတ်ခဲ့ရသေးပါဘူး မမရယ်။ အားလုံး(၇)အုပ်ထဲဖတ်ရပါ
သေးတယ်။ ဖတ်ပြီးသားစာအုပ်အားလုံးကို သမီးအကြိုက်တွေပါ
တယ်။

ခင်မင်စွာဖြင့်
ခိုင်ဝင့်သိင်္ဂီထွန်း

ခိုင်ဝင့်သိင်္ဂီထွန်း
C/O ဒေါ်ကြည်ဝင်း
အမှတ်(၄)၊ ဘောဂဗလရပ်၊
ကချင်မနောကွင်းအနီး၊
ရွှေကျမြို့၊ ကချင်ပြည်နယ်။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

၁၁

ပမက လှသလို စာသားလေးတွေကလည်း အရမ်းမိပါ
တယ်။ မမရဲ့ခံစားချက်တွေက အံ့ဩလောက်အောင် ကောင်းနေ
တော့ ညီမလေး အကြိုက်ဖြစ်ရတာပေါ့။ မမရဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ
ညီမလေးအကြိုက်ဆုံးစာအုပ်က ကြယ်ကလေးရဲ့နှင်တံပါ မမ
သွက်သမျှ စာအုပ်တွေကိုလည်း မလွတ်တမ်းဖတ်ပါတယ်။
မမရဲ့ စာအရေးအသားတွေ တော်တော်ကြီးကို ကောင်းလာ
တယ်နော်။ ဆက်ပြီးကြိုးစားပါမမ။ မမရဲ့စာအုပ်အနားမှာ ညီမ
လေးအမြဲတမ်းရှိနေမှာပါ။

ထားဝရထဲကထားဝရ
အမြဲတမ်းအားပေးနေမယ့်
မီးမီး

ခင်ဇင်မွန်(ခ)မီးမီး
ဖလဲတန်းရပ်ကွက်၊ ဝန်းသိုမြို့၊
စစ်ကိုင်းတိုင်း။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမမြတ်ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမမြတ်ရဲ့စာအုပ်တိုင်းကို ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ မမမြတ်ကို တနိုင်မြို့ကိုလာလည်ဖို့ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ တနိုင်မြို့က ပျော်စရာ(နေတက်ရင်)ကောင်းပြီး၊ ရှုခင်းတွေလည်း အရမ်းလှတာ။ မမမြတ်ကိုမြင်စေချင်တယ်။ မမမြတ် ထာဝရအောင်မြင်မှုသရဖူတစ်သက်လုံး ရယူနိုင်ပါစေ ...

မာမာလွင်(ခေါ်)အငယ်လေး
ကင်ဆာရောဂါပျက်၊
ဘောလုံးကွင်းအနောက်ဘက်၊
တနိုင်မြို့၊ ကချင်ပြည်နယ်။

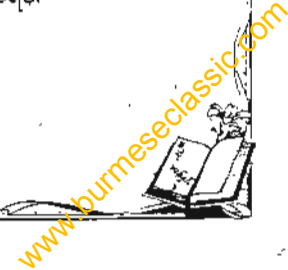

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မွန်

ရိုသေစွာစာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဇော်က မမွန်ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်ပါ။ မမွန်ရဲ့စာအုပ်တွေ အကုန်လုံးဖတ်ပြီးပါပြီ။ လိမ္မော်ပင်ပျိုလေးရဲ့ကောင်းဘွိုင်ထိပေါ့ ... ။ မမွန်ရဲ့စာအုပ်တွေက ခွဲဆောင်အားကောင်းပါတယ်။ လသုံးစင်း၊ အညှိုးမြစ်၊ ရင်ခွင်ဆီသို့ အကြိုက်ဆုံးပါ။ မမွန်တစ်ယောက်စာပေလောကမှာ ဆယ်ခုနှစ်များစွာတိုင် အောင်မြင်မှုများစွာကိုပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ဆန်းသစ်အောင်စာပေ
ဈေးအတွင်း၊ သိမ်ဇရပ်၊
C/O
ညီသက်ဇော်၊ ရွှေလွှာဦးရပ်ကွက်၊
သိမ်ဇရပ်၊

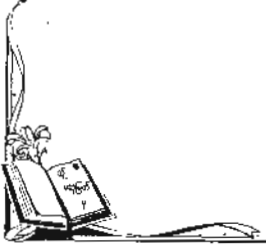

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မဆုမြတ်လို့ပဲ ရင်းနှီးစွာခေါ်မယ်နော်။ မဆုမြတ်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုက အရမ်းကိုဖတ်လို့ကောင်းပါတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ဝတ္ထု အရေးအသားကိုလည်း သဘောကျပါတယ်။ ဇာတ်သိမ်းလည်း ကောင်းပါတယ်။ မဆုမြတ်က ငယ်ငယ်နဲ့သိပ်တော်တာပဲ ... ။ မဆုမြတ်ရဲ့ဝတ္ထုကို ထာဝရအားပေးနေတဲ့ပရိသတ်။

သိတာစိုး
အမှတ်(၅၇)၊ စေတနာလမ်း၊
ဗေယျာသီရိ(၃)၊ မြိတ်မြို့။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

ညီမလေးက မမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမရဲ့စာအုပ်တွေအားလုံးကို ကြိုက်တယ်သိလား။ တစ်ခါ မိတ်ဆက်စာမရေးဖူးသေးလို့ အမှားပါရင်ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ မမ နဲ့စာအုပ်တွေအားလုံးထဲမှာ 'နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ' 'အညှိုးမြစ်' 'ချစ်ခြင်းရဲ့ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာ' ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ လိမ္မော် - ငယ်ပျိုလေးရဲ့ ကောင်းဘွဲ့ပြင်ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်ရတယ်။ မဆုမြတ်က Idea အရမ်းကောင်းတာပဲ။ မမကို အမြဲတမ်းအားပေးနေမဲ့ ထာဝရပရိသတ်။

ဇင်မာ

ဦးဝင်းမာ + ဒေါ်ရီ
နေအောင်(၂)ရပ်ကွက်၊
မိုးရထားဝန်း၊ စက်ခေါင်းစက်ရုံအနီး
နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနားမြို့။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆု

ညီမက မဆုမြတ်ကို ခင်ချင်လို့စာရေးတာပါ။ ညီမက မမဆုရဲ့ မျက်နှာဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူကစပြီး ထွက်သမျှစာအုပ်အကုန်ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ မမဆုရဲ့ စာအုပ်တွေကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ ဒို့ထက်မက အောင်မြင်တဲ့သူဖြစ်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း...

မမရဲ့ညီမလေး(ဟန်နီ)
ပထမနှစ်(သတ္တဗေဒ)
မအူပင်တက္ကသိုလ်။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမ့်နီ

သမီးက မကြီးရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မကြီးရေးတဲ့ စာအုပ်တွေကို အရမ်းတအားကြိုက်နှစ်သက်တယ်။ သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ နေဦးဒဏ္ဍာရီ၊ ကြွင်းကျန်ရစ်သောသစ္စာ အဲဒီနှစ်အုပ်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ မကြီးစာအုပ်တွေထွက်တိုင်း အမြဲအားပေးပါတယ်။

ဆရာကြီး ဦးသိန်းမောင်
ကွင်းကောက်တောင်၊ ဘောလမ်း၊
အင်္ဂပူမြို့နယ်၊ ဧရာဝတီတိုင်း။
C/O
ကြည်သာမြို့ဝေနဲ့ အိသန္တာရီခိုင်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်လို့ခေါ်မယ်နော်၊ မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်က အရမ်းဖတ်လို့ကောင်းတယ်လို့ စာအုပ်ဆိုင်ကအစ်မပြောပြတာနဲ့ ငှားဖတ်မိတယ်။ အဲဒီမှာ မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်တွေကို အရမ်းစွဲသွားတော့တာပဲ။ အမြဲတမ်း မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်ပဲဖတ်ဖြစ်တော့တယ်။ စာအရေးအသားလည်း ကောင်းတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်တိုင်း ဘာမှဝေဖန်စရာမရှိအောင် အကုန်ကောင်းပါတယ်။ မဆုမြတ် စာပေလောကမှာ ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေမဲ့ ...

မဆုမြတ်မွန်မွန်

လသုံးစင်းနှင့်ကခုန်ခြင်း စာအုပ်က တကယ်ကောင်းပါတယ်။ လက်ကမချချင်အောင်ပါပဲ။ အဲဒါနဲ့ အစ်မရဲ့လစဉ်ထွက်သမျှ စာအုပ်တိုင်းဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ နွေဦးဒဏ္ဍာရီ' စာအုပ်ကိုတော့ မဖတ်ရသေးဘူး။ အားလုံးထဲမှာ 'ချစ်သူတို့၏အခမ်းနားဆုံးအရာ'ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ English စာလုံးလေးတွေထည့်သုံးတာကိုလည်း အရမ်းသဘောကျတယ်။ အစ်မက စာရေးကောင်းရုံတင်မကဘူး၊ ရုပ်ကလည်းချောတယ်နော်။ အစ်မ ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားပါစေလို့ ...

မဆုမြတ်ရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦး
အေးမွန်ကျော်
ည/၁၃၆၁၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊
ညောင်ဖြူစခန်းရပ်ကွက်၊ နယ်မြေ(၆)
တောင်ကြီးမြို့။

မအိအိစိုး(ခ)စည်သူစိုး
မြို့မ(၁)အောင်စုရပ်ကွက်၊ ပြန်တန်ဆာမြို့၊
ညောင်လေးပင်မြို့၊ ပဲခူးတိုင်း။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဆရာမ စာအုပ်တွေကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ (ခဏ)၊
ပြန်ဖတ်လည်းရိုးသွားတယ်မရှိဘူး။ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်'နဲ့ နူးညံ့
ခြင်းပြိုင်ပွဲ အဲဒီနှစ်အုပ်က အကြိုက်ဆုံးပါ။ ဂျွန်တဲစာအုပ် အား
လုံးလည်းကောင်းပါတယ်။ ဆရာမစာအုပ်တွေ အကုန်ဖတ်ပြီး
ပါပြီ။ ပန်းတစ်ပွင့်၏မူပိုင်ရာသီဥတုကိုလည်းအရမ်းကြိုက်ပါတယ်
ရှင်။

ထာဝရအားပေးနေပါတယ် ...
မြတ်ပန်းခိုင်
အမှတ်(၄၂)၊ မြေညီအလယ်ခန်း၊
အာသောကာ၊ တာမွေ။

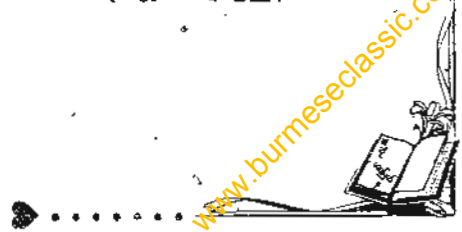
စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမရဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ ကျွန်တော် စဖတ်မိတဲ့ ဝတ္ထုက အချစ်
ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက်(ဖူးစာ)ကို စဖတ်ရပါတယ်။ အရမ်း
ကောင်းတယ်။ အခုဆိုရင် ... မရဲ့ဝတ္ထုတွေဖတ်ကောင်းလို့
အပေးကောင်းငှာကို ပြန်ရှာဖတ်မိတယ်။ အစ်မရဲ့ ဝတ္ထုတိုင်းမှာ
ကျွန်တော် သတိထားရမိသလောက်က အင်္ဂလိပ်စာအတိုလေး
တွေ အမြဲတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့သမျှ မဆုရဲ့စာအုပ်က
တော့ အမြဲကောင်းငှာပဲ။ ကျွန်တော် အမြဲအားပေးနေမယ်။
ဒီကံအောင်မြင်ပါစေကွယ် ...

မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦး
မောင်မင်းကျော်
သက်စမ်းရေး(ဆေးဆိုင်)လီဒီလမ်းမ၊
တနိုင်းမြို့၊ ကချင်ပြည်နယ်။

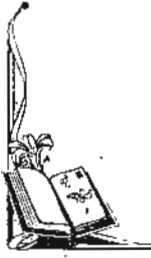
အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမမွန်

ရိုသေလေးမြတ်စွာ မမမွန်လို့ခေါ်လိုက်ပါရစေ ...

မမမွန်ရဲ့စာအုပ်တွေကို အရမ်းကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှတစ်ဆင့် သိလိုက်ရပြီးတော့ ရက်ပိုင်းအတွင်း သွားပြီး ငှားဖတ်လိုက်တယ်။ ဖတ်ကောင်းလွန်းလို့ဆိုပြီး ကိုယ်ပိုင်စာအုပ် ဝယ်ထားလိုက်တယ်။ ချစ်သူတို့၏အခမ်းနားဆုံးအရာဆိုတဲ့စာအုပ်လေးကိုပါ အရမ်းကောင်းလွန်းတယ်။ မောင်လေး ခုဆို မမမွန်ရဲ့စာအုပ်တွေကို (၁၅) အုပ်မြောက်မှာဖတ်နေဆဲပါ။ မောင်လေးရဲ့အိပ်မပျော်တိုင်းရဲ့ ပျော်ဖြေစေတာ မရဲ့စာအုပ်တွေပါ။

မမမွန်ရဲ့ ထာဝရစာဖိတ်ပရိသတ်
မောင်မောင်(ခ) မောင်နမ်ဝေ

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆု

မဆုရဲ့ဝတ္ထုတွေက အားလုံးကောင်းတယ်။ အနမ်းဆက်တိုင်းကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ ဇာတ်ကောင်နာမည်လေးတွေကို ကြိုက်တယ်။ မဆု (၁၀)အုပ်မြောက်ထွက်တဲ့ဝတ္ထုက ကျွန်တော်နှစ်သက်မိပြန်ရော ... ။ မဆုတစ်ယောက် စာပေလောကမှာ အထွတ်အထိပ်ရောက်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလျှက် ...

မိုးဝင်း
မိတ္ထီလာရုပ်၊ သိမ်ကုန်း၊
ရမည်းသင်းမြို့နယ်၊ မန္တလေးတိုင်း။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမ္မန်

မမ္မန်ရဲ့ ထာဝရစာပတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ထွက်ရှိသမျှ စာအုပ်တိုင်း ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ မမ္မန်ရဲ့ စာအုပ်ဖတ်ပြီးတိုင်း ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကျန်နေခဲ့သလိုပဲ။ မမ္မန်ရဲ့ စာအုပ်တွေမှာ ခေါင်းစဉ်လေးတွေကအစ အရမ်းစွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ စာသားလေးတွေ ခေတ်မီပြီး ခေတ်လူငယ်အတွက် ဗဟုသုတတွေလည်းရတယ်။ မမ္မန်က idea အရမ်းတော်တယ်။ သမီးအားကျတယ်။ လစဉ်တိုင်း စာအုပ်အမြဲထွက်ရှိနိုင်ပါစေလို့ ရုမ္မာမြေမှ ဆုတောင်းလျှက်ပါ မမ္မန်ရယ် ...

အောင်မြင်မှု သရဖူကို ထာဝရပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေ ...

ရုမ္မာဝတီသူ - ခိုင်သူဇင်ဆွ
No. ၁၂၆၊ အမှတ်(၄)ရပ်ကွက်၊
ကိုယ်ရုံကောင်ဘုရားလမ်း၊ ရမ်းဗြေ့၊
ရခိုင်ပြည်နယ်။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ မဆုမြတ်

မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တိုင်းကို ညီမလေးဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဖတ်ချင်းဖတ်ချင်းနဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဈာန်ကိုမျောသွားတာပဲ။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်ကို လူတိုင်းကြိုက်ကြတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုရင် မဆုမြတ်ရဲ့ Idea တွေက အမြဲတမ်းသစ်နေလို့လေ။ မဆုမြတ် ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုတွေကို ရရှိပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

မမရဲ့
ထာဝရ ပရိသတ်
ဝိုင်း

ဝိုင်း
(၆)ရပ်ကွက်၊ ကျန်စစ်သားလမ်း၊
ဒီတောက်မြိုင်အဆောင်၊
ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ဝိုင်း။

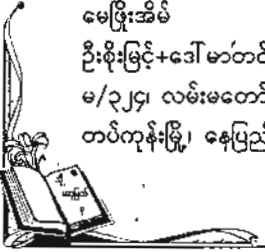
အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမွန်

ညီမ သတိရခြင်းများစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မမရဲ့ စာအုပ်တွေကို ညီမက အရမ်းမြတ်နိုးတာ။ မမစာအုပ်တွေဆိုရင် ဆိုင်ကို အရမ်းမှာရတာ။ ကိုယ့်ထက်ဦးတဲ့သူတွေများနေလို့ စာအုပ်တိုင်းမှာပါတဲ့ စာသားတွေက ညီမတို့ ဆယ်ကျော်သက် တွေကို ပညာရစေတယ်နော်။ မမ ကဗျာစာအုပ်လေးတွေလည်း ရေးပါလို့ အကြံပြုချင်တယ်။ မမရဲ့ Idea တွေက အရမ်းသစ်တာ ပဲနော်။ မမတစ်ယောက် ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြု ရင်း ...

ညီမ
မေဖြိုးအိမ်

မေဖြိုးအိမ်
ဦးစိုးမြင့်+ဒေါ်မာတင်
မ/၃၂၄၊ လမ်းမတော်၊ ဗိုလ်မင်းရောင်ရပ်ကွက်၊
တပ်ကုန်းမြို့၊ နေပြည်တော်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပျို့ကွဲရေး
နိုင်ငံရေးသားစည်လုံးညီညွတ်မှု မပျို့ကွဲရေး
အမှတ်အဓိကတော့ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နီနီ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

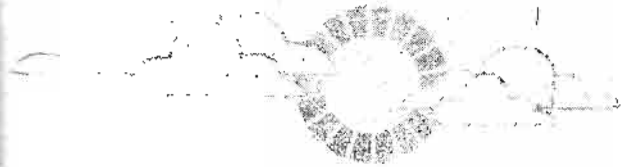
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

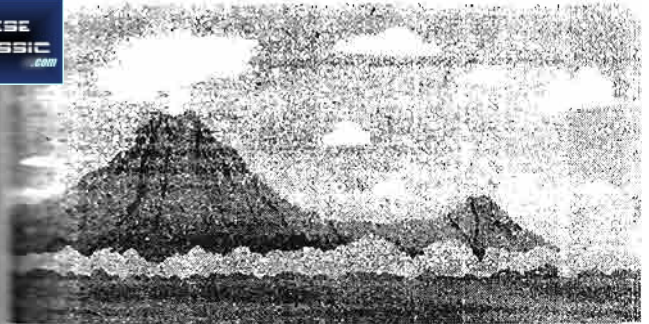
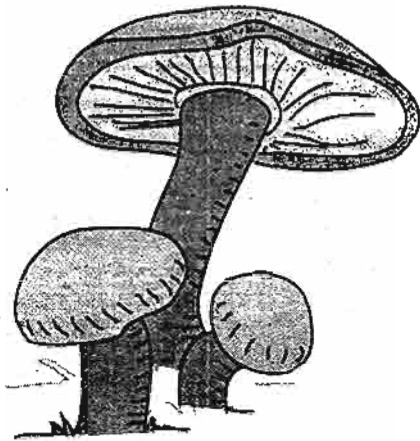
လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

သုမြတ်မွန်မွန်

ချစ်သူ၏နလုံးသားရပ်ဝန်းတွင်
မိုးခေါင်နေသည်

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

၁။ မျက်နှာကိုဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ
 ၂။ ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့် အတ္တနန်းတော်
 ၃။ လ၊ သုံးစင်းနှင့် က၊ ခုနိခြင်း
 ၄။ ကြွင်းကျန်ရစ်သောသတ္တ
 ၅။ အနမ်းဆက်တိုင်း
 ၆။ အသက်သွင်းလိပ်ပြာလေးရဲ့ ရာဇဝင်
 ၇။ နှုတ်ခြင်းပြိုင်ပွဲ
 ၈။ မှော်ကဗျာရွှေရုပ်
 ၉။ အငြိုးမြစ်
 ၁၀။ အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီး သည့်နောက်(မှားတ)
 ၁၁။ အချစ်သို့ တစ်ချက်ကြည့်စဉ်
 ၁၂။ သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ နေဦးအဏ္ဏာဇီ
 ၁၃။ ကြယ်ကလေးရဲ့ နှင်တံ
 ၁၄။ ရင်ခွင်ဆီသို့ လှေကားထစ်များ
 ၁၅။ ဒုလုံးသားတစ်ခုအရင်မှပြု၍
 ၁၆။ ချစ်ခြင်း၏ ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာ
 ၁၇။ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပွင့်တဲ့ နှင်းဆီတို့ရဲ့ သခင်
 ၁၈။ အကြင်နာများ ကောင်းကင်ယံသို့ လွင့်တင်ထားသည်။
 ၁၉။ ချစ်သူတို့၏ အခမ်းအနားသုံးအရာ
 ၂၀။ ပန်းတစ်ပွင့်၏ မှိုပိုင်ရာသီဥတု
 ၂၁။ လမင်းဝေတံက ချစ်ခြင်း၏ ယဉ်ကျေးမှု
 ၂၂။ လိမ္မော်ပင်ပျိုလေးရဲ့ ကောင်းသိင်္ဂါ
 ၂၃။ မန္တလေးသား
 ၂၄။ တစ်သက်မှာတစ်ခါ တစ်ခါမှာတစ်ယောက်
 ၂၅။ အဆင့်မြင့်ရည်းစားဝကား
 ၂၆။ အလွမ်းတိုင်းမရင်တဲ့ သံယောဇဉ်ရထား
 ၂၇။ ဖော်ဖော်ခါရီ(၁၄)

ယခုလဆက်လက်၍

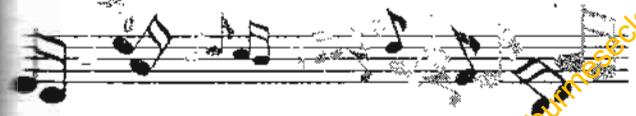
၂၉။ ချစ်သူ၏ ဒုလုံးသားရစ်ဝန်းတွင် မိုးခေါင်းနေသည်

“အချစ်ဆိုတာ”

အချစ်ဆိုတာ
 ခဏနိဗ္ဗာန်
 လက်တွဲကြာလျှင်
 ညှိုးသွေ့ရှက်ရွက်
 တစ်သက်နှောင်ရစ်ဖွဲ့
 တျမ်းသည်စိတ်တွင်။ ။

သူနဲ့နေမည်
 မျှော်လင့်စိတ်ကူး
 အလွန်ရှူးသည်
 သို့ပေမဲ့လည်း
 သူ စွန့်ပစ်သွား
 ထားရစ်ခဲ့သည်
 သူ ဖြုတ်သွားခဲ့ဖူးတဲ့
 ကိုယ်တို့ရဲ့ တွဲလက်လေးတွေ။

သူ့ကို ချစ်တယ်လို့
 ထင်ခဲ့တာလေ ...။
 တကယ်တမ်းကျတော့ ...
 ချစ်တယ်လို့ ထင်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊
 အရမ်း... အရမ်းကို ...
 ချစ်မိသွားပြီလို့ သိလိုက်ရတာပါ၊
 ဒါပေမဲ့ ... သူက ...
 ကိုယ်ချစ်သလောက် မချစ်ဘူးလို့
 သိလိုက်ရတော့။

(ချစ်သူ)

မင်းက ... ကိုယ့်ကို
 အချစ်ဆုံးလို့ ခေါ်ခဲ့ရင်
 ကိုယ်က ... မင်းကို
 အချစ်မဆုံးလို့ ခေါ်ချင်တယ်။
 ကိုယ့်အချစ်တွေက
 မင်းအပေါ်မှာ
 ဘယ်တော့မှ ဆုံးသွားမှမဟုတ်တဲ့
 မဆုံးတဲ့အချစ်တွေ ဖြစ်နေလို့ပါ။

(မိုးခေါင်)

“ဟဲ့ ... ချစ်သူ၊ ကား ... ကား”

ချစ်သူသည် လမ်းတစ်ဖက်ကို ဇွတ်ဖြတ်ကူးဖို့ ဟန်ပြိုင်နေတုန်းမှာပင် အင်ခန့်က လှမ်းသတိပေးသော အသံကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသော်လည်း အဲဒီကားနှင့် ပွတ်မိမလိုကို ဖြစ်သွားသည်။ ကားက ဘရိတ်ကို ဆောင့်အုပ်ကာ စင်တီယာတိုင်ကို ဆွဲ၍ရှောင်လိုက်သော်လည်း ဗွက်ကိုတော့ ရှောင်၍မရတော့ချေ။ ကားဘီးနှင်းဖြတ်ရာ ဗွက်အိုင်ထဲမှ ဗွက်တို့က ချစ်သူကို မရုမလှင်သွားစေသည်။

“ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါသသံမပါသော ချစ်သူ၏ ညည်းတွားသံကို ကားပေါ်မှလူက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ဒေါသလှမ်းနေသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“လမ်းကို ဘယ်လိုကူးလာတာလဲ၊ မဆင်မခြင်နဲ့ကွာ။ တိုက်မိရင် သက်သက်ပြဿနာဖြစ်ဦးမယ်”

တကယ်ဆို ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ့်အမှားလည်း ပါသလို သူ့အမှားလည်းပါသည်။ သူကလည်း ကားကိုအရှိန်ပြင်းမြင်းနှင့် ဆောင်းနှင်လာသောကြောင့် ဒီလို ထိမလို ငြိမလိုတွေ ဖြစ်ကုန်

ခြင်းခြင်းသည်။ ချစ်သူကို ဗွက်တွေပက်ပက်စက်စက် စင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသာ သာမန်ရှိန်နှုန်းနှင့် မောင်းလာပါက ဒီလိုဖြစ် စရာအကြောင်း သိပ်မရှိပါ။

ချစ်သူသည် ဒေါသရောင်သင့်နေသော လူတစ် ယောက်ကို အံ့ဩတကြီး မော့ကြည့်ကာ ဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာပဲ နေရာတကာ နှုတ်သွက် လျှာသွက် အာသွက်ရှိသော ချစ်သူ၏ သူငယ်ချင်းက ချစ်သူ့ကိုယ်စား တရစပ်ဝင်ပြောသည်။

“ဟေ့ ... ရှင် ဒီလို တရားလက်လွတ် မပြောနဲ့၊ ရှင်လည်း ကားကို တရမန်းကြမ်း မောင်းလာတာကိုလည်း ထည့်ပြော ဦး ...

သာမန်အရှိန်နဲ့ မောင်းလာရင် ဒီလိုဖြစ်စရာ ဘာ အကြောင်းမှမရှိဘူး၊ ခုတော့ ကြည့်ဦး၊ ဗွက်တွေ အားလုံး ပေပွကုန်ပြီ ...

ကားပေါ်ကလည်းနေသေးတယ်၊ ဟိန်းလား မဟာက် လားလည်း လာလုပ်သေးတယ်”

ထိုသူက အင်ခန့်၏စကားကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ ပဲ စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကားကို မောင်းထွက်သွား သည်။ အင်ခန့်သည် တက်ကို တစ်ချက်ပြင်းပြင်းခေါက်လျက် ကားနံပါတ်ကို အသေအလဲ လိုက်မှတ်ကာ ...

“တောက် ... အစုတ်ပလုတ်ကား၊ (၂၀/----)ဆလွန်း အဖြူအစုတ်စီးလို့သာ တော်တော့တယ်။ ဒီနံပါတ်ကို အရိုး ထဲထိ ခွဲအောင်မှတ်ထားဦးမှ၊ နောက်တစ်ခါ တွေ့လို့ကတော့ ဆယ်ပြားစေ့နဲ့ခြစ်ပြီး ဘီးကို လေလျှော့ပစ်ခဲ့ဦးမယ်”

“တော်ပါ အင်ခန့်ရယ်၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ဒီဗွက်တွေ ကို ဘယ်လိုယေးရှင်းရမယ် ဆိုတာသာ အကြံပေးစမ်းပါ”

“ရေကြောင့်ဖြစ်သော ရွံ့နွံ့ကို ရေနှင့်သာ ဆေးကြောရ၏တဲ့။ ဒီလိုပဲ စိတ်မှာဖြစ်သော စိတ်၏ ကိလေသာ အညစ်အကြေး များကို ...”

“ကဲ ... တော်ပါပြီ၊ တရားအဟောကောင်းလို့ လမ်းလယ် ကောင် ဈာန်နဲ့လည်း ကြွသွားဦးမယ် ...

ဒီနားမှာ ရေက ဘယ်နားက ရမှာလဲ၊ ခက်ကုန်ပြီ”

“မခက်နဲ့ လွယ်လွယ်လေးပဲ။ အဲဒီဗွက်အိုင်ထဲက ဗွက်ရေ နဲ့ပဲ ဆေးလိုက်ပေါ့”

အင်ခန့်ရဲ့စကားကြောင့် ချစ်သူက နှာခေါင်းကို အားပါးတရ ရှုံ့မဲ့ပြမိသည်။ ကံကလည်း ဆိုးလိုက်တာ။ ချစ် ဇည်းစားနဲ့ လမ်းခွဲပြတ်စဲလာတဲ့နေ့မှာမှ အဆင်မပြေချင်တော့ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ။ အလုပ်ကိစ္စလည်း အဆင်မချော။ နောက်ဆုံး အပြန်ခရီးမှာတောင် ဗွက်လူးရသည့်အဖြစ်နှင့် ချစ်သူ သည် နှာခေါင်းကိုရှုံ့ကာ ပင့်သက်ရှိက်လိုက်မိသည်။

“ဒီဗွက်ရေနဲ့ ဆေးလို့ကတော့ ပလက်ကင်တွေ ပေါက်မှာ ပေါ့ဟဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ဒီလိုဗွက်ပေကြီးနဲ့ပဲ လာခဲ့လေ။ လောလော ဆယ် ပလက်ကင် မပေါက်ပေမယ့် ပါလ်ဆင်နလတီ ညံ့ တယ်ဆိုပြီး နင့်ကို ဘယ်ကားသမားကမှ တင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ကုန်ပါတယ်ဟာ၊ ကဲ ... မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ စပေါက် လိုက်လည်း ပေါက်စေတော့”

ချစ်သူက အားမတန်၍ မာန်လျှော့လိုက်ရသည့်ပုံစံဖြင့် ဖိနှပ်ကို အသာချွတ်ကာ ခြေထောက်ကို လှုပ်ခတ်ပြီးနောက် ရေအိုင်ပေါ်မှာ ရှုပ်ပြီးဆေးလိုက်သည်။ ချစ်သူ ရေဆေးနေပုံကို အင်ခန့်က လက်ပိုက်ပြီး စိမ်းပြေနေပြေ ပြုံးကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လျက် ...

“အင်း... ချစ်သူနဲ့တွေ့တော့မှပဲ မြန်မာစကားပုံကို အနည်းငယ် ပြင်ဆင်ရတော့မယ် ထင်ပါ။ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ မဟုတ်ဘူး ကံဆိုးမသွားရာ ဇွက်လိုက်လို့စင် ...

ဟား ဟား ဟား”

အသံဝါကြီးနှင့် ရယ်မောနေသော အင်ခန့်ကို ချစ်သူက ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် စိုက်ကြည့်မိကာ ...

“ငါ ဒီလိုဖြစ်နေတာတောင် နင် ရယ်နိုင်အားသေးတယ်နော်”

“နင် ဒီလိုဖြစ်လို့ကို ငါ ရယ်တာလေ။ အစက ငါ ရယ်ခဲ့လို့လား။ နင့်ရည်းစားနဲ့ လုံးဝအတိအလင်း တရားဝင် ပြတ်စဲသွားလို့ကို ငါ ရယ်တာ ...

ဒါ နင့်အတွက် ဝမ်းသာစရာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ နင့်ဘဝကြီး အခုမှ လွတ်မြောက်သွားတာ ...

နို့မို့ဆို အီလည်လည် ဇာတ်မျောထဲမှာ နင် ယက်ကန် ယက်ကန်နဲ့ မျောနေတာ မဟုတ်လား။ လွမ်းတာတွေ ရော နာကြည်းတာတွေရော ရောထွေးပြီး ရူးမလို့ဖြစ်နေတာ၊ ခုတော့ ပီပီပြင်ပြင် လွမ်းခွင့်ရသွားပြီပေါ့”

ချစ်သူက အင်ခန့်ကို နိုင်အောင်မပြောနိုင်တော့ဘူးဟုသော ပုံစံဖြင့် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်ကာ အနည်းငယ်စင်သွားပြီဖြစ်သော ခြေထောက်ကို ခါဆန့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီလိုပဲ စိတ်ထဲက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကိုလည်း ဆေးကြောခါဆန့်ပစ်လိုက်လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရာအားလုံးအတွက် အချိန်တစ်ခု လိုအပ်သည်။

ရုပ်ဝံ့ထွူပစ္စည်းတွေမှာသာ တည်ဆောက်ဖို့ အချိန်ကာလတစ်ခု ကြာမြင့်သော်လည်း ပျက်စီးဖို့က လွယ်ကူသည်။ အချိန်အများကြီး မလိုပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ခံစားမှုနှင့်ဆိုင်သော ကိစ္စတွေမှာတော့ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခံစားသွားနိုင်သလို မေ့ပျောက်ပစ်ဖို့ကြတော့လည်း ထင်သလောက် ခလွယ်ချေ။ ဪ ... လွယ်ကိုမလွယ်တာပါ နောင်ခက်ရယ်။ ချစ်သူသည် နောင်ခက်ရဲ့အကြောင်းကို တွေးမိလျှင် ရင်ထဲမှာ ခင်ဟိုက်၍လာသည်။

လူတစ်ယောက်ကို မေ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားတာဟာ အဲဒီလူနဲ့ချစ်ခဲ့တဲ့ အချိန်ထက် ဆယ်ဆလောက် အချိန်ယူရသတဲ့။ ချစ်သူနဲ့ နောင်ခက်ဟာ သုံးနှစ်လောက် ချစ်ခဲ့ကြသူတွေမို့ သူ့ကိုမေ့ဖို့အချိန်ကို ချစ်သူက ဆယ်နှစ်လောက် အချိန်ယူရမည်တဲ့ သား။

အိုး... ဒီအချိန်ကာလကြီးကို ချစ်သူ ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ရမှာပါလိမ့်။ သူ့ကို တစ်ခါ သတိရသွားရင်ကိုပဲ ချစ်သူရဲ့စိတ်မှာ ကျွမ်းရသွားလေ့ရှိပါသည်။

“ချစ်သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားမယ်လေ”

အင်ခန့်က ခေါ်သောအခါ ချစ်သူက ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ခိုက် မိုးလေအေးသည် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် စိမ့်တိုက်သွားသည်။ ဒီလို လေအေးအေးစိမ့်စိမ့်လေးမှာပဲ ချစ်သူဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို စိမ့်ပြေနပြေ ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်တဲ့အခိုက်မှာ ချစ်သူရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ကျေနပ်ခြင်းတွေဖြင့် ချိုမြိန်စွာ ပြုံးနေတတ်သည်။ အခုတော့ ဒီမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေခွင့်တောင် ...။

“ဟဲ့ ... ချစ်သူ”

“ဗွမ်း”

အင်ခန့်ရဲ့ အော်သံနှင့် ကားတစ်စီးက အနားမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြတ်မောင်းသွားသံက အချိန်ကိုက်လိုပင်ဖြစ်ကာ ချစ်သူသည် ဒုတိယမိမ့် ဗွက်စင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။ အတွေးနှင့် ငေးမောနေတာမို့ လုံးဝရှောင်ရှားချိန် မရလိုက်။ ဒီတစ်ခါ ဗွက်စင်တာကတော့ ပိုဆိုးသည်။ ရင်ဘတ်နားအထိပါ တက်စင်တာဖြစ်၍ အပေါ်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ဗွက်ရေစက်တွေဖြင့် တော်တော်လှုပ်သွားလေသည်။

ချစ်သူက အင်ခန့်ကို ငိုမလိုမျက်နှာထားနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် အင်ခန့်က အီလည်လည်ရုပ်ကြီးဖြင့် ပြုံးပြသည်။ ပြီးလျှင် လုပ်နေကျအတိုင်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ကာ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးဟူသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်ယမ်းပြုလျှင် ချစ်သူပါ မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်မိလေသည်။

ဪ ... မချိုသွားပြီဆိုတာမျိုးလား။ အသည်းကွဲနေမှာတောင် ချစ်သူဆိုသော မိန်းကလေးက အဲဒီလိုရယ်နိုင်မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဝေဇနီစာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ထက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာတော်မိရာ၊ သတန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

အခုချိန်မှာ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လက်ဖဝါးတစ်ဖက် လာတင်လိုက်လျှင် အဲဒီလက်ဖဝါးဟာ အပူရှိန်ကြောင့် ရှိခန့် တောင်မြည်ကာ နီရဲကျွမ်းလောင်သွားမည်ဟု ထင်သည်။ အဲဒီ လောက်ထိကို သူ့ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ပူပြင်းတောက်လောင်လို့ နေ လေသည်။ လောကမှာ ချစ်သူရည်းစားတွေဟာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ လမ်းခွဲပြတ်စဲသွားကြတာလဲ။ ချစ်သူတွေချင်း ပြတ်စဲမှုမှာ နည်း လမ်းများများစားစားတော့ မရှိဘူးဟု ထင်သည်။ အပျင်းပြေထား သော အပျော်ရည်းစားထားမှုတွေ မပါဝင်ဘဲ တကယ်ကို ချစ်ကြ သော ချစ်သူရည်းစားတွေရဲ့ ပြတ်စဲမှုမှာ အကြောင်းတရား(၅) မျိုးကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

- (၁) တစ်ယောက်ယောက်က သစ္စာဖောက်သွားခြင်း။
- (၂) မိဘဆွေမျိုးများ၏ အမှောင့်ပယောဂကြောင့် ကွဲကွဲ ပြတ်စဲသွားရခြင်း။
- (၃) မာနပြိုင်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် လမ်းခွဲသွားရ ခြင်း။
- (၄) တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အတ္တကြီးလွန်းမှု၊ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်လွန်းမှုတို့ကြောင့် သည်းမခံနိုင်တော့၍ ပြတ်စဲလမ်းခွဲသွားရခြင်း။

(၅) တစ်နယ်စီဝေး အခြေအနေမပေး၍ ကံကြမ္မာအရ ဝေးကွာသွားရခြင်း။

စသည့် အကြောင်းတရားငါးမျိုးကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင် သည်။ အဲဒီငါးမျိုးထဲမှာ ကံကြမ္မာကို နောက်ဆုံးက ထည့် ထားခြင်းအားဖြင့် ကံကြမ္မာကြောင့် ဝေးကွာရတယ်ဆိုတာကို ချစ်သူတွေ တော်တော်များများက လက်မခံကြသောကြောင့်ဖြစ် သည်။ ချစ်သူတွေအားလုံးက အချစ်စစ်မှန်ရင် မဝေးဘူးဟူသော စကားကို ယုံကြည်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချက် ငါးချက်ထဲတွင် ရင်အနာရခေ ခုမှာ ချစ်သူ၏သစ္စာဖောက်မှုကို ခံရခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အဖြစ်သည် သစ္စာအဖောက်ခံရတာတောင် ရိုးရိုးအဖောက်ခံရ တာ မဟုတ်ချေ။ ပီပီရီရီနှင့် လှည့်စားကာ နောက်ကျောကို ချာ ချာအထိုးခံရသော သစ္စာဖောက်မှုဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းတရား အားလုံးကို စုတ်ပြတ်သတ် ရစရာမရှိအောင် ထိခိုက်ချေမှုသွားခဲ့ တာ ဖြစ်လေသည်။

ဒီနေ့ကတော့ သူ့ဘဝတွင် နာကြီးညှိုးစရာအကောင် ခုနှင့် အခါးသီးဆုံးနေ့တစ်နေ့ပဲ ဖြစ်တော့သည်။ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်း တရားအားလုံးကိုလည်း မြောင်းထဲ ရောက်သွားအောင် စော်ကား ဆင်ကြသော နေ့တစ်နေ့ပဲ ဖြစ်တော့သည်။ သူ့ဟာ အရူးတစ်ယောက် နဲ့ပဲ ဆောက်တည်ရာ မဲ့ခဲ့ရသည်။ သူ့ချစ်သူကို တကယ်တမ်း ထက်လွတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟူသော အချိန်တွင် သူ ဘယ်လောက် သန့်လှုပ်ချောက်ချားသလဲဆိုလျှင် နောက်ငါးမိနစ်အကြာ၌ သေ သောမည့်လူလိုပဲ ဖြစ်သည်။

မဒီကို သူ့ အရူးအမူး အသည်းအသန် ချစ်ခဲ့သော်လည်း အဲဒီကျတော့မှပဲ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပိုသိမြင်နားလည်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်ခဲ့ကြသော ချစ်သက်တမ်းဟာလည်း ငါးနှစ်တည်းဟူသော အတိုင်းအတာမို့ သံယောဇဉ်ထုထည်ကကို မနည်းမနော။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အချစ်အပြင်တခြားသမုဒယတွေပါ အများကြီးရှိခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပြဿနာတွေတက်တက် ဘယ်လောက်ပဲ ရန်တွေဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ရန်ဖြစ်ပြီးရင် ပြန်ချစ်သည့် System ကိုသာ ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝန်းကလည်း ဒီနှစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ လက်တွဲကြမည့် ချစ်သူစုံတွဲတွေအဖြစ် လေးနက်စွာ အသိအမှတ်ပြုပေးခဲ့ကြသည်။ သူကလည်း မဒီအပေါ်ကို အတိုင်းထက်အလွန် ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ မဒီ တစ်ယောက်သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲဆိုးဆိုး အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျပစေဦး မဒီဆီမှာ သူ့အတွက် ခိုင်မာသည့် ချစ်ခြင်းတစ်ခုရှိသည်ဆိုသော အသိနှင့် အရာရာကို ကျေနပ်နားလည်ခဲ့သည်။ မျက်စိမှိတ်ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ သွားတော့တာပဲ ဖြစ်သည်။ သူမဒီကို ယုံကြည်ခဲ့သော ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ မဒီက သူ့ကို သစ္စာဖောက်နေခဲ့တာကို သူ မသိခဲ့။ သိခဲ့ရသောအချိန်မှာ အားလုံး နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့။ မဒီသည် သူ့လို အင်ဂျင်နီယာပေါက်စလေးကို ထားပစ်ခဲ့ကာ သူ့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော စီးပွားရေးလုပ်

ချစ်မြတ်ဗွန်ဗွန် နှလုံးသားရစ်ဝန်းတွင် မိုးခေါင်နေသည်

သူဟာ သွေးရူးတန်းရူးဖြင့် မဒီကို သွားရောက်ပြောဆိုသော်လည်း မဒီက သူ့ဘက်ကို နည်းနည်းမှ ငဲ့မကြည့်တော့။ ငါးနှစ်လောက် ချစ်လာခဲ့သည့် အချစ်ဦး သံယောဇဉ်တွေ မဒီ ဘယ်လိုနှလုံးသားဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ဥပေက္ခာပြုနိုင်သလဲဆိုတာ သူ ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီချေ။ သူ့ရော့ မဒီရော့ အပြန်အလှန် အချစ်ဦးသူတွေ ဖြစ်ကြလျက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လွန်စွာမြတ်နိုးခဲ့ကြသော ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူက မဒီကို အဆုံးရှုံးမခံချင်သောစိတ်ဖြင့် နောက်ထက်နက်ကို ထုတ်သုံးခဲ့ပါသည်။

“မဒီ ... မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတာ မနေ့တစ်နေ့က ချစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ကြတာ အသိုင်းအဝန်းအားလုံး သိတယ်၊ ရင်းနှီးတဲ့လူတိုင်း သိတယ် ...

မင်း ကိုယ့်ကို ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ခေါက်ထားခဲ့ဖို့ တော့ မစဉ်းစားနဲ့”

“လွယ်လွယ်နဲ့ ခေါက်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး မိုးခေါင်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ အချစ်နဲ့တွဲပြီး ချသင့်မှ ချရတဲ့ကိစ္စပါ ...

ဘယ်သူမဆို လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိတယ်လေ။ မိုးခေါင်နဲ့ ချစ်ခဲ့တိုင်း မိုးခေါင်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ရမှာ တဲ့လား”

သူက ပြောထွက်ရက်လွန်းသော မဒီကို နာကြည်း
ငှားခွာကြည့်ကာ ...

“မဒီ ... မင်း ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလား၊ ပြောစမ်း။ ဘာ
ကြောင့် ကိုယ့်ကို မင်း ဒီလို ရက်စက်သွားရတာလဲ ကိုယ့်
မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

သူက မဒီရဲ့မျက်နှာကို အရိပ်အကဲဖမ်းကာ ကြည့်
ပြီး မေးလိုက်သော်လည်း မဒီရဲ့မျက်နှာပေါ်တွင် သူ့အတွက်
လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲ သတိရမှုများကို ရှာမတွေ့ရပါ။ အေးပေါ့လေ
ငါးနှစ်လောက် ချစ်လာခဲ့တဲ့ ချစ်သူကိုတောင် ရက်ရက်စက်စက်
လက်တွဲဖြတ်သွားနိုင်သေးတာပဲ။ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲမှုများကို ဘယ်
လိုလုပ်ပြီး ရှာတွေ့နိုင်မှာလဲ။

မဒီသည် ခံစားချက်မဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့
ကို အေးစက်စက် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လမ်းခွဲနှုတ်ဆက်ကြတဲ့
ကိစ္စမှာ အပြစ်တွေ ထောက်ပြစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး
မိုးခေါင်”

သူက ပညာသားပါပါ ဖြေတတ်လွန်းသော မဒီကို
ပြုံးမဲ့မဲ့စိုက်ကြည့်ကာ နာကြည်းခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောမိသည်။
သို့သော် သူ့ရယ်သံဟာ လူသေတစ်ကောင်ရဲ့ ရယ်သံလို အေး
စက်ချောက်ချားပြီးနေသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် မင်း ကိုယ့်ကို ထားခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်း
တစ်ခုလောက်ကိုပဲ ပြောပြခဲ့ပါ မဒီ။ လုပ်ပါ။ ဒီလောက်
တော့ မင်း ကိုယ့်ဘက်ကို ကြည့်ပေးပါဦး”

မဒီက သူ့ထံမှ အကြည့်တို့ကို လွှဲဖယ်ကာ ခေါင်း
ဘစ်ချက်ခါယမ်းသည်။ စိတ်ရှုပ်တယ်။ မပြောဘူးဆိုသော
အတိုင်း။ သူက ညစ်ကျယ်ကျယ် တစ်ချက်ပြုံးကာ ...

“မင်းနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူက ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့အကြောင်းကို
မသိဘူးလား မဒီ။ အေးပေါ့လေ ... သိရင်လည်း သိမှာ
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆီမှာရှိတဲ့ မင်းပေးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ
တွေ၊ စာတွေ၊ ပို့စကတ်တွေ၊ ကိုယ်တို့ အတူတူတွဲရိုက်
ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ စသဖြင့် ဒါတွေကို မြင်တွေ့ရရင်
တော့ စိတ်ကူးပြောင်းသွားမလားပဲ”

မဒီက သူ့ကို စူးစူးရှရှ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...
“ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့တဲ့ ဘယ်လူတိုင်မှာမဆို အဲဒီ
ပစ္စည်းမျိုးတွေက အနည်းနဲ့အများ ရှိနေနိုင်တာပဲ မိုးခေါင်။
ဒါဟာ သိပ်ဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေက မိုးခေါင်အတွက် အသုံး
မဝင်တော့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ။ တို့ကို ပြန်ပေးပါ။”

သူက နာကြည်းစွာ ပြုံးလိုက်ကာ ...

“မပေးနိုင်ဘူး မဒီ။ အဲဒီအတွက် ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါ
ဘူး”

မဒီက သူ့ကို ခပ်နက်နက် စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်
သူ့ထံမပြောတော့ချေ။ သူ့ကို အဲဒီကိစ္စအတွက် ထပ်လည်
မေးကံ့သွယ်တော့ပါ။ အဲဒီလိုနှင့် တစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ
သူ့ကို ဆက်သွယ်လာသူက သူ့ လုံးဝမျှော်လင့်မထား
အောင် ခင်ပွန်းလောင်း ဖြစ်လို့နေသည်။ သူ ဆက်သွယ်လာရသည်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အကြောင်းရင်းက သူနှင့်မဒီတို့၏ ချစ်သက်သေ ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ချင်ပါ၍ ဟူသတတ်။

သူလို ငမိုက်သားမှာ မဒီရဲ့စိတ်တစ်ခုကလွဲ၍ တခြားဘာကိုမှ မတွေးတောနိုင်ခဲ့ပါ။ ချစ်သူကိုများ ပြန်ပိုင်ရလေမလော့ဟူသော နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အဲဒီလူကို သူတို့ရဲ့ချစ်သက်သေများအား သွားပြခဲ့သည်။ ထိုလူက လက်ထဲရောက်လာသော ထိုပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုပြီးနောက် အားလုံးကို သိမ်းဆည်းလိုက်ကာ သူ့ကို အားပါးရတရ ပြီးပြလျှင် သူပင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် ညီလေး။ ဒီပုံတွေနဲ့ပဲ သက်ပြီး မဒီက အရမ်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တာကွ ...

ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဒါလေး သူက မိန်းကလေးဆိုတော့ နှိုးရိမ်တာ သဘာဝကျပါတယ် ...

ကိုယ်ကလည်း သူ စိတ်ညစ်နေတာကို မကြည့်ရဘူးတော့ သူ့ကို ကူညီလိုက်တဲ့သဘောပါ။ ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ကွာ ...

ညီလေးကို တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုယ့်တို့ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း တတ်နိုင်ရင် ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပေးစေချင်ပါတယ်”

သွားသေလိုက်၊ သွားသေဖို့ပဲ ကောင်းတော့တဲ့ ခပ်ညည်ညည်ကောင်တွေထဲမှာ သူက ထိပ်ဆုံးက ပါ၊ ပါသည်။ ထိုနေ့က

ချစ်သူ၏ နှလုံးသားရုပ်ဝန်းတွင် မိုးခေါင်နေသည်

ဒီလူရေမှ သူ ဘယ်လိုမျက်နှာနှင့် ထပြန်ခဲ့မှန်းကို မသိတော့ဘူး။ သေချာတာတော့ သူ့ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်မှုကြောင့် ခဲ့ပါသည်။ ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့်ရင်းပြီး ချစ်ခဲ့ရသည့် ချစ်သူတစ်ယောက်ထံမှ နောက်ဆုံး သူ ပြန်ရလိုက်သည့်အရာဟာ ဒီလို ဆန်းကားမှုမျိုးပဲလား။ သူ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ခဲ့ပါ။

မဒီ ကျွေးသွားသော အကွက်တွေက တကယ်ပဲ နာပပါသည်။ ဆရာအဆင့်ဖြစ်ကာ သူ့ကို ပါးပါးလေးပဲ ကျော်ခြောက်သွားတာဖြစ်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်တောင်း၍ မဖြစ်နိုင်သော အခါ တစ်ဖက်လှည့်နှင့် တောင်းခိုင်းလိုက်သော အကွက်လေးမှာ ဘကယ်ပဲ သင်းပါသည်။ သူကတော့ ဒီပွဲမှာ ငပေါကြီးလုံးလုံး ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက် ကောက်ရိုးမျှင်လေးကို သွေးရူးတန်းရူး လိုက်ဖမ်းနေသော အရူးတစ်ယောက်လို ငပေါတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း တော်တော် စိတ်နာပါသည်။

အဲဒီနေ့က သူ ကားကို ဘယ်လိုမောင်းပြီး ပြန်လာသလဲတောင် မသိချေ။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ဘာကိုမှမမြင်ပါ။ တစ်ခုခု မဖြစ်ခဲ့တာတောင် သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်ကြီး အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ မိုးတွေဖွံ့ဖွံ့ရွာနေတာတောင် အရှိန်ကိုမလျှော့ဘဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး မောင်းလာခဲ့တာဖြစ်သည်။ တကယ်ကိုပဲ သူ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားချင်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် မဒီကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာရော၊ သူ့ချစ်ခြင်းနှင့် သိက္ခာကို အစော်ကားခဲလိုက်ရတာရော စသဖြင့် ခံစားချက်တွေပေါင်းစုံကာ ဆူဆူလောင်ပွက်၍နေသည်။

ဘဝတစ်ခုလုံး လက်တွဲသွားဖို့ မျှော်လင့်တောင်တ
 မိတ်ဆွေသင့်အိပ်မက်တွေသည် အက်ဆစ်နှင့် အရည်ဖျော်ပြီး
 ကင်ဆီအိုးပေါ်မှာ တင်ထားသလို ပူလောင်ကျွမ်းရှု ပျက်စီးသွားပြီ
 ဖြစ်သည်။ ဘာမှတောင် မကျန်ရစ်ခဲ့တော့။ သို့သော် သူ့ဘဝကြီး
 ကတော့ တော်တော်နှင့် အဖတ်ဆယ်၍ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး
 ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုသော စကားလေးနှစ်လုံးသည် မျှော်လင့်
 ချက်ကို ကြိုးပေးပြီးသည့်အခါ ဘဝတစ်ခုလုံးကို စုတ်ပြတ်သွားစေ
 ၍ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ဟက်တက်ကွဲသွားစေခဲ့ပါသည်။

ဝေဒနာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆွေစာများ ပေးဖို့ လိုငါလျှင်
 အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
 သက်င်းကျွန်းဦးနယ် သို့ ရေသားပေးဖို့ နှိပ်ငါသည်။

ဆိုက်ထဲမှာ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းပြီး သူတို့နေထိုင်ရာ ယာယီတန်းလျားသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးညောင်းညာကိုက်ခဲလျက် ဖျားချင်သလို ဖြစ်နေတာကို သတိပြုမိသည်။ ခုတင်ပေါ်ကို အဝတ်အစားတောင် မလဲနိုင်ဘဲ ပစ်လှဲလိုက်ကာ မေးခနဲတောင် အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ထင်သည်။ တစ်ခဲတစ်ယောက်က လာနှိုးသလို ခံစားရလေမှ သူ့မျက်လုံးတွေကို အားယူကာ ဖွင့်ကြည့်ရသည်။ ဒါတောင် မျက်လုံးက တော်တော်နှင့် မဖွင့်နိုင်ဘဲ ကျိန်းစပ်လျက် ရှိပါသည်။

“မိုးခေါင် ... မိုးခေါင် ... ဟော့ကောင်”

“အင်း ... ဟင် ... ဟင် ...”

“ဟာ ... ဒီကောင် ကိုယ်တွေလည်း ပူလို့ပါလား။ ဖျားနေပြီနဲ့တူတယ်။ ဟော့ကောင် ... ထပါဦး၊ သတိရရဲ့လား”

သူ့ကို လာနှိုးနေသူက သူ့သူငယ်ချင်း သောကြာဖြစ်သည်။ သူက နောက်ကျိနေသော ထိုင်းမိုင်းနေသော အားထဲမှ ဇွတ်ရန်းထွက်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထလိုက်သည်။ သူ့တစ်ခေါင်းလုံးကတော့ တူနှင့်အထုခံထားရသလို နာကျင်ထုံခဲပါသည်။ သောကြာက သူ့နဖူးကို တစ်ချက်စမ်းကာ ...

“မင်း ဖျားနေတယ်ကွ”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူ့လည်ချောင်းတွေတောင် ခြောက်သွေ့အက်ကွနေသည်ဟု ထင်သည်။ စကားပြောလိုက်သောအခါ လည်ချောင်းက နာလျက် အသံက သိပ်မထွက်ဘဲမနည်းအားယူကာ ပြောရသည်။

“ဟာ ... မင်းက ပြောလည်းမပြောဘူးကွာ။ အဲဒါ မင်း ဆိုက်ထဲကပြန်လာတည်းက ထိုးအိမ်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ကျွတ် ... မင်းကကွာ”

“ငါလည်း ဖျားမယ် မထင်ဘူး။ ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်နေတာနဲ့ ပင်ပန်းတာရော ပေါင်းပြီး ခဏဆိုပြီး လှဲလိုက်တာ။ ဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိဘူး”

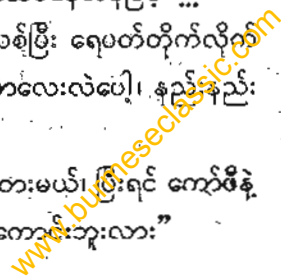
“အင်း ... ဖြစ်ရမယ် မင်းကတော့။ မင်းက ညဆိုင်းတွေပါ တစ်ပတ်လုံး ဝင်ထားတော့ ဒဏ်တွေစုသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ မင်းအတွက် ရန်ကုန်က လူကြီးနဲ့ ပါဆယ်လ်ပေးလိုက်တာ ရောက်နေတယ်”

“အင်း”

သူ့ရဲ့စိတ်မပါတပါ အင်းကို သောကြာက တစ်ချက် ဝဲကြည့်ကာ အခြေအနေတစ်ခုကို သုံးသပ်နေဟန်ဖြင့် ...

“မင်း မျက်နှာလေး ဘာလေးသစ်ပြီး ရေပတ်တိုက်လိုက်ပါလား။ အဝတ်အစားလေး ဘာလေးလဲပေါ့၊ နည်းနည်းပါးပါး လန်းသွားအောင်”

ငါ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပေးထားမယ်၊ ပြီးရင် ကော်ဖီနဲ့ဆေးနဲ့ သောက်လိုက်ပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

သောကြာက သူ့ကို ပြောတတ်တယ် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရသည့် မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ထောင့်ကပ်ကြည့်ကာ နေရာမှ ထထွက်သွားသည်။ သူကလည်း ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကာ မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစား လဲလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ကာ ခဏပြန်လှဲနေလိုက်သည်။ အဲဒီ ပြန်လှဲလိုက်သည့် တစ်ခဏမှာပဲ သူ့အတွေးတွေသည် အတိတ် ဆီသို့ အပြေးအလွှား ကူးခတ်သွားသည်။ အဲဒီကူးခတ်သွားရာ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ သူ့နှလုံးသားသည် နာကျင်ပင်ပန်းစွာ တရွတ်တိုက်ပြီး ပါသွားခဲ့ပါသည်။

(၂၀၀၅)ခုနှစ်၏ အောက်တိုဘာလထဲတွင် မဒီသည် သူ့ဘဝထဲမှ အပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်ထွက်သွားခဲ့ကာ ဒီဇင်ဘာလထဲရှိ တစ်ခုသော ရက်မြတ်မင်္ဂလာနေ့၌ ကျက်သရေရှိသော သတို့သမီးလေးအဖြစ် ထိမ်းမြားလက်ထပ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ထံသို့ ဖိတ်စာရောက်ခဲ့သော်လည်း အဲဒီမင်္ဂလာပွဲသို့ တက်ရောက်ချီးမြှင့်ပေးရလောက်အောင်အထိ သူ မျက်နှာမပြောင်ခဲ့ပါ။ ဖိတ်စာကို မီးရှို့ပြီး ပြာချကာ အရက်ထဲစိမ်သောက်သည့်အထိလည်း မပေါခဲ့ မကြောင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် လှပမွှေးကြိုင်လွန်းသော ဖိတ်စာကို ငေးကာ အသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံး တစ်စစီ ပဲ့ရွဲပြတ်ကျခဲ့ပါသည်။

(၂၀၀၆)ခုနှစ် တစ်ခုလုံး သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းခဲ့သလဲ ဆိုတာ တွေးကြည့်လျှင် မှတ်တောင် မမှတ်မိတော့ချေ။ အလုပ်ဝင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ကျရာနေရာတွေမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်သော်လည်း အလုပ်ပြီးချိန်မှာတော့ အရက်သောက်သည်။

သည်။ တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် သူ့နှလုံးသားကို အစားဆိုးကုစားသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ သေချာသိတာတစ်ခုကတော့ ဒေသီကို သူ မမေ့နိုင်သေးခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

ကာမပိုင်လင်ယောက်ျားရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်တို့ တပ်မက်စိတ်ဖြင့် မျှော်လင့်တောင့်တနေတာမျိုး မဟုတ်သော်လည်း သူ အင်မတန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရသည့် အချစ်ဦးတစ်ယောက်တို့ လုပ်ရက်သွားလေခြင်းဟူသော နာကြည်းစိတ်ဖြင့် ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် မမေ့နိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဒဏ်ရာသည် အကင်းမသေနိုင်သေးပဲ အခုထိ သွေးတွေစိမ့်ထွက်နေတုန်းပဲ ဖြစ်သည်။

“မောင်မင်းကြီးသား သုံးဆောင်တော်မူခင်ဗျ၊ ရပါပြီဗျ”

သောကြာက အငွေ့တထောင်းထောင်း ကြာဆံပြုတ်ပန်းကန်ဖြင့် အနားရောက်လာလျှင် အတိတ်သည် ပစ္စုပ္ပန်လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာသည်။ သူက လှဲနေရာမှ လူးလဲထလိုက်ကာ ကြာဆံပန်းကန်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဗိုက်ထဲမှာ နည်းနည်းဆာသလို ဖြစ်လာသည်။ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ကြာဆံပန်းကန်မှ ကြာဆံပြုတ်မွှေးရနံ့သည် သူ့ရဲ့ အစာအိမ်ကို လှမ်းပြီး ကလိနေသည်။

ချစ်ဖို့ကောင်းလှသော သောကြာက ကြက်ဥတစ်လုံးကိုပါ ဖောက်ထည်လာသဖြင့် ချက်ချင်းကိုပင် အာခေါင်မှာစိုစွတ်ပြီး လာလေသည်။ သူက တူနှစ်ချောင်းဖြင့် ကြာဆံကို မွေ့ရင်း

“မင်းပြောတော့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဆို”

“ခေါက်ဆွဲဆို မင်း သိပ်မဝမှာစိုးလို့၊ ခေါက်ဆွဲကမဝဘူး၊ နည်းနည်းလေး၊ ကြာဆံက ပိုကောင်းတယ်၊ ကောင်းလား သူငယ်ချင်း”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်၊ အရသာရှိတယ်”

“အေး ... မင်း ပွင့်သွားအောင် ငရုတ်ကောင်းမှုန့်လေး နည်းနည်းဖြူးထားတယ်။ ဂျူးဂျူးရှိတဲ့ မြန်မြန်စားလိုက်၊ ချေးလေးစို့တော့ နေကောင်းသွားတာပေါ့”

သူက သောကြာကို ပြုံးစေနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် ဒီကောင်က သူ ဘာအထာနှင့် ကြည့်တယ်ဆိုတာကို သိသဖြင့် မျက်လုံးပြူးကာ ပခုံးတွန့်ပြသည်။ သောကြာဟု အိမ်နာမည် အမည်တွင်သော သူ့သူငယ်ချင်း ကျော်လင်းသိန်းဦးမှာ တကယ်တော့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မကောင်းဘဲ ကမ္ဘာကျော် စားဖိုမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည့်သူဖြစ်သည်။ သူနှင့် သောကြာက ကျောင်းမှာတည်းက တွဲလာတဲ့သူတွေ ဖြစ်သောကြောင့် ဒီကောင့် အကြောင်းကိုရော ဒီကောင်က သူ့အကြောင်းကိုရော တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အစအဆုံး သိသူတွေဖြစ်ပါသည်။

ဒီကောင်က အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ရာမှာ အင်မတန် လက်ဆိပ်ရှိသောသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အစက အဲဒီ လက်ဆိပ်ဆိုတာတွေကို တကယ်ပဲ အယုံအကြည်မရှိခဲ့ပါ။ ဒီထမင်း ဒီဟင်းကို ဒီလိုချက်တာပဲလေဟူသော ခံယူချက်သာ ထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အဲဒီခံယူချက်သည် သောကြာနဲ့တွေ့တော့မှ လုံးဝလွှဲကြောင်း လက်ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။ လက်ဆိပ်ရှိသောသူမှာ ကြက်သားတွေ၊ ဘဲသားတွေချက်နေမှ စားကောင်းတာမျိုးမဟုတ်။

သောကြာချက်လျှင် ငါးပိချက်ကအစ အင်မတန် အရသာရှိလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ပွင့်သွားလား”

“ပွင့်ပါတယ်ကွာ ... ပွင့်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“အေး ... မင်းဘဝကြီးလည်း ငါ့ရှိနေလို့ စိုပြည်တယ်မှတ်ပါ”

သူက ဒီစကားကိုတော့ တဟတ်ဟက်နှင့် ရယ်မိတာပဲ။ မှန်ပါသည်။ အဲဒီစကားကိုတော့ သူ မငြင်းချေ။ ဒီစကားမှာ သူနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သောကြာ၏လက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။ သောကြာက လုပ်ပေးလိုက်သော တစ်စုံတစ်ရာတွေကို သူ့မှာ အဆင်ပြေသွားခဲ့လျှင် အဲဒီစကားကို ဒီကောင်က မပြောလေ့ရှိပါသည်။

“ဆေးသောက်လိုက်ဦး၊ ဟိုမှာ ပါဆယ်လ်လည်း ရောက်နေတယ်။ အထဲကစာဖတ်ပြီးရင် မင်းရောဂါ တစ်ဝက် သက်သာသွားမှာပါ”

“မဖတ်တော့ဘူးကွာ၊ ဆေးသောက်ပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း အိပ်တော့မယ်၊ ဗိုက်လေးပြီး အိပ်ချင်နေပြီ”

သူက ကြာဆံပြုတ်ပန်းကန်ကို လက်စသတ်ကာ အိပ်ခန်းနှင့် သောက်ဆေးတို့ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သောကြာ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ကိုယ်တိုင် ဖောက်ရမှာ ပျင်းနေရင်လည်း ငါ ဖောက်ပေးပါမယ်၊ ရည်းစားဆီက စာလေးတွေပဲ ဖတ်လိုက်ပါကွာ”

“ကျွတ် ... ဖောက်ရမှာ ပျင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဖတ်ချင်စိတ်ကို မရှိတာ၊ လုံးဝဖတ်ချင်စိတ် မရှိဘူး။ အဲဒါပဲ”

သူက စကားကို အကုန်ပိတ်ပြောရင်း ဆေးကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်ကာ ကော်ဖီကို မော့ချလိုက်သည်။ သောကြာက သူ့ကို တစ်ချက်ငေးကာ ခေါင်းဆတ်ရင်း ...

“မင်းမှာ ချစ်တတ်တဲ့အသည်းနှလုံး မရှိတော့တာလား မိုးခေါင်”

သူက တစ်ခုခုပြောလျှင် လုပ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း မျက်ခုံးကိုကြွတ်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြုရင်းမှ ...

“အဲဒါ အမှန်ဆုံးပဲ။ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး မရှိတော့တာ၊ ကဗျာဆန်ဆန် ပြောရင်တော့ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး မရှိတော့တာပေါ့။ လက်တွေ့ကျကျ ပြောရင်တော့ အသည်းနှလုံးက ရှိပါတယ်။ အသည်းနှလုံးမရှိရင် သေသွားမှာပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ မချစ်တတ်တော့တာ။ အဲဒါက လက်တွေ့ကျတယ်။ အမှန်ဆုံးပဲ။ မချစ်တတ်တော့တာ”

“ဒါနဲ့များကွာ”

သူက သောကြာဘက်ကိုလှည့်ကာ အသာအယာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ သောကြာ ပြောချင်သော အဓိပ္ပာယ်ကို သူ သိပါသည်။ မချစ်တတ်ဘဲနဲ့များ ဘာလို့ရည်းစားတွေ ထပ်ထားနေသေးလဲဟူသော အဓိပ္ပာယ်။ သူကတော့ အချစ်နှင့် ရည်းစားထားခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်ခြင်း တိုက်ရိုက်မသက်ဆိုင်ဟု တင်ပါသည်။ အဲဒီလို ထင်ခဲ့တာလည်း သိပ်တော့မကြာသေးပါ။ မှတ်မှတ်ရရ

ဒီ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သောကြာ၏ ဒါနဲ့များကွာ ဟူသော အဟန့်စကားအတွက်တော့ သူ့မှာ ဆင်ခြေရှိပါသည်။

“မချစ်တတ်တော့ပေမယ့် ကြိုက်တတ်သေးတယ်လေကွာ။ ယောက်ျားပဲ၊ အာသဝေါကုန်ခန်းနေတဲ့ ရဟန္တာမှ မဟုတ်တာ ...

ကာမဂုဏ်အာရုံငါးပါးလုံးကို ခံစားတတ်သေးတာပဲ။ ခံစားမှု အားကောင်းနေသေးတာပဲ။

မျက်လုံးထဲမှာ လှတပတ ချစ်စရာလေးတွေ မြင်တော့လည်း ကြိုက်တာပဲပေါ့၊ ကြိုက်တော့ လိုက်တာပေါ့။ လိုက်တော့ ရရင်လည်း ရည်းစားဖြစ်သွားကြတာပေါ့။ ဒါပါပဲ ... လောကမှာ ရင်ထဲက အသေအကြေ ချစ်မှပဲ propose လုပ်ရတော့မှာလား”

သူ့စကားဆုံးလျှင် သောကြာက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်မဲ့ကာ နိုင်အောင်မပြောနိုင်တော့ဘူးဟူသော ပုံစံဖြင့် လက်ခါပြသည်။ သူက ခွက်ထဲမှကျန်ရှိနေသေးသော လက်ကျန်ကော်ဖီကို နောက်ဆုံးမော့လိုက်ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်လေသည်။ သောကြာက အလိုက်တသိပ်င် အနားမှထကာ ...

“အေး ... အေး၊ ... မင်း အိပ်ချင်ရင်လည်း အိပ်တော့။ လိုတာရှိရင် ငါ့ကိုနှိုးလိုက်”

သူက သောကြာကို ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြုလိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့အနားမှ သောကြာ ထွက်ခွာသွားသံ၊ တံခါးစေ့ပိတ်သံတို့ကို ကြားရပြီး

နောက် သူ့အခန်းယော်လေးသည် ပကတိပြန်၍ တိတ်ဆိတ်သွား
ပြန်သည်။ အစာမစားခင် ဆေးမသောက်ခင်ကလောက် စေ့ဒေ
မဆိုးတော့သော်လည်း သူ့ခေါင်းထဲတွင် နည်းနည်းကိုက်ခဲနေသေး
သည်။ ဒါပေမဲ့ နေသာပါသည်။

သူသည် အာရုံတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး စုစည်းကာ
အိပ်ပျော်စေဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ သူ့စိတ်တွေသည် တစ်စုံတစ်ခု
ကို ပြင်းပြင်းပြပြ တမ်းတနေမိသည်။ အဲဒါဟာ ဘာဖြစ်မလဲ
အတွေးလေးတစ်ခုတည်းနှင့်ကို ရင်မှာလုံခြုံပြည့်စုံသွားတဲ့အရာဟာ
ဘာများဖြစ်နိုင်မလဲ။ မျက်နှာလေးတစ်ခုကို မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်
တာနဲ့ ကြည့်နူးလိုက်ဖြာသွားရသော ဖိလင်ဟာ ဘယ်အရာကြောင့်
များ ဖြစ်နိုင်မလဲ။

သူ ဆက်မတွေးချင်တော့ပါ။ လောကမှာ အချစ်က
ကိုးကွယ်ယုံကြည်ခဲ့ပါလျက် အချစ်ရဲ့သစ္စာဖောက်ခြင်းကို ခံရတာ
လောက် ရင်နာဖွယ်ရာကိုစွဲ မရှိတော့ပြီ။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမာတော (၆)လမ်း၊ သုမာတောအိမ်ရာ၊
သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

“အိုကေ ... ဗဲရီးဂွတ်ဒ်၊ ကဲ ... အားလုံးပင်ပန်းသွားကြပြီ။
နားမယ် ... နားမယ် ... ချစ်သူရေ ခေါင်းကရေတွေကို
နည်းနည်းပဲသုတ်နော်၊ မာမီရေ ... သူ့ခေါင်းကို ဂျဲလ်ရွဲရွဲ
လေး လိမ်းပေးလိုက် ...

အဲဒီ အမိုက်စား ဓာတ်ပုံလေးကို ကာဗာတင်မယ်၊
ကြော်ဖြာဘုတ်ထောင်မယ်”

ဒါရိုက်တာက လှမ်းအော်လျှင် ချစ်သူရဲ့ မိတ်ကပ်
အောက် နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို မှဲ့ပြသည်။ ချစ်သူသည် မီးသတ်
ပုံဖြင့် ရွာနေသော မိုးရေစက်တွေအောက်မှ အပြေးထွက်လာ

“အမယ်လေး ... ချမ်း ... ချမ်းလိုက်တာ။ မာမီရေ ...
နောက်မှ ဒရိုင်ယာဆွဲပေးတော့၊ အခုတော့ ကော်ဖီပူလေး
ပဲ တိုက်ပါကွယ် ...

မြန်မြန် ... မြန်မြန်”

“အကြောင်းသိလို့ ဒီက ဖျော်ပြီးသားပါတော့၊ အဲဒီ
ဒါရိုက်တာကလေး ခိုင်းတော့ အသေအကြေခိုင်းပြီး တော်ဖီ
တစ်ခွက်တောင် တိုက်ဖော်မရဘူး”

ချစ်သူနှင့်

မာမိက ဒါရိုက်တာကြားအောင် လှမ်းအောင် ဒါရိုက်တာကြီးက ကွမ်းတမြို့မြို့ဖြင့် ပြန်မပြော နားမထောင် နေလေသည်။ ချစ်သူသည် ရေစိုအဝတ်အစားတွေကို က... ကတန်း လဲပစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကော်ဖီပူပူရှိရာ မာမိအ... သို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့သည်။ မာမိလက်ထဲမှ အငွေတထောင် ထောင်းထနေသော ကြွေမတ်ခွက်ကြီးကို လှဲပြောင်းယူကာ ထ... မှုတ်သောက်ရင်းမှ ...

“မာမိရေ ချစ်သူတော့ အခြေအနေ သိပ်မဟန်ဘူး... လား(သိလား) ပါရာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ပြားလောက်... On လိုက်မှနဲ့ တူတယ်”

မာမိက ချစ်သူကို စိုးရိမ်သလို ငဲ့ကြည့်ကာ... “ဟတ်လား(ဟုတ်လား)။ မာမိဆီမှာ ပါရာတော့ မ... ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်တော့ ပါတယ်”

“ရတယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ချစ်သူ ဖျားမသူ... အရေးကြီးနေတယ်”

မာမိက ဟုတ်ပါပြီဟူသော အပြောမျိုးဖြင့် နှုတ်... မှဲ့ပြီချိန်ဝယ် ချစ်သူ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းမှ မြည်သံထွက်ပေါ်လာ... သည်။ ချစ်သူသည် လက်တစ်ဖက်က ခေါင်းကို တဘက်နှင့်... ရင်းမှ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ နားထောင်လိုက်သ... “ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ”

“ချစ်သူလား”

တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားလေးအသံတစ်ခုက အ... မေးလျှင် ချစ်သူသည် မရိုးနိုင်စွာဖြင့် အမြဲဖြိုးမိရသည်။ အ...

...တည်းက မှည့်ပေးထားသော နာမည်မို့ ဘာမှမတတ်နိုင်... သည်း ချစ်သူက အဲဒီလို အခေါ်ခံရခြင်းကို သိပ်ပြီးတော့... လက်လက်ပျက်ကြီးလည်း မဖြစ်မိပါ။ ကိုယ်တိုင်ကိုက စကား... သွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် “မိုး”ဟု မသုံးနှုန်းတတ်ပဲ “ချစ်သူ... ”ဟု သုံးနှုန်းတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ချစ်သူပါ”

အဲဒီလို ပြန်ဖြေတိုင်းလည်း ချစ်သူမှာ ပြုံးချင်ရပါ

“ချစ်သူ ... ကိုယ် မင်းဝင်းမောင်ပါ”

“ဪ ... ကိုမင်းဝင်းမောင်၊ ပြော”

ချစ်သူ၏ သမားရိုးကျဆန်သော အသံကြောင့်... တစ်ဖက်မှ အသံအနည်းငယ် တိတ်သွားသည်။ ချစ်သူကလည်း... တတ်ကနေ၍ သူ မမြင်နိုင်မှန်း သိသောကြောင့် နာခေါင်းရှ... ဆိုက်သေးသည်။

ကော်ဖီကို ရှူးခနဲမြည်အောင် မော့သောက်လိုက်စဉ်... သူ့ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ချစ်သူ အပြင်မှာလား။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ရောက်နေ... တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူက ရှူတင်မှာပါ။ မီးသတ်ကားနဲ့... ရေဖျန်းပြီး ရိုက်ထားလို့ အရမ်းချမ်းနေတာနဲ့ ကော်ဆွဲနေ... တာ”

“ဪ ... ဒါဆို ရှူတင်ပြီးပြီပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... မပြီးသေးဘူး၊ ကျန်သေးတယ်”

“ဟာ ... ရေတွေစို၍ပြီးတာတောင် မပြီးသေးဘူးလား။
ဖျားနာပါဦးမယ် ချစ်သူရယ်”

“ဪ ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲရှင်။ ဘဝသမားတွေပဲဟာ၊
ဒီလိုပဲ လုပ်စားရတာပဲပေါ့”

ချစ်သူရဲ့အပြောကို အနားသို့ ဆေးယူပြီး ပြန်ရောက်
လာသော မာမိက လိမ်နေတယ်ဟူသော သဘောဖြင့် လက်ခါ
ပြသည်။ ချစ်သူက မာမိကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်သော်လည်း တစ်
ဖက်လှူကတော့ ချစ်သူရဲ့စကားကို သဘောကျသလိုဖြင့် တဟက်
ဟက် ရယ်မောနေလေသည်။

“ချစ်သူရယ် ... ဒီအပြောတွေကြောင့် နာမည်ကြီးနေတာပဲ
နော်”

“အဲမယ် ... နာမည်မကြီးပါဘူးနော်။ ချစ်သူတို့ နာမည်
ကြီးစာရင်းထဲမှာ လုံးဝ လုံးဝ မပါဝင်သေးပါ။ နာမည်
ကြီးလည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

“နာမည်ကြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နာမည်ကြီးတော့ ထမင်းဝတ်တာပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား”

“ချစ်သူက တကယ်နောက်တယ်ကွာ”

ချစ်သူတစ်ယောက် ဖုန်းပြောရင်း တဟဲဟဲ တဟင်း
ဟင်း ဖြစ်နေတာကို မာမိက ကြည့်မရတော့သည့်ဟန်ဖြင့် ...

“ချစ်သူရေ ... ဆံပင်သုတ်မယ်ဟေ့။ တော်ကြာ နေရင်း
ထိုင်ရင်း လေဖြတ်သွားဦးမယ်။ ဆေးလည်း အခုထိမ
သောက်ရသေးပါလား”

“သောက်မယ် ... သောက်မယ်၊ ကဲ ... အင့်”

ချစ်သူက ဆေးကိုပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်ရင်း ကော်ဖီ
မော့ပြလိုက်လျှင် မာမိက ချစ်သူရဲ့ပုံစံကို သဘောကျသလို
အိမ်ချက်ရယ်သည်။ ချစ်သူဆိုသော မိန်းကလေးဟာ ဘယ်လို
မိန်းကလေးမျိုးပါလိမ့်ဟု တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ သွား၍မမေး
ဆာနှင့်။ ဆယ်ယောက်ကိုမေးလျှင် ဆယ်မျိုးအဖြေထွက်ချင်
ချက်မည်။ သို့သော် တူညီသည့် အဖြေတစ်ခုကတော့ “ချစ်သူ
ဟာ အင်မတန်ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ ကောင်မလေး”ဟူသော
အဖြေကိုတော့ တူညီစွာ လက်ခံရရှိမည် ဖြစ်လေသည်။

ချစ်သူတွင် အမြဲဖြိုးယောင်သမ်းနေသော နှုတ်ခမ်း
အစုံကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ တကယ်မဖြိုးပါဘဲနှင့်ကို ပြိုးနေသလို
ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးများသည် ချစ်သူကို မျက်နှာမြင်ချစ်
ခင်ပါစေ ဟူသောဆုဖြင့် ပြည့်စုံစေလေသည်။ အဲဒီအပြုံးထဲမှာမှ
ချစ်သူရယ်မောနေတတ်သော ဆည်းလည်းလိုလို အသံချိုချိုလွင်
လွင်လေးတွေ ပေါင်းစပ်ထည့်လိုက်သောအခါ ချစ်သူရဲ့အနားတွင်
ပိုင်းဝိုင်းလည်လို့ သွားကြလေသည်။

“ချစ်သူ ဒီနေ့ညနေခင်း အားတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်
ချစ်သူကို တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးချင်လို့”

“အင်း ... ချစ်သူ ညနေ မအားဘူးတော့။ ရှိုးပွဲတစ်ခု
အတွက် ဒီဇိုင်နာတစ်ယောက်နဲ့ ဝတ်စုံကိစ္စ ဆွေးနွေးရ
မယ်”

“အာ ... ဒါဆို မနက်ဖြန်ရော”

“မနက်ဖြန်။ အင်း ... မနက်ဖြန်က ပိုတောင်မအားသေး
တယ်။ ပြည်ကို ခရီးထွက်ရမှာဆိုတော့ ...”

“ဟာ ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကိုယ်က ချစ်သူနဲ့ အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်”

“ဪ ... ချစ်သူနဲ့ တွေ့ချင်တာများရှင်။ ညခုနစ်နာရီ ကျရင် တွေ့ရမယ်”

“ဟာ ... တကယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ကြည့်စမ်း ... ချစ်သူက တကယ်နောက်တယ်၊ နောက်တတ်မှန်း သိသိ ကြီးနဲ့ကို ကိုယ်က အမြဲခံရတယ်၊ ကဲ ... ပြော၊ ကိုယ် ဘယ်ကို လာကြိုရမလဲ”

“ဘယ်ကိုမှ လာမကြိုနဲ့။ ညခုနစ်နာရီကျရင် ကိုယ့်အိမ်က TV ရှေ့ကိုသာသွား။ ချစ်သူကို တွေ့ချင်ရင် TV ကြော်ငြာ တွေထဲမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ပြောတာ၊ သိပြီလား၊ ကဲ ... ဆီးယူ ကိုမင်းဝင်းမောင် ...”

ဟိုမှာ ဒါရိုက်တာကြီး ခေါ်နေပြီ၊ သွားရတော့မယ် ဘိုင့်ဘိုင့်”

ချစ်သူသည် စကားကို အပြီးပိတ်ပြောပြီးနောက် ဖုန်းကို တစ်ခါတည်း ပိတ်ချကာ တဘက်ကိုကိုင်၍ အသင့်စောင့်နေသော မာမိုကို အိုကေ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ဝိုင်းပြလိုက်သည်။ မာမိုက ချစ်သူကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးပြီးနောက် ဆံပင်တွေကို သုတ်ပေးရင်းမှ ...

“ဘာလဲ ... ဂတ်ဂတ်ကြီးက ဒင်နာကျွေးချင်တော့မူတယ် တဲ့လား”

“အလကားပါ။ ပုံမကြိုက်လို့ ငြင်းလိုက်တယ်၊ ဟား ဟား”

“ချစ်သူရယ် ဒါဖြင့်ရင်လည်း နည်းနည်းခပ်တည်တည် ဆက်ဆံပေါ့။ ညည်းက ပြောင်စပ်စပ်တွေ လုပ်ပြနေတော့ ဟိုက အိပ်မက်တွေပေးနေရသလိုခံစားနေရတာပေါ့အေ့”

“ဒါတော့ ချစ်သူလည်း မတတ်နိုင်ဘူး မာမိုရယ်။ ချစ်သူက အဲဒီလိုပဲ နေတတ်တာလေ။ ပဲများများနဲ့ စတယ်လ် ကြီးနဲ့လည်း မနေတတ်ပါဘူး ...”

“ကိုယ်က ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ type ဆိုတော့ အရာရာကို အကောင်းမြင်တဲ့စိတ်နဲ့ ပျော်ပျော်ပဲပေါ့”

“အင်း ... မသိရင်တော့ မိုးချစ်သူကို ရည်းစားတွေ အများကြီးရှိတဲ့သူလို့ ထင်ကြမှာ မလွဲပဲ။ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်လောက် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ထားဆိုတော့လည်း မထားဘူး ...”

ကားတွေဆင်တဲ့ ဟိုကောင်လေးဆိုလည်း ပိုက်ဆံ တော်တော်ရှိတဲ့ဟာ”

“အို ... မကြိုက်ပါဘူး၊ ဖက်တီးပုတ်ကို”

“ဒါဖြင့် ဇင်မင်းခန့် ကျတော့ရော”

“ဟွန့် ... သူကကျတော့လည်း ရှည်လမျော။ ခံစားလို့ မရဘူး”

“သူရမင်းမောင်အေ့”

“ချောလွန်းအားကြီးတယ်၊ ရတက်မအေးရမယ့်အပေါက်”

“ညည်းကိုက ကြေးများနေတာပါအေ။ ဟိုဟာလည်း မဟုတ် ဒါလည်းမဟုတ် ငပေါလိုနေဖို့ပဲသိတယ်၊ သူများတွေဖြင့် ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်နဲ့ ခိုလို့”

“ဒီက မစီချင်ဘူးလေ။ တိုးချင်တာ၊ ဟား ဟား ... အလကား ပြောနေတာပါ မာမီရယ်။ တကယ်တမ်းတော့ ဒီရင်တတ်ကြီးနဲ့ မထိသေးလို့ဗျို့ ...

မချစ်လို့ ... မချစ်လို့။ သူတို့အားလုံးကို သမီး မချစ်လို့။ ရှင်းပြီလား။

“ရှင်းပါပြီ ... ရှင်းပါပြီ။ အနည်မထိုင်သေးတဲ့ ကွဲအက် နှလုံးသားကြီးဆိုတော့လည်း အကောင်းပကတိ ဘယ်ရှိပါတော့မလဲ။ မချစ်တတ်တော့တာ သဘာဝကျပါတယ်”

မာမီက ချစ်သူရဲ့ မခြောက်တခြောက် ဆံပင်တွေကို ဂျဲလ်ရွဲရွဲလိမ်းပေးကာ ပုံကျအောင် ပြင်ဆင်ပေးရင်းမှ ခပ်ငေါ့ငေါ့ ဆိုလေသည်။ အချစ်အတွက် ခံစားကြေကွဲခံရဖူးသော ချစ်သူရဲ့ နှလုံးသားအကြောင်းကို အတွင်းသိ အစင်းသိစွာဖြင့် မာမီကဆို ခြင်းဖြစ်သည်။

“မချစ်တတ်တော့တာ မဟုတ်ပါဘူး မာမီ။ ချစ်တတ်ပါတယ် ...

ချစ်ရမယ့်သူကို မတွေ့သေးတာပါ။ ချစ်သူတို့ကဖြင့် ချစ်လွန်းလို့နော်၊ အချစ်သမားတွေ အချစ်ရှိမှပျော်တာ။ အချစ်ထို crazy ဟင်း ... ဒါပေမဲ့ ရင်ဘတ်နဲ့မထိရင် မလှုပ်ရှားဘူး”

“ဪ ... ဒါဖြင့် ငယ်ချစ်ကြီးကို မမေ့နိုင်လို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပေါင်။ ချစ်သူက လူတစ်မျိုး မာမီရဲ့။ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ အရာတွေကို သိပ်တမ်းတနေတာမျိုး မရှိဘူး။

ချစ်သူ သူနဲ့ပြတ်လာတဲ့နေ့တုန်းကဆို လုံးဝ Unlucky day မှတ်မိသေးတယ် ...

ကားဗွတ်စင်တာလည်း နှစ်ခါတောင်။ ပထမတစ်ခါ စင်တုန်းက ကားပေါ်ကလူက ချစ်သူကို လှမ်းတောင်ငေါက်သွားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဖြောင့်တော့ ဘာမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်ဘူး ... ဟား ဟား ...

ဘာလုပ်မှာလဲ မာမီရာ life is very short ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဘဝတိုတိုလေးထဲမှာ ကြေကွဲနေဖို့ အချိန်မရဘူး။ Right ? ”

“ရိုက်ထိပါတယ်တော် ... ရိုက်ထိပါတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ပြီးပြီလား မင်းသမီးလေးရေ။ ရေစိုဂျဲလ် ဒီဇိုင်းလေးနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြစို့၊ ဟော ... မျက်လုံးတွေက အိုင်းလိုင်နာတွေ ပျက်ပြီး မည်းနေပါလား။ မာမီရေ ... မာမီသမီးကို မပြင်ပေးတော့ဘူးလား”

ဒါရိုက်တာဖြစ်သူက အနားရောက်လာပြီးအော်လျှင် ချစ်သူသည် မှန်ထဲသို့ ကပျားကယာ ငုံ့ကြည့်မိသည်။ အိုင်းလိုင်နာတချို့ ပျက်လျက် မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်၌ မည်းနေသော ပုံစံဟာ မြင်နေကျလို မဟုတ်ဘဲ ချစ်သူရဲ့ရုပ်သွင်ကို တစ်မျိုးဆွဲဆောင်မှု ရှိနေစေသည်။ ချစ်သူသည် အဲဒီပုံစံကိုပဲ ခပ်ကြိုက်ကြိုက်ဖြစ်ကာ ...

“မာမီ မျက်နှာကိုပဲ နည်းနည်းဖြည့်ပေး၊ မျက်လုံးက ဒီအတိုင်း မိုက်တယ်။ ဦးလင်း သမီး မျက်လုံးတို့ ဒီအတိုင်း အမည်းတွေနဲ့ပဲ ရိုက်မယ်။ ခပ်မိုက်မိုက်လေး ဘယ်လိုလဲ ... R U OK ? ...

ရေစိုဆံပင်နဲ့ ဒါနဲ့မှ လိုက်မှာ”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ ဝှတ်ဒ်တယ် ထင်ရင် ခူးသာခူး”

ဒါရိုက်တာက ခွင့်ပြုလိုက်လျှင် ချစ်သူက မာမိုကို မျက်စပစ်ပြလိုက်တော့လေသည်။ ဒါရိုက်တာဆိုပေမယ့် ဦးလင်းက ဓာတ်ပုံဆရာကနေ ကြော်ငြာတွေ၊ ဗီစီဒီတွေလောက်သာ ရိုက်သူဖြစ်လေရာ ချစ်သူတစ်ယောက် မော်ဒယ်လ်ဘဝကနေ ဒီလောကထဲသို့ စမဝင်ခင်တည်းက ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ဖြစ်ပြီး ခင်မင်လာသူဖြစ်သောကြောင့် အစစအရာရာ ပြောမနာ ဆိုမနာ ဖြစ်လို့ နေသူတွေဖြစ်သည်။

ချစ်သူသည် အနည်းငယ်သာ ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ပြီး သော မျက်နှာကို မှန်ထဲမှာကြည့်ကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ အဝတ်အစားပါ လဲပြီးသွားသောအခါ ကိုယ့်စတိုင်လ်ကိုယ် အကြီးအကျယ်တောင် သဘောကျသွားလေသည်။ ပခုံးကျော်ရုံ coffee brown ဆံနွယ်တွေသည် ရေစိုဒီဇိုင်းဖြင့် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ခပ်မိုက်မိုက် စင်းကျနေသည်။ မျက်နှာက မိတ်ကပ်က သဘာဝဆန်ကာ မျက်လုံးတွေကမည်းပြီး sexy နည်းနည်းဖြစ်နေသည်။

စွပ်ကျယ်အဖြူကိုဝတ်ကာ အောက်က စိတ္တအေဆင် ခါးလျှောလျှော စကတ်အကားကြီးကို ဝတ်ထားပြီး ခါးပတ်ကြီးကြီး ပတ်ထားသော ချစ်သူသည် ကင်မရာရှေ့မှာ ပေစောင်းစောင်း ဝင်ရပ်လိုက်ကာ မျက်နှာကို ရိုက်ပေါက်ဒီဇိုင်း ဖမ်းထားလိုက်သည်။

ဦးလင်းက လက်ဖျောက်တွေတီးလျက် ကင်ဇော

ဖလက်ရှီမီးတွေ တဖျပ်ဖျပ် လက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါမှ တို့ချစ်သူကွ၊ ကောင်းတယ် ... ဝှတ်ဒ် ...

ဗဲရီးဝှတ်ဒ်၊ ကြည့်ထား ... ညှို့ထား ... လုံးဝမပြီးနဲ့ ... ဒီစတိုင်လ်မိုက်တယ်၊ ရေလည်လန်းတယ်၊ ဟုတ်ပြီ”

ဦးလင်းသည်လည်း သဘောတွေကျကာ ခလုတ်တွေကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆွဲနေသလို ချစ်သူသည်လည်း ကင်မရာကို ကိုယ့်ရည်းစားအလား သဘောထားလျက် အပီအပြင်ကို ကြည့်ကာ mood ထည့်လျက်ရှိသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပါသွားမယ့် မျက်ဝန်းတွေဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် အသက်ဝင်နေစေဖို့လိုသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝေဝေစိစိ၊ အကြည့်စား၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုလို့ပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမာလာ (၆)လမ်း၊ သုမာလာအိမ်ရာ၊ သတင်းထုတ်ပြန်ရေးဌာနမှ သို့ ရေသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

သူက စိတ်ပျက်လျှင် လုပ်နေကြဖြစ်သည့်အတိုင်း နာခေါင်းကို လက်ညှိုးနှင့် တစ်ချက်ပွတ်လိုက်ကာ ...

“ကြက်သားပဲပေါ့ကွာ”

“အေး ... မင်း ကြက်သားဆိုရင် ငါ အမဲသား၊ ဒီက အမဲသားက ကောင်းတယ်၊ လတ်ဆတ်တယ်၊ ချိုတယ်”

သောကြာက အမဲသားမစားသော သူ့ကို တမင်စောင်းပြောတာဖြစ်သည်။ သူက ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ ပြီးနေစဉ်မှာပဲ ထမင်းဆိုင်က ကောင်လေးက အနားသို့ရောက်လာကာ သောကြာကို အထုပ်တစ်ထုပ် ကမ်းပေးသည်။ သူတို့စားသော ထမင်းဆိုင်က တစ်ပတ်တစ်ခါ ပုသိမ်သို့ ဈေးတက်ဝယ်ကြသည့် ဖြစ်လေရာ သူတို့မှာသော တိုလီမိုလီပစ္စည်းတွေကို ဒိုင်ခံဝယ်ပေးနေကြဖြစ်သည်။

“အေး ... ကျေးဇူးပဲကွ ညီလေး၊ ပိုက်ဆံရော လိုသေးလား၊ စိုက်ရသေးလား”

“မစိုက်ရဘူး အစ်ကို။ တစ်ထောင်ပိုတယ်ခင်ဗျ။ အစ်ကိုမှာ တဲ့တိပ်ခွေက တစ်ခွေပဲရတယ်။ ဝိုင်ဝိုင် အခွေက မထွက်သေးဘူးတဲ့။ အဆိုတော် စုပေါင်းစပ်ပေါင်းအခွေပဲရတယ်”

“အေး ... အေး ... ရပါတယ်။ အဲဒီတစ်ထောင် ညီလေး မုန့်ဖိုးယူလိုက်ကွာ ... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟား ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို”

“အေး ... ကျေးဇူးတင်ရင် ထမင်းဟင်းလေးတော့ အမြန်ချပေးပါကွာ။ ဒီမှာ ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ။ ပြီးရင် တစ်ခါရတစ်မော အိပ်ရဦးမှာ၊ သီချင်းလေးနဲ့ငြိမ်ပြီး အိပ်လို့”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာစားမှာလဲ”

သောကြာက ထမင်းစားပွဲ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်လျှင် သူသည် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်သေးဘဲ နံရံပေါ်တွင် ကပ်ထားသော ယနေ့အတွက် စားဖွယ်ရာများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ငေးကြည့်နေလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ အပိုပါပဲ။ ဒီဟင်းနာမည်တွေကို အလွတ်တောင် ရနေပြီဖြစ်သည်။ သူတို့တွေဟာ ဒီနားမှာ နိုင်ငံတော်စီမံကိန်းဖြင့် မြစ်ကူးတံတားကြီးတစ်စင်း လာရောက်ဆောက်လုပ်နေကြသူတွေမို့ ဒီနားက ဆိုက်ထဲမှာပဲ လာနေကြရသူများ ဖြစ်လေရာ ဒီအနီးအနားက ရွာလေးမှာပဲ ထမင်းစားကြရသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ထမင်းဆိုင်ရဲ့လက်ရာဟာ ထူးထူးရှယ် ဖြစ်မနေတောင် အလွန်တရာ မညံ့ဖျင်းတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါမည်။ သို့သော်လည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဒါပဲစားနေကြရသောအခါ လူ့သဘာဝ လူ့ထုံးစံအတိုင်း ကြာတော့ ငြီးငွေ့လာသည်။ မစားချင်တော့။ သောကြာကလည်း ဟင်းချက်ကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း တံစားလာဆောက်ပါသည်ဆိုမှ သီးသန့်ထမင်းဟင်းချက်စားနေကြဖို့က မဖြစ်နိုင်လေရာ သူတို့မှာ ကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက် ဒါငင်။

“ဟား ... ရမယ် အစ်ကို၊ စိတ်ချ ... ခဏလေးပဲ”

ကောင်လေးက လှစ်ခနဲ ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် သူက အိတ်ကိုဖွင့်ကာ တိပ်ခွေထုတ်ယူနေသော သောကြာ လှမ်းပြီးမေးလိုက်သည်။

“ဘာအခွေလဲကွ ဟေ့ကောင်”

“ဪ ... အဆိုတော်တွေ အစုံပါပဲကွာ။ ကောင်းပုံပါပဲ။ ဟ ... အခွေကာဗာက ကောင်မလေးက မိုက်ချည်လားကွ။ ရေလည်လန်းတယ် ...

သူ ဘယ်သူ ... ငါ သိပါတယ်၊ ဟေ့ကောင် ဘယ်သူလဲ”

သောကြာက ကက်ဆက်ခွေကို သူ့ဘက်ကမ်းဆင်သည်။ သူသည် ကက်ဆက်ခွေကာဗာအဖုံးက ကောင်မလေး မြင်သောအခါ ဘယ်သူဆိုတာ ချက်ချင်းသိသွားပါသည်။ သို့သော် သူမ ဘယ်သူဆိုတာ သောကြာကို မပြောပြနိုင်အားသေး။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ကာဗာအဖုံးသည် သူ့ကို ရုတ်တရက် ညှို့ယူထားသည်။

ကာဗာဓာတ်ပုံက ခါးတစ်ပိုင်း ဖြတ်ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်ကာ အဝတ်အစားက အရမ်းထူးထူးဆန်းဆန်းကြီးလှသည် မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရေစိုကာ အချောင်းလိုက်ကျနေသော ဆံတော့နှင့် မျက်လုံးမည်းမည်းတွေသည် ဓာတ်ပုံတစ်ခုလုံး၏ အသက်ဖြစ်သည်။ အကြည့်တွေက တော်တော်အသက်ဝင်ကာ အပြင်မှာ မျက်လုံးချင်း ဆုံကြည့်နေသည့်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... အမယ်လေးကွာ၊ ကြည့်နေတာများ အပြင်မှာ မှာ တွေ့နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဖိုတိုဂျင်းနစ် ဖြစ်လွန်းလို့ပါ”

“မိုက်တယ်နော်၊ မင်း သိလား၊ ငါ နာမည်မေ့နေလို့”

“ခက်တဲ့နာမည် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မိုးချစ်သူတဲ့။ ချစ်သူလို့ ခေါ်ကြတာများတယ်”

“ချစ်သူ ၊ ဟုတ်သားပဲ။ ဒီနာမည်ကို ငါ ဘာလို့မေ့နေတာ ပါလိမ့်၊ ဒီလောက် ခေါ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ နာမည်လေးကို လှလွန်းလို့ မေ့သွားတာ ဖြစ်မယ် ...

သူ့မှာသာ ရည်းစားရှိရင်တော့ တော်တော်မနာလို ချင်စရာကောင်းတဲ့ နာမည်ဖြစ်မှာပဲ”

သူက ကက်ဆက်ခွေကာဗာကို လက်ညှိုးနှင့် ခေါက်ခေါက် ခေါက်ရင်းမှ ...

“ဒီဓာတ်ပုံက ငါ့အစ်ကို ရိုက်တာကွ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်သူလဲ၊ ကိုလင်းလား”

“အေးပေါ့ ... ကိုလင်းပေါ့။ ကိုလင်းကပဲ တော်လို့လား၊ သူကပဲ တော်လို့လားတော့ မသိဘူး။ ပုံကတော့ ရေလည်မိနေတယ်”

“မင်းတို့အမျိုးတွေထဲမှာ ကိုလင်းကလည်း တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းပဲနော်၊ သူ တစ်ယောက်ပဲ အနုပညာ ဝါသနာ သွားပါနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်သွားတော့ တော်သေးတာပေါ့”

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြုရင်း သောကြာကို ဘာမှပြန်မပြောမိချေ။ လာချပေးနေပြီဖြစ်သော ထမင်းခွေကိုသာ စတင်စားလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံဆရာ လင်သစ်

မှာ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဝန်ထမ်းအသိုက်အဝန်း
ဖြစ်သောသူတို့ထဲမှာတော့ ကိုလင်းက ဝိဇယိုးတစ်မျိုးပါလာသူ
ပြောရမည့်သူ ဖြစ်ပါသည်။

သီချင်းခွေတစ်ခွေ အသစ်ထွက်လျှင် ဦးဦးဖျားဖျား
နားထောင်ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်သော သောကြာကတော့ ထမင်း
ဆိုင်က ကက်ဆက်နှင့် တိပ်ခွေကိုပေးကာ ဖွင့်ခိုင်းလေပြီ။ ပထမ
ဆုံး စထွက်လာသော အချစ်စစ်ရှာဖွေသူ သီချင်းကို နားထောင်
ကာ သူ့ကို လှမ်းနောက်သည်။

“ဒီသီချင်းက မင်းကို စောင်းဆိုထားတာနဲ့ တူတယ်ကွ”

သူက ကြက်ရင်အုပ်ကို စိတ်မပါတာဖြင့် ဖဲ့ရင်းမှ

“ငါက အချစ်စစ်ကို လိုက်ရှာနေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာလဲ၊ အတုတွေကို လိုက်ရှာနေတဲ့သူလား”

သူက အဲဒီစကားကိုတော့ ပြန်မဖြေပဲ ထမင်းနဲ့
ကြက်သားကိုပဲ အရသာခံကာ ဝါးနေလိုက်သည်။ သူ့ဒီစိုင်းက
သူများတွေနှင့်တော့ သိပ်မတူချေ။ စကားပြောချင်လျှင်လည်း
ပြောချင်တာတွေ ခပ်သွက်သွက် ပြောသလောက် မပြောချင်
တော့ရင်လည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးတောင် မပြောတော့
သည်မှာ သူ့စတိုင်လ်ပင်ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကြပ်
ကြပ် တစ်ဖက်သားကို ခပ်တည်တည် ကြည့်တတ်သော ဒီစတိုင်လ်
ကိုမှ မိုက်ပါသည်ဟုဆိုကာ ကြွေသောသူတွေကလည်း ရှိသေးလေ
သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ သိသလောက်တော့ အခု လက်ရှိမှာ မင်း
ဘယ်သူနဲ့မှ ဖြစ်မနေဘူး မဟုတ်လား၊ ဘာလို့လဲ”

သူက သောကြာရဲ့စကားကို ခေါင်းတစ်ချက်ခတ်
လိုက်သည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အပျင်းပြေဟု ယူဆပြီး
အိပ်သောက်စွဲများသည် ကြာလာသောအခါ အပျင်းကြီးစရာ
အကောင်းဆုံးကိစ္စတွေ ဖြစ်သွားတာလည်းရှိသည်။ သူသည် ရင်
ထဲက အချစ်တစ်ခုမပါဘဲနှင့် ထားရသော ရည်းစားကိစ္စများအတွက်
ပိုမိုကောင်းလာသည်ဟု ယူဆလာရသော အချိန်တွေမှာ အဲဒါ
တွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း တစ်
ယောက်တည်းနေရသည့် အရသာလေးကလည်း ငြိမ်းချမ်းအေး
အေးတတ်သည်။

“အေးဆေးပဲ နေချင်လို့ပါကွာ။ တစ်ခါတလေကျတော့
လည်း ဘာရည်းစားမှ မထားဘဲ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ
ပိုကောင်းတယ်လို့ ခံစားမိလို့ပါ”

“ငါကတော့ ရိုတ်စပီးယားရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို လက်ခံ
တယ်ကွ”

“အင်း ... ပြောစမ်းပါဦး”

သူက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်ရင်း
ထောက်ပေးလိုက်လျှင် သောကြာက ပြောတော့မယ် ဟူသော
ဒီခိုင်းဖြင့် အင်္ကျီလက်တွေ ဘာတွေကို တန်ပါပါ ပင့်တင်သည်။
တစ်ခါတလေတော့လည်း လောကမှာ ကိုယ်နှင့် နှလုံးသားချင်း
မီးကပ်သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောနေ
ရတာဟာ အပျင်းပြေ ရည်းစားထားတာထက်တော့ သာလွန်မြင့်
မားသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“Love sought is good, but given unsought is better”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဓိပ္ပာယ်က ဘာတဲ့လဲ”

သောကြာက သူ့ကို ရစ်ပြီဟူသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် စောင်းကြည့်လာလျှင် သူက အသာရယ်မောကာ ...

“ဪ ... တချို့စကားတွေက မြန်မာလိုပြောတာက ရင်ထဲကို ပိုရောက်သလိုပဲလေကွာ၊ မြန်မာလို နူးနူးညံ့ညံ့ ပြောပြမှပေါ့”

သောကြာက သူ့ကို ပြုံးထေ့ထေ့ဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“အချစ် ဆိုတာကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရတာဟာ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ တမင်တကာ ရှာစရာမလိုဘဲ ရင်ထဲက အလိုအလျှောက်ပေါ်လာပြီး ပေးတဲ့အချစ်က ပိုကောင်းတယ်တဲ့”

“ခွားရင်းလာရင်းတွေတဲ့ အချစ်က ကောင်းတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ ...။ Love is Accident ဆိုတဲ့ စကားတောင်ရှိသေးတာပဲ။ အချစ်ဆိုတာ မတော်တဆ ဖြစ်လာတာ”

သူက မေးစေ့ကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်းမှ ...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တကယ့် ဟဲဗီးအသံညည်းကွဲသမားတွေဟာ သူတို့ရဲ့အချစ်ကို ထင်မှတ်မထားစွာနဲ့ပဲ တွေ့ခဲ့ကြတာ။ တမင်ဖန်တီးထားတာ မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ပျောက်ပျက်သွားဖို့လည်း ခက်ခဲတတ်ကြတယ်”

သောကြာက သူ့ကို ဇာတ်လမ်းဟောင်းကြီး စလာပြီဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ငါ မင်းကို စစ်မှန်တဲ့အချစ်နဲ့ ထပ်တွေ့စေချင်တယ်ကွာ”

“Why ? ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာတော့ ရေရေရာရာ ပြောမပြတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပျော်ရွှင်စေချင်တယ်။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြည့်နူးစရာကောင်းတာတွေကို ခံစားစေချင်တယ်။ အထူးသဖြင့် မင်းကို နှလုံးသားစစ်စစ်နဲ့ ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်ကို တွေ့စေချင်ပါတယ်”

သူက သောကြာရဲ့စကားကို ပြုံးရဲသာပြုံးပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ချေ။ စားပွဲပေါ်သို့ အမှတ်မထင် ငုံ့ကြည့်မိသောအခါ သူ့ကို ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်နေသည့် မိုးချစ်သူကို ပြောင်းလဲဖွယ်ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ သူသည် အဲဒီတစ်ဆယ့်ကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

“Stay in the moment !

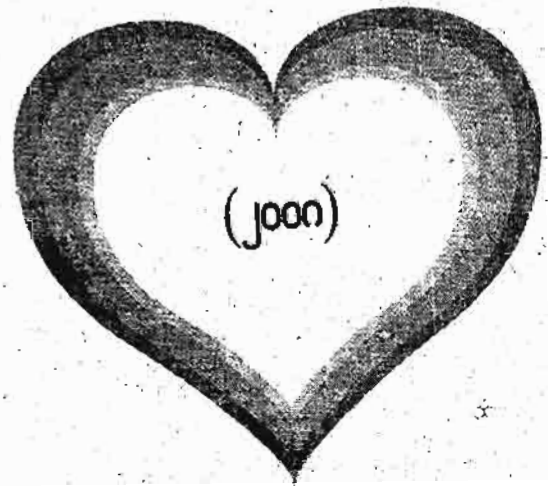
Happiness can only exist in the present ...
In the haer and the now of your life.”

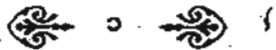
Patrick Ehiteside

လက်ရှိကာလမှာ နေပါ။

ပျော်ရွှင်ခြင်း ဆိုတာ ပစ္စုပ္ပန်အချိန်မှာ တည်ရှိနိုင်ပါ
တယ်။

သင့်ဘဝရဲ့ လက်ရှိနေရာ လက်ရှိအချိန်မှာသာ ပျော်
ရွှင်မှု ရှိနေပါတယ်။

သူက အခန်းတံခါးကို နှစ်ချက် သုံးချက်ခန့် ခေါက်လိုက်လျှင် အခန်းထဲမှ “ဝင်ခဲ့ဟေ့” ဟူသော အသံတစ်သံက ထွက်ပေါ်လိုလာသည်။ အခန်းထဲသို့ တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်လျှင် တော့ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည့် ကိုလင်းက လှည့်ကြည့်ကာ သူ့ကိုမြင်တော့ အံ့ဩသွားသောပုံစံဖြင့် ...

“ဟာ ... ငါ့ကောင်ကြီး။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုမျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာလဲကွ”

သူက သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ လျှောက်ဝင်လာကာ ကိုလင်းရဲ့ကွန်ပျူတာနောက်က ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကိုလင်းက ကွန်ပျူတာကို ဆွဲဖိလုပ်ထားရင်း သူ့ရှိရာသို့ ထလာသည်။ သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို မနာကျင်အောင် လက်သီးဖြင့် ခပ်ဖွဖွလှမ်းထိုးရင်း ...

“ပျောက်တယ်ကွာ။ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး။ တစ်ညအိပ်လား နေ့ချင်းပြန်လား”

“ဆယ်ညအိပ်ခရီး ထွက်လာတာ”

“ဟာ ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ခွင့်တွေ အဲဒီလောက်တောင် ရတယ်ပေါ့”

“ရှေးရှေးက ခွင့်မယူခဲ့တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ရန်ကုန်ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ”

“ဒီနေ့မနက်ပဲ”

“ဘယ်သူတွေဆီ အခစားဝင်ပြီးပြီလဲ”

အဲဒီမေးခွန်းကိုရတာ ကိုလင်းက သူ့နားအနားသို့ ထပ်ပြီး တိုးတိုးလေး မေးတာဖြစ်သည်။ သူက ပခုံးတွန့်ကာ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မိသည်။ သူ့ရဲ့နှလုံးသားရေးရာအကြောင်း အကောင်မလေးတွေအကြောင်းကို ကု,ကြီးကနေ အ,အထိ သိသူတွေထဲတွင် သူ့ရဲ့အစ်ကိုတစ်ဝမ်းတည်းသာကွဲသော ကိုလင်းသည်လည်း အပါအဝင်ပဲဖြစ်သည်။

“အခု ပထမဆုံးသော အခစား ဝင်တာတော့ ခင်ဗျားဆီပဲ”

သူ့စကားကိုကြားလျှင် ကိုလင်းက ပေါင်တစ်ဖက်ကို ဗြန်းခနဲပုတ်ကာ

“ဟား ... ကြွေတယ်ကွာ။ ဒီတော့ မင်းရဲ့အချစ်ဆုံးက ငါပေါ့။ အားပါး ... မခံယူဝံ့ပါဗျာ။ အသည်းလေးတွေရော ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီတုံး”

“အသည်းလေးတွေရော အသည်းကြီးတွေရော ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အေးဆေးပဲ။ only one ”

“ဪ ... ဪ ... ကြားရတာ အ,မင်္ဂလာသတင်းကြီးပါလား”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကြားရတာ မင်္ဂလာသတင်း လုပ်စမ်းပါ”

“ဪ... ဒီအရွယ်မှာ ကြင်ဖော်မစုံ ဖြစ်နေတာ အ၊မင်္ဂလာသတင်းပေါ့ကွာ။ နှလုံးသားက အရမ်း run ထားရလို့ ပင်ပန်းနေတာနဲ့ နားထားတယ် ပြောပါ ...

ကဲကွာ ... အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မင်းရောက်လာပြီဆိုတော့ ဝိုင်းလေးတွေ ဘာတွေ ဖွဲ့ရမှာပေါ့။ ကဲပြော ... စစ်ဗိုလ်လုပ်မှာလား၊ ဆရာဝန်လုပ်မှာလား”

ကိုလင်းက သူတို့ချင်းသာသိသော အထာစကားဖြင့် မေးလိုက်လျှင် သူက သဘောတကျနှင့် တဟားဟားတောင် အော်ရယ်မိလေသည်။ ရယ်ရင်းမှနေ၍ သူ့မျက်လုံးတွေက ကွန်ပျူတာပေါ်မှာ ပေါ်နေသော တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို ပြေးမြင်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုမြဲကာ လှချင်တိုင်း လှနေသည့် မိန်းကလေးသည် ကွန်ပျူတာထဲမှနေ၍ သူ့ကို ခပ်မြူးမြူးလှမ်းကြည့်လို့နေသည်။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီတစ်ယောက်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေဟာ ဓာတ်ပုံထဲ၊ တီဗီထဲမှာတောင့် ဒီလောက် အသက်ဝင်နေရသလား။

သူက အာရုံပြောင်းသွားကာ ကွန်ပျူတာကို မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြရင်း ...

“ဒါ ကိုလင်း ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလား”

“အေးပေါ့ကွ၊ ဖိုတိုရှော့ပဲ လုပ်နေတာ”

“လို့လို့လား။ သူတ လှပြီးသားပဲဟာ”

ကိုလင်းက သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးစိစိ လုပ်သည်။ သူသည် ကိုလင်း လုပ်ပုံကို သဘောကျစွာဖြင့် ရင်ထဲမှာတောင် ခပ်မြူးမြူး ဖြစ်လာသည်။

“ဘာလဲ ... မင်း စိတ်ဝင်စားလို့လား”

သူက မဖြေမိဘဲ အသာပြုံးနေကာ ကွန်ပျူတာထဲမှ သူမကိုပဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကိုလင်းက ထိုင်ရာမှထ၊ သွားကာ ကွန်ပျူတာခလုတ်ကို ပြန်ကစားလိုက်သည်။ လှုပ်သေသပ်စွာ ရိုက်ကူးထားသော မိုးချစ်သူရဲ့ဓာတ်ပုံတွေက တစ်ပုံချင်းစီ အလှည့်ကျ ထွက်ပေါ်လို့လာသည်။

“ဟိုး ... အဲဒီပုံကို ရပ်ထား၊ အဲဒီပုံကို ကြိုက်တယ်။ မိုက်တယ်၊ ဒါ ဘာအတွက် ရိုက်တာလဲ”

“ဇွန်လမှာထွက်မယ့် မဂ္ဂဇင်းတစ်စုံအတွက် မျက်နှာဖုံးရိုက်ပေးထားတာ မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ အနုပညာမျက်စိတော့ ရှိသားပဲ။ ငါလည်း ဒီပုံကိုပဲ ကာဗာသုံးဖို့ ပြောမလို့”

“အနုပညာကို သိပ်နားလည်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပုံက ရင်ထဲကို ရောက်လို့”

“အလဲ ... တယ်မိုက်ပါလား။ ချစ်သူကိုတော့ အားပေးတဲ့ သူတစ်ယောက် တိုးလာပြန်ပြီပေါ့”

“ချစ်သူ ... ချစ်သူ ... ချစ်သူ”

သူက အဲဒီနာမည်လေးကို တိုးဖွဖွလေး ရေရွတ်ကာ ကွန်ပျူတာပေါ်မှ သူမရဲ့ပုံလေးကို တစ်မိမိမိငေးစိုက်ကာ ကြည့်မိသည်။ ဒီဓာတ်ပုံကတော့ ခါးတစ်ဝက်မှ ဖြတ်ရိတ်ထားသည့်

ချစ်ဖွယ်ရာ

ဓာတ်ပုံဖြစ်ကာ ပုံထဲမှ ချစ်သူသည် ခုံတန်းလျားတစ်ခုကို ခပ်လျှော့လျှော့မှီထိုင်ကာ ဒူးတစ်ဖက်ကို ထောင်ကာထားသည်။ ဒီမိုင်းကား လုံးဝ free style အလွင့်ဒီမိုင်းဖြစ်ကာ ကင်မရာကို မေးပင့်ပြီး ရယ်ပြနေပုံသည် သဘောကောင်းမှန်း သိသာစေသည်။

အဝတ်အစားက ဘာမှ အဆန်းတကြယ်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း သူမက အဲဒီလိုပဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် လှအောင်ဝတ်တတ်တာကို သူက သတိထားမိလေသည်။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူကို တံတောင်ဆစ်အထိ လက်ခေါက်ဝတ်ထားကာ ခါးမှာလည်းစုချည်ထားသေးသည်။ အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ ဂျင်း(နံ)ပန်အတိုအကျပ်နှင့် ချစ်သူ၏ Body structure သည် ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့်အဆင်ပြေနေသော မှန်တန်း Body လေးဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား။ မိတ်ဆက်ချင်လားပြော”

“ကိုလင်းနဲ့ ခင်လိုလား”

“ခင်ရုံတင် ဘယ်ကမလဲ။ ချစ်ကိုချစ်တာ”

“ဟာဗျာ”

သူ့ရဲ့အပြောကို ကိုလင်းက တဟားဟား ထရယ်လေသည်။ သူက ကွန်ပျူတာပေါ်မှ သူမရဲ့ပုံလေးကို တစ်ချက်ပြန်ငေးကြည့်မိသည်။ သူသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေ မော်ဒယ်လ်တွေကို ဘယ်သူ့ကိုကြိုက်သည်၊ ဘယ်ဝါကိုကြိုက်သည်နှင့် သိပ်စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိလှပါ။ တချို့ဆို သိတောင်မသိ သတိမထားမိတာတွေလည်းရှိသည်။ ဒီချစ်သူဆိုသော တစ်ယောက်ကိုတော့ သူ ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားမိသလဲတော့ မပြောတတ်ချေ။

ပြီးတော့ သူမကို မော်ဒယ်လ်တစ်ယောက်အဖြစ် စိတ်ဝင်စားတာထက် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

“ချစ်သူနဲ့ ငါနဲ့က မောင်နှမလို တူဝရိုးလို ဖြစ်နေတာကို ပြောတာပါကွာ။ သူက တော်တော်ခင်ဖို့ ကောင်းတယ်ကွ။ မျက်နှာက အရမ်း sweet ဖြစ်တယ်။ ပွင့်လင်းတယ်။ ဘာဟန်ဆောင်မှုမှ မရှိဘူး ...

သူ မော်ဒယ်လ် စလုပ်တည်းက ငါနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်လာတာဆိုတော့ ငါကလည်း သူ့ပုံစံလေး ရိုးသားတာကို သဘောကျတာနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံဖြစ်တာ”

“သူက ဗီဒီယိုတွေ ဘာတွေရော ရိုက်နေပြီလား”

“ဗီဒီယိုတော့ မရိုက်ဘူးကွ။ ကြော်ငြာနဲ့ ဗီစီဒီလောက်ပဲ။

ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်။ show လျှောက်တယ်။ ဒီခေတ်ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း သီချင်းလေး ဘာလေး ဟဲတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ”

“သီချင်းတောင် ဟဲတတ်တယ်ပေါ့၊ ဘယ်ဆိုးလိုလဲ။ ဒါနဲ့ သူက ဘာလို့ မင်းသမီးလုပ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားရတာလဲ၊ ကမ်းလှမ်းတဲ့လူ မရှိလိုလား”

“မရှိပဲ နေမလားကွာ။ မင်းသမီးလည်း လုပ်ရင်ဖြစ်မယ်သူပါ။ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း လူတစ်မျိုးကွ၊ ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်း မသိပါဘူး ...

အောင်မြင်တာတွေ နာမည်ကြီးတာတွေ သိပ်လည်း စဉ်းစားနေတာမျိုး မရှိဘူး။ သူ လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်ကို အကောင်းဆုံးနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လုပ်နေတာပဲ။ ဒါကကိုပဲ

သူ့ကို ပိုနှာမည်ကြီးလာစေတာပဲလားတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး ...

နေပါဦး၊ မင်းက အမှန်အကန်ကို ပြီးနေတာလား။ တကယ် မိတ်ဆက်ပေးရမှာလား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ညနေရောက်ရင် သူ ဒီကိုရောက်လာဖို့ ရှိတယ်နော်။ သူ့ဇာတ်ပုံတွေကို စီဒီရုတ်ပေးထားတာကို ဝင်ယူမှာ”

“ဝင်ယူပစေလေ၊ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ကိုလင်းက သူ့ရဲ့ခပ်ထေ့ထေ့အပြုံးကို ပြုံးပြုံးပြီပြီ ဝေ့ဝဲကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... တကယ်ကြီးလား”

“ကိုလင်းရာ အဲဒါတွေ မေးမနေစမ်းပါနဲ့”

“ဟာ ... မေးရတာပေါ့ကွ။ တော်ကြာ မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ပေါ့။ မင်းက ငါ့ညီဝမ်းကွဲ၊ သူက ငါ့ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆိုလည်း ဟုတ်၊ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်။ သူ့အမေနဲ့ ငါနဲ့ဆိုရင်လည်း ခင်နေတာ ...

ပြီးတော့ ချစ်သူက လုံးဝအဖြူထည်နော် မင်း။ ဘာအကန့်မှ ရှိတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဟာသူ အေးဆေးနေတာ။ လုံးဝ happy type ။ သူ့အမေကဆို ဘာပြောလဲ ချစ်သူဆိုတဲ့ ကလေးမက မိန်းမလူရွှင်တော် ရှိရင်တောင် ဝင်လုပ်မယ့်သဘော ရှိတယ်တဲ့။ သူ့သူငယ်ချင်း အင်ခန့်ဆိုတာနဲ့များ နှစ်ယောက်ပေါင်း တွေ့လိုက်ရင်တော့ ပါးစပ်ကို မပိတ်ရတော့ဘူးမှတ် ...

မော်ဒယ်လ်သာ မလုပ်ခဲရင် ချစ်သူဟာ ဒီထက်ပေါ်တော့တော့လုပ်ဖို့ အကြောင်းရှိတယ်”

“ကြားရတာတွေကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာလေးတွေချည်းပါပဲ။ တခြားမိန်းကလေးတွေအကြောင်း ကြားရသလို မျက်နှာများတာ၊ မာနကြီးတာ၊ ဆရာမကြီးဖြစ်တာ၊ ဒါမျိုးတွေ မဟုတ်ဘဲ သူက ပြောင်စပ်စပ်နေတတ်တာ ဟုတ်လား ...

ဇာတ်ပုံတွေထဲမှာ ပိုစိတွေ့ အပျံ့စား အလန်စားပေးတတ်တဲ့ ကောင်မလေးကလေ”

“ဟုတ်ပါ။ မသိရင်တော့ အရမ်း ရင်ခုန်ချင်စရာကောင်းတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ အပြင်မှာတွေ့သွားရင်တော့ တော်ရုံတန်ရုံဘဲဟာ၊ သူ့ကို လိုက်လို့ကို မမိတော့ဘူး။ တကယ် jolly type ပဲ”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ သူမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဟုတ်လား ချစ်သူ။ မင်းက အဲဒီလိုမိန်းကလေးချိုးလား။

“သူ့မှာ ပိုင်ရှင်ရှိလား”

သူက အရေးအကြီးဆုံးနှင့် အဓိကအကျဆုံး အချက်တစ်ချက်ကို မေးလိုက်သည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အဖို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် ချဉ်းကပ်တော့မည်ဆိုလျှင် ဒီအချက်ကိုတော့ ခေတ်အဆက်ဆက်က ယောက်ျားတိုင်း စဉ်းစားထည့်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဇော်ဝင်းရှိန်သီချင်းကို မင်း ဆိုလိုရတယ်”

သူက အဲဒီလောက်ထိ မဝေးပါ။ သူ့နားထဲတွင် ဇော်စင်းရှိန် ဆိုထားသော ပိုင်ရှင်သိချင်းလေးက ချက်ချင်းလွင့်ပျံ့လာသည်ဟု ထင်ရသည်။

ပိုင်ရှင်မရှိသေးတဲ့ အချစ်လေးရယ် ... ပိုင်ရှင် တို့ဖြစ် လိုက်ချင်ပါတယ် ...။

သူက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးကာ ...

“ပိုင်ရှင်မရှိသေးတဲ့ ချစ်သူပေါ့ ဟုတ်လား။ သူကဈေး တာပဲ။ ဘာလို့ ပိုင်ရှင်မရှိသေးတာလဲ။ ဒီအရွယ်ရောက်မှ အမြီးမပေါက်သေးဘူး ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါ့မလား ...

ကိုလင်း မသိသေးတာလည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

သူက အစ်အောက်သည်သဘောဖြင့် မေးလိုက်လျှင် ကိုလင်းက ငါ သိပါတယ်ဟူသော အဖြိုးမျိုးဖြင့် သူ့ကိုကြည့် သည်။ သူကလည်း အဲဒီ မချိုမချင်အကြည့်ကြီးကို ပြောင်စပ်စပ် အမူအရာနဲ့ပဲ ခံယူလိုက်ပါသည်။

“တို့လောကမှာ ဘာကိုမှ ကြာကြာဖုံးထားလို့ မရဘူးကွ။ အားလုံးက အတွင်းသိ အစင်းသိတွေချည်းပဲ။ ရည်းစားရှိ တဲ့ကိစ္စကတော့ မင်း ဘာမှ မသိစရာအကြောင်းကို မရှိ ဘူး ...

ရည်းစားမပြောနဲ့ အိစိကလီ လုပ်နေရင်တောင် ဘယ်သူနဲ့ အိစိကလီပါဆိုပြီး သိကြတယ်။ တို့လောကက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါကွာ”

“ဒါဆို အဲဒီချစ်သူက အိစိကလီလေးတောင် မရှိဘူးပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုလင်းက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြီး ကြည့်လာကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒါကြီးကတော့ မင်း လွန်ပြီကွာ။ မင်း တောင် မဒီနဲ့ ပြတ်သွားပြီး နောက်ထပ် ဘယ်နယောက် ပေါင်းများစွာ ထပ်ထားခဲ့လဲ ...

အဲဒီလောက်ထိ အတ္တမကြီးစမ်းပါနဲ့ကွာ”

သူက ကိုလင်းရဲ့ စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဆစ်ဆနဲ့ ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှမဖြစ်သလို အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ဒီလို လူချင်းပြန်တွေ့ဖို့ မပြောထားနှင့် နာမည်ကြားတာတောင် သူ့ရင်မှာ နာကျင်ပွန်းရှသွားလေ့ရှိပါသည်။ ဒါဟာ ချစ်နေသော စိတ်အခံသက်သက်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ နှလုံးသားမှာ နာကျင်ခဲ့ နေသော အနာဟောင်းမှ သွားထိလိုက်လျှင် နာလာတတ်သော သဘောသဘာဝကြောင့်သာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားကောင်မလေးဘက်က cover လုပ်ပေး နေတာလား”

“ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ cover လုပ်မပေးဘူး။ အဲဒီကိစ္စတွေ ငါ ဝါသနာမပါတာလည်း မင်း အသိပဲ။ ဇယားရှင်းအောင် နေတယ် ...

အမှန်အကန်ပဲ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ မင်းက အခုလက်ရှိ တွဲစရာ ဘာမှမရှိလို့ ချစ်သူကို ချိန်နေတာလား”

“ဟေ့လူ ... အဲဒီလိုတွေတော့ မပြောနဲ့ဗျာ။ အဲဒီလောက် ကြီး နှိမ့်မတွေးနဲ့။ သူ့ရဲ့ ရုပ်မှာ စက္ကူအာရုံ ပစ်ကျသွားတာ တစ်ခုပဲ ...

အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ခင်ဗျားက ဘာတွေလျှောက်
တွေးနေမှန်းမှ မသိတာ”

“တွေးရတယ်ကွ။ မင်းကိုရော အန်တီဝင်းက မိန်းမယူနီ
မပြောသေးဘူးလား။ မင်းအစ်မတွေကရော ယောက်မဇာ
မပေးတော့ဘူးလား”

နေရင်း ထိုင်ရင်း စကားလွဲသွားသော ကိုလင်းကို
သူက မျက်စောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးပစ်လိုက်သည်။ သူတို့မောင်
နှမလေးယောက်မှာ သူ့အထက်သုံးယောက်လုံး အိမ်ထောင်ကျ
ကာ အားလုံး အခြေတကျ တည်ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း
အသည်းတွေ ပိုးစီးပက်စက်ကွဲကာ တည်ငြိမ်တဲ့ဘဝကို မရောက်
နိုင်သေးသည့် သူ့ကို မေမေက အမြဲစိတ်ပူကာ ရတက်မအေးနိုင်
ဖြစ်နေတာလည်း အမှန်ပင်။ သူ့အသက်ဟာလည်း နှစ်ဆယ့်ခုနစ်
နှစ် အရွယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေကာ အသက်အရွယ်နှင့် ကိုက်ညီ
သော လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ ဟူသော ရာထူးနှင့်အတူ အိမ်
သူသက်ထားလေးနှင့် အခြေကျ တည်ငြိမ်နေသောဘဝကို ရောက်
ရှိစေဖို့ သူ့မိဘတွေရော သူတို့အသိုင်းဝန်းတစ်ခုလုံးကပါ မျှော်
လင့်နေကြတာဖြစ်သည်။

မဒီနှင့် ဖြစ်နေတုန်းကလည်း အသိုင်းအဝန်းတစ်ခု
လုံး သိခဲ့သလို မဒီနဲ့ ပြတ်သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာလည်း
ဘယ်သူ့ကိုမှ အတည်တကျ မဟုတ်တော့ဘဲ လေလွင့်နှလုံးသား
ဖြင့် မျောနေတာကိုလည်း သူ့မိသားစုက ဘာဝင်မကျကြချေ။

ငြိမ်သက်နေသော သူ့ကို ကိုလင်းက တစ်ချက်
အကဲခတ်သလိုကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... မင်း တဲကယ်ပဲ ချစ်သူနဲ့ တွေ့မယ်ပေါ့။ တွေ့
ကြည့်ပါ။ ခင်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွား
တော့လည်း ဝှတ်ဒီတာပေါ့ ...”

သူများတွေ တမင်တောင် လိုက်မိတ်ဆက်နေရတာ”
“သူက ဘယ်အချိန် လာမှာလဲ”

ကိုလင်းက နာရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ...
“ညနေ ငါးနာရီလောက် ဝင်လာမယ်နဲ့တူတယ်။ အခု
သုံးနာရီဆိုတော့ သိပ်တော့ မစောင့်ရတော့ပါဘူး ...”

မင်းနဲ့ ငါ စကားပြောရင်းနဲ့ ငါးနာရီထိုးသွားမှာပဲ၊
သူ့ရောက်လာမှပဲ အပြင်မှာ မုန့်တစ်ခုခု သွားစားကြမယ်
မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့”

ကိုလင်းက သူ့ရဲ့ပြုံးစေ အပြောကို အံတစ်ချက်
ပြုတ်ပြသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူနဲ့စကားပြောရင်းဆိုရင်းမှ
သူ့ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို ပြင်စရာရှိတာ ပြင်သည်။ ပြောစရာရှိတာ
ပြောဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့မရဲ့ပုံလေးတွေကို ငေးမောကြည့်ရှု
တာ လိုအပ်တာတွေကို ဘေးကနေ၍ ဝင်တောင်ပြောပြဖြစ်သည်။
ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှ ချစ်သူသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ရင်းလာသလို
ခစားလာရပါသည်။

အပြစ်ကင်းစင်သလို ခံစားရသော ဓာတ်ပုံများကို
အကဲခတ်ပုံတွေကို သူ့ရဲ့ Lap top ထဲသို့ လွှဲပြောင်း
သွင်းထားချင်လာပါသည်။

“ကိုလင်း ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ကျွန်တော် လိုချင်လားဗျာ”

ကိုလင်းက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဗြောက်မဖောက်နဲ့နော်၊ အဲဒီလို လုပ်လို့ မရဘူး။ နဂိုကမှ ဓာတ်ပုံကိစ္စတွေက ပြဿနာတက်နေတဲ့ ကြားထဲ”

သူက ကိုလင်းရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်သည့် ပုံစံဖြင့် အထာပိုပြလိုက်လျှင် ကိုလင်းက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ပုတ်ချသည်။

“လုပ်ပါဗျာ ကိုလင်းကလည်း”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်ရ၊ အပြင်မှာ သူ့ဝေါလ်ရှိထဲထွေပြကွဒိန်တွေ တစ်ပုံကြီး၊ ဝယ်ကပ်ထားပေါ့ကွ”

“အာ ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီတံအောက်နေတဲ့ အတွေ့အခေါ်ကြီးနဲ့၊ အခန်းထဲမှာ ကပ်ထားတာ လူမြင်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် Lap top ထဲမှာ ထည့်ထားချင်တာပါ ဆိုနေပါဗျာ ...

ဘာပြဿနာမှ မရှိစေရဘူး။ ပုံတွေကလည်း ဘာဆန်းကြယ်တဲ့ ပုံတွေမို့လို့လဲ။ အင်တာနက် တင်လောက်တဲ့ ပုံတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း မဂ္ဂဇင်းကာဗာထွက်လာမယ့် ပုံတွေပါ။ ပေးပါဗျာ သိမ်းထားချင်လို့ပါ”

ရည်းစားရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုတောင် မတောင်းတတ်သူ၊ ရည်းစားက ပေးလာလျှင်တောင်မှ ဓာတ်ပုံတွေကို ဂရုတစိုက် မသိမ်းတတ်သူ၊ ဓာတ်ပုံပေးခြင်း အလေ့အထတွေကို အပိုအလုပ်

သူ့ဟု သတ်မှတ်ထားသူ၊ သူ့အကြောင်းကို သိထားလေ့ရှိသော ကိုလင်းက နည်းနည်းတော့ တွေ့သွားကာ သူ့ကိုအကဲခတ်သည့်နေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုလင်းရဲ့ အခန်းတံခါးကို ကော့ကော့တစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲ လာဖွင့်ကာ ...

“ကိုလင်း အပြင်မှာ ချစ်သူ ရောက်နေတယ်”

သူ့အာရုံတွေက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသလိုပင် သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြူးကြည့်သည်။ နေရာမှာ တာကိုပိတ်ကာ စီဒီတစ်ချပ်ကို လှမ်းယူရင်း ...

“သွားမယ် ဟေ့ကောင်။ ရောက်နေပြီတဲ့ ဘာခေါင်းလေး ဘာလေး ဖြီးဦးမှာလား”

“အဲဒီလောက် မလိုသေးပါဘူးဗျာ”

ကိုလင်းက သူ့ကို ပြောတတ်တယ် ဟူသော အဖြင့် နှုတ်ခမ်းကြီး မှဲပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြင်သို့ထွက်လာလျှင် အပြင်ဘက်ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေချိန်တွင် သူ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အပြင်မှာ တွေ့ဖူးလိုက်ပါက သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း၌ သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားကာ

သူ့မှတ်မှတ်ရရ သတိထားမိလိုက်သည်။ အဲဒါဟာ ဘာအကြောင်းကိုတော့ ဆန်းစစ်ဖို့ အချိန်မရသေးပါ။

ချစ်သူသည် ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆိုဖာပေါ်တွင် ခပ်လျော့လျော့နှင့် ခြေချိတ်ထိုင်နေကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ကာထားသည်။

ကိုလင်း ဝင်လာတာမြင်လျှင် “ဟိုင်း” ဟူ၍ လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြပြီး နှုတ်ဆက်သော်လည်း သူ့မပုံစံက သိပ်လန်းလန်းဆန်းဆန်းကြီး ရှိမနေ။ နို့နှစ်ရောင် မိန်းမဝတ်ဘဝတောက်စိ

လေးကို ငါးပိရောင်ရှော့ပန်အတိုလေးဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝင်ထားသော ချစ်သူဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် သူ့ကို နှလုံးကပ်ပါးတည်းမြင်သွားကာ သာမန်လောက်သာ တစ်ချက် ခြည့်ပါသည်။

သူ့ကို သိပ်ကရမစိုက်သော ချစ်သူကို သူက ကိုယ်တိုင် ကြည့်နေမိသည်။ သူမက အပြင်မှာ ပိုချောကား ပိုတင့်ကြီး ခင်ပါသည်။ အသားအရေက စိမ်းဖန့်ဖန့်လေးဖြစ်ကာ ရှိ.ရှိ.မဲ့မဲ့ ပြုံးခြားသည်။ ဆံပင်စတိုင်လ်ကတော့ သူ့ ငယ်ငယ်က

“ပည့် ပိုးဇာကာတွန်းထဲက အမြှော့ညီအစ်မ ... လေးမို့ “နို့ထားသော ဆံပင်ပုံစံမျိုးနဲ့ တူသည်ဟုထင်သည်။ ဒါကို ငါ့အဖေက ဆံပင်ပေါ်တွင် ရွှေညိုရောင်ဟိုက်လိုက်တွေကို တင်ပြီး လိုက်ဖောက်ထားသော အလန်းစား ဆံပင်စတိုင်လ် ဖြစ်သည်။”

သူက ဒီခိုင်းသွက်သော ကောင်မလေးကို ငေးရင်း နှင့် မျက်စောင်းထိုးကခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကိုလင်းက နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်းမှ ...

“ချစ်သူ တစ်ယောက်တည်းလား?”

“အမ်း ... တစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ပြီးပြီလား။ ပုံတွေရော အဆင်ပြေရဲ့လား?”

“ပြေတာပေါ့၊ ချစ်သူပဲဟာ အဆင်မပြေရော ဘာရှိလဲ ဒီမှာ ဒီကောင်ကတောင် ပုံတွေမိုက်လို့တဲ့ ပြောနေတာ”

ကိုလင်းက စစဦးချင်းမှာပဲ ချက်ချင်း စထည့်ပေး လိုက်လျှင် သူက ရုတ်တရက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်မလို

ဘောင် ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် အတွေ့အကြုံအရ အတည် ငြိမ်ဆုံး အနေအထားနဲ့ပဲ နေထိုင်လိုက်ရပါသည်။ သူမကတော့ သူ့ဘက်ကို စူးစမ်းသလို အနေအထားဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံး တစ်ချက် ကြည့်ရုံကလွဲ၍ ဘာမှထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပါ။ အင်းပေါ့လေ ... သူမအတွက်ကတော့ ဒါမျိုးဆိုတာ အဆန်း တကြယ်ကိစ္စမှ မဟုတ်တော့တာ။

“ချစ်သူ ... ဒါ ငါ့ညီတစ်ဝမ်းကွဲဟာ။ မိုးခေါင်လို့ ခေါ် တယ်။ အခု (... ..)တံတားဆောက်နေတဲ့ နေရာမှာ လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာပေါ့!”

သူမက သူ့ကို တောက်ပသော မျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ အဲဒီမျက်လုံးတွေက ဓာတ်ပုံတံမှာလိုပဲ အပြင် မှာလည်း တောက်ပအသက်ဝင်လွန်းပါသည်။ သေချာစိုက်ကြည့် ခြင်း ခံရပါက တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားတို့ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ရမည့် မျက်ဝန်းများ။ ချောကလက်ရောင် ရွဲနေသော နှုတ်ခမ်း တွေက လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလာကာ ...

“ဪ ... ဦးလင်းရဲ့ညီလား။ သိပါဘူး။ ချစ်သူက မင်းသားအသစ်လားလို့ ဟက် ... ဟက် ...”

ကြည့်စမ်း၊ သူမရဲ့အသံကလည်း တစ်မျိုးဆွဲဆောင် မှရှိသည်။ ဘယ်လိုအသံမှန်းကိုမသိ။ ခွဲပြောတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ရင်ခေါင်းထဲမှလာသော အသံခပ်လေးလေး ဖြစ်သည်။ အပြုံး၊ အကြည့်၊ အသံနှင့် မျက်နှာပေးတို့သည် ကွန်ပျူတာနှင့် တူက ချက်ပြီ ဖော်မြူလာထုတ်ထားသလို လိုက်ဖက်တင့်တယ်ကာ စမတ်ကျပြီးနေသည်။

သူ့ကိုလည်း တွေ့တွေ့ချင်းမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး လှမ်း
ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် သူပင် ဘာပြောရမှန်း မသိချိန်
မှာ ကိုလင်းကပဲ အလိုက်တသိ ဝင်ရောက်လာသည်။

“သိပ်မမြောက်နဲ့ ချစ်သူ။ နင် လာရင် မုန့်သွားစားမယ်
လို့ ငါတို့ ပြောနေကြတာ။ နင်က ဒီလိုပြောလိုက်တော့
ဒကာက ဒီကောင် ဖြစ်သွားတာပေါ့။”

“အင် ... မုန့်သွားစားမယ်လား။ ချစ်သူက အိမ်ပြန်ပြီး
ဖလက်ပြချင်နေပြီ။ အစက ဦးလင်းဆီတောင် မဝင်တော့
ဘူး လုပ်နေတာ ...

ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်နေတယ်”

သူမက နားထင်ကို ထောက်ကိုင်ကာ ညည်းညည်း
ည။ည။ဟန်ဖြင့်ပြောလျှင် သူသည် တကယ်ကို ဟန်မဆောင်
ပဲမများတတ်သော ကောင်မလေးကို ရင်ထဲမှာ ခင်သွားသည်။
ဒီကလေးမဟာ သူ့ထက်တော့ လေးငါးနှစ်ခန့် ငယ်နိုင်ပါသည်။

“ဪ ... မင်းသမီးကလည်း ကျွေးချင်ပါတယ်ဆိုမှ
ဟော့ပေါ့ထံဖြစ်ဖြစ် သွားစားမယ်လေဟာ။ နင်လည်း
ပွင့်သွားတာပေါ့။ ပြီးမှဆေးသောက်လိုက်ပေါ့။ အပြန်ကျ
နင့်အိမ်ကို ဝင်ပို့ပေးခဲ့မယ် ...

လိုက်မယ် မဟုတ်လား၊ စားမယ် မဟုတ်လား”

သူမက ချောကလက်ရောင်နှုတ်ခမ်းကို စုပြီးပြီးကာ
ကိုလင်းကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ကြည့်ပုံသည်မသိလျှင် တစ်
မျိုးထင်ချင်စရာတောင် ကောင်းသည်။ ဒီကလေးမရဲ့ဒီဇိုင်းသည်
တစ်ဖက်သားအပေါ် warmly ဖြစ်လွန်းပါသည်။

“အင် ... ဟော့ပေါ့ထံ ကျွေးမယ်၊ အိမ်အထိ ပြန်လိုက်
ပို့ပေးမယ် ဆိုတော့လည်း ဝေဒနာကို အပထား၊ ခင်မင်မှု
အားလေးနဲ့တော့ လိုက်ပါသုံးဆောင်ပေးရဦးမှာပေါ့လေ”

“မှန်ပါ့ မယ်မင်းကြီးမလေးရယ်”

ကိုလင်းကတော့ သူမ အထာကို ရိုးနေသည့်အလား
အပြုံးပြုံးနှင့် အလိုက်သင့် ပြန်ပြောနေသော်လည်း သူကတော့
သူမရဲ့ပုံစံကို မမြင်ဖူးသလိုလို မျက်ခုံးပင့်ကာ ငေးကြည့်နေမိသည်။
သူမရဲ့မှာ သူမကိုယ်တိုင် မိုက်ပါသည်ဟု ဖွင့်ဟပြောဆိုထား
သော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရှိတာတောင် ဇာတ်ဟန်လိုလို
ဘာလိုလို အနောက်အရွတ်စကားတွေ ပြောနေသည့် နာမည်ကြီး
အိတ်ဒယ်လ် ချစ်သူကို သူက ထူးဆန်းနေမိသည်။

သူမကတော့ အိတ်ကိုကောက်ယူလျက် ထိုင်ရာမှ

... ကာ ...

“သွားကြစို့” ဟူ၍တောင် ရှေ့ကထွက်ခွာလို့ သွား
ဆဲသည်။ သူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ကားသော့ကို ထုတ်ယူ
မင်းမှ ကိုလင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကိုလင်းက ဘယ်လိုလဲ
သူ့သော့ သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း
ဆိုလင်းကို ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုလင်းရဲ့ ဇာတ်ပုံစတုဒီယိုရှိရာ သုံးလွှာမှ ဆင်းလာ
သွင် ရှေ့ကဆင်းနှင့်ပြီဖြစ်သော သူမရဲ့နောက်ပိုင်းကို လှမ်းမြင်
နေရသည်။ သူ့ဘဝတွင် မဒီကို ချစ်ခဲ့ဖူးသလို မဒီနဲ့ ပြတ်သွား
ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာလည်း မိန်းမချောလေးတွေများစွာနဲ့ တွေ့
ခဲ့ဖူးပါသည်။ ချစ်သူသည်လည်း သိပ်ထူးထူးခြားခြားကြီး ချော

နေတာတော့ မဟုတ်။ Celebrity တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် နည်းနည်းလင်းနေတာကလွဲလို့ သူ့အတွက် အရမ်းကြီး ထူးဆန်းစရာတော့ ဖြစ်မနေနဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ချစ်သူရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံတွေကတော့ သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်အောင် တကယ်ပဲ စွမ်းဆောင်စေနိုင်ပါသည်။ ဒီကလေးမဟာ စကားပြောကြည့်လျှင် ပိုပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းမည်ထင်ရဲ့။

သူမက အောက်ထပ်သို့ ရောက်လျှင် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်နေသည်။ သူက သူမရဲ့နံဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားရင်းမှ ကားကို ရီမုတ်ဖြင့် လှမ်းဖွင့်ကာ ...

“ဒီက ညီမလေး၊ တက်လို့ရတယ်”

သူ့နှုတ်ဖျားက ဘာကြောင့်များ ညီမလေးဟု ထွက်သွားသလဲတော့ မသိပါ။ သူ ဒီလိုခေါ်ပါမည်ဟု တွေးလည်းမထားခဲ့ချေ။ ချစ်သူဟူ၍လည်း လှမ်းမခေါ်ချင်သဖြင့် အဲဒီလို ထွက်သွားတာပဲဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ သူမကတော့ သူ့စကားကို ဘာမှန်းတောင် သိပုံမပေါ်ပါ။ လှစ်ခနဲ ပြုံးပြကာ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြီးနောက် ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။

သူ့နံဘေးမှာလည်း ကိုလင်းက ဝင်ထိုင်ပြီးသည့် နောက်တွင် သူက ကားစက်ကိုနှိုးကာ မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။ ကိုလင်းက ထုံးစံအတိုင်း ကားပေါ်ရောက်လျှင် အော်ကျယ်ကျယ် ဖြင့် ...

“YKKO ကိုပဲ မောင်းဟော။ ချစ်သူ ညည်းအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ဟန်တော့ ဟန်ပါတယ်နော် ...

ကားပေါ်မှာတော့ အသက် မထွက်လောက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ထွက်မယ်ဆိုရင်တောင် လိုက်ဆွဲထားပေးပေါ့ ဦးလင်းရယ်”

အဲဒီစကားကြောင့် ကိုလင်းက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်သော်လည်း သူကတော့ မရယ်မိပါ။ ဘက်မှန်ထဲမှနေ၍ သူမကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကူရှင်ကို ခပ်လျော့လျော့ နှိထိုင်နေသော သူမရဲ့ အလွင့်ဒီဇိုင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူမက သူ့ကြည့်တာကို မသိပါ။ မသိဆို သူကလည်း Ray-Ban ဈာန်မှန်တပ်ထားပြီး ရှိုးတာဖြစ်သဖြင့် တော်တန်ရုံ ကြည့်နေမှန်း ဘယ်သူကမှ သိပ်မသိပါ။

သူမကြည့်ရတာ တကယ်ကို နေမကောင်းပဲ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ စကားတစ်ခွန်းတောင် လွတ်ခနဲ ထွက်သွားပါသည်။

“နေသိပ်မကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်”

သူမရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်က ဘက်မှန်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရွေ့လာသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ “အင်း... ဟုတ်တယ်” ဟု မပီသ မသဲကွဲပဲ ရေရွတ်သည်။ ကိုလင်းက သူမကို လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... ထွက်တော့မှာလား။ ဆွဲထားပေးရတော့မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးရုံကြီးကို တန်းမောင်းရမှာလား”

“ရပါတယ်၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းကိုပဲ မောင်းပါ။ ဘာခါနီးရိက္ခာယူတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုတော့ နိုင်အောင်မပြောနိုင် တော့ပါဘူး၊ ဒေါ်ချစ်သူရယ်၊ ဒေါ်ချစ်သူ တစ်ယောက် မော်ဒယ်လ်မလုပ်ဘဲ စာရေးဆရာမလုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ညည်း သူငယ်ချင်းလိုလေ လုပ်ပေါ့”

“နေပါစေ၊ ဆုမြတ်မွန်မွန် ဆိုတဲ့မိန်းမ ထမင်းငတ်သွား မှာစိုးလို့ အကျောပေးထားလိုက်တာ၊ သူ ရေးတတ်တယ် ဆိုတာလောက်ကတော့ ချစ်သူတို့က ပျင်းတောင် ပျင်းသေး တယ်ပေါ့ ...”

သူ ဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတာ ချစ်သူတို့ အပျင်းပြေ ရည်းစားစာရေးသလောက်ပဲ ရှိတာပါ”

“ဪ ... ဪ ... သူကလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်တုန်းက ပြောသွားပါတယ်။ သူ မင်းသမီးမလုပ်တာ မိုးချစ်သူ တစ်ယောက် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့တဲ့”

“ဟား ဟား ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဦးလင်း သူ့စကားကို သိပ်မယုံနဲ့နော်၊ အဲဒီမိန်းမက အရမ်းကုန်ကြမ်းရှာတတ် တာ။ သူများခိုင်တွေဆို လိုက်လိုက်မှတ်ပြီး ဝတ္ထုထဲ အကုန်ထည့်ရေးတာ၊ အကျင့်မကောင်းဘူး ...”

ယောက်ျားလေးတွေဆို သူ့အကြောင်းသိလို့ သူ့ အနား ဘယ်သူမှ မကပ်ကြတော့ဘူး၊ လက်လန်ကုန်ကြ ပြီ”

“ဟား ဟား ဟား ... ညည်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့လေ။ သူ့ကို ကောင်လေးတွေက လက်လန်တယ်ဆိုတော့ ညည်း ကိုကျတော့ရော”

“ဪ ... ဒါကတော့ ပရိသတ်ကြီး သိပါတယ်ရှင် ... ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

အဆုံးပိတ် ပြောင်စပ်စပ် ဟဲ့ ဟဲ့ အသံကြီးကို ဦးလင်းက ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း သူကတော့ ထူးဆန်းစွာနှင့် ယောင်ပြီး လှည့်ကြည့်မိလျှင် သူ့မက နာမွန်နေဟန်တူသော နှာခေါင်းကို တစ်ချက်ရှုံ့ကာ သူ့ကို ပြုံးပြလို့လာခဲ့လျှင် သူသည် အဲဒီအပြုံးအောက်မှာ သူ့စိတ်ဝင်စားမှု အားလုံးတို့ စုပြုံကျရောက် သွားပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလိုသွားလေသည်။

ဟော့ပေါ့ထံဆိုင်သို့ရောက်လျှင် သူက သွက်သွက် လက်လက် နေတတ်သော သူမရဲ့ဒီဇိုင်းကို ထပ်၍မြင်ချင်စွာဖြင့် စကားစပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“မိုးချစ်သူက မော်ဒယ်လ် လုပ်ရတာကို ဝါသနာပါလို့လား”

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ကာ ...

“အင်တာဗျူးတွေ မဖြေချင်ဘူးနော်”

“ဪ ... အင်တာဗျူးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ”

“မေးကြည့်တော့ ချွန်ချွန်လေးပဲလေ၊ ဒီမှာ ဟင်း ဟင်း”

သူမက မေးစေတစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ ဖျစ်ညှစ်ပြလျှင် သူသည် အံ့ဩတကြီးဖြင့် ဒီကောင်မလေးကို ကြည့်နေမိသည်။ ဒါ စူပါမော်ဒယ်လ် မိုးချစ်သူတဲ့လား။ အခုမှ သိကျွမ်းရသော ယောက်ျားလေးရယ်လို့လည်း သူ့ရှေ့မှာ ပဲများဂိုက်ပေးခြင်းမရှိ ဘဲ ပြောင်ချော်ချော် လုပ်ပြနေတာကို သူက အံ့ဩနေခြင်းအတိုင်း ကိုလင်းက ပခုံးတစ်ဖက်ကို လာပုတ်ကာ ...

“ချစ်သူကို သွားမခံစားနဲ့ကွ။ သူက အဲဒီလိုပဲ အမြဲလျှော် လျှော်ပစ်တာ သူနဲ့ပေါင်းမယ်ဆိုရင် မင်း သူ့ထက်မသာ တောင် သူ့လောက်တော့ သွက်ဖို့ ပြောင်တတ်ဖို့ လိုတယ် ... နို့မို့ဆို အပြတ်အသတ် ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်”

“ဪ ... ဦးလင်းကလည်းလေ၊ ဘာလို့ကြောက်အောင် သွားပြောနေရတာလဲ၊ မယုံနဲ့ ကိုမိုးခေါင်၊ အဲဒါအမှန်တွေ ဟား ဟား ဟား”

သူမက ရှေ့သို့ရောက်လာပြီဖြစ်သော ကြေးအိုးတွေ ကို တူနှင့်မွေ့ကာ ရယ်သွမ်းသွေးပြီးဆိုလျှင် ကိုလင်းကလည်း တဟားဟား အော်ရယ်သည်။ သူမ ရယ်ဖို့ မေ့လျော့စွာဖြင့် သူမရဲ့မျက်နှာကို တစ်ခဏ ငေးစိုက်မိသည်။ ကြေးအိုးအငွေ့ဟပ် နေသော သူမရဲ့နှုတ်ဖျားမှာ ချွေးဥလေးတွေ ခိုသီးလာတာကို အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရသည်။ ကိုလင်းရော သူမရော၊ ကြေးအိုးကို ကိုင်ဆွဲနေကြချိန်မှာ သူမ မဆွဲနိုင်သေး။

သူမက တူနှင့် ကျင်လည်စွာ ညှပ်စားရင်းမှ ... “ကိုမိုးခေါင်က အင်ဂျင်နီယာ ဟုတ်လား။ တိုက်တွေ ဘာတွေရော ဆောက်တတ်လားဟင်”

သူမရဲ့ ကလေးဆန်ဆန် အမေးကို သူမ လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသွားသည်။ ချက်ချင်းမဖြေသော သူ့ကို သူမက ငါးဖယ်လုံး တစ်လုံးအား ပါးစပ်ထဲ လှစ်ခနဲ ထိုးထည့်ရင်းမှ “ဟင်လို့” ဟု ထပ်မေးလျှင် သူသည် ချစ်စဖွယ်ကောင်မလေးကို ပြုံးကြည့်မိ ကာ ...

“ကိုယ်က တိုက်ဆောက်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာတော့ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူက တိုက်ဆောက်ဖို့ အပ်ရင်တော့ သီးသန့်ဆောက်ပေးမှာပေါ့၊ ဘယ်မှာ မြေကွက်ဝယ်ထားလို့ လဲ။ ဆောက်ပေးမယ်လေ ... ပြော”

“ချစ်သူလား၊ ဝယ်တော့ ဝယ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူ ဝယ်တဲ့မြေကွက်က (၄)ပေ၊ (၇)ပေလောက်ပဲ ရှိပါတယ် ... နောင်ရေးအတွက် စိတ်အေးရအောင်လေ”

အခုချိန်အထိ စကားအကောင်း တစ်ခွန်းမှမပြော သေးသော ချစ်သူကို သူမ လက်ဖျားခါချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာ လေသည်။

ကိုလင်းကတော့ ကြေးအိုးကို အေးအေးဆေးဆေး စားရင်းမှ ...

“ချစ်သူရာ ... ညည်းလို မိန်းကလေးမျိုးတော့ တကယ်ရှား ပါပေတယ်၊ ဒါကြောင့် ညည်းအမေက ပြောတာ”

“ဪ ... ချစ်သူ ပြောတာ ဘာမှားနေလို့လဲ ဦးလင်းရဲ့။ နောက်ဆိုရင် နေဖို့ထက် သေဖို့က ပိုခက်လာပြီ ... ချစ်သူ ထင်တယ်၊ နောက်ဆိုရင် သုသာန်တွေက ပြို့နဲ့အရမ်းဝေးဝေးသွားလွန်းလို့ လေယာဉ်နဲ့တောင် အသုဘ ပို့ရမလားပဲ ...

သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာတဲ့ ဒီဇိုင်းတွေလည်း ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။ နေအိမ်မှ လေယာဉ်များ ညနေ(၃းဝ) နာရီအချိန်တွင် ထွက်ခွာမည်တို့ ဘာတို့ ... ဟား ဟား ဟား”

သူက ဘာမှကို မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းတွေကို သာ ရမ်းနေမိလျှင် ကိုလင်းက သူ့ကို ဘယ်နှယ်ရှိစဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် မျက်စပစ်ပြသည်။ သူ့ဘဝတွင် ဒီလောက် jolly type နေတတ်သော မိန်းကလေးမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းကလေးသည် သာမန်မိန်းကလေးလည်း မဟုတ်။ celebrity တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ကင်းသော မိန်းကလေးသည် သူ့အတွက်တော့ ထူးဆန်းလျက် ရှိသည်။

“ချစ်သူက အရမ်းပျော်တတ်တယ်နဲ့ တူတယ်နော်”

“အမ်း ... အဲဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ရမှာပေါ့နော်”

သူမရဲ့အင်းက အင်း မဟုတ်ဘဲ အမ်း ဖြစ်နေတာ ကလည်း သူ့အတွက် တစ်မျိုးထူးဆန်းပါသည်။ စကားပြောလျှင် ပြောတဲ့သူကို တည့်တည့်မကြည့်ဘဲ မျက်လုံးပင့်ကာ ခပ်စောင်း စောင်းကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောတတ်သော စတိုင်လ်ကို သူမ ဘယ်လိုတီထွင်ထားသလဲတော့ မသိပါ။ ဒီ ကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ မြူးသည့်ဓာတ်ခံက ဝင်ရောက်လာပါသည်။

“အားဟား ... အခုမှပဲ ပွင့်သွားတော့တယ်၊ ပြီးရင်တော့ ဆေးသောက်လိုက်ရင် ဝှက်ဒ်သွားမလားပဲ”

“ညည်း ဘယ်က ကူးလာတာလဲ”

“မနက်တည်းက အခုကထိ တောက်လျှောက် run နေ ရတာ၊ နေကလည်း သိပ်မကောင်းဘူး။ ဒီတစ်ပတ်လုံး

ရက်တွေ အရမ်းစိပ်နေတာပဲ။ နားကို မနားရသေးဘူး။ စိတ်ပျက်တယ်၊ တကယ်ပဲ ...

တော်ပြီ၊ နောက်ဆို ရုံးပိတ်ရက်တွေလိုပဲ နားရက် အတိအကျထားမှ ရတော့မယ်။ weekend တွေဆို အလုပ် မလုပ်ဘူး၊ အပြည့်အဝ အနားယူမှ ဖြစ်မယ်”

ဦးလင်းက သူမကို နှုတ်ခမ်းတစ်စောင်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီလို ညည်း နားတဲ့အချိန်မှာ သူများတွေက အလုပ် တွေ လက်ခံလိုက်ရင် သူတို့ စည်သွားမှာပေါ့၊ ညည်းထက် အောင်မြင်သွားကြမယ် ဆိုရင်ရော”

သူမက စားလက်စတန်းလန်းမှ မျိုချနေရင်း လက် ကိုင်ထားသော တူနှစ်ချောင်းကိုလည်း တရမ်းရမ်းဖြင့် ...

“အောင်မြင်ပါစေလေ၊ အောင်မြင်ပါစေပေါ့၊ ချစ်သူတို့က ဝမ်းသာပေးပါတယ်၊ ဒီမယ် ဦးလင်းရဲ့ လောကကြီးက give & take ပဲ။ သိတယ်ဟုတ် ! မြန်မာလိုဆိုရင် အပေး အယူ ရှိရမယ် ... နော်။ စကားက အလကားစဉ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ စလာတာကိုက အပေးက စတာ၊ အယူအပေး လို့ စတာမဟုတ်ဘူး ...

ကိုယ်က အရင်ပေးမှ ပြန်ရတာ။ ဒါ universal truth ပဲ။ အိုကေ ! ”

ကိုလင်းက တစ်ခဲဖြင့် ပြုံးကာ သူ့ကိုလည်း တူနှစ်ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ သူများတွေက အရည်ဝင်ရင် နှုတ်သွက် လျှာသွက် ဖြစ်လာကြတယ်။ ချစ်သူတို့ကတော့ အစားအသောက်ဝင်ရင် လျှာတွေ သွက်လာပြီ။ လက်နဲ့ တွေ့ ရိုက်ဖို့ ... ရိုက်ပါ ...

သက်ငယ် စကား သက်ကြီးကြား မှတ်သားရတာ ပေါ့၊ ဆက်ပြော ဆရာမ”

“ဪ ... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူကြီးတွေ မဟုတ်ဘဲ တိုးပွားအောင် နေတတ် ထိုင်တတ်သွားအောင် လိုတာလေး တွေ ပြောပြတဲ့သဘောပါ ... ဟဲ ဟဲ ...

ချစ်သူရဲ့အကြောင်းကို ဦးလင်းလည်း သိပါတယ်။ လောဘတွေလည်း သိပ်မကြီးဘူး။ အဓိကက စိတ်ချမ်းသာ ဖို့ပဲ ဦးလင်း။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ် နေရတာလောက် ကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့ဘဝ ရှိဦးမလား ...

ချစ်သူဆိုလိုတာ အဲဒါကိုပါ။ အလုပ်တွေက အရမ်း များနေတာပဲ၊ နားရက်ကို မရှိဘူး၊ အမယ်လေး ... ထမင်း စားချိန်တောင် မရှိဘူး၊ ဒါတွေပြောရလို့ ချစ်သူ ဂုဏ်မယူ ဘူး၊ တကယ်တော့ အဲဒါက ချစ်သူတို့ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ပြနေတာ ...

လူတစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ပိုင်နားချိန်ဆိုတာ ရှိကို ရမယ်။ တချို့က အလုပ်တွေ နေ့မအိပ် ညမအိပ် လုပ်ရတာကို အရမ်းဂုဏ်ယူကြတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒါ ဆုံးရှုံးနေတယ်ဆိုတာ သူတို့ကိုယ်တိုင်မှ မသိကြတာ ...

ချစ်သူကတော့ အဲဒါမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူးနော်။ ဇိမ်ရှိရှိလည်း နေချင်သေးတယ်။ အဲဒါ ချစ်သူရဲ့ဝါဒပဲ”

သူမက နောက်ဆုံးစကားလေးကို ပြောပြီးလျှင် သူ့ဘက်သို့ အကြည့်တစ်ချက်ရောက်လာကာ ဟုတ်တယ်ဟူသော ဆော့ဖြင့် မျက်ခုံးတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်လျှင် သူသည် ဒီကလေးမနှင့် ရှေ့ဆက်ဖို့အကြောင်း ရှိသွားပြီဆိုတာကို သေချာ နား သိလိုက်ရလေသည်။

“ညည်းက ဒီလိုကျတော့လည်း အနှစ်တွေ ထွက်သားပဲ” ဒီစကားကိုတော့ သူမက တဟက်ဟက် ရယ်မော တာ ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြလျက် ...

“ဒီထဲမှာ အနှစ်တွေချည်းပဲ ရှိတာ။ ဦးလင်းတို့ကို ပြော နေတာတွေက အကာတွေ ... ဟား ဟား”

သူသည် ချက်ချင်းပဲ အရင်ဒီဇိုင်း ပြန်ပြောင်းသွား သော ကောင်မလေးကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြုံးကြည့်မိ သည်။ ဒီကလေးမလေးဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို ဒွန်တွဲထား သော ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်သည်။ သူမ ပြောသလိုပဲ ရင်ထဲမှာတော့ အနှစ်တွေပဲရှိကာ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကိုတော့ အကာတွေ မပဲ့ပဲ ဆက်ဆံနေတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သော် လည်း ရင်တွင်းတစ်နေရာမှာတော့ လေးနက်ခိုင်မာခြင်းတွေ မရှိနေမည် ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။

သူသည် စားသောက်ပြီး၍ အားလုံး လက်စသိမ်း နှုတ်ဆံ့ရှင်းပြီးချိန်မှာတော့ သူမကို တည့်တည့်ပဲ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ချစ်သူရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ကိုယ့်ကိုပေးနိုင်မလား”

သူမ နှစ်စက္ကန့်လောက်တော့ ဗျာများသွားသည် ထင်သည်။ သို့သော် အဲဒီပုံက မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါမလာဘဲ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးများစွာ၏ မျက်နှာကို စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ ဖတ်ခဲ့သောသူက အဲဒါကို ရိပ်မိနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။

“ဆက်မယ်ဆိုရင်တော့ ပေးမှာပေါ့”

“ဪ ... သိမ်းထားဖို့ တောင်းတာမှ မဟုတ်တာ ချစ်သူရဲ့ တော်လှန်တွေကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားသွား လို့ တောင်းတာပါ”

သူမ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် နားလည်ရခက်သော အရိပ်တစ်မျိုး ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းတွေ ရုတ်တရက် ကွေးညွတ်သွားတော့မလို ဖြစ်တာဟာ ပြီးမလိုဖြစ် သွားခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သူမရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူ့စကားနဲ့ ပတ် သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သွားတာပဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ ချစ်သူ။ ကိုယ် ကိုလင်းဆီက တောင်း ရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ။ တခြား ဘယ်နေရာကမဆို ဖြစ်နိုင် တာပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ချစ်သူကိုယ်တိုင် ပေးတာကိုပဲ လိုချင်လို့ပါ”

သူမက အသံမထွက်ဘဲ အသာရယ်မောကာ သူ့ လက်ထဲမှဖုန်းကို လက်ဟန်ဖြင့် လှမ်းပြီး တောင်းပါသည်။ ရုတ်တရက်မို့ သူက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းတောင်မသိချေ။ သူမက ဖုန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ဖုန်းပေးဟူသော သဘောဖြင့် ထင် ပြီး လက်ယာပုံပြမှ သူက သူ့ရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို သူမဆီ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ သူမက သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဖွင့်ကာ

တစ်တွေကို ဟိုဟိုဒီဒီ ဆော့ကစားနေရင်းမှ သူ့ကို တစ်ချက် ကြည့်ကာ ပြုံးပြသည်။

သူ့ဖုန်းထဲက Name list ထဲမှာ သူမရဲ့နာမည်နဲ့ နာမည်ပေါ်ကို ရိုက်ထည့်ပေးပြီးမှ သူ့လက်ထဲသို့ ဖုန်းလေးကို ပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ ကိုလင်းက ထိုင်ရာစားပွဲမှထ၊

“ချစ်သူကို ဘယ်ပို့ပေးရမှာလဲ”

“FMI City “

“အိုခေ”

သူက တိုးတိုးရေရွတ်ကာ လက်တစ်ဖက်က ကား ဆက်ဆက်လှေကို သွားဖွင့်လိုက်သည်။ သီချင်းသံသည် ကား တွင် ချိုမြိန်စွာ ဖြတ်ပြေးစီးဆင်းသွားသည်။ သူ့ခံစားချက်နှင့် နှိုင်းဆိုင်သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ကန်တော်ကြီး အင်းလျားလည်း မသွားချင် ... ကိုယ်လေ မသွားဘူး ... ပြန်မြင်ယောင်ကာ ဆွေးနိုင်တယ် ... နှစ် ယောက်သား သွားဖူးတဲ့ ... ဘုရားပေါ်က ခိုလေးများ ... ကိုယ်လာရင် မေးငေါ့ကြမလား ...

အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှိလို့ ကိုယ် ငြင်းရခက်တော့ ... စင်ပေါ်တက်ရတဲ့ အခိုက်အတန့်လေး ... ထိုင်နေကြ ရှေ့က မင်းရှိရာ ခုံလေးသို့ ... ကိုယ် အရင်လို မကြည့်ဝံ့ဘူး ...

မင်း သိဖို့ ကောင်းတယ် ... စွဲမိတဲ့ မင်းရဲ့အပြု လေးတွေ ... ချိုသာတဲ့ စကားလုံးများ ပျောက်ကွယ်ရင် မနေတတ်လို့ ... ယောင်ချာချာ ဖြစ်ခဲ့ရ ...”

သီချင်းထဲမှ မျိုးကြီး၏ အသံသည် ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ဆွေးဆွေးလျှလျှ ထွက်ပေါ်နေသည်။ သူက သီချင်းပါးစပ်လှုပ်ရုံ လိုက်သည်မိကာ ဘက်မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် သူတစ်ချက်လှမ်းရှိုးမိလျှင် သူမက ထုံးစံအတိုင်း ခပ်လျှော့လျှော့သိုင်နေကာ အပြင်ဘက်သို့ ငေးရင်း သူ့လိုပဲ အဲဒီသီချင်းလိုက်သည်နဲ့တော့ကို ခြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမကရော ဒီသီချင်းကို တိုက်ဆိုင်တဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ လိုက်သည်နဲ့တော့ပဲလား။ အဲဒီလို တွေးမိလျှင် သူ့သူ့သူမရဲ့နှလုံးသားအတိတ်သမိုင်းကို စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။ ဖျော်ဖြေနေတတ်သော်လည်း တကယ်ချစ်ခဲ့ဖူးလျှင်တော့ တကယ်ခံစားခဲ့ဖူးမည့် ချစ်သူရဲ့ နှလုံးသားအတိတ်ကို သီချင်းပါးစပ်ထဲမှာ သိသည်။

FMI ဝင်းထဲရှိ ချစ်သူတို့အိမ်ရှေ့သို့ရောက်၍ ကားရပ်ပေးလိုက်လျှင် သူမက ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူ့နံ့ဆေးလှောင်လှောင်ကို ကိုယ်ကိုညွှတ်ကိုင်း နှုတ်ဆက်သည်။ မိုးသက်လေတစ်ချက်ဝှေ့သွားချိန်တွင် သူမထဲမှ သင်းပျံ့သော ရေမွှေးရနံ့ သူ့ဆီသို့ လက်ဆောင်အဖြစ် ရောက်ရှိလိုလာသည်။ သူ တစ်ခဲမှ မကြိုဖူးသော ရေမွှေးရနံ့လေးက သူ့စိတ်ကို တစ်မျိုးဖမ်းစားသွားခဲ့ပါသည်။ နောက်များမှပဲ ဒီရေမွှေးနာမည်ကို စုံစမ်းရဦးမယ်။

“သင့်ခဲယူ ကိုမိုးခေါင်။ လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက်ရော ကြေးအိတ်တိုက်တဲ့အတွက်ရော”

သူက ပြုံးရင်း ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ကာ...

“အိုကေ ... ဆီးယူ ညီမလေး”

“ဟေ့ ... ချစ်သူ။ ညည်းက ငါ့ကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နဲ့တောင် နှုတ်မဆက်သွားတော့ဘူးပေါ့လေ ...

စိတ်ဓာတ်တွေက သိသာလွန်းလိုက်တာ”

ကိုလင်းက သူမကို လှမ်းချွတ်လျှင် သူမက ရှက်သွားဘဲ တဟားဟားနှင့်တောင် အော်ရယ်လေသည်။ ပြီးတော့မှ ဘားထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ငုံ့ကာ (သူ့ ကိုလင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အမည်မသိသော မွေးရနံ့တစ်ခုကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံရှုခွင့်ရသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။)

“ကျွန်တော်မျိုးမကြီး၊ သေသင့်ပါတယ် ဦးလင်းရယ်။ နောင် ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး။ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဝေါ်မီသော်ဖော်”

သူမက တရုတ်ကားတွေထဲကလို လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ သုံးကြိမ်လောက် တောင်းပန်သလို လုပ်ပြလျှင် သူ့မှာ ခရယ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ အဲဒီနောက် သူမက သူ့တို့ကို ပျော်ရွှင်စွာ တာတာပြရင်း အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်းသွားသည်။ သူသည် ကားကို ဝယ်ကွေ့ ပြန်ကွေ့ပြီး မောင်းထွက်လာလျှင် ကိုလင်းက သူ့ကို “ဘယ်လိုလဲ” ဟု မေးသည်။

“စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား”

ကိုလင်းက မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးပြန်သည်။ သူ့လို မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ စိတ်ဝင်စားရင် ဘယ်လိုမိန်းကလေး

မျိုးကို စိတ်ဝင်စားသွားရမှာလဲ။ သူမကို ကြော်ငြာမော်ဒယ်လ် သရုပ်ဆောင် မိုးချစ်သူ အဖြစ် သူ လုံးဝစိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ အင်မတန် ပျော်ပျော်နေတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်သာ စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါသည်။

“ရိုးရိုးချစ်သူ အဖြစ်နဲ့ပဲ စိတ်ဝင်စားသွားတာပါ”

“ရှယ်ချစ်သူလို့ ရှိလို့လားကွ”

“ကိုလင်း မဝေးနဲ့လေ။ သူ့ကို celebrity ချစ်သူအဖြစ် စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး ... သူနဲ့စကားပြောပြီးသွားတဲ့ လူတိုင်းကလည်း မော်ဒယ်လ် မိုးချစ်သူထက် ဟာသတွေ အရမ်းလုပ်တတ် တဲ့ ချစ်သူကိုပဲ ပိုစိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ကြတာ ...

အဲဒါ သူ့ရဲ့ထူးခြားတဲ့ ကာရိုက်တာတစ်ခုပဲ။ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ကို မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့နော်”

“မလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒါတော့ စိတ်ချချ နေလိုက်ပါ”

“ကြည့်သေးတာပေါ့ကွာ”

ကိုလင်းက ဆက်မပြောတော့ချေ။ သူကလည်း ဆက်မမေးတော့ပါ။ သူက ကိုလင်းကို စတုဒီယိုသို့ ပြန်ပို့ခဲ့ပြီး နောက် ဘယ်မှထပ်မံဝင်ဖြစ်တော့ဘဲ အိမ်သို့သာ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ဟာ ညခုနစ်နာရီထိုးခါနီးနား ဖြစ်သဖြင့် ခါတိုင်းအိမ်ပြန်ချိန်နှင့်စာလျှင် အတော်ကြီးစောသည်ဟု ပြောရ မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မေမေနှင့်အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားခွင့် ချကာ မေမေရဲ့တရားကိုလည်း နာကြားရသည်။ မေမေ စပ်ဟပ် ချင်သော မိန်းကလေးများကိုတော့ သူက တစ်ထိုင်တည်းပင် ခေါင်းခါငြင်းဆန်ကာ ...

“နေပါဦး မေမေ။ သားရင်ထဲမှာ အချစ်ရှိပါသေးတယ်။ သား နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်ချစ်လို့ ရပါသေးတယ်။ ချစ်လို့မဝသေးပါဘူး၊ ချစ်ပါရစေဦး”

မေမေက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်

က ...

“အဲဒီလို ဗြောက်သောက် ချစ်နေတာကိုပဲ မကြိုက်တာ လေ”

“ဗြောက်သောက် မချစ်တော့ပါဘူး မေမေရာ။ သား အခု အေးဆေးနေနေတာ မေမေလည်း မြင်နေတာပဲ ...

ဒီတစ်ခါတော့ သားစိတ်ထဲက လက်ခံနိုင်မယ့်သူမျိုး ကိုပဲ တစ်ယောက်တည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် ထားမှာပါ”

“သား ... မင်းအရွယ်က အိမ်ထောင်ရေးကိုပါ တွဲစဉ်းစား သင့်တဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီနော်။ မေမေလည်း မင်းအတွက် စိတ်ချလက်ချ နေချင်ပြီ”

မေမေသည်လည်း အတိတ် တစ်ချိန်တစ်ခါက သူ တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် အသည်းကွဲ ထိခိုက်နာကျင်ခံစား ခဲ့ရတာကို သူ့နည်းတူပဲ၊ မမေနိုင်သေးသူဖြစ်သည်။ အဲဒီတုန်း အတွက်နဲ့ ခုထိတိုင် ရတက်မအေးနိုင် ဖြစ်နေသော မေမေကို လည်း သူက သနားပါသည်။

“သားအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေရာ၊ သားမှာ စဉ်းစားချင်ချိန်တတ်တဲ့ ဦးနှောက်ရှိပါတယ်။ သားအဖအတွက် သင့်တော်မယ့်သူကို သား ရွေးချယ်မှာပါ”

သူ့ရဲ့ တည်ငြိမ်လေးနက်သော စကားကြောင့် မေမေမှာ အနည်းငယ်တော့ စိတ်ချမ်းသာသွားဟန် တူပါသည်။ သူ့ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ကြင်နာစွာဖြင့် လာရောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောပါသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့သားလေး ကံကောင်းပါစေကွယ်”

မေမေ့ရဲ့ ဆုတောင်းစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းသည်မှာ သူ့စိတ်ထဲတွင် ချစ်သူကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ လောလောလတ်လတ် တွေ့လာခြင်းကြောင့် သတိရသွားတာလား ဘာလားတော့ သူလည်း မသိချေ။ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ချစ်သူရဲ့အမြဲပြုံးတတ်သော စောင်းငဲ့မျက်နှာပေးလေးကို ပြန်မြင်ယောင်ပြုံးလာသည်။

အဲဒီညက သူသည် အိပ်ရာဝင်ခါနီးအချိန်တွင် သူမထံသို့ ဖုန်းဖြင့် Message တစ်ခု ပို့လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းတော့ မဆက်ဖြစ်ပါ။ နေမကောင်းဖြစ်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် အကယ်၍ အိပ်ပျော်နေခဲ့ပါက သူ့ဖုန်းသံကြောင့် နိုးသွားတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုး၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီ Message ကိုတော့ နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာနိုးတော့မှ မြင်ရင်လည်း မြင်ပါစေတော့ ဟူသော သဘောဖြင့် လှမ်းပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ပို့လိုက်သော စာသားလေးမှာ တိုတိုလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

“Nyimalay : u r so lovely”

(ညီမလေး ... မင်း အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်)

သူက အဲဒီလို ပို့ခဲ့သော်လည်း သူမထံကဖြင့် Reply message ကို မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ သို့သော် သုံးမိနစ်လောက် အကြာမှာပဲ သူ့ထံသို့ သူမဆီက message တစ်ခုက ပြန်လည် နောက်ရှိလို့ လာခဲ့ပါသည်။ ကြည့်စမ်း ... သူမ မအိပ်သေးဘူး ဆဲပဲ။ အင်း ... ဆယ်နာရီဆိုသော အချိန်ဟာ သိပ်တော့လည်း နောက်မကျသေးပါ။

သူသည် သူမထံက ပြန်လည် ပို့လိုက်သော Message လေးကို ကြည့်ကာ ပြုံးမိသွားရသည်။

“Thanks' Good Night !” တဲ့။ တကယ်ကို ခင်မင် ဖို့ကောင်းကာ ရိုးသားပွင့်လင်းသော ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်တော့ သည်။ သူသည် အဲဒီစာသားလေးကို ဘာမှမထူးဆန်းပါတဲ့နှင့် အကြိမ်ကြိမ် ဘာသာပြန်နေမိတော့သည်။

“ချစ်သူ ... ကာလနဂါးမ ခုထိ မနိုးသေးဘူးလား၊ ထစမ်းဟေ့”

ချစ်သူသည် အဲဒီအာပြီသံကြီးကို ကြားတာနှင့် နိုးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း မထသေးပဲ ဆက်အိပ်ချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်သည်။ သို့သော် အဲဒီအသံကြီးက အသံနဲ့တင် ရပ်တန့်သွားတာ မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့ကပါ ရောက်လာတော့မှာကို ကြိုသိနေသော ချစ်သူအတွက် စောင်ကို ခေါင်းမီးခြုံလိုက်သော်လည်း မမီတော့ချေ။ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသောအသံ၊ စောင်ကို ဆွဲဖယ်ကာ ကိုယ်ကိုလှုပ်ယမ်းနှိုးသော အထိအတွေ့တို့ကို ဆက်တိုက်ခံစားရပြီးနောက် ...

“အာ ... လာမနှောင့်ယှက်နဲ့ကွာ၊ ငါ့စိတ်ကို သိတယ်နော်”

အသံရှင်က ချစ်သူရဲ့တင်ပါးတွေကို တဖြန်းဖြန်းနှင့် ရိုက်ပုတ်ကာ ...

“သိတယ် ... သိတယ်၊ ကတိမတည်တဲ့ ညည်းကို သေအောင် သတ်မလို့”

အဲဒီတော့မှပဲ ချစ်သူသည် မျက်လုံးတွေ စုံဖြူးသွားကာ ရင်း အိပ်နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိကာ ...

“အာ ... ဆောရီး သယ်ရင်း။ ဆောရီး ... ရေရေလည်လည် တောင်းပန်တယ်ဟာ၊ ငါ လုံးဝမေ့သွားတာဟာ။ တကယ်ကို မေ့သွားတာ။ မနေ့ညက ငါ နေမကောင်းဖြစ်နေတာနဲ့ ထမင်းတောင် မစားနိုင်ဘူး၊ ဆေးသောက်ပြီး တစ်ခါတည်း အိပ်ပစ်လိုက်တာ၊ မနက်ကျတော့ နိုးကိုမနိုးတော့ဘူး။ ဂျူတီကလည်း နှစ်နာရီမှ ဝင်ရမှာဆိုတော့ အေးဆေးနှပ်နေလိုက်တာ ...

ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ကိုယ် အရမ်းလွန်သွားတယ် သယ်ရင်းရယ်၊ ဆောရီးပါ၊ အေးဆေးပါ၊ ဟုတ်တယ်မှလား ... ဟဲ ဟဲ”

ချစ်သူ၏ ချစ်စွာသော သူငယ်ချင်း အင်ခန့်က ချစ်သူကို မကျေနပ်လွန်းသော မျက်စောင်းကြီးတစ်ခုကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ထိုးသည်။ ဒီနေ့မနက်မှာ သူနှင့် ချစ်သူတို့ အင်းလျားကန်ဆင်ပေါ်မှာ လမ်းထလျှောက်ဖို့ ချိန်းထားကြတာဖြစ်သည်။ ချစ်သူဟာ နေမကောင်းတာရော၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲမှာ ချားနေတာရောကြောင့် အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုမေ့လျော့သွားမှန်းကို မသိပါ။

ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ဖျက်လိုက်ဖို့တောင် သတိမရတော့။

“မရဘူး ... ဒီနေ့တော့ ငါ့ကို ကော်ပြန်ကြော်နဲ့ ကုဇာပူချိန်ကော်ဖီ တိုက်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

“ကျွတ် ... ကော်ပြန်နဲ့ ကက်ပူချိန်လောက်များ သွေးမခဲဘူး ထင်လား။ ဒါ ပြောစရာလိုတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး ချစ်သယံရင်းလေးရယ် ... ဟဲ ဟဲ”

“တော်စမ်းပါ။ အခုမှ မျက်နှာချိုလာသွေးမနေ။ တကယ်နေမကောင်းဘူး ဆိုတာ သိလို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်မှတ်။ ကျေတော့ မကျေနပ်သေးဘူး။ နောက်မှ အတိုးရော အရင်းရော ပေါင်းပြီး ညှဉ်းရမယ်”

“ညှာဆင်း ... ညှာဆင်း ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟဲ့ ... နင် မနေ့က Image Cover အတွက် ရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ဦးလင်းဆီမှာ ဝင်ယူသေးလား။ ရလာပြီလား။ ဘယ်မှာလဲ။ သွား ... သွား ... မျက်နှာသွားသစ်ချေစမ်းဟာ ...

နင် မျက်နှာသစ်နေတုန်း ငါ ကြည့်ထားမယ်”

ချစ်သူသည် ခုတင်ပေါ်မှ ဝန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ အိတ်ထဲမှ စီဒီချပ်ကို လှမ်းထုတ်ယူလိုက်သည်။ စီဒီကိုယူရင်းမှ မနေ့ညနေက တွေ့ခဲ့သော တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်သွင်ကို မျက်လုံးထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်ယောင်လိုလာသည်။ သူ့ရုပ်သွင်ဟာ တစ်ခါမြင်ဖူးလျှင် တော်တော်ကြာအောင် မမေ့မည့် ရုပ်မျိုးပဲ ဖြစ်သည်။ ချောလွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူ့မှာ ယောက်ျားပီသသော ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ချစ်သူသည် သူ့အကြောင်းကို ဆက်မတွေးဖြစ်တော့ပဲ အင်ခန့်ကိုပဲ စီဒီချပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ငါ Lap top ထဲကိုပဲ ထည့်ဖွင့်လိုက်။ ပြီးရင် ထမင်းစားခန်းထဲ ယူသွားပြီးကြည့်မှာ။ ငါလည်း မကြည့်ရသေးဘူး”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မ”

ချစ်သူက အင်ခန့်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြောင်ပြခဲ့ကာ အချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ချစ်သူရဲ့နေမကောင်းမှု ဒေဒနာက ဆုံးဝပျောက်ကင်းသလောက် ဖြစ်သွားပြီမို့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ မနေ့ညက ဆေးသောက်ပြီး စောစောအိပ်လိုက်တာလည်း ပါမည်ဟုထင်သည်။ ဆယ်နာရီဟူသော အချိန်သည် ချစ်သူအတွက်တော့ အစောဆုံးအိပ်ချိန်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ အိပ်ခါနီးဆဲဆဲ ဝင်လာသော Message လေးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားချိန်မှာတော့ ချစ်သူက သွားတိုက်နေရင်းမှ ပြုံးမိသည်။

သွားတိုက်နေရင်းမှ ပြုံးမိသော ပုံကြီးကို မှန်ထဲမှာ ကြည့်မိလျှင် ကိုယ့်ပုံဟာ ရယ်ချင်စရာကောင်းလွန်းသဖြင့် ချစ်သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ကြီးကို ရယ်မောမိလေတော့သည်။ ချစ်သူ ဆိုသော မိန်းကလေးကား အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးပဲဖြစ်ပါသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှ ချစ်သူ ပြန်ထွက်လာသောအခါ အင်ခန့်က ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ရင်းမှ လှမ်းအော်သည်။

“ပုံတွေကတော့ လန်းတယ်ဟေ့။ မိုက်ဘယ်”

“အေး ... အေး၊ အဲဒီ Lap top ကို မ၊ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲကို ယူခဲ့ပေတော့”

ချစ်သူသည် မျက်နှာက ရေတွေကို ကမ်းညှိုးနဲ့ လှမ်းသုတ်ရင်း ခုတင်ခေါင်းရင်းက ဖုန်းကို ကြည့်မိကာ

အင်ခန့်ရှေ့က အရင်ထွက်လာခဲ့သည်။ မီးပိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသော မေမေသည် ချစ်သူ ဝင်လာတာကိုမြင်လျှင် “နိုးပြီလား သမီးလေး” ဟု လှမ်းမေးသည်။ ချစ်သူက မေမေခါးကို သိုင်းဖက်ရင်းမှနေ၍ ...

“ချစ်မေကြီး ဘာတွေချက်တုံး။ ချစ်သမီးကရော Breakfast ကို ဘာစားရမှာတုံး”

“သမီးအကြိုက် မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ပေးထားတယ်လေ”

“အိုခေ ... ဂွတ်ဒ်။ သင့်ခံယူပဲ ချစ်မေကြီး”

ချစ်သူက စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် အင်ခန့်က Laptop ကို စားပွဲမှာ ချပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား ဓာတ်ပုံတွေကို အတူတူကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ချစ်သူရဲ့ဖုန်းလေးထဲမှ Message ရောက်နေကြောင်း တီးလုံးသံ ထွက်ပေါ်လိုလာလျှင် ချစ်သူသည် ခေါင်းလေးငဲ့ကြည့်ကာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“Chit Thu, Good Morning ...

Noe Pe Lar ? ”

ချစ်သူသည် တစ်ဖက်မှ ပို့လိုက်သောသူ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကိုမြင်လျှင် တစ်ချက် စဉ်းစားမိသည်။ ပြီးလျှင်တော့ ဘယ်သူဆိုတာကို သိသွားကာ လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသွားလေသည်။ ကြည့်စမ်း ... အခုနကတင် ချစ်သူ သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသေးတယ်။

ချစ်သူသည် သူ့ထဲကို Message ပြန်ပို့သင့် မပိုသင့် စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ အင်ခန့်က ချစ်သူရဲ့နှုတ်ခမ်းမှာ တွဲလွဲခိုနေသော အပြုံးတစ်ခုကို မြင်တွေ့သွားသည်။

ချစ်သူရဲ့ လက်ထဲမှဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူသွားကာ သားတွေကို အော်ဖတ်တော့သည်။ သူ ဖတ်တာကို အရေးမစိုက်ဘဲ ချစ်သူက မုန့်ဟင်းခါးနှင့် ကော်ဖီထဲကို စိတ်ထည့်ထားသည်။

“ချစ်သူ ဂွတ်ဒ်မောနင်း၊ နိုးပြီလားတုံး။ အံမယ် ... ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ငါ မသိပါဘူး။ ဘယ်ကအမျိုးကောင်းသားလေးလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာ ဒီလိုပါပဲလဲ၊ နှစ်ရက်လောက် မတွေ့လိုက်တဲ့ အတောအတွင်းမှာ အိစီကလီ တွေ့သွားပြန်ပြီလား”

“အိစီကလီ မဟုတ်ပေါင်”

“ဒါဖြင့် အတည်ပေါ့”

“မပြောရသေးပါလား”

“မပြောရသေးပါလား ဆိုတော့ ပြောတော့ ပြောမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။ ဘယ်သူလဲ”

ချစ်သူက အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားပြနေသော ဖုန်းကို လှောင်ပြုံးလေး ပြုံးပြလိုက်ကာ သူ့လက်ထဲမှဖုန်းကို ဆွဲယူရင်း မိတ်ဆွေသစ်ကြီးထံ နီးထပ်ပြစ်ကြောင်း Message ပို့လိုက်လေသည်။ ပြီးတုံ့တုံဖြင့် စာရိုက်နေသော ချစ်သူကို အင်ခန့်က မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ကြည့်နေသဖြင့် ...

“ကဲ ... မိအင်ခန့်။ အဲဒီလောက်ကြီးလည်း ပြူးပြီပြီ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့။ စားစရာရှိတာ စားစမ်းပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ညည်း နှုတ်ခမ်းတွေက အပြုံးတွေက သာမန်ထက် အသက်ဝင်နေသလားလို့ပါ”

“ဟုတ်လား”

ချစ်သူရဲ့ ခပ်မြူးမြူး အပြောကို အင်ခန့်က မျက်စိစောင်းထိုးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ချစ်သူရဲ့ မုန်းမြည်သံလေးက အယာချိုသာစွာ ထွက်ပေါ်လို့ လာခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှ ခေါ်ဆိုတာ သူ ဖြစ်ကြောင်း အထူးပြောပြစရာ လိုမည်မထင်တော့ပါ။

ချစ်သူသည် Display ပေါ်မှ မုန်းနံပါတ်လေး တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ဒီနံပါတ်ကိုတော့ Ring Tone သီးသန့်ထားဦးမှပါဟု စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ ကိုဖွင့်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ချစ်သူ ... ကိုယ် မိုးခေါင်ပါ”

“အမ်း ... ချစ်သူ သိပါတယ်၊ ပြော”

“ချစ်သူ နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ် ... ကောင်းပါပြီ။ ကောင်းသွားပြီ ကိုကြီး”

ကိုကြီး ဟူသော စကားသံကြောင့် ငုံ့ပြီး မုန်းဟန် ခါးစားနေသော အင်ခန့်က မျက်လုံးကြီးပြူးကာ မော့ကြည့်သည်။ ချစ်သူသည် အဲဒီအကြည့်ကြီးကို အရေးမစိုက်လေဟန်ဖြင့် တစ်ပင် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သေးသည်။

“အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဪ ... အိမ်မှာပါပဲ၊ ခုနကမှ နီးတာလေ၊ အခု Be fast စားနေတာ။ ကိုကြီးရော စားပြီးပြီလား”

“အခု စားနေတာ၊ ချစ်သူ ဘာစားနေတာလဲ”

“မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ကော်ဖီ”

“ဟား ... တိုက်ဆိုင်တယ်ကွာ။ ကိုယ်လည်း ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးပဲလေ။ ပြီးတော့ ကိုယ်လည်း အခုနကမှ နီးတာပဲ ...

နီးနီးချင်း ချစ်သူကို Message ပို့လိုက်တာ”

တစ်ဖက်က အပြောကြောင့် ချစ်သူရဲ့ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်မှာ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေသည်ဟု ဆင်လေသည်။ ချစ်သူသည်လည်း ခဲယာကျားမြင်ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ တကယ့်ကို မိုက်ပါသည်။ ချောပါသည် လန်နေပျံနေပါသည်ဆိုသော ယောကျ်ားလေးတွေကြားမှာ အလုပ်လုပ်နေသူ တစ်ယောက်မို့ ဒီလိုအပြောမျိုးတွေဟာ ချစ်သူအတွက် မထူးဆန်းတော့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြောလိုက်သော ကေးတစ်ခွန်းကတော့ ထူးဆန်းစွာဖြင့် ရင်ကို လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားစေပါသည်။

ချစ်သူသည် ခေတ္တဆွံ့အသွားပြီးမှ စကားကို အလျင်အမြန် ပြန်ပြောရသည်။

“ဪ ... ကိုကြီးက မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်တယ်လား”

“ကြိုက်တယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးက ကိုယ့်ရဲ့ ဖေးဖရိတ်ပဲ။ ဟိုမှာဆို မစားရဘူးလေ”

“ဘယ်မှာ မစားရတာလဲ၊ ဂျပန်မှာလား”

ချစ်သူက ပီဇာကို မပျောက်နိုင်စွာဖြင့် နောက်လိုက်သွင် သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။

ချစ်မြတ်မှုန်မွန်

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆိုက်ထဲမှာလေ။ ကိုယ့်တို့ တံတားဆောက်နေတဲ့ နေရာမှာပေါ့”

“ဪ ... အဲဒီမှာ မုန့်ဟင်းခါး မရောင်းဘူးပေါ့နော်”

ချစ်သူရဲ့အပြောကို တစ်ဖက်က အသာရယ်မောလေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ရောင်းတော့ ရောင်းတာပေါ့ ချစ်သူရယ်။ ဒါပေမယ့် မကောင်းဘူးပေါ့၊ မုန့်ဟင်းခါး ဖေးဖရိတ် ဆိုပေမယ့် မကောင်းရင်တော့ မစားချင်ဘူးလေ၊ အဲဒီလို ပြောတာ”

“ဪ ... ဪ ... ချစ်ချစ်တူတူ မူးရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ အစားမျိုးထဲကတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

သူက ဒီတစ်ခါတော့ ဘာမှကို မပြောတော့ဘဲ တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်နေတော့လျှင် ချစ်သူမှာ သူ ရယ်တာကို မုန့်ဟင်းခါး ခပ်စားရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပဲ စောင့်ရလေသည်။

“ချစ်သူ ဒီနေ့ ဘာအစီအစဉ်တွေရှိလဲ”

“နှစ်နာရီမှ အပြင်ထွက်ရမယ်၊ အလုပ်ကိစ္စပေါ့”

“ဪ ... ဒါဖြင့် အခုတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

“ရက်စ် ... ရက်စ် ...။ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

“အိုခေ ... အိုခေ ... ဒါဆိုလည်း နားပါ။ ကိုယ်နောက် မှပဲ ထပ်ဆက်လိုက်ပါမယ်။ ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ဟုတ် ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

ချစ်သူက ဖုန်းကုန်စိတ်ပြီး ချလိုက်လျှင် အင်ခန့်က သိပ်ဟုတ်နေတာပေါ့ ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် အသင့်စောင့်ကြိုကာနေသည်။

“ခိုချီးတဲ့ ... ဟုတ်လား။ အဲဒီ ခိုချီး စာလေးချီးတွေက ဘယ်တုန်းက တွေ့သွားတဲ့ဟာတွေလဲ။ ဒီမိန်းမတော့ မနိုင်တော့ဘူးနော်။ အသံကလည်း ကော်နဲ့ သာကူစီနဲ့ ရောကျိုထားတဲ့အသံကြီးနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ ... ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ပြောစမ်း ... ပြောစမ်း ... ဘယ်ကဘိုးတော်ကြီးလဲ”

“အာ ... မဟုတ်တရက်၊ ဘာဘိုးတော်မှ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်အကန် ခိုချီး ... ဟဲ ... ဟဲ”

မှတ်ချက်။ ။ ကိုကြီးကို ချွဲပြောသောအခါ စကားမပိုတော့ပုံကို ခိုချီး ... ခိုချီး ဟု ခိုင်းနှိုင်းရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အေး ... အဲဒီ အမှန်အကန် ခိုချီးကို ဘယ်တုန်းကတွေ့ပြီး ဒီလိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်သွားရတာလဲ၊ အဲဒါကိုမေးနေတာ ...

ငါနဲ့မတွေ့တဲ့ နှစ်ရက်အတွင်းမှာလေ”

“ဪ ... မနေ့ကမှ တွေ့တဲ့ဟာ”

“မနေ့က ဘယ်မှာတွေ့လာတာလဲ”

“ဦးလင်းရဲ့ စတူဒီယိုမှာပါဟာ၊ ဦးလင်းရဲ့ညီ တစ်ဝမ်းကွဲတဲ့။ ဦးလင်းက မိတ်ဆက်ပေးလို့သိတာ။ မနေ့က YKKO မှာ ကြေးအိုးသွားသောက်ကြတာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို အိမ်အထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးတယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းတယ်၊ အဲဒါပဲ”

“ချောလား”

မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုတော့ ပြူးကာ နားရွက်ကိုတော့ ချစ်သူရဲ့ ပါးစပ်နားသို့ လှာကပ်ပေးထားသော အင်ခန့်ရဲ့ခေါင်း

ချစ်မြတ်ဗွန်ဗွန်

တစ်ခြမ်းကို ချစ်သူက ဆောင်တွန်းထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အင်ခန့် ဆိုသော တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလိုပင်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို နာမည်၊ အသက်၊ ပုံညာအရည်အချင်း၊ အလုပ်အကိုင် စသဖြင့် သူ ဘာမှမိတ်မဝင်စား။

သူ့လက်သုံးစကားက “ချောလား” ဟူ၍သာ ဖြစ်တော့သည်။

“ပြောစမ်းပါဟာ၊ ချောလား”

“ရေကပါဘူး”

“ချောပါရင် ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာက ဖြိုးနေရတာလဲ”

“မဖြိုးပါဘူး၊ အဲဒါ ချစ်သူရဲ့ စတိုင်လ်ပဲဟာ”

“လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့အေ။ ငါက ညည်းနဲ့ တစ်သက်လုံး ပေါင်းလာခဲ့တဲ့သူပါ။ ပါးစပ်ဟာ လိုက်တာနဲ့ သွားဘယ်နုချောင်းဆိုတာ သိပြီးသားပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... ဟ ... ဟ ... အဲလေ ... ပြော ... ပြော”

အဲဒီစကားကို ချစ်သူက ကော်ဖီသောက်ရင်း သီးမတတ် အော်ရယ်မိလေသည်။ ချစ်သူနှင့် အင်ခန့် ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူမှ မပါဘဲနဲ့လည်း နှစ်ယောက်တည်း ပွဲစည်သည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချွတ်နေကြသော စကားတွေနဲ့တင် တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ပွဲကျနေလေ့ရှိကြသည်။

“သေအောင်ရယ်မနေနဲ့၊ ငါ မေးတာကိုဖြေ၊ မချောလို့ မကြိုက်ဘူး ဆိုရင်လည်း ငါနဲ့ ထပ်မိတ်ဆက်ပေးလေ၊ ဘယ်လိုလဲ”

အင်ခန့်က ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာကို မချို့မချင်ကြည့်ကာ ပြောသည်။ ချစ်သူသည် အဲဒီအထာကို နားလည်စွာဖြင့် မရိုးနိုင်ပေမိပြန်သည်။ ဘာမဆို အကောင်းမြင်ကာ ပျော်တတ်လွန်းသော်တတ်လွန်းသော ချစ်သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ယောက်ကများ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ အသစ်တစ်ယောက် လိုက်နှင့် “မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ထပ်မိတ်ဆက်ပေးလေ” ဟူသော စကားသုံးစကားမှာ ချစ်သူတို့၏ လက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။

“မိတ်တော့ ဆက်ပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ သူ နှင့်ကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို ငါကြိုသိနေတယ်၊ ဟဲ ဟဲ ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ရင်ကို ချစ်သူကလွဲပြီး မတိုးတော့လို့ပဲ”

“အမယ်လေး ... ပြောသွားလား၊ ဟိုက အဲဒီလိုကြီး ပြောသွားလား”

“ဟား ဟား ... မပြောသွားပေမယ့်လည်း ဒါက နလုံးသားနဲ့ ခံစားလို့ရပါတယ်”

“အဟွတ် ... ကဲပါ ချစ်သူရယ်။ ငါ အကောင်းမေးနေတာ ဖြေစမ်းပါ။ နှင့်ပုံစံက အရင်ကပုံစံတွေနဲ့ကို မတူလို့ ... သူ့အကြောင်းကို သေချာပြောပြစမ်းပါ။ ဟိုဟာ ... ချောလား မချောလားဆိုတာ အရင်ဖြေ”

“နင်လည်း အဲဒီစိတ်နဲ့ရှူးမှာပဲ။ မချောဘူးလို့ ငါ ပြောပြပြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပုံစံက Attraction တော့ အပြည့်ရှိတယ်”

ချစ်သူသည် အဲဒီစကားကို ပြောလိုက်ရင်းမှ သူ့ကို မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်လို့ လာသည်။ အင်ဂျင်နီယာတစ်

ယောက်ျား သိထားခဲ့ရသော သူသည် တကယ်ကိုပဲ အင်ဂျင်နီယာ
 ဝဲ ပေါက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အင်ဂျင်နီယာပုံဆိုတာ ဘယ်လို
 ချီးကို ခေါ်တာလဲဟု မေးလျှင်တော့ အဲဒီအတွက် အဖြေမရှိဘဲ
 ဒါပေမဲ့ တချို့လူတွေပြောတာ ကြားဖူးသလို
 ဆရာဝန်ရုပ် ပေါက်တယ်တို့၊ ဆရာဝန်လို့ကို မထင်ရဘူးနော်
 စသဖြင့် စကားတွေဟာ တကယ်ရှိလို့ပြောတာဖြစ်သည်။ ချစ်သူ
 ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒါကို လက်ခံသည်။ အခု မိုးခေါင် ဆိုသော
 အစ်ကိုကြီးဟာလည်း အဲဒီလိုပဲ အင်ဂျင်နီယာရုပ် ပေါက်သည်ဟု
 သတ်မှတ်ပေးရမည့်သူမျိုး ဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လိုက်ဖက်
 ညီသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ပိုင်ဆိုင်ထားကာ သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်က
 ချောတာလှတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားပီသသည့် ရုပ်သွင်မျိုး
 ဖြစ်သည်။ အသားအရေကတော့ နေထဲ လေထဲမှာ လုပ်နေရသော
 အင်ဂျင်နီယာပီပီ ဖြူဖွေးနူးညံ့နေတာမျိုး မရှိပေမယ့် ခပ်လတ်လတ်
 နှင့် ရှင်းသန့်ပါသည်။

ပြီးတော့ သူ့ပုံစံသည် အသက်ထက်စာလျှင် လူငယ်
 စတိုင်လ် ပိုပေါက်သည်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးထဲတွင်
 ခဲပြာရောင်လည်ပင်းပိတ် ဖစ်တင်တိုရှုပ်တစ်ထည်နှင့် ဂျင်း(နံ)တစ်
 ထည်ကို စမတ်ကျကျ စတ်ဆင်ထားသော သူ့ပုံစံကို ပြန်လည်
 မြင်ယောင်လို့ လာသည်။

“အဲဒီ Attraction အပြည့်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ပုံကိုပဲ ငါ့မျက်လုံး
 ထဲ မြင်လာအောင် ပြန်ပြောစမ်းပါဦး ...

စူပါမိုဒယ်လ် မိုးချစ်သူကတောင် အမှတ်ပေးရတဲ့
 ပုံစံဟာ ဘယ်လိုပုံစံလဲဆိုတာ သိချင်လွန်းလို့ပါ”

ချစ်သူက နှုတ်ခမ်းလေးကို လွင့်လွင့်လေးပြေးကာ ...
 “ဪ ... အသားအရေက ခပ်လတ်လတ်ပေါ့ဟယ်။
 သိပ်တော့ မဖြူဘူး၊ အရပ်က တော်တော်မြင့်တယ်၊ ဗိုက်
 မထွက်ဘူး၊ ဘီယာဗိုက် မရှိဘူး ...

တော်ဒီစထရက်ချာက အချိုးတပြေပြေ ရှိတယ်၊
 မျက်လုံးတွေ စူးရှတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြတ်သားတယ်၊
 အဲဒါပဲ”

“အင်း ... ကြားရတာတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖွယ် မရှိပါ
 ဘူး။ သူက ဦးလင်းရဲ့ညီ ဟုတ်လား။ ပြောသံလည်း
 မကြားမိပါဘူး။ အခုမှပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်”

“သူက (... ..) တံတားစီမံကိန်းမှာ တံတားဆောက်နေ
 တာတဲ့။ အင်ဂျင်နီယာလို့ ပြောတယ်။ သူလည်း ဦးလင်း
 ဆီကို လာလည်တာပဲ”

“ဪ ... ဪ ... အမှတ်တမဲ့မှ အမှတ်တရတွေ ဖြစ်
 ကုန်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား ... ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်သူ
 တို့ အစားထိုးစရာ တွေပြန်တူတယ်”

ချစ်သူက ဒီတစ်ခါစကားကိုတော့ မရယ်နိုင်ဘဲ
 ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းပြမိသည်။ ချစ်သူဟာ နောင်ခက်
 နှင့် ပုတ်သက်ပြီး နှလုံးသားရဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ အပြင်း
 အထန် နာကျင်ခံစားခဲ့ရဖူးတယ် ဆိုပေမယ့် နှလုံးသားကို တစ်စုံ
 တစ်ရာနဲ့ အစားထိုးဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါ။

သေဆုံးသွားခဲ့ပြီးသော နှလုံးသားရဲ့ နေရာမှာ အခုမှ
 အစားထိုး၍ မရဟု ထင်သည်။ ရင်ထဲမှာ အချစ်တစ်ခက် ခံစား

လို့ပြောဆိုလျှင် အဲဒါဟာ နှလုံးသားအသစ်တစ်ခု ထပ်၍ရှင်သန်
နေလာခြင်းပဲဟု ချစ်သူကတော့ သတိမှတ်သည်။

အချစ်မှာ အစားထိုးခြင်း ဆိုတာ မရှိချေ။ ရှိခဲ့
လျှင်လည်း အဲဒါဟာ အချစ် မဟုတ်ဟု ရဲရဲကြီး စိန်ခေါ်ရလေ
သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဒီတစ်ခါတော့လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ အရင်
တစ်ခါကို သတိရသွားပြီလား။”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ သတိရတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘာအကန့်မှ မရှိဘဲနဲ့ သတိရတာပါ။”

“အလဲ့ ... လုပ်လိုက်စမ်း။ ဖွင့်စမ်းပါဦးဟ။ မှတ်လောက်
သားလောက်တဲ့ အချစ်ဒိုင်တွေ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ နင့်ကို တစ်ခါပြောပြဖူးပါတယ်။
အချစ်မှာ အစားထိုးလို့ရတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ တစ်စုံတစ်
ယောက်ကြောင့် ကွဲသွားတဲ့ နှလုံးသားနေရာမှာ အစားထိုး
လို့ ရတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အဲဒါ အစားထိုးလို့ရတာ
မဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသား အသစ်တစ်ခု ထပ်ပေါက်ဖွားလာ
တာ ...

အဲဒါကို လူတွေက မသိကြလို့ အစားထိုးတယ်
ထိုးတယ် ဖြစ်နေကြတာ။ အမှန်က အဲဒါ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။
အချစ်မှာ အစားထိုးလို့ရတယ်။ အစားထိုး ချစ်တယ်ဆို
တာ လုံးဝမရှိဘူး။ အချစ်စစ်မှာ အစားထိုးတယ်ဆိုတာ
မရှိဘူး။ အသည်းကွဲတယ် ဆိုကတည်းက အဲဒီအချစ်ကို
ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ နှလုံးသားက ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ၊ ပြီးသွားခဲ့ပြီ ...

နောက်ထပ် အချစ်ကိုခံစားရတယ်ဆိုရင် ဒါ အချစ်
အတွက် တစ်ဖန်မွေးဖွားတာပဲ။ နှလုံးသားအသစ်နဲ့ ချစ်
တာ။ လုံးဝသန့်တယ်။ သစ်တယ်”

အင်ခန့်က ဟုတ်ပါပြီ ဟူသော အပြောဖြင့် ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒီလူကတော့ အသစ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

ချစ်သူသည် အဲဒီအပြောကို ပခုံးတစ်ဖက်တွန့်ပြစ်
တာ ...

“ဒါတော့ ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်”

အဲဒီနောက်မှာတော့ ချစ်သူသည် နံဘေးမှာချထား
သော ဖုန်းလေးကို ကောက်ယူကာ သူ့ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို
Name list ထဲမှာ ထည့်ထားပေးလိုက်လေသည်။ နာမည်ကိုတော့
ဆွေထွေထူးထူး မပေးတော့ပဲ ကိုကြီးဟုသာ ပေးလိုက်သည်။

သူ့ပုံစံကိုလည်း မျက်လုံးထဲတွင် တရေးရှေးမြန်
မြင်ယောင်လာကာ တစ်နေရာရာမှာများ တွေ့ဖူးသလားဟု တွေးမိ
သွားသေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရော အသည်းကွဲဖူးလားဟု မဆီ
ဆိုင် ခံစားပေးမိလိုက်သေးပါသည်။

ဪ ... လူဆိုတာ ကိုယ်နဲ့နှိုင်းရင် မရိုင်းတတ်
ဘူးတဲ့လေ။

မနှိုင်းကောင်းလို
မရိုင်းဘူးတဲ့ နှလုံးသားက
အစားထိုးချစ်ခြင်းဆိုတာကို
အယုံအကြည် မရှိခဲ့ဘူး။ ။

ချိုးဖျက်သူနဲ့ တိုးထွက်သူ
ညှိလိုမရသေးတဲ့ သံစဉ်တွေရဲ့ ကြားမှာ
သူ့မျက်နှာကို ခဏမြင်ခိုက်
ရင်မှာခေတ္တအနှမ်းပျောက်
စမ်းရောက်ခဲ့တယ်။ ။

အချစ်သာ စစ်ပါစေ
မြူတစ်မှုန်လောက် ထုထည်ရှိလည်း
ရင်ကိုအေးမြ နှလုံးသားကိုလန်းဆန်း
အချစ်ပန်းတို့ ထာဝရဖူးစေ။ ။

သူက အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်လာလိုက်လျှင်
ကိုလင်းက လှည့်ကြည့်သော အကြည့်တို့မှာ မင်း ရောက်လာမှာ
ငါ သိသားပဲဟူသော အကြည့်မျိုးကြီးဖြစ်သည်။ သူက ကိုလင်း
အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းမှ ...

“ကိုလင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်”

ကိုလင်းက ရေချိုးပြီးစမို့ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကို တာဘက်
ဖြင့် သုတ်နေကာ ...

“အထူးအဆန်းတွေ လာပေးနေပါလား၊ ခါတိုင်းဆို လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်သွားဖို့ ငါကပဲ သေမတတ် လာပင့်နေရတာ
ပါ ...

အခုတော့ မင်းသားက စောစောစီးစီး အကြိုတော်
လာထောက်နေပါလား။”

သူ့ကို ရိုနေမှန်း သိသော်လည်း သူက မပြောပါ။
ကိုလင်းကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ကြည့်လျက် ...

“အခြေအနေတွေဆိုတာ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေတယ်လေ ကိုလင်းရာ။ ကိုလင်း ရှုတင်ရှိသေးလား၊ ရှိရင် ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ပို့ပေးခဲ့မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“လေသံတွေက အရမ်းရင်ခုန်စရာ ကောင်းနေတယ်ကွာ၊ ပုံမှန်ဆက်ဆံစမ်းပါ။ ဒီနည်းသားက ခံနိုင်ရည်မရှိလွန်းလို့ ပါ”

“ခင်ဗျား နွာတယ်ဗျာ”

“နွာရအောင် မင်းက ပန်းသီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ... ပြော၊ အခြေအနေ။ ညက ဖုန်းဆက်ဖြစ်သေးလား”

“ညက မဆက်ဘူး။ မနက်ကပဲ ဆက်လိုက်တာ”

“အလဲ ... ငါ့ကောင်ကြီး ခြေလှမ်းတွေ သွက်နေပါလား”

“မသွက်ပါဘူးဗျာ၊ နည်းနည်းပါးပါး နှုတ်ဆက်စကား ပြောရုံလေးတင်ပါ။ ကဲ ... ကိုလင်း မြန်မြန်လုပ်ဗျာ၊ ပဲတွေ သိပ်များမနေနဲ့၊ မင်းသမီးတွေဆီ သွားမှာမဟုတ် ဘူး”

ကိုလင်းက သူ့ကို အေးပါကွာဟုပြောကာ အဝတ် အစားကို အမြန်လဲသည်။ ပြီးလျှင် သူက ကိုလင်းကို သူ့ကားနှင့် တင်ဆောင်ကာ သူ ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ထိုင်နေကျ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ထဲသို့ မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ရောက်လို့ သူက လက်ဖက်ရည်ကို တိုင်ကီခွက်ကြီးမှာလျှင် ကိုလင်းက ပြုံးပြကြည့် ကာ ...

“ဘာလဲ ... တိုင်ကီမှ ဝံ့တာလား။ ဟ ... ပေါက်စီလည်း တွယ်ဦးမယ်”

“ဟိုမှာ ငတ်သမျှ ဒီမှာ အတိုးချစားထားရတယ်လေဗျာ။ ပြီးတော့ ကိုလင်းနဲ့ စကားပြောမှာဆိုတော့ အာခြောက်မှာ၊ ဒါကြောင့် တိုင်ကီမှာတာ ...

လက်ဖက်ရည်ကို ဟိုရောက်ရင် အရမ်းလွမ်းတာဗျာ။ ရောက်ခါစကဆို တော်တော်ဆိုးတယ်။ အရက်သမားလိုပဲ”

“မင်းတို့ project က ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ”

“ကြာတော့ ကြာဦးမှာပေါ့”

“အင်း ... ပြောပါဦး၊ ချစ်သူနဲ့က ဘယ်လိုလဲ၊ အဆင်ပြေ လား”

“အဆင်က ပြေတယ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ။ ဒီလို သာမန်ကတော့ အဆင်ပြေတယ်လို့ ပြောမရဘူးလေ ... ကိုလင်း ကျွန်တော် ချစ်သူရဲ့အကြောင်းတွေ သိ ချင်တယ်”

ကိုလင်းက လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံ ငုံ့ရင်းမှ သူ့ကို မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လက်ဖက် ရည်ခွက်ကို ပြန်ချကာ ...

“ဘယ်လိုသိချင်တာလဲ၊ သူ့မှာ ရည်းစားမရှိဘူးလို့ ငါပြော ပြီးပြီလေကွာ”

“အဲဒါကို သိပါတယ်။ အခု မရှိပေမယ့် အရင်ကရှိရင် ရှိခဲ့ဖူးမှာပေါ့၊ အဲဒါကို မေးတာ။ သူ့မှာ အချစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူး လား။ ရှိခဲ့ဖူးရင် အဲဒီစစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့ဖူးလဲဆိုတာ သိပိသိချင်နေတယ်”

“သိတော့ မင်းအတွက် ဘာများထူးခြားသွားမှာနဲ့လဲ”

“ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိချင်တယ်။ သူ ဘယ်
လောက် ချစ်တတ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို သိချင်တယ်”

ကိုလင်းက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မော့ပြီး တစ်ချက်
တွေ့သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

“သူ ပြောပြဖူးတာတော့ သူ့ဘဝမှာ ရည်းစားတစ်ယောက်
ပဲ ထားခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ သူ့ရဲ့အချစ်ဦး ဆိုပါတော့ကွာ။ သူ
အဲဒီတစ်ယောက်ကို တော်တော်ချစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ငယ်ရည်းစားလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အတိအကျတော့ ငါလည်းမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့
သူ ဒီအလုပ်တွေ မလုပ်ခင်က။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ
နာမည်မကြီးခင်ကပေါ့ကွာ၊ သာမန်ကောင်မလေးဘဝက
ရည်းစားပေါ့။ ချစ်သူက ပျော်ပျော်နေတတ်ပေမယ့် သူ့
ကောင်လေးကိုတော့ တော်တော်ချစ်ခဲ့တယ်နဲ့ တူပါတယ်။
အဲဒီ အကြွင်းအကျန်တွေကို တစ်ခါ တစ်ခါမှာ သူ့မျက်လုံး
တွေထဲမှာ သွား၊ သွားတွေ့ ရတယ်”

“ဘာလို့ ပြတ်သွားတာတဲ့လဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကျွိုင်သိပ်ခရီးဘူးလို့ ပြောတာပဲ။
ချစ်သူက ပျော်ပျော်နေတတ်ပေမယ့် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေး
တတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တော့ရှိတယ်။ အဓိကက ကောင်လေး
ဘက်က အသိုင်းအဝန်းတွေပေါ့ကွာ။ တော်တော်လေးရှိ
တော့ ချစ်သူရဲ့အဆင့်လောက်ကို ပစ္စားလောက် မှတ်ကြ
တာပေါ့ကွာ ...

အဲဒါနဲ့ပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ဝေးသွားတယ်လို့ ပြော
တာပဲ”

“ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လမ်းမျိုးပေါ့”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူးကွာ။ သူ ပြောပြဖူးတဲ့အတိုင်းပဲ။
ဒါပေမဲ့ တိုက်ဆိုင်တာ တစ်ခုကတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်
ရဲ့ အသည်းကွဲချိန်တွေက အတူတူပဲ။ ငါကလည်း မင်း
ခဏခဏ ပြောပြဖူးတာရယ်၊ မင်း အကြောင်းတွေ သိနေ
တာရယ်ကြောင့် သွားမှတ်မိနေတာ ...

မင်းနဲ့ မဒီနဲ့ (၂၀၀၅) အောက်တိုဘာမှာ လုံးဝပြတ်
တောက်သွားကြသလို သူနဲ့ သူ့ကောင်လေးလည်း အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ ပြတ်ကြတယ်တဲ့။ ငါတောင် အဲဒီတုန်းက
ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် မင်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိသွားရသေး
တယ်”

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် သူနှင့်ထပ်တူ အဲဒီအချိန်တုန်း
က ခံစားခဲ့ရဖူးသည့် ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိ
လာသည်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်း ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်တဲ့နလုံး
သားနဲ့ ဘယ်လိုများ ခံစားခဲ့ပါလိမ့်နော်။ အသည်းကွဲ ဝေဒနာဆို
တာ ငယ်ရွယ်တုန်းမှာဆိုရင် လှိမ့်နေအောင် ခံစားခဲ့ရမှာပဲ။

“မင်း သူ့ကို တကယ်ချစ်တာလား မိုးခေါင်”

ကိုလင်းရဲ့မေးခွန်းကို သူ့ဖျားသွားသည်။ ပြီးတော့
အဲဒီမေးခွန်းအတွက် သူ့မှာ အဖြေမရှိပါ။

“ကိုလင်း မေးခွန်းကြီးက မြင့်တယ်ဗျာ၊ အခုလောကတော
ဆယ်မှာ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်

သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူ့ပုံစံကို သဘောကျတယ်။ သူနဲ့ ဆက်လက် ပတ်သက်သွားချင်တယ်။ အဲဒါပဲ”

“အေး ... ပတ်သက်ကြပေါ့ကွာ။ ငါကတော့ ဘေးထွက်နေမှာနော်။ ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ မပါဘူး။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပဲလုပ်မှာ။ သူနဲ့ ငါနဲ့ ခင်လို့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီ။ ငါ့ကိုမက ပြီးပြီ။ ကျန်တာ ငါနဲ့မဆိုင်တော့ဘူး”

“အဲဒီလောက်ကြီးလည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းမထွက်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဟောကောင် ... ငါကမင်းအကြောင်းကိုသိလို့ ရုန်းထွက်နေရတာ။ မင်းက အိမ်မှာ အစစအရာရာ အလိုလိုက်ခံဖူးဖူးမှတ်ခံဆိုတော့ အလုပ်ထဲမှာသာ လူကြီး၊ စိတ်ကကလေးစိတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အတ္တက ကြီးသေးတယ်။ မင်းစိတ် မင်းသဘောအတိုင်း ဖြစ်ရမှဆိုတဲ့ လူစားမျိုး ...

တို့ အနုပညာသမားတွေက အဲဒီစိတ်နဲ့ သွားလို့မဖြစ်ဘူးကွ။ ဒါကြောင့် ငါက မင်းကို ကြောက်နေရတာ”

သူက ကိုလင်းရဲ့အပြောကို ပခုံးတွန့်ရယ်မောကာ တစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ဒါပေမဲ့ ချစ်သူလေးက သဘောကောင်းလေးပါ”

ကိုလင်းသည် အဲဒီစကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းတစ်ခုလုံးအား အရပ်ဆိုးအောင် မှဲ့မှဲ့ကာ ခေါင်းတခါ လည်တခါခါနှင့် ရှိလေသည်။ သူသည် အချိန်ကို သိပ်ကြာကြာကြီး ထပ်မစောင့်တော့ဘဲ အဲဒီညမှာပဲ ချစ်သူထံသို့ ဖုန်းခေါ်ခဲ့သည်။ သူ ဖုန်းခေါ်သောအချိန်မှာ ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးခါနီးနားအချိန်ဖြစ်၍ လောကကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ သူ့အခန်းထဲတွင် R ဇာနည်

“ကိုယ့်အနားရှိစေချင်” သီချင်းကသာ တိုးတိုးလေး လွင့်ပျံ့ချိန်ဖြစ်သည်။

သီချင်းသံကို ခပ်တိုးတိုး လိုက်ဆိုနေချိန်မှာပဲ သူမဖုန်းဝင်သွားပါသည်။

“ကိုယ် ဟိုးအဝေးမှာ နေတဲ့အခါ ... မျက်ဝန်းတွေထဲ မင်းပဲမြင် ... ပြန်ဆိုနိုင်မယ် နေ့ရက်လေးတွေ ... မရောက်သေးခင် ... ဤမှန်သော ကိုယ့်ရဲ့သစ္စာတွေကြောင့် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ရင် ... အချစ်ဆုံးသာ ကိုယ့်အနားရှိစေချင်”

“ဟဲ့လို”

တစ်ဖက်မှ ဟယ်လို ထူးသံလေးက ကြည်လင်လန်းလန်းစွာ ထွက်ပေါ်လို့လာလျှင် သူမလည်း မအိပ်သေးဘူးဆိုတာ နားလည်ရပါသည်။ ဒီကောင်မလေး ဒီအချိန်ထိ အမြဲတမ်းအိပ်ဘဲ နေတတ်လေ့ရှိသလား။ သူက နည်းနည်းတွေးလိုက်ပြီး သူမထံမှ အသံထပ်ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ”

“ချစ်သူ ... ကိုယ် မိုးခေါင်ပါ”

သူမထံမှ တစ်စက္ကန့်လောက်တော့ ငြိမ်သက်သွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူက ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ...

“ကိုယ့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား ချစ်သူ”

“ဪ ... မှတ်မိပါတယ်။ နည်းနည်း ... ဟဲ ဟဲ”

ဟော ... စပြီ။ စကားပြောလျှင် ရင်ခေါင်းထဲက သော အသံကိုမှ ရယ်သွမ်းသွေးသွေး ပြောတတ်သော အသံမှာ ဒီနေ့အဖို့ ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်စရာအဖြစ် စတင်လာ

ပြန်ပြန်သည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ တစ်ဖက်သားကို နားဆင်နေရောကောင်းအောင် တော်တော်ပြောတတ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားရပါသည်။

“နည်းနည်း ဘာဖြစ်လဲ။ ဖိန့်ဖိန့် လုပ်တာပေါ့လေ၊ ဟာလား။”

“အံ့မယ် ... မဖိန့်ပါဘူးနော်၊ ချစ်သူတို့မှာ အဲဒါမျိုးကတော့ မရှိပါဘူး။”

“ဟုတ်လား ... တကယ်လား။”

“အင်း ... တကယ်ပေါ့။ ပရိသတ်ကြီး သိပါတယ်။”

“ဒါဆို ကိုယ့်နာမည်ပြောတုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နည်းနည်း တွေသွားရတာလဲ။”

“ဪ ... လာရစ်နေပြန်ပါပြီ။ သိဘူးလေ ... ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်ဆက် မရှိတော့ နည်းနည်း ဘယ်လိုပြောမလဲ။”

“ပါးစပ်နဲ့ပဲ ပြောပါ။”

သူ့စကားကို ချစ်သူက ဟက်ခနဲပဲ ရယ်သည့်ပြီးတော့ ဆက်ပြောသည်မှာ ...

“အဲဒီ တော်လ်ကီကြီးက သိပ်တောင်မလတ်တော့ပါဘူး၊ ချစ်သူတို့ဆို သိပ်မသုံးတော့ဘူး။”

သူမ အပြောကြောင့် သူ့မှာ နင်ခနဲတောင် သွားရသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ ပျော်တတ်သူလိုလိုနဲ့ လူတတ်မည့်ပုံစံပေပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း စကားတစ်ခွန်းကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင်တော့ ဆွဲယူတတ်သည့်ပညာကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါသေးသည်။

“ဟုတ်လား ... ချစ်သူက တော်လ်ကီအသစ်တွေ သုံးတာလား။ အေးပေါ့ကွာ ... ကိုယ်တို့က တောထဲသွားနေရတာဆိုတော့ ချစ်သူတို့လောက် ဘယ်လိုကံမိပါတော့မလဲ၊ ပြတ်ကျကျနဲ့ခွဲပြီပေါ့ ...”

ဒါကြောင့် ချစ်သူဆီ ညတိုင်း သင်တန်းတက်မှနဲ့ တူတယ်နော်”

“ဟား ဟား ... ဒါမျိုးက သင်ပေးလို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင် လေ့လာအားထုတ်မှရတာ။”

“ပညာဆိုတာ မတွန့်တိုကောင်းပါဘူး ချစ်သူရယ်။”

“ကဲပါ ... ဒီလောက် ပြောနေမှတော့လည်း နည်းနည်းပါးပါး လုပ်စားလို့ရအောင် သင်ပေးရတာပေါ့။ အဆင်ပြေရင်တော့ ချစ်သူကို မမေ့ရဘူးနော်”

“ချစ်သူကို ဘာလိုမေ့ရမှာလဲ။ အဲဒီစကားတွေက ချစ်သူကို ပြောဖို့ပဲ ချစ်သူဆီက ပြန်သင်မှာလေ။ ကိုယ့်မှာ တခြားပြောစရာ သူမမရှိတာ”

အဲဒီစကားကိုတော့ သူမက ငြိမ်သက်ခံစားသွားဟန် မရှိပါ။ ချက်ချင်းပဲ “လျှောက်ပြောမနေနဲ့” ဟူသော စကားကြီးက သူ့ကိုလက်လက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာလျှင် သူသည် ဒါအပြင် အထန် ခုခံလိုက်သော ခံစစ်ဟု နားလည်လိုက်ရပါသည်။

“လျှောက်မပြောပါဘူး။ အိပ်ရာပေါ်မှာ မှောက်ပြောနေတာပေါ့ ... ဘာလဲ၊ ဒါကိုလည်း တော်လ်ကီအဟောင်းကြီးလို့ ပြောဦးမှာလား။”

“ပြောပါဘူး။”

ပြော ... ပါ ... ဘူး ဟူသော ထိုစကားမှာ သုံးထပ်ထပ်ပေမယ့် ပြောချိန်ကတော့ သာမန်ပြောချိန်ထက် ပိုကြာလာသည်။ သူသည် ဒီကောင်မလေးရဲ့ တချွဲချွဲနှင့် တဟဲဟဲ ရယ်ပြောတတ်သော အသံတွေကိုကြားလျှင် စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောတတ်သော သူ့ရင်ထဲထိ အနက်ရှိုင်းဆုံး နေရာယူဖူးသူတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် သတိရမိသွားသည်။

သူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ယမ်းခါရင်းတော့ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

“ချစ်သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အမ်း ... မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေတာ”

“ကိုယ်ဖုန်းဆက်တာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလား”

“ကြီးမားတဲ့ အနှောင့်အယှက်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

သူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီကလေးမလည်း စကားပြောတာ လိမ္မာပါးနပ်သူလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ အိုကေ သူကလည်း ဒါမျိုးကိုပဲ ပိုသဘောကျသည်။

“သေးကွေးတဲ့ အနှောင့်အယှက်လေးပေါ့။ အဲဒီ သေးကွေးတဲ့ အနှောင့်အယှက်လေးကို ညတိုင်းပေးလို့ ရမလား”

“အင်း ... ပြောတတ်ပါဘူး”

သူက အဖြေတော်လွန်းသော ကောင်မလေးရဲ့စကားကို တဟားဟားပဲ အော်ရယ်မိတော့လေသည်။ ဒီလိုသာ ညတိုင်းရင်းရင်းနီးနီး နွေးနွေးထွေးထွေး စကားပြောခွင့်ရလျှင် သူမလေး

သူဟာ ဒီထက်နီးကပ်သွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။ သူ့ရဲ့ခွင့်ရက်တွေက လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားနိုင်သည်မို့ သူက သူမနှင့် အပြင်မှာ တွေ့ဆုံနိုင်သည့် အခွင့်အရေးကိုပါ တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။

“ချစ်သူ ကိုယ့်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါလား”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ကိုယ်က ချစ်သူကို အားပေးတဲ့ ပရိသတ်လေ။ ဒီတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် တိုက်သင့်တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“အမယ်လေ ... လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့နော်။ ကိုကြီးက ချစ်သူရဲ့ပရိသတ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပြီးသားပါ ...

သူ ဝါသနာလည်း မပါဘဲနဲ့”

“ဪ ... ဟိုလိုမျိုး ရုပ်ရှင်တွေ ဗီဒီယိုတွေ ကြည့်တာ ဝါသနာမပါပေမယ့် မင်းသမီးချောချောတွေ မော်ဒယ်လ်ချောချောလေးတွေကို ကြည့်တာတော့ ဝါသနာ ပါပါတယ်”

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း၊ အမှန်ကို ဝန်ခံတယ်တော့”

“ဪ ... ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါကြောင့် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိုးချစ်သူရဲ့ ပရိသတ်ပေါ့။ တကယ်ပြောတာ မယုံဘူးလား”

“ယုံပါဘူး”

ဒီကောင်မလေးဟာ စကားပြောလျှင် ရှေ့က “မ” သည်ပြောရီး ထုံးစံမရှိဘူးဟု ထင်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီ အပြောလေးက ပိုပြီးနားထောင်လို့ ကောင်းသည်ဟု ယူဆရသည်။

“မယ့်ရင် ပြောပြမယ်၊ ချစ်သူ ကောင်းကင်အနမ်းဆိုတဲ့ စီးရီးစ်ကာဗာတစ်ခုမှာ ပါဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအခွေကိုတောင် ကိုယ် ဝယ်ထားသေးတယ်”

“အဲမယ် ... အဲဒါ ချစ်သူကို အားပေးတာမှ မဟုတ်တာ။ အဆိုတော်တွေကို ကြိုက်လို့ဝယ်တာပဲဟာ”

“ဟာ ... ဒါပေမဲ့ ချစ်သူရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကိုလည်း လှတယ်လို့ ချီးကျူးဖူးတယ်လေ။ အဲဒီဓာတ်ပုံလေးက တော်တော် လှတယ်၊ လှတယ် ဆိုတာထက် Attraction တစ်ခုရှိနေတယ်ကွာ ...

အဲဒီပုံထဲက အဝတ်အစားကိုတောင် ကိုယ်မှတ်မိနေသေးတယ်။ အဲဒါက ရုပ်အင်္ဂါလို အဖြူရောင် ဆံပင်တွေက ရေစိုသလိုမျိုးတွေနဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ခပ်မည်းမည်းပဲ။ လှတယ် ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ... ပြော”

သူ့အပြောကို ကောင်မလေး ရင်သပ်ရှုမောသွားဟန် တူသည်။ ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင်ချေ။ ပြီးတော့မှ အသံက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထွက်လာသည်။

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်က ပရိသတ်ဆိုတာကို ယုံပြီလား”

“ထားပါတော့”

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ မလွတ်လိုက်နဲ့လေကွာ၊ စိတ်ရင်းအတိုင်းပြော၊ စစ်ဗိုလ်လုပ်မှာလား၊ ဆရာဝန်လုပ်မှာလား ပြော”

“ဘာလဲ စစ်ဗိုလ်နဲ့ ဆရာဝန် ဆိုတာ”

“ဟား ဟား ... ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်သူတစ်ယောက် ခံသွားရပြီ မဟုတ်လား။ ကဲပါ ... အဲဒါကို ခဏခေါက်ထားလိုက်။ ကိုယ်က ချစ်သူကို ကော်ဖီတိုက်မယ်။ သောက်မှာလား ... ပြော”

“ကဲပါ ... တိုက်တော့လည်း သောက်ရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ခေါ်လာခဲ့မယ်နော်”

“ရပါတယ်ဗျာ ... ခေါ်ပါ ... ခေါ်ပါ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှာသာ ကော်ဖီတိုက်ခွင့်လေး ရမယ်ဆိုတာသာ တစ်ဆိတ်လောက် အမိန့်ရှိပါ”

“မနက်ဖြန်ပဲ တိုက်ပါ။ နေ့ခင်း နှစ်နာရီလောက် ချစ်သူအားပါတယ်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသမှာ ကော်ဖီတိုက်မယ် ဆိုတာလေးလည်း တစ်ဆိတ်လောက်မိန့်ပါဦးရင့်”

သူသည် စကားတတ်လွန်းသော ကောင်မလေးကို =ရယ်မိတော့ပါ။ တစ်ယောက်တည်းသာ ပြုံးမိတော့သည်။

“ချစ်သူ အဆင်ပြေတဲ့နေရာကို ရွေးပါ။ သွားရ လာရတာ အဆင်ပြေမယ့် နေရာမျိုးပေါ့၊ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ပြဿနာ မရှိပါဘူး”

“ချစ်သူတို့ကတော့ Mr, Guitar မှာ ထိုင်နေကြပဲ”

“အိုခေလေ ... အဲဒီမှာ ကိုယ် အရင်ကြိုရောက်နေပါမယ်။ သင့်နဲ့ ချစ်သူ၊ ဘိုင့်ဘိုင် ... ဝွတ်ဒီနိုက်ချ်”

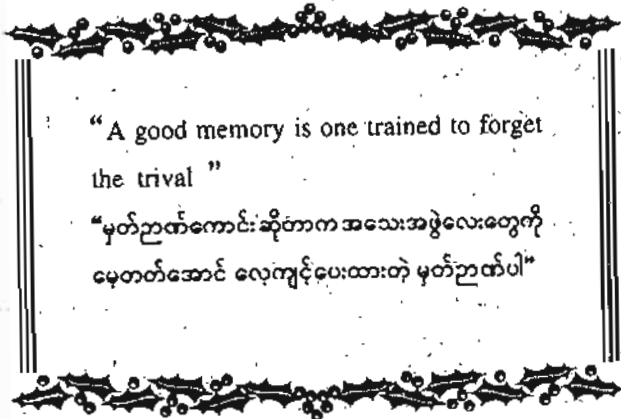
“ဟုတ် ... Good night”

အဆုံးသတ်စကားလေးကို ပြောပြီးလျှင် သူမထဲ
ဖုန်းပိတ်လို သွားလေသည်။ သူသည် သူမရဲ့အသံလေးများ ပူ
နွေးနွေး လွင့်ပျံ့ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ဖုန်းလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်
ပြီးနောက် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းမိသည်။ ဘာကြောင့်
ခါယမ်းမိသလဲ ဆိုတာကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ မသိပါ။

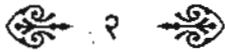

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာစိမ်းရာ၊
သက်စူးကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

“A good memory is one trained to forget
the trival ”

“မှတ်ဉာဏ်ကောင်းဆိုတာက အသေးအဖွဲ့လေးတွေကို
မေ့တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့ မှတ်ဉာဏ်ပါ။”

“ဘိုးတော်တို့ကတော့ ငါ့ကို လိုက်ပြီး ကပ်လှုံတဲ့ ခပ်ချောချော ကောင်မလေးလို့ ထင်သွားတော့မှာပဲ ...

အဲဒီလိုတော့ အထင်မခံနိုင်ပါဘူးနော်”

ချစ်သူသည် နောက်တစ်ရက်မှာ ရိုက်မည့် TV ကြော်ငြာ သီချင်းစာသားကို ကျက်နေရင်းမှ အင်ခန့်ရဲ့စကားကို ကြားလျှင် မရယ်ပဲ မနေနိုင်ချေ။ စာရွက်ကိုချကာ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် Mr. Guitar ဆိုင်နား ရောက်ခါနီးပြီမို့ စာရွက်ကို အိတ်ထဲထည့်သိမ်းကာ Taxi ခအတွက် ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲမှ အဆင်သင့် ထုတ်ထားလိုက်သည်။

“ခပ်ချောချော ကောင်မလေးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ။ ဘိုးတော်ဆိုတာကရော ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ဘိုးတော်ဆိုတာ နင့်ရဲ့အင်ဂျင်နီယာ ဂတ်ဂတ်ပေါ့”

“ဟယ် ... ဘာဂတ်ဂတ်လဲ၊ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ မိအင်ခန့်နော် ... ခုတည်းက ငါ တစ်ခါတည်း ပြောထားမယ်။ ဟိုရောက်ရင် ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့။ တို့ကို တစ်မျိုးထင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

“နင် ပြောတော့ တို့ဧရီ ငပေါတွေမှန်း သိပြီးသားဆို”

“ကြည့် ... ပြောလေ ကဲလေပါလား။ ငပေါ ဆိုပေမယ့် ဣန္ဒြေမဲ့လောက်အောင်ထိ မပေါဖို့ ပြောနေတာဟေ့”

“လူရှိန်ခံချင်သလေ၊ ဪ ... ဪ ... အချစ်နဲ့တွေ့မှ ပြောင်းလဲသွားတတ်လိုက်တာ၊ ငါတော့ မြင်ယောင်ပါသေးတယ်”

“ဘာမြင်ယောင်တာလဲ”

“something ပေါ့ဟာ။ ဘာပဲပြောပြော ချစ်သူရဲ့ဘဝထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားတော့မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဘာလိုလဲ ဆိုတော့ ယူရဲ့ပုံစံက အခါများစွာကပုံစံနဲ့ လုံးဝမတူလို့ပဲ ...

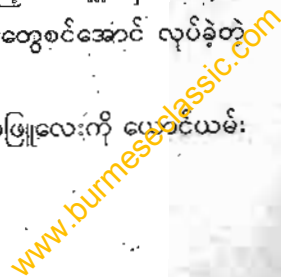
အဲဒါကိုတော့ မငြင်းနဲ့၊ လုံးဝငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

ချစ်သူသည် အင်ခန့်ရဲ့စကားကို ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြီး နောက် ဘာမပြန်မပြောနိုင်ချေ။ ကားကလည်း Mr. Guitar ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကားသမားကို ပိုက်ဆံပေးပြီး နောက် ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ရသည်။ လမ်းလျှောက်လာရင်း နဲ့မှ အင်ခန့်သည် ရပ်ထားသော ဆလွန်းကားအဖြူတစ်စီးကို နောက်တည့်တည့်မှ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိရင်း ခဏရပ်သွားသည်။ သူက ချစ်သူရဲ့လက်ကိုတောင် ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း ...

“ချစ်သူ ဒီကားနံပါတ်ကို ကြည့်စမ်း ... မှတ်မိလား၊ (၂က/----)လေ။ နင့်ကို ဗွက်တွေစင်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ ကားလေ”

ချစ်သူက ဆလွန်းကားအဖြူလေးကို ပြောင်ယမ်း

ပြီး ငုံကြည့်မိကာ ...

“သိသိဘူး။ ဟဲ့ ... ဒါ ကိုမိုးခေါင်ရဲ့ ကားပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုမိုးခေါင်ရဲ့ ကားပါ”

“အာ ...။ ဘာ နင့်လူကြီးကား။ ဟုတ်လား။ ဒါဆို အဲဒီ တုန်းက နင့်ကို ဗွက်စင်အောင်လည်းလုပ်သေး။ ကားပေါ် ကနေ ဘုရိုးရိုးသွားတဲ့ ဝန်က မောင်ခိုး မိုးခေါင်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ကျွတ် ... မသိဘူးဟာ၊ နင်ပဲ ရှာရှာဖွေဖွေ”
“ငါက ရှာဖွေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဦးနှောက်ကကို ကောင်း လွန်းနေတာ။ နင် မသိဘူးလား။ အဲဒီတုန်းက နင့်အစား ငါ စိတ်တိုလွန်းလို့ အဲဒီကားနဲ့ပါတ်ကို အသေအကြေ လိုက်မှတ်ထားရတာ ...

ဒီနံပါတ်မှ ဒီနံပါတ်ပဲ။ မောင်းတဲ့လူ အဲလေ ... ပိုင်ရှင်ပြောင်းသွားတယ် ဆိုရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ အရင်တစ်ခေါက်က လူဆိုရင်တော့ လုံးဝမှတ်မိတယ်။ အဲဒီနေ့က နင် နောင်ခက်နဲ့ ပြတ်လာတဲ့နေ့လေ။ မဟုတ် ဘူးလား ပြော”

အဲဒီစကားကြောင့် ချစ်သူရဲ့ရင်ထဲ နင်ခနဲ ဖြစ်လို့ သွားလေသည်။ သို့သော်လည်း မချီသွားဖြစ်တော့မျိုးဖြင့် ဟိဟဲ တော့ ရယ်လိုက်သေးသည်။

“နောင်ခက်နဲ့ ပြတ်တာတော့ မှတ်မိတယ်။ ဒီကားနံပါတ် တော့ မှတ်မထားမိပါဘူးဟာ။ ဒီမှာ မိအင်ခန့်ရဲ့ A good memory is one trained to forget the trivial တဲ့။ သိလား”

“သိပါဘူး။ တံတွေးစင်တာပဲ သိတယ်”

“ကျွတ် ... ဝေးတယ်ကွာ၊ မှတ်ဉာဏ်ကောင်း ဆိုတာ အသေးအဖွဲ့လေးတွေကို မေ့တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးထား တဲ့ မှတ်ဉာဏ်မျိုးကို ခေါ်တာတဲ့ ...

နေရာတကာ သေးက ချေးက အစ မှတ်မိနေတာ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“တော်စမ်းပါ။ ဘယ်အာပလာကဝိကြီးက ဖော်ထုတ်သွား တဲ့ အဆိုအမိန့်တုန်း၊ တစ်ခါမှတောင် မကြားဖူးဘူး”

“အခု ကြားဖူးပြီ မဟုတ်လား။ ကဲ ... လာပါ။ ဝင်ရ အောင်ပါ။ ကားနားမှာ ကပ်နေလို့ တို့ကို ကားသူခိုးမ တွေ ထင်နေပါဦးမယ်”

“ဒီရုပ် ဒီရည်တွေကို ကားသူခိုးမလို့ ထင်စရာလား။ မသကာ အနုကြမ်းစီးမယ့် ဓားပြမတွေ့လို့ ထင်တာမှ ဂုဏ်ရှိသေးတယ်။ အေး ... ငါ တစ်ခုပြောမယ်နော်။ နင့် မောင်ခိုးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ မောင်ခိုး ဆိုရင် သူ တို့ကို မှတ်မိသွားအောင်တော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“မိအင်ခန့်တို့ကတော့ ပြဿနာရှာပြီ”

“ပြဿနာရှာတာ မဟုတ်ဘူး။ ရေစက်ဆိုတဲ့ အရာကို အံ့သြတာ။ တစ်ခါတလေမှာ တချို့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေက အရမ်းအံ့သြစရာကောင်းတယ်။ အဲဒီတုန်းက လူသာ အခု မောင်ခိုး ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ နင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တကယ် ကို ရေစက်ပါသူတွေလို့ သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ်”

ချစ်သူဟာ အင်ခန့်ရဲ့ စကားကို စကားပြန်ပြော
အချိန်မရတော့ပေ။ နှစ်ဦးသားဟာ ဆိုင်ထဲကို ဝင်ရောက်လာ
ဖြစ်သဖြင့် ချစ်သူရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ တစ်နေရာတွင် ထိုင်နေသော
သူ့ကို လှမ်းမြင်သွားသည်။ သူက ချစ်သူတို့ကို မမြင်ပါ။
စောစောရောက်နေဟန်တူသော သူသည် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို သင်
သောင့်သက်သာ အနေအထားဖြင့် မှီကာဖတ်နေသည်။

ဗေဒါရောင်အနုနှင့် အဖြူရောင် ကန့်လန့်စင်းများ
ပါသော Alter Shirt နှင့် ဂျင်း(နီ)တစ်ထည်ကို ခပ်ရိုးရိုးဝတ်ဆင်
ထားသော သူ့ပုံစံမှာ အဝေးက လှမ်းကြည့်လည်း သိသာထင်ရှား
ပါသည်။ စာဖတ်နေသော သူ့မျက်နှာ ဘေးစောင်းမကျတော့
ကို ငေးကာ ချစ်သူရဲ့ရင်ထဲတွင် အမည်မဖော်ပြနိုင်သော တစ်ချို့
တစ်မည် ဆွတ်ပျံ့လို့လာသည်။

- “သေချာတယ် ချစ်သူ။ ဟိုလူဟာ နင့်ကို ဗွက်စင်အောင်
လုပ်ခဲ့တဲ့သူပဲ”
- “ဘယ်သူလဲ”
- “ဟိုမှာ ဂျာနယ်ထိုင်ဖတ်နေတဲ့လူလေ၊ သူက မောင်နီ
မဟုတ်လား”

ချစ်သူသည် အင်ခန့်၏ မှတ်မိနိုင်စွမ်းရည်ကို ဖော်
ချင်သွားရသည်။ ဒီမိန်းမနှင့်အတူ ပေါင်းသင်းလာတာ ကြာ
ဖြစ်သော်လည်း ဒီလောက်တော်မှန်းတော့ မသိပါ။ အင်ခန့်သည်
တခြားနေရာတွေမှာ အဲဒီလောက် မသိသာပေမယ့် လူတစ်ယောက်
ကို အကဲဖြတ်ရာ၊ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ရာ၊ မှတ်မိနိုင်သည့် နေရာ
မှာတော့ သာမန်ထက်ကို ရှစ်ဆလောက်ပိုသူ ဖြစ်လေသည်။

“နင် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”
“ပြန်မမေးနဲ့။ ဆက်ချီတက်မယ်။ နင် သေချာမှတ်ထား
လိုက်ဖို့ကတော့ အဲဒီလူဟာ နင့်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က
ဗွက်စင်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့သူပဲ ချစ်သူ ...
နင့်ကိုတောင် ကားပေါ်က ဟောက်စားလုပ်သွား
သေးတာပဲ၊ နင်မို့ မမှတ်မိတယ်”

ချစ်သူသည် အင်ခန့်ရဲ့စကားကို ယုံရမလို မယုံရ
သို့ဖြင့် မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ လွန်ခဲ့သော
နှစ်ခန့်သို့ အလျင်အမြန် ပြေးသွားဖို့ကြံသည်။ သို့သော်
အနုပညာ အဲဒီအခွင့်အရေးကို မပေးတော့ပါ။ သူက ဂျာနယ်ဖတ်
နေမှ တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံခံမိသည့်အလား မော့ကြည့်လို့လာ
သည့် ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ဆုတ်နေသော ချစ်သူတို့နှစ်ယောက်ကို
မြင်သွားသည်။

ချစ်သူသည် သူ့ကို အလျင်အမြန် လက်လှမ်းပြ
မိတ်ရကာ အဲဒီနေရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။
သူက ဂျာနယ်ကို ဘေးသို့ချရင်းမှ မော့ပြေးပြလျှင် အဲဒီအပြုံးသည်
ချစ်သူရဲ့ရင်ကို တစ်မျိုးတိုးဝှေ့လို့သွားသည်။

“ထိုင်လေ ချစ်သူ”

ချစ်သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်သားကို အားမနာ လျှာမကျိုး
ဖြင့် အသည်းအသန် ရှုစားနေသော အင်ခန့်ရဲ့ပေါင်ကို သူ မမြင်
အောင် တစ်ချက် လှမ်းတို့လိုက်ရသေးလေသည်။ သူကတော့
ချစ်သူရဲ့မျက်နှာကိုပဲ လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် ဘာမှမသိပါ။

“ကိုမိုးခေါင် ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“အင်း ... ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုယ်က တမင်စော့လာတာ စောင့်နေရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ချစ်သူတို့ ဘာသောက်ကြ မလဲ၊ မှာလေ”

“ချစ်သူက ကော်ဖီပဲ၊ နင်ကရော”

ချစ်သူက အင်ခန့်ကို လှည့်မေးလိုက်လျှင် ဂေါ်မဆံ နိုင်ဖြစ်နေသော အဲဒီမိန်းမက “အင်း ... ငါလည်း ကော်ဖီပဲ”ဟု အိပ်မက်ထဲက ထလာသူလို ကယောင်ကတန်း ပြောသည်။ ချစ်သူ သည် အင်ခန့်ကို မျက်စောင်းမထိုးမိအောင် အတော်ကြီးထိန်းထား ရကာ ခြေထောက်ကိုတော့ တစ်ချက် ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

သူက အဲဒါကို မသိနိုင်ပေမယ့် သူ့ကို အကဲခတ် နေသော အင်ခန့်ရဲ့ ဖြစ်အင်ကို ရိပ်မိပုံဖြင့် အပြုံးတစ်ချက်နှင့် မေးဆတ်ပြကာ ...

“ချစ်သူရဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ တူတယ်။ အားမနာနဲ့ နော် ကြိုက် တာမှာပါ”

“ဟုတ် ... အားမနာပါဘူး။ ရောက်လာတော့မှ စားရတော့ မှာပေါ့”

သူက အင်ခန့်ရဲ့ စကားကို သဘောကျသွားသလို ပြုံးသည်။ ချစ်သူသည် အနားရောက်လာသော ပိတ်တာကို ကော်ဖီနစ်ခွက်နှင့် အာလူးကြော်တစ်ပွဲ မှာလိုက်ပြီး နောက် ချစ်သူ ကို ငေးကြည့်နေသော သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

“ချစ်သူက အာလူးကြော် ကြိုက်တယ်”

“အမ်း ... ဘာလို့လဲ။ ကော်ဖီနဲ့ အာလူးကြော် တုံ့စားရင် ကောင်းတယ်၊ အဲလိုပဲ စားတာပဲ”

သူက ချစ်သူရဲ့ အပြောကို တဟက်ဟက်နှင့် ရယ် ဘာနေသည်။

သူ ကြည့်ရတာ ချစ်သူနှင့် အင်ခန့်ကို လှည့်တော် ဆွဲကို ကြည့်နေရသည်အလား သဘောတကျနှင့် ရယ်နေသဖြင့် ချစ်သူပင်လျှင် စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်လိုလာသည်။ အင်ခန့်ကလည်း အဲဒါကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ပြင်လိုက်လျှင် ချစ်သူ သည် ဒီမိန်းမ ဘာပြောတော့မည် ဆိုတာကို သိသော်လည်း ဘားချိန်မရတော့ပါ။

“ဒီက ကိုမိုးခေါင်တဲ့နော်”

အင်ခန့်ရဲ့ စကားကို သူက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်သွား ဘာ တုံ့ပြန်သည်။ သူ့ကိုသိနေလားဟူသည့်သဘော။ အင်း ... သူလည်း နည်းနည်းတော့ ပဲကျွေးတတ်သည်ပုံပေပဲ။ ချစ်သူသည် သူ့ပုံစံကို ဖွေမယူဘဲ အသာပြုံးမိသော်လည်း အင်ခန့်ကတော့ တမင်လုပ်ယူထားသော အကယ်ဒမီရှော့တွေဖြင့် မျက်လုံးတွေ ဘာတွေကို ဝိုင်းပြကာ ထားသေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ... မြင်ဖူးလို့လား”

သူက ရယ်သွမ်းသွေး မျက်နှာထားဖြင့် နောက်တာ ဖြစ်သော်လည်း အင်ခန့်ကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ...

“အင်း ... မြင်ဖူးတာပေါ့။ ဒါကြောင့် တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့-တကယ်ကိုပဲ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်လုံး ပင့်သွားသည်။ အင်ခန့်တို့တော့ စတင်ကျွေးပြီဟု သိလိုက်ရသော ချစ်သူသည် ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရကာ မျက်နှာက တော့ ပြုံးတုံ့တုံ့ ဖြစ်နေမည်ဟု ထင်သည်။

“ဟုတ်လား ... တကယ်လား။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးတာလဲ”

သူက အင်ခန့်ရဲ့ အကယ်ဒမီရှော့ မျက်နှာထားကြောင့် အနည်းငယ်တောင် ဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားသည်။ အင်ခန့်က တော့ အပီအပြင် မျက်နှာထားကြီးဖြင့် ...

“ကြာပါပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကပေါ့”

အဲဒီစကားကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ အင်ခန့်ရဲ့စကားကိုလည်း တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားဟန်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူ့ ဖုံစံကြောင့် ချစ်သူပင်လျှင် သူ့ ကိုစိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လိုသွားသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ် ! ဟုတ်လား။ တူးသောင်ဇင်ဖိုက် လောက်ကပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက တွေ့ဖူးတာပါ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုမျိုး တွေ့ဖူးတာလဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးပြီး သိခဲ့တာမျိုးလား။ အား ... အဲဒါမျိုးဆိုရင်တော့ အရမ်းအားနာစရာ ကောင်းပြီနဲ့တူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ညီမလေးကို မသိဖူးသလိုပဲ။ ကိုယ်က တော်ရုံတန်ရုံလောက်တော့ မှတ်မိတတ်ပါတယ်”

“ဟုတ် ... ဒါက တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စ မဟုတ်ဘူးရှင်”

အင်ခန့်ရဲ့ စကားကြောင့် သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ဟာ အပေါ်ကနေ၍ အောက်သို့ ပြန်တောင်ကျမလာတော့ချေ။ ချစ်သူသည်လည်း အင်ခန့်၏ အကယ်ဒမီရှော့တွေကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လာချပေးထားသော ကော်ဖီနှင့် အာလူးကြော်ပန်းကန်ကို တို့တောင် မတို့ရသေးချေ။ အင်ခန့်က သူ့ရဲ့ အံ့ဩသွားသော မျက်နှာထားကို ဟဲခနဲ ရယ်ပြကာ ...

“တော်တန်ရုံ ကိစ္စလို့ကို ပြောလို့မရတဲ့ ပစ္စားကိစ္စလေးပါ။ တကယ်ကိုမှ မွားမွားလေး”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုဆိုးလာသာ အင်ခန့်ရဲ့စကားတွေကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ချာချာလည်မလာခင်မှာပဲ ချစ်သူက ဝင်၍ ပွဲထိန်းလိုက်ရတော့သည်။

“တော်ပါတော့ အင်ခန့်ရယ်။ နင် လုပ်တာနဲ့ ဟိုမှာ အလကားနေရင်း စားနေရပြီ။ ကိုကြီး ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ သူ လျှောက်ပြောနေတာ”

“ဟာ ... ဘယ်ကလျှောက်ပြောရမှာလဲ ကိုမိုးခေါင်။ ကိုမိုးခေါင်ရဲ့ဘဝမှာ (၂၀၀၅)ခုနှစ် အောက်တိုဘာ(၂၀) ရက်ကို မှတ်မိလား”

အဲဒီမေးခွန်းသည် သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်တော့မတတ် မှင်သက်သွားစေသည် ဆိုတာကိုတော့ သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။ ချစ်သူက အထင်အရှား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ သူသည် အံ့ဩမှုကို အလျင်အမြန် ထိန်းချုပ်ထားရသော အသံမျိုးဖြင့် ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး”

“ဪ ... အဲဒီနေ့တုန်းက ကိုမိုးခေါင်ကို ချစ်သူကျွန်မပါ တွေ့လိုက်ရတာလေ။ အဲဒီနေ့မှာ မြင်ဖူးတာပဲ။ အဲဒီတစ်ခါတည်း မြင်ဖူးတာ”

“ဘယ်လို မြင်ဖူးတာလဲ၊ ရက်စွဲတွေ ဘာတွေရော အဲဒီအကျ ပြောနိုင်တာတော့ အရမ်းထူးဆန်းဖို့ ကောင်းတယ်”

“လုံးဝကို လိုက်မမီတော့ဘူးပေါ့”

လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ကာ ပိုင်နိုင်သလို ပြောနေသော အင်ခန့်ရဲ့ စတိုင်လ်ကို သူက လုံးဝဖျားသွားဟန်ဖြင့် ပခုံးတစ်ချက်ကို တွန်ပြုသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ တချို့ကိစ္စတွေက နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်လေတွေ ရှိတတ်တယ်။ အဲဒါကို အဲဒီအတိုင်းပဲ လက်လိုက်တာ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းတယ်။ အရမ်းလိုက်တွေ နေရင် ပင်ပန်းတယ်လေ”

“ပင်ပန်းပါစေကွာ။ (၂၀၀၅)ခုနှစ် အောက်တိုဘာ(၂၀)ရက်ဆိုတဲ့ ရက်စွဲကြီးကို အတိအကျ ကိုင်ပြောနေတာတော့ တော်တော်ကို ဖျားဖို့ကောင်းနေလို့ပါ။ အချိန်တွေ ဘာတွေပါ သိနေဦးမလားတောင် ပြောတတ်ပါဘူး”

“အင်း ... အချိန်ကလည်း မှန်းပြောလို့ ရပါတယ်။ နေ့ခင်း နှစ်နာရီလောက်ပေါ့။ မိုးတွေရွာနေရာကနေ ခဏတိတ်သွားတဲ့အချိန်”

သူက ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်သက်သွားသော မျက်လုံးတွေဖြင့် အင်ခန့်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ချစ်သူကို လှည့်

ကြည့်လို လာပါသည်။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေသည် ချစ်သူကို အားကိုးစရာသလို ကြည့်လာသော မျက်လုံးမျိုးတွေဖြစ်ကာ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေကို တစ်သက် မမေ့ချင်စရာ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေသည် ခါတိုင်းမြင်ဖူးနေသလို မဟုတ်ဘဲ ဘာကြောင့် လွမ်းရိပ်တွေ သမ်းနေပါသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ချစ်သူ နားမလည်ချေ။

သူက အင်ခန့်ကို လုံးဝလိုက်မမီတော့သည့် ပုံစံဖြင့် ချစ်သူကို သေချာကြည့်ကာ ...

“ချစ်သူ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ကို တကယ်တွေ့ဖူးခဲ့တာလား”

သူ့ပုံစံက ချစ်သူဆီကမှ အဖြေမရတော့လျှင် ရူးသွပ်သွားတော့မည်ဟူသော ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ချစ်သူသည် သူ့နားလည်လွယ်နိုင်မည့် အဖြေမျိုးကို အလျင်အမြန် ရွေးချယ်စဉ်းစားကာ ဖြေလိုက်ရသည်။

“ချစ်သူ သေချာမမှတ်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုမိုးခေါင် အဲဒီလောက်ကြီး မအံ့ဩပါနဲ့။ အဲဒီရက်စွဲဟာ ချစ်သူတို့အတွက်လည်း အရေးပါတဲ့ ရက်စွဲမို့ မှတ်မိနေကြတာပါ ... ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပါ”

ချစ်သူရဲ့ နောက်ဆုံးစကားက သူ့ကို စိတ်သက်သာရာ ရသွားစေဟန်တူသည်။ သူ့မျက်နှာက အကြောတွေနည်းနည်းလျော့သွားသည်။ သို့သော်လည်း အဲဒီလို မှတ်မိနေတာကိုပဲ ထူးဆန်းဟန်အပြည့်က သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်နေပါသေးသည်။

“ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ဆိုပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်သိနေတာမျိုးကျတော့လည်း ထူးဆန်းပြန်ရော”

“မထူးဆန်းပါဘူးရှင်။ မိုးချစ်သူ ဆိုတဲ့ ငတုံးမကသ ခေါင်းချောင်ပြီး ဉာဏ်ရည်မမီလို့ မမှတ်မိတာပါ။ တကယ်တမ်း ခံရတာက သူ့ရှင် ...

ရှင်ကားကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဗွက်တွေလူးသွားတာ။ ဒါကို ရှင်က ကားပေါ်ကနေ သူ့ကိုဟောက်သွားပေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ရေရေလည်လည်တင်းတင်း မှတ်မိနေတာ”

သူသည် ဒီတစ်ခါတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသာ ပွင့်သွားကာ အင်ခန့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ချစ်သူသည်လည်း အင်ခန့်စကားတွေနဲ့အတူ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်ဆီသို့ အလှူအမြန် ပြေးသွားမိသည်။ အဲဒီနေ့က ချစ်သူ တော်တော်ကံဆံ့ခဲ့တာကိုတော့ မှတ်မိသည်။ သုံးနှစ်ခန့် ချစ်လာခဲ့သည့် အချစ်ခင်တစ်ယောက်နှင့် တရားဝင် လမ်းခွဲပြတ်စဲသွားကြသည်။ အလှူကိစ္စတွေ လုံးဝအဆင်မပြေ၊ ထီးမပါကာမှ မိုးကရွာသဖြင့် လမ်းဘေးမှာ မိုးခိုရသေးသည်။ မိုးစဲလို့ လမ်းလျှောက်လာတော့ အခက်က တစ်စီးမှမရ။ လမ်းဖြတ်ကူးတော့မည် အလုပ်မှာ ကားတစ်စီးကြောင့် ဗွက်တွေစင်သည်။ မောင်းလာတဲ့လူက ချစ်သူကို ဘုတ်ပြောတာလည်း မှတ်မိသည်။ သို့သော် အဲဒီလူရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ ချစ်သူ မဖမ်းတတ်တော့ပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ သူ ဆိုလျှင်တော့ ချစ်သူသည် ကံကြမ္မာကို တော်တော်အံ့အားသင့်ရပါမည်။

“ကိုမိုးခေါင် ကျွန်မတို့ကို မမှတ်မိပေမယ့် အဲဒီနေ့မှာ ရွန်ကုန်မှာ ရှိနေတယ်။ ကားမောင်းဖူးတယ်ဆိုရင် ဒီအဖြစ်

အပျက်ဟာ တကယ်ဖြစ်ပျက်တယ် ဆိုတာကို ယုံကြည်လိုက်ပါ”

အင်ခန့်က ငြိမ်သက်နေသော သူ့ကို စကားထပ်ပြောလိုက်လျှင် သူသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လိုသွားသည်။ ပြီးတော့မှ ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ...

“ယုံကြည်ပါတယ်၊ အခြေအနေတွေကို ကိုယ် သဘောပေါက်ပါပြီ။ တကယ်တော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ဝလုံးက တိုက်ဆိုင်နေလို့ ဒီ ရက်စွဲတစ်ခုကို မှတ်မိနေကြတာပါ ...

အဲဒီနေ့ကို ကိုယ် မှတ်မိတယ်၊ မိုးရွာတာလည်း မှတ်မိတယ်။ ကားမောင်းခဲ့တာလည်း ဟုတ်တယ်။ ကျန်တာတွေတော့ သိပ်မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူတို့ကို ပြောဆိုခဲ့တာတွေက ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနေ့က ကိုယ် ရူးခဲ့ရတဲ့နေ့ကိုး ...

အင်... တော်တော်တော့ အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ”

သူက တကယ်ကို အံ့သြငေးမောရသည့် ပုံစံဖြင့် ပြောလိုက်လျှင် ချစ်သူသည် အဲဒီပုံကို ငေးစိုက်သွားမိကာ ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာက လွင့်ပျံ့ဆွတ်မွှေးလို့လာသည်။ သူ ရူးခဲ့ရတဲ့နေ့ဆိုပါလား။ အဲဒီနေ့မှာ ချစ်သူလည်း ရူးခဲ့တာပဲ။ ကမ္ဘာပျက်ခဲ့တာပဲ။ ချစ်သူသည် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ရင်နှင့်လာသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက ချစ်သူကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လာလျှင် သူ့ကို ငေးနေမိသော မျက်ဝန်းတွေကို အချိန်မီ မှည့်မိဆည်းနိုင်လိုက်ပါ။ သူက ချစ်သူကို နူးနူးညှည့် ဖြိုးပြုလာကာ ...

“ဒါဆို ကိုယ်တို့က ကံမကုန်လို့ ပြန်ဆုံကြတဲ့သူတွေပေါ့။ အိုကေ ... ကိုယ် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ချစ်သူရဲ့သူငယ်ချင်းက နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ... သူ့ ဘရိန်းကတော့ တကယ်ချီးကျူးဖို့ ကောင်းတယ် နော်”

ချစ်သူက နို့တစ်ခါတော့ အင်ခန့်ဘက်သို့လှည့်၍ နာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ပြလိုက်သည်။

“အလကားပါ။ သူ့ဦးနှောက်က မဟုတ်တာတွေဆို အကုန်မှတ်မိတယ်။ သူ ငယ်ငယ်က ဝယ်စားခဲ့တဲ့ ဗယာကြော်သည် ကုလားမကြီးကို ခုပြန်တွေ့ချိန်မှာ အမျိုးစပ်ပြီး မှတ်မိတယ်။ သူ့အမေက အိမ်က မထွက်ခင် ဒီနေ့ဘယ်သူ ဆီက အကြွေးသွားတောင်းလာခဲ့ဆိုရင် အဲဒါမျိုးကျတော့ မေ့သွားရော။ လုံးဝမမှတ်မိတော့ဘူး။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ အသုပ်ခံရရောလေ ... ဟား ဟား ...”

ဒါကြောင့် ချစ်သူက သူ့ကိုပြောတာ အသေးအဖွဲ့တွေကို မှတ်မိနေတာဟာ မှတ်ဉာဏ်ကောင်း မဟုတ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် အချစ်မှာ အသေးအဖွဲ့တွေကို လိုက်မှတ်မိနေရင် အဲဒါ ကိုယ် သေဖို့ ဖြစ်လာတဲ့ အရာတွေပဲ” “အင်း ... အင်း ... ဒေါ်ချစ်သူတို့ကတော့ စကားတွေကို လွှဲတဲ့နေရာမှာ အရမ်းတော်တယ်နော်၊ ပညာတွေပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။”

ချစ်သူသည် အင်ခန့်၏စကားကြောင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရကာ ဘာလဲ ဟူသော သဘောဖြင့် သူ့ကိုတောင်

သောင်ယမ်းပြီး ကြည့်မိသွားသည်။ သူကလည်းဖြိုးကာ အင်ခန့်ကို မေးဆတ်၍ ပြလေသည်။

“ဟိုက ငါနာမည် မေးနေတာလေ၊ ဒါကို နင်က ဘာလို့ လျှောက်ပြီး ဘာမဆိုင့်တဲ့ ဗယာကြော်သည်ကုလားနဲ့ အကြွေးကိစ္စကို ဇွတ်ဆွဲစိပ်နေတာတုန်း။”

အင်ခန့်၏ ပွင့်လင်း ပြောင်ကျလှတဲ့ စကားကို ချစ်သူက တဟားဟားနှင့် သဘောတကျ ရယ်ပစ်သလို သူကလည်း အနည်းငယ် အနေရခက်သွားသော မျက်နှာထားဖြင့် မျက်နှာတစ်ချက်လွှဲကာ ရယ်သည်။ ချစ်သူသည် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတာကို သတိပြုမိသည်။ ဒီအစ်ကိုကြီးကို စိတ်ထဲမှာ တော်တော် တွေ့နေမိတာပဲ။

“ကိုမိုးခေါင် တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်။ သူက အဲဒီစဉ်ပဲ” “တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ သိပ် ဂျေဝင်နေပြန်ပြီ”

သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပန်းကိုလှုပ်ကာ ကျိတ်ရယ်မောလို့နေလျှင် ချစ်သူသည် အဲဒီပုံစံကိုကြည့်ကာ အသာပင် သက်ရှိကိမ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာသည် ချစ်သူရဲ့ရင်ထဲကို တိုးဝင်ဖို့ အတွက် အလစ်ချောင်းလို့ နေပေသည်။

“ချစ်သူတို့က ပျော်တတ်တယ်နဲ့ တူတယ်နော်” “ချစ်သူက ပျော်တတ်တာ၊ သူက ပေါတတ်တာ” “ကိုမိုးခေါင် ကျွန်မနာမည် အင်ခန့်တဲ့နော်။ သိပ်မခက်ဘူး၊ နှစ်လုံးတည်းပဲ အင်ခန့် ...။ ဒီနာမည်ကိစ္စ ပြောတဲ့ အထိကို မရောက်လွန်းလို့ ကိုယ်တိုင် ပြောရတာပေါ့။”

သူက အင်ခန့်ရဲ့ စကားကို တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်သည်။ ချစ်သူကတော့ လိုက်မရယ်မိဘဲ အင်ခန့်ကိုသာ တရားကျတယ် ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူက အားနာသောအားဖြင့် ရယ်လက်စတွေကို သိမ်းကာ အရယ်နည်းနည်း ကျန်သေးသော မျက်နှာထားနှင့် ...

“အင်ခန့်ဆိုတော့ နာမည်က တစ်မျိုးပဲနော်။ တိုင်းရင်းသားနာမည်လား။ တိုင်းရင်းသားလား။”

“ဘာတိုင်းရင်းသားမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ ဖေဖေပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပါ။ ဖေဖေက အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပေးခဲ့တာရှင်။ အင်ခန့်ဆိုတာ အံ့ခင်။ အံ့လောက်တဲ့ ခင်ပေါ့။ အဲဒီလို ...

အခုကိုပဲ ကိုမိုးခေါင် ကျွန်မကို အံ့ဩနေရပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်မကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းက တွေ့တွေ့ချင်းမှာပဲ နည်းနည်းလောက်တော့ အံ့ဩသွားလေ့ရှိကြတယ် ...

အဲဒါကြောင့် အံ့ခင် အင်ခန့်ပေါ့။ ရှင်းပါပြီနော်”
“ရှင်းပါပြီ ... ရှင်းပါပြီ။ ကဲပါ ... အံ့ခင်ရယ်၊ ရှေ့ရှေ့ကာလက မကြေလည်ခဲ့တဲ့ အငြိုးအတေးတွေ ရှိရင်လည်း ကော်ဖီရည်နဲ့ပဲ မျှောပစ်လိုက်ပါတော့။ ခုချိန်ကစပြီး နှလုံးသားအသစ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုခင်ပါ။ ဟုတ်ပြီလား။”

“ကော်ဖီရည်နဲ့ချည်းပဲ ဆိုရင်တော့ အကုန်မမျှောနိုင်သေးဘူးရှင်။ နည်းနည်းလောက်တော့ ချန်ထားရဦးမယ်။ နည်းနည်း နည်းနည်းချင်း မျှောတာကပဲ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်။”

“ဪ ... စိတ်ချမ်းသာတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ။ အဲဒါက ပိုအရေးကြီးပါတယ်”

သူက အင်ခန့်ကို လှမ်းပြောပြီးနောက် ချစ်သူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ အာလူးကြော်ဝါးကာ ကော်ဖီသောက်နေသော ချစ်သူကို နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုံးကြည့်ကာ ...

“ကိုယ်က ဆိုက်ထဲမှာပဲ နေတာများတော့ မိဒီယာတွေ ဘာတွေနဲ့ နည်းနည်း အလှမ်းဝေးတယ်။ အခု အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှပဲ TV တွေ ဘာတွေ ကြည့်ဖြစ်တာ။ ချစ်သူရဲ့ ကြော်ငြာတွေ တော်တော်များတာပဲနော်”

“သိပ်မှများပါဘူး”

“ဪ ... များပါတယ်။ ပြီးတော့ အခု ထွက်တဲ့ သီချင်းတွေ တစ်ခွေထဲမှာလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုထားတာတွေ့သေးတယ်”

“ဘယ်လိုနေလဲဟင်”

အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ ချစ်သူက တက်တက်ကြွကြွ နှင့် သီချင်လွန်းအားကြီးစွာ မေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ချစ်သူသည် သီချင်းဆိုတာကိုတော့ အင်မတန် ဝါသနာပါသူ ဖြစ်လေရာ တကယ် ဖီးလ်ရှိသော အချိန်တွေမှာသာ တစ်ပုဒ်ကောင်း ဝင်ဟံ ဆတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် မိုးချစ်သူ ဆိုသော ကောင်မလေးဟာ သီချင်းဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း ဖြစ်သားပဲဟု သတ်မှတ်ခြင်း ခံထားရသောသူ ဖြစ်လေသည်။

“မဆိုပါဘူး။ အသံတော့ ထွက်ပါတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ချစ်သူက ဟင်ခနဲ ရှုံ့မဲ့သွားလျှင် အင်ခန့်က တဟားဟား အော်ရယ်လေသည်။ သူကလည်း ချစ်သူကို နောက်လိုက်ရသဖြင့် သဘောကျသလိုဖြင့် အသာရယ်မောကာ ...

“ဪ ... ဟုတ်တယ်လေ။ ချစ်သူရဲ့အသံက ကြည်ကြည် လင်လင် ထွက်တယ်လေ။ သူများတွေဆို တိမ်ဝင်သွားရတာနဲ့၊ လည်ချောင်းကပ်နေတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ဆီသောက်ပြီး ဆိုတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ...

အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ”

“တော်ပါ၊ မေးမိတာ မှားပါတယ်”

“ဪ ... မမှားပါဘူး။ ကောင်းပါတယ်။ ချစ်သူ စီးရီးစ် မထုတ်ဘူးလား”

“လောလောဆယ်တော့ အစီအစဉ် မရှိသေးပါဘူး။ အဲဒီလိုလေးတွေပဲ ဆိုရတာကို သဘောကျတယ်။ သိပ်လည်း အချိန်မပေးနိုင်သေးဘူးလေ ...

အဲဒါမျိုးဆိုတာကလည်း သေချာအချိန်ပေးပြီး လုပ်မှလည်း ကောင်းမှာကိုး”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်။ ဗီဒီယိုတွေရော မရိုက်သေးဘူးလား ချစ်သူ”

“အမယ်လေး ... ချစ်သူ သရုပ်ဆောင်မယ့် ဗီဒီယိုကားကို များ မျှော်လင့်နေတဲ့သူက ရှိသေးတယ်။ သူက ရိုးရိုးဇာတ်လမ်း မရိုက်ဘူး။ နိုင်ငံခြားကလို ဧရက်ကူလာကားရိုက်မှာ ဆင်ဆာက ခွင့်မပြုသေးလို့ စောင့်နေတာ”

သူက အင်ခန့်ရဲ့စကားကို တစ်ချက်ရယ်လေသည်။ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ချစ်သူကိုသာ ဖြေလေ ဟူသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြသဖြင့် ချစ်သူသည် သူ့ရဲ့စကားကို အလေးအနက် သားကာ ဖြေရတော့သည်။

“ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ လာပြောတာတွေ အများကြီးပဲ ရှိပါတယ်။ ချစ်သူက မရိုက်ချင်တာပါ”

သူက ချစ်သူရဲ့အပြောကို အံ့သြသလိုနှင့် မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကြည့်သည်။

သူဖြင့် တစ်ဖက်သားကို အဲဒီလို ကြည့်ပြောလျှင် ဆော်တော်ကြည့်ကောင်းသည်ဟု သတ်မှတ်ရပါသည်။

“ချစ်သူက မရိုက်ချင်တာ ! ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီလောကထဲကို ချစ်သူတို့ ဝင်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မင်းသမီးဖြစ်ဖို့၊ စုပါစတာဖြစ်ဖို့ ရုပ်ရှင်တွေ ဗီဒီယိုတွေ ရိုက်ရဖို့၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း ... တော်တော်များများကတော့ အဲဒီလို ဟုတ်ကြပါတယ်။ ကြိုးစားကြတာပေါ့နော်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ အတိုင်း အတာအထိ ကြိုးစားခွင့် ရှိကြတာပဲလေ ...

ဒါပေမဲ့ ချစ်သူကတော့ အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အထိလည်း ရည်မှန်းချက် မရှိဘူး။ ဒီလို ဖြစ်လာတယ် ဆိုတာကလည်း အကြောင်းကြောင်းတွေ တိုက်ဆိုင်ပြီး ဖြစ်လာတာပါ ...

ဝါသနာမပါဘဲနဲ့ လုပ်တာတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပေါ်ပြူးလာဖြစ်ချင်လို့ လုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ် အလုပ်တစ်ခုအနေနဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခံစားပြီး လုပ်တာပါ။ ဇာတ်ကားတွေ ရိုက်ဖို့အထိ တော့ စိတ်မဝင်စားသေးဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့”

“အင်း ... အင်း ... ကိုယ် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ချစ်သူရဲ့ အနေအထားကို နားလည်ပါပြီ”

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူနဲ့ ချစ်သူတို့တစ်တွေဟာ တခြားတွေရာလေးပါး စကားတွေ လျှောက်ပြောဖြစ်ကြသည်။ အဓိကကတော့ အင်ခန့် ပါလာသဖြင့် မပျင်းရပဲ သူ့ပင်လျှင် ပါးစပ်မပိတ်နိုင်ရခြင်းပဲ ဖြစ်တော့သည်။ စကားပြောရင်းမှနေ၍ သူနှင့် ချစ်သူတို့တစ်တွေဟာ ခါတိုင်းထက် ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ ခင်မင်သွားကြသည်။

အပြန်ကျတော့လည်း ကားမပါ ကားမရှိသော ချစ်သူတို့ကို သူကပဲ ပြန်လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပါသေးသည်။ အင်ခန့်က ကားပေါ်သို့ရောက်လျှင် ...

“ဪ ... ရေစက် ... ရေစက်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ခန့်က ပွတ်ရှောင်သွားတဲ့ ကားတစ်စီးပေါ်မှာ ခုလို ပြန်လိုက်စီးခဲ့ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်ခဲ့မှာလဲနော် ...”

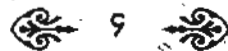
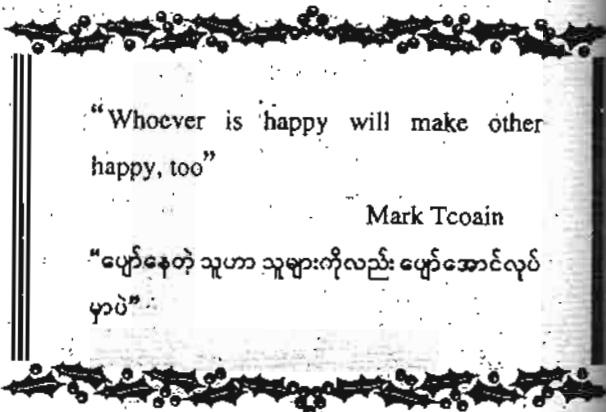
အဲဒီလိုပဲ တစ်ခါတလေမှာ တချို့နှလုံးသားတွေကလည်း ပွတ်ရှောင်သွားကြတဲ့ နှလုံးသားတွေရှိတယ်။ ကံဆုံရင်တော့ ပွတ်ရှောင် ကပ်ရှောင် ဘဝကနေ ပွတ်ဆွဲ ကပ်ဆွဲတဲ့ဘဝကို ရောက်ချင်ရောက်မှာပေါ့”

အင်ခန့်ရဲ့ မထိတထိစကားကို သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အသည်းယားချင်စဖွယ် ပြုံးနေလျှင် ချစ်သူသည် အဲဒီအပြုံးကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်၍လာသည်။ နောက်နားဆီက မြင်တွေ့ရသော နားသယ်စပ်နှင့် ကုပ်ပိုးတစ်လျှောက်ရှိ သားဝင်းဖန့်ဖန့်လေးများကိုကြည့်ကာ ချစ်သူ့ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးတစ်မည် ဆွတ်ပျံ့၍ လာလေသည်။

ချစ်သူတို့ သွားလိုရာသို့ လိုက်ပို့ပေးအပြီး ပြန်ထွက်ခန်းတွင် သူက လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို နားနားတွင်ကပ်ပြကာ အနီးဆက်မည်ဟူသော အမူအရာလုပ်ပြသည်။ ချစ်သူသည် ခါတိုင်းသို့ ဟီးဟီး ဟားဟား ပေါတောတော မလုပ်နိုင်ဘဲ အပြုံးလေး အဖန်ဖန်နှင့် လက်အသာပြမိသည်။ ဒါကို အင်ခန့်က ငြိတိတိမျက်နှာထားကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်လို့ နေလေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ထက်စားများ ပေးဖို့လိုအပ်လျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာတိုက်ရာ၊ သတင်းစာတိုက်ကြီးနယ်လို့ ရေးသားပေးဖို့နိုင်ပါသည်။

“အိုကေဟေ့ ... အားလုံး ပင်ပန်းသွားကြပြီ၊ နားကြစို့”
 ‘ရှုတင်ဖြတ်လိုက်ပြီမို့ အားလုံးက လွတ်လပ်စွာ
 ချစ်ရူးသွားကြချိန်ဝယ် ဦးလင်းက ချစ်သူရဲ့ အနားသို့ ရောက်လာ
 သည်။

“ချစ်သူ လမ်းထိပ်မှာ တုတ်ထိုးသွားစားမလို့ စားဦးမလား”
 “ဦးလင်း ကျွေးမှာလား”

ချစ်သူရဲ့အပြောကို ဦးလင်းက တစ်ချက်ရှုံ့မဲ့ကာ ...
 “မင်းသမီးကလည်း သူများဆီက ကပ်လှုံဖို့ပဲ ချောင်းနေ
 တော့တာပဲ။ ကံပါ ... လာစမ်းပါ။ ညည်းဆီက သိချင်
 တာတွေ ရှိတော့လည်း တုတ်ထိုးကျွေးပြီး သတင်းအစ်ရ
 တော့မှာပေါ့”

ချစ်သူသည် ဦးလင်းရဲ့အပြောကြောင့် ရင်ထဲမှာ
 ခြိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှမဖြစ်သလို အသာရယ်မော
 တာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်လျှိုထည့်ပြီးနောက် ဦးလင်းနှင့်အတူ
 ရှုတင်ခြံရဲ့ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ချစ်သူသည်

ကံသော အကြောင်းအရာတွေကို ကြားရ၊ ပြောရ... အတွက် ရင်တောင် နည်းနည်းခုန်လာသည်ဟု

ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ထိုအစ်ကိုကြီး မိုးခေါင်ဟာ ချစ်သူ... ဟိုင်း ဖုန်းဆက်တတ်သည်။ Message တွေ ပို့သည်။ ... မြဲလှမ်းတွေဟာ ဘယ်အခါပွယ်ကိုဆောင်ကာ ဘာကိုရည်စူး... သည် ဆိုတာကို မသိရအောင်အထိတော့ ချစ်သူက မအေး... သို့သော် သူ့ချဉ်းကပ်မှုတွေက တစ်ဆိတ်တော့ လျင်မြန်လွန်း... သည်ဟု ထင်လေသည်။

လမ်းထိပ်က တုတ်ထိုးဆိုင်လေးသို့ ရောက်လျှင် ကိုယ်စားချင်တာကို ရွေးချယ်မှာပြီးနောက် ဦးလင်းက စကားစတင်လာသည်။

- “ညည်းဆီကို ဟိုကောင် ဖုန်းဆက်သေးလား”
- “အင်း ... ဆက်တယ်”
- “ဟုတ်လား ... ဘာတော်လ်ကီတွေ ကျွေးလဲ”
- “ဘာမှ ကျွေးပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ။ ဟိုလျှောက်ပြော ဒီလျှောက်ပြောပေါ့”
- “သူက ပြောတာလား ညည်းက ပြောတာလား”

ချစ်သူသည် ချလာပေးသော ဝက်သားတုတ်ထိုးပန်းကန်ထဲသို့ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ထပ်မံပြင်ဆင်နေရင်းမှ ...

“အမယ်လေး ... သူ့ညီအတွက်များ စိုးရိမ်နေသေးတယ်။ ချစ်သူတို့က ပြောလည်း ရိုးသားတဲ့ စကားတွေပဲ ပြောတာနော်။ ညူကလီးယားတွေ အီစီကလီးတွေ မပါဘူး”

“ဪ ... ငါကရော ဘာပြောနေသေးလို့လဲ၊ ငါ့ကောင်ကြီးက ခြေလှမ်းတွေ တော်တော်သွက်နေသလားလို့ပါ”

“ဦးလင်း တူလို့နေမှာပေါ့”

“ဟာ ... ငါ့တူလို့ကတော့ ဒီကောင် စွဲမှာကို မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်က အင်မတန်စွဲတဲ့ကောင်”

ချစ်သူသည် အဲဒီအပြောကြောင့် ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုး... သွားသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် မထိတရီ ပြုံးစာတ်သော စူးရှ... နေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်မြင်ယောင်လာလျှင် ရတက်... ချင်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။ အဲဒီ အစ်ကိုကြီးဟာ သိပ်... သည်းမချောဘဲနဲ့ ဆွဲဆောင်မှု ရှိတာကိုတော့ ငြင်းမရနိုင်ပေဘူး။

“ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့များ ချစ်သူဆီကို ဖုန်းဆက်နေသေးတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခုလောလောဆယ် သူ့မှာ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး။ အရင်တုန်းကပါ။ အရင်တုန်းကဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့လေးငါးလလောက်ကပေါ့ဟာ”

“ဪ ... ပြတ်ကုန်ကြပြီလား”

“ပြတ်တယ် ဆိုတာထက် ရည်းစားဖြစ်မှန်း မဖြစ်မှန်းတောင် မသိပါဘူးဟာ။ မဒီနဲ့ ပြတ်သွားပြီးတဲ့နောက် နောက်ပိုင်း ကိစ္စတွေကို ငါလည်း သိပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ အခု ညည်းနဲ့ကိစ္စကျမှပဲ စိတ်ဝင်စားတော့တာ”

အဲဒီအပြောကြောင့် ချစ်သူ ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်ဆောင်... သွားသည်။ တုတ်ထိုးကို ဟန်မပျက် ကော်စားနေရသော်လည်း... ဘာတွေများ ပြောထားပါလိမ့်ဟူသော အသိဖြင့် ရင်ထဲမှာ... ချင်စိတ်က လှိမ့်တက်ပြီးလာသည်။

“မဒီ ဆိုတာက”

“ဪ... သူ့အချစ်ဦးလေ။ သူ ရူးရူးမူးမူး ချစ်ခဲ့ရင် ချစ်ဦးမေကြီးပေါ့။ မဒီက သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင် အဲဒီလို ချစ်ခဲ့တာ။ မဒီက ရှေ့ဆိုတာနဲ့ အပူအအေး နှစ်ခွက်ခွက် ပြီးသား။ မီးကိုသေအောင် ချစ်တာ၊ တွဲခဲ့တာလည်း အကြီးကြီးပဲ။ အားလုံးကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် တစ်နေ့မှာ ယူဖြစ်ကြမယ့်သူတွေလိုပဲ ထင်ထားခဲ့တာပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ မဒီက ဒီကောင်ကို ခေါက်သွားခဲ့တယ်။ ဒီကောင်ကြီး အသည်းတွေ ရေရေလည်လည် ပက်ပက် စက်စက် ကွဲတာပေါ့ဟာ။ လုံးဝလေသွားတာ။ stable ဖြစ်သွားတော့လည်း သူ့အသည်းသူ ကုစားဖြေသိမ့်ကြည့် တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဆင်မပြေပါဘူး”

“ဪ... သူလည်း အသည်းကွဲဖူးတာပေါ့နော်”
“ကွဲတာမှ ရက်ရက်စက်စက်ပဲ။ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံး က မကြည့်ရက်တဲ့ အထိပေါ့ ...

သူ့အမေဆို သူ့သား အသည်းကွဲတာနဲ့တင် သူ့ပဲ သေမလို့ ဖြစ်နေတာ ...

ဒီကောင်က အချစ်ကြီး ချစ်တတ်သူဟာ။ လူတစ်ယောက်ကို နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပုံပေးပြီး ချစ်ပစ်ခဲ့တော့ ဟိုက လုပ်ပစ်ခဲ့တဲ့ အခါမှာ အလဲအကွဲ ခံရတာပေါ့”

ချစ်သူသည် ဦးလင်းရဲ့စကားတွေကို နားထောင်ရင် သူ့မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီးလာသည်။ ဂျစ်တိဂျစ်ကန်လိုလို တာလိုလိုပုံစံနှင့် သူဟာ အသည်းပိုးစိုးပက်စက် ကွဲခဲ့တဲ့သူလို

ထင်ရက်စရာပါလား။ ချစ်သူတောင် သူ့လောက်တော့ မခံစားခဲ့ နေဟု ထင်သည်။

ချစ်သူသည် အရမ်းကြီး ချစ်တတ်ခဲ့မည် သူ့နှလုံး ကို မြင်ယောင်လာကာ ရင်ထဲတွင် နှင်တင်တင်ကြီးတောင် မြင်လာလေသည်။

“အခုတော့ ဒီကောင် ကြည့်ရတာ ပျော်နေတဲ့ပုံပါ။ နင်က သူ့ကို ပျော်စေနိုင်တယ်နဲ့ တူပါတယ် ...
ဝမ်းသာပါတယ်ဟာ၊ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်ကြပေါ့”

“အံ့မယ် ... ဘာမှမဖိတ်ဘူးနော်၊ လာပြောမနေနဲ့”
“အေးပါ ... ပြီးတော့မှ စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ငါ့ရှေ့မှာ လက်မောင်း ချိတ်ပြီး ဦးလင်းကြီး ... ဟဲ ဟဲ ... လို့ ပေါ်မလာနဲ့”
“အာ ... ဦးလင်းကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာ လဲ။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”
ဦးလင်းက အဲဒီထက်ပိုပြီး ထပ်မပြောတော့ချေ။

သို့သော်လည်း ပြောခဲ့သော စကားတွေက ချစ်သူရဲ့နှလုံးသားကို ဘစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်စေသည်။ တကယ်တမ်းမှာ ချစ်သူ ခဲ့သြတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ချစ်သူရဲ့ဘဝမှာ လူ တစ်ယောက်ကို အသည်းနှင့်စွာလည်း ချစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကွဲကွာသွား တဲ့ အခါမှာလည်း စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားခဲ့ဖူးသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ချစ်သူက ကိုယ့်နှလုံးသားကို အနိုင် နှင် နှင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်သော မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်နှလုံး

သားနယ်မြေကိုယ် ပိုင်နိုင်စွာ ပြန်သိမ်းပိုက်ပြီးသည့်အခါမှာတော့ ချစ်သူသည် အချစ်ဆိုတာကို အတန်ကြာ ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်ခဲ့လေသည်။ ချစ်သူမှာ အမှတ်မထင်လာပြီး လှုပ်ခတ်လေသော နှလုံးသားကို ကြည့်နူးစွာနှင့် အံ့ဩရတာဖြစ်သည်။ ချစ်သူရဲ့နှလုံးသားဟာ အချစ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မွေးဖွားဦးမှာတဲ့လား။

အဲဒီနေ့ညက သူ့ဆီက ဖုန်းလာသောအခါ ထင်မှတ်မထားပါဘဲနှင့် အချစ်အကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ကြသေးသည်။ သူ့ထံက ဖုန်းလာသော အချိန်တွေဟာ ညဆယ်နာရီခွဲ ဆယ်တစ်နာရီခန့်မှာ အမြဲဖြစ်တတ်ကာ အဲဒီအချိန်တွေ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ချစ်သူသည် ရင်တခုနဲ့ရင် မျှော်တလင့်လင့်ဖြင့် သူ့ဖုန်းသံလေးကို စောင့်စားရသည်။ ဒီနေ့တော့ သူ ဖုန်းဆက်တာ နည်းနည်းနောက်ကျလေသည်။ ညဆယ်တစ်နာရီကျော်မှ ဖုန်းမြည်လာလျှင် ချစ်သူသည် ဖုန်းကို ချက်ချင်းကောက်မကိုင်သေးဘဲ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်သေးသည်။

ပြီးတော့မှ ဖုန်းဖွင့်လိုက်လျှင် သူ့ရဲ့ခပ်ဩဩ ခပ်ချိုချိုလေးလေး အသံကို စတင်ကြားရသည်။

“အင်း ... ချစ်သူ ညီမလေး၊ ကြားလား”

“ကြားတယ် ... ကြားတယ်၊ ပြော”

“ဟော ... အသံကြီးက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာတွေအလိုမကုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ စိတ်ကောက်ထားတာလဲ”

“ဘယ်သူနဲ့မှ စိတ်ကောက်ဘူး။ အခုမှ စိတ်ကောက်မလို့ ကြံနေတာ”

“ဟင် ... ဒါဆို ကိုယ့်ကိုပေါ့”

“ချစ်သူက မဖြေဘဲ အသံတိတ်နေလျှင် သူက တစ်ဖက်မှ ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။ အဲဒီရယ်သံသည် ချစ်သူကို ကလိနေသလိုပဲ ဖြစ်သည်။

ချစ်သူသည် အဲဒီလိုပြောပြီးမှ ကိုယ်ပြောတာ နည်းနည်းများ ဘောင်ကျော်သွားသလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် သူ့နဲ့တောင် နေ့တိုင်း ဖုန်းပြောနေမှတော့ ကျန်တာကို သိပ်မစဉ်းစားချင်တော့ပေ။

“ချစ်သူ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“မဆိုးပါဘူး”

“ပြီးနောက်

“ဒါဆို ဘာလို့ အခုနက စိတ်ကောက်မလို့ ကြစ်ကိုယ်လုံးပြောတာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ကြံနေတာလဲ။ တခြက်လာရင် လေးတစ်ယောက်ကိုလား”

“အဲမယ် ... မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဘာကောင်လေးမှ ဘူး။ ကိုကြီးသာ အလှည့်ကျနဲ့ပတ်သက်နေရတာမို့ ချစ်ဆီကို ဖုန်းဆက်တာ နောက်ကျနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အခုနက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့နေတာကွ၊ အခုမှ အိမ်ပြန်ရောက်တာ၊ အဲဒါ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ညီမလေးဆီကို ဆက်လိုက်တာ။ အဝတ်အစားတောင် မလဲရသေးပါဘူး”

“အေးပေါ့ ... ပြောပေါ့။ မြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ”

ချစ်သူရဲ့ စုပွင့်အသံကို သူက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်သည်။ ချစ်သူသည် အဲဒီရယ်သံကို နှုတ်ခမ်းတိုက်ကာ နားထောင်နေရင်းနဲ့မှ ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ဆွတ်ပျံ့လာ

တာကို ကိုယ်ဘာသာကိုယ် ခံစားသိရှိလိုနေသည်။ ဒီအစ်ကိုကြီး
ဆီမှာ ချစ်သူရဲ့ ခံစားချက်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါပြီတဲ့လဲ။

“မယ့်ဘူးလား။ အခု FMI ထဲကို ကားမောင်းလာခဲ့ရမလား
ပြော”

“တော်ပါပြီ။ ကားမောင်းလာပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဪ ... ကားလျှောက်မောင်းမယ်လေကွာ။ တိုးဂိတ်ထိ
မှတ် မောင်းမယ်။ ညဘက်ဆို အရမ်း လေညင်းခံလို့ ကောင်း
သည်။ ဘ။ အဲဒီမှာ စကားတွေ သွားပြောမယ်။ မကောင်းဘူး
ဆယ်တစ်”

ပြီဆိုလျှင် ကောင်းပါဘူး ဒီအချိန်ကြီး”

သံလေးလအချိန်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီထက်နည်းနည်း
နည်းနားစာတဲ့ တစ်နေ့ပေါ့။ သွားကြမယ်။ လိုက်မှာလား ...
လာ ပြော”

“သွားကြမယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူတွေ ပါဦးမှာမို့လို့လဲ”

“ဪ ... ညီမလေးကလည်း အကျကောက်နေပြန်ပြီ။
သွားကြမယ်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ ညီမလေးနဲ့ပဲ သွားကြမယ်
လို့ ပြောတာလေကွာ ...

ဘယ်တော့သွားမလဲ ... ပြော၊ ဘယ်နေ့လာခေါ်ရ
မလဲ”

ချစ်သူသည် မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်ကာ နှုတ်ခမ်း
ကို အသာကိုက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်သည်။ အဲဒီလိုသွားလို့ ကောင်း
ပါ့မလား။ ဒါမျိုးက သမီးရည်းစားတွေမှ သွားတာမဟုတ်လား။
ဒါပေမဲ့ ဘာမှတော့ မဆိုင်ဘူးဟု ထင်သည်။ သူနဲ့ ချစ်သူတို့

ဆွ. ဆုံခဲ့ကြသော အချိန်တွေက တိုတောင်းသည် ဆိုသော်ငြား
လည်း တစ်ခါ တစ်ခါ ဖုန်းပြောလျှင် တစ်နာရီလောက် ကြာ
တတ်တာမို့ စကားလုံးတွေနဲ့တော့ ရင်းနှီးမှုခရီးက အတော်အတန်
ဆက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဟိတ် ... ဘာတွေကို အဲဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေရ
တာလဲကွာ။ သိပ်မတွေးနဲ့။ ဆံပင်ဖြူတွေ စောစောပေါက်
လာဦးမယ် ...

ချစ်သူ ... ညီမလေး”

သူက နောက်ဆုံးစကားကို နာမည်ခေါ်ပြီးနောက်
ညီမလေးဟုပါ တိုးဖွဖွ ထပ်ခေါ်လိုက်လျှင် ချစ်သူတစ်ကိုယ်လုံး
ခနဲခနဲ ဖြစ်လို့သွားသည်။ သေချာပါပြီ။ သူနဲ့ပတ်သက်လာရင်
ချစ်သူ့ရင်ထဲမှာ ဆန်းသစ်တဲ့ ခံစားချက် တစ်ခုခုကတော့
ရောက်နေခဲ့ပြီဆိုတာ။

“ညီမလေး”

သူက ခပ်တိုးတိုး ထပ်ခေါ်လိုက်လျှင် ဘာမှလန့်
စရာ မဟုတ်ဘဲနဲ့တောင် ချစ်သူမှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်လို့သွားလေ
သည်။

အင်း ... ခက်တော့ ခက်နေပြီပဲ။

“ပြောလေ”

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေရတာလဲကွာ။ ဘယ်လိုလဲ ကား
လျှောက်မောင်းမယ်။ တိုးဂိတ်ဘက်ကို ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ
ပြော”

“အင်း ... သွားတော့ သွားတာပေါ့”

“သွားတော့ သွားတာပေါ့ လုပ်မနေနဲ့။ ကိုယ် ခွင့်ပြုည့် တော့မှာနော်”

အဲဒီစကားသည် ချစ်သူ၏ နှလုံးသားကို နည်းနည်း လှုပ်ရှားသွားစေသည်။

“ခွင့်ပြုည့်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ခွင့်ပြုည့်တော့ ပြန်ရတော့မှာပေါ့ကွာ။ ချစ်သူနဲ့ ဘယ်တွေ့ ရတော့မလဲ၊ ဒီလို ညတိုင်း ဘယ်ဖုန်းပြောလို့ ရတော့ မလဲ ...

ဒါကြောင့် မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပါ အစ်မလေးရဲ့”

ချစ်သူသည် အဲဒီစကားကြောင့် ခစ်ခနဲ ရယ်မိ သွားသည်။ အင်း ... တူကိုမတူတာပါ။ ချစ်သူလည်း နောင်ခက် နဲ့ ပြတ်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ လှတပတ ကောင်လေးတွေနဲ့ အိစီကလီတော့ ဖုန်းပြောဖူးတာပဲ ဖြစ်သည်။ ငါပေမဲ့ ပြောသာ ပြောနေသော်လည်း စိတ်တွေက တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ ပြောနေသော်လည်း တခြားတစ် ယောက်ထံ စိတ်ကရောက်သွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း အနှစ်မပါချေ။ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ စကား ပြောနေရင်းနဲ့ကို သူ့အနားသို့ ကိုယ်ပဲ ရောက်သွားလေသလား၊ ကိုယ့်အနားသို့ သူကပဲ ရောက်လာလေသလားတော့ မပြောတတ် အောင်ပဲ သိမ်မွေ့စွာ ဖမ်းစားလို့ ထားလေသည်။

“ကိုကြီးက ဘယ်တော့ပြန်ရမှာလဲ”

“တနင်္ဂနွေနေ့”

ချစ်သူ ရင်ထဲတွင် နည်းနည်းမောသွားသည်။ ခုတင် သားက စားပွဲပေါ်တွင် ထောင်ထားသော စားပွဲတင် ပြကွဒိန်လေး ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဒီနေ့ဟာ ကြာသပတေးနေ့ ဖြစ်လို့နေ သည်။

“စနေနေ့ သွားမယ်လေ”

သူ့ထံမှ ရွှင်မြူးတက်ကြွသော အားရဝမ်းသာသံ တစ်ခု ထွက်ပေါ်လို့လာလျှင် ချစ်သူသည် အဲဒီစကားအတွက် နောင်တ မရတော့ပါ။

“ဟား ... တကယ်နော်။ အိုကေ ... အိုကေ။ ကိုယ်ဝမ်း သာတယ်။ အဲဒီနေ့ကျရင် ချစ်သူကို ဘယ်နှနာရီလောက် ကိုယ် ဘယ်ကိုလာကြိုရမှာလဲ ပြော”

“အင်း ... ငါးနာရီလောက်ကို အင်းလျားလမ်းက စိမ်းလန်း ကို လာခဲ့လေ။ အဲဒီမှာ ရှူတင်ရှိတယ်။ လေးခွဲလောက် ပြီးမှာဆိုတော့ ငါးနာရီလောက်ရောက်ရင် အတော်ပါပဲ”

“အိုကေ ... အိုကေ ... လေးခွဲလောက်တည်းက အရောက် လာခဲ့မယ်။ သင့်ခံယူ ညီမလေး”

သူ့ရဲ့ညီမလေး ဟူသော ခေါ်သံတစ်ချက်ကြားတိုင်း ချစ်သူရဲ့ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်မှာ ဘာကြောင့်လဲတော့ မပြောတတ်ပါ။ တစ်လက်စတည်း ဆက်တွေးမိသည်မှာ မြို့ပြင် က တိုးဂိတ်ကို သူ ဘယ်ကောင်မလေးတွေနဲ့ သွားခဲ့သလဲဆိုတာ ကိုပါ ဖြစ်သည်။ အဲဒီလို တွေးမိလျှင် ချစ်သူရဲ့ရင်ထဲ၌ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ သဝန်တို့မှု နုနလေးက ပေါက်ဖွားလို့လာသည်။

“ကိုကြီးက အဲဒီ တိုးဂိတ်ကို ခဏ ခဏ သွားတာလား”

သူ နည်းနည်းငြိမ်သွားသည်။ ချက်ချင်းမဖြေငုံ
ထားဘဲတော့ အဖြေတစ်ခုကို အသည်းအသန် စဉ်းစားနေရဟန်
တူပါသည်။ ဘာဖြစ်လဲ ကိုကြီးရယ်၊ အမှန်တရားအတိုင်းပဲပေါ့။

“အင်း ... အရင်တုန်းကတော့ ခဏ ခဏ ရောက်ပြန်
တယ်”

ဘယ်သူနဲ့လဲလို့ ချစ်သူက ထပ်မမေးမိချေ။ မေး
စရာလည်း လိုမည်မထင်ပါ။ သို့သော် သူက ဆက်ပြောပြပါ
သည်။

“မရောက်တာ ကြာပါပြီ။ ကြာဆို နှစ်အပိုင်းအခြားတွေ
နဲ့ကို ကြာခဲ့ပြီ။ သွားချင်စိတ်လည်း မရှိခဲ့ဘူး။ အခုမှ
ညီမလေးနဲ့ အတူတူ သွားချင်စိတ် ပေါ်လာတာ ...

ဘာလို့လဲတော့ မသိဘူး။ အဲဒီကို ချစ်သူနဲ့ အတူတူ
သွားချင်တယ်။ အဲဒါတော့ တကယ်ပဲ”

ထိုအချင်းအရာဟာ တကယ်ပဲ ဆိုတာကိုတော့
ချစ်သူ ယုံသည်။ အဲဒီကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များစွာက ဘယ်သူနဲ့သွား
ခဲ့တာလဲ ဆိုတာကိုလည်း သိသည်။ ချစ်သူနဲ့မတွေ့ခင်က ကိစ္စ
တွေအတွက် ချစ်သူတစ်ယောက် ဘာမှ အံ့မစားသော်လည်း
အဲဒီနေရာသို့ ပြန်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူ အဲဒီတစ်ယောက်ကို
သတိမရမိဘူးလို့ အာမခံနိုင်ပါသလား။

ချစ်သူနှင့် အတူတူသွားပြီး အတိတ်ကို လွမ်းဆွတ်
နေမည်ဆိုလျှင်တော့ အဲဒီအတွက် ချစ်သူ တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစား
ရပါမည်။

“ညီမလေး”

“ဟင် ... ဪ ... ပြောလေ ကိုကြီး”

ချစ်သူက အတွေးထဲ မျောသွားသဖြင့် သူခေါ်နေ
တာကို ရုတ်တရက် မကြားမိပဲ ပြီးတော့မှ ယောင်ယမ်းပြီး ထူး
မိသည်။ သူက အခြေအနေကို နားလည်ဟန်ဖြင့် ...

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဘာလဲ ... အဲဒီနေရာကို
တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ သွားခဲ့ဖူးလို့လား”

“အဲမယ် ... မသွားခဲ့ဖူးပါဘူးနော်။ သူသာ သွားခဲ့ဖူးပြီး
တော့”

ချစ်သူရဲ့ ရန်တွေ့စကားကို သူက တဟားဟားနှင့်
အော်ရယ်သည်။ အဲဒီလို အော်ရယ်နိုင်တာကိုပဲ ချစ်သူမှာ ဝမ်းသာ
ရမည်လော ဝမ်းနည်းရမည်လော မပြောတတ်ပါ။ ရယ်နိုင်သေး
တယ် ဆိုတာကိုတော့ မဆိုးပါဘူးလေဟု သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်
သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ် သွားခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောပြပြီးသား
ပဲလေ။ ဪ ... ချစ်သူလေးကလည်း ရန်တွေ့ဖို့ချည်းပဲ”

ချစ်သူလေး ဟူသော အသုံးအနှုန်းသည် ချစ်သူရဲ့
ရင်ကို ဒိန်းခနဲ တစ်ချက်ဆောင့်ခန့်သွားစေသည်။ အဲဒီလိုအပြော
မျိုးတွေသည် ချစ်သူအတွက် စိမ်းနေသော စကားလုံးများမဟုတ်
ပါ။ သို့သော် ... သူ ခေါ်လိုက်သော နာမ်စားလေးများကတော့
နွေးထွေးရင်ခန့်စရာ ကောင်းသည်ဟု သတ်မှတ်ထားချင်စရာ
ကောင်းလွန်းလှလေသည်။

“ချစ်သူ ... ကိုယ် တစ်ခုမေးမယ်။ ဖြေမှာလား”

“ဖြေရမှာလား”

အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် သူက သဘောကျသွားသလို ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ အဲဒီလို ချစ်သူ ပြန်ပြောလေတိုင် သူ အမြဲပြုံးရယ်တတ်ပါသည်။

“ချစ်သူက တစ်ခုခုမေးရင် အဲဒီအတိုင်း ပြန်ပြောတတ်တယ် နော်။ ဘာလဲ အဲဒါ ချစ်သူ့စတိုင်လ်လား၊ ထွင်ထားတာ လား”

“အင်း ... ထွင်ထားတယ်လို့ရယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က ပြောရင် နောက်တဲ့သဘောနဲ့ ပြန်ပြောရင်းကနေ အကျင့်ပါသွားတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်က မုန့်ကျွေးပါလား ပြောရင် ကျွေးရမှာလားတို့၊ ပြောပြပါလား မေးရင် ပြောရမှာလားတို့ ပြောရင်း နောက်ရင်းကနေ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ”

“အင်း ... ပြောပါ။ အဲဒီလိုလေးက နားထောင်လို့ ကောင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးတွေကိုတော့ ခဏ ခဏ သွားမပြောနဲ့နော်”

အဲဒီအပြောကြောင့် ချစ်သူရဲ့ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွား ပြန်သည်။

“မပြောရဘူးလား”

“မပြောရဘူး ... မပြောရဘူး ...။ ခဏ ခဏ သွားပြောရင် ဟိုကောင်တွေ စွဲလမ်းသွားလိမ့်မယ်။ စွဲလမ်းလို့ မဖြစ်ဘူး”

ချစ်သူသည် အဲဒီအပြောတွေကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင် ဦးမိသက်နေမိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက ချစ်သူကို မေးခွန်းတစ်ခု လာခဲ့ပါသည်။

“ညီမလေး ချစ်ဖူးသလား”

“ဟင် ... ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အကောင်းမေးနေတာပါ ဖြေပေးပါ။

ဖြေရမှာလား ပြန်မေးမနေနဲ့ ဖြေရမယ်၊ ဖြေပေး ... ချစ် ခဲ့ဖူးသလား၊ ချစ်ရော ချစ်တတ်ခဲ့သလား”

“အင်း ... ချစ်တတ်တယ် ထင်တာပဲ”

“အိုကေ ... ချစ်တတ်တယ်နော်။ ဟုတ်ပြီ။ ဘယ်လောက် ထိ ချစ်တတ်ခဲ့သလဲ။ ဆက်ဖြေ”

“ဟာ ... အဲဒါတော့ မသိဘူးကွာ။ ချစ်တတ်တာပဲ ချစ် တတ်တာပေါ့။ ဘယ်လောက်ထိလို့ ဘယ်ဝါထိတော့လို့ ရှိဦးမလား။ အချစ်မှာ နည်းနည်းချစ်တာတို့ များများချစ် တာတို့ ရှိလို့လား”

“ဟား ... ရှိတာပေါ့။ သိပ်ရှိတာပေါ့ ညီမလေးရာ။ အချစ်မှာ သေကောင်ပေါင်းလဲ ချစ်တတ်ခဲ့တာတို့၊ ရူး လောက်အောင် ချစ်တတ်ခဲ့တာတို့ အများကြီး ရှိတာပေါ့။ အဲဒီစကားတွေက ပါးစပ်ဖျားက ပြောတဲ့ စကားတွေမှ မဟုတ်တာ ...

လူတွေ တကယ် ရူးခဲ့ကြလို့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ပေါ့။ အချစ်မှာလည်း အရက်လိုပဲ ရေချိန်ရှိတယ်ကွ”

limit ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အချစ်အရက်နဲ့တူတယ်”

“အောင်မယ် ... အချစ်ကိုများ အရက်နဲ့ မနှိုင်းယှဉ်နော်”

“ဪ ... အေးပေါ့၊ မိန်းကလေးတွေကျတော့ အချစ်အရက်ကို ဘယ်ဆက်စပ်ကြည့်တတ်မလဲ။ ယောက်ျားတွေတွေကျရင်တော့ နားလည်မှာပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ ညီမလေး နားလည်အောင် တစ်ခုပြောရအောင် အရက်တွေ များသွားရင် မူးတတ်တယ်။ များလေ မူးလေ ဟုတ်တယ်နော် ...

အဲဒီလိုပဲ အချစ်တွေ များသွားရင်လည်း မူးတတ်တယ်။ မူးသွားရင် လူက ဘာမှမသိတော့ဘူး။ မှောက်သွားပြီး ကျရှုံးသွားပြီ။ အဲဒီလိုမျိုး”

ပြောရင်းနဲ့ သူ့စကားတွေဟာ အတိတ်ကို ဧည့်ခံရသံတွေ ပါလာလျှင် ချစ်သူသည် ဒီဘက်မှာ နည်းနည်းနည်းနည်း သွားသည်။ သူ့ အဲဒီတစ်ယောက်ကို တော်တော် ချစ်ခဲ့တာပဲလား။ သူ ချစ်ခဲ့တာသည် ချစ်သူက နောင်ခက်ကို ချစ်ခဲ့သော အချစ်ထက်တောင် သာလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ယောက်ျားလေးတွေ အချစ်ကြီး ချစ်တတ်သည့်အခါမှာ မိန်းကလေးတွေထက် သူ့အောင်ပဲ ချစ်နိုင်ကြသလား။ အဲဒီလို ယောက်ျားလေးမျိုးကလည်း ရှားမည်ဟုတော့ ထင်ပါသည်။

“ကိုယ်က အရှုံးအမှားကို ချစ်တတ်ခဲ့တဲ့သူ ချစ်သူရဲ့။ တစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ပုံစံအမျိုးမျိုးရှိတယ် ...

တချို့က သဘောလောက်ပဲ ချစ်တာရှိတယ်။ ချစ်တယ် ဆိုရုံပေါ့။ တချို့က အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဖိလ်သမားတွေလည်း နှိုတယ်။ ဖိလ်နဲ့ ငြိမ့်နေတာ။ တချို့ကျတော့လည်း အရမ်းကို အရှုံးအမှား Crazy ပေါ့ ...

ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ် Crazy ဖြစ်တဲ့လူလည်း ရှိသေးတယ်။ အချစ်ကို ရူးသွပ်တဲ့သူတွေပေါ့”

“အေးပါ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ချစ်သူက စိတ်မရှည်သလို ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်သိုက်လျှင် သူက ဟောဗျာဟု မြည်တမ်းကာ ...

“မင်းသမီးကို အချစ်အကြောင်းတွေ ပြောပြနေတာလေ။ တော်ကြာ အင်တာဗျူးမေးရင် ဖြေတတ်အောင်လို့ပေါ့”

“ဖြေတတ်ချင်ပါဘူး။ အချစ်အကြောင်းတွေ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး”

“ဟုတ်လား ... နောက်တော့ စိတ်ဝင်စားလာမှာပါ။ အိုကေ ... အိုကေ ... ညီမလေးလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ နားချင်နေတော့မယ်။ အိပ်တော့ ... အိပ်တော့ ...

ကိုယ်လည်း အိပ်တော့မယ်။ ဘိုင့်ဘိုင် ... ဝှတ်ခိုက်ချီ”

“အင်း ... ဝှတ်ခိုက်ချီ”

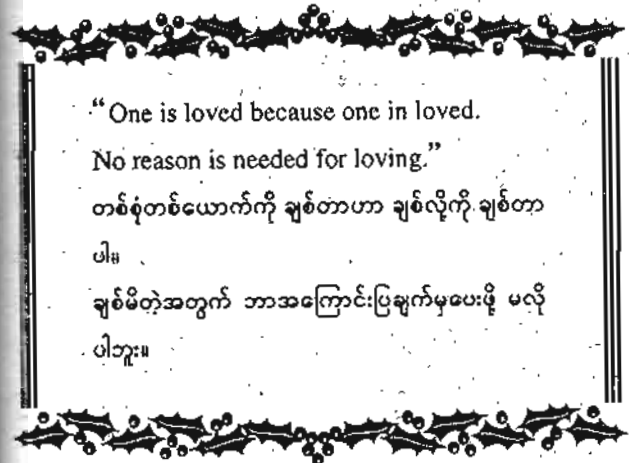
ချစ်သူက တိုးဖွဖွ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် သူက ဖုန်းချလိုသွားသည်။ ချစ်သူသည် သူ့အသံလေးများ ပူပူနွေးနွေး လွင့်ပျံ့ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ဖုန်းလေးကို အသာစိုက်ကြည့်ရင်းမှ ပင့်သံတစ်ချက်ကို ရှိုက်မိသည်။ သူနှင့် စကားပြောတိုင်း ရင်ထဲမှာ

ကြည်နူးမှုတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းတာသည် အချစ်ရဲ့လမ်းစတစ်ခုလား
အဲဒါကို ချစ်သူ ဆန်းစစ်ကြည့်နေတာ ဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုတာကို တစ်ချိန်တစ်ခါက ခံစားခဲ့ဖူးသော်
လည်း အချစ်သည် အခြေအနေ အချိန်အခါအလိုက် ပြောင်းလဲ
ပေါက်ဖွားတတ်သလားဟု ထင်မြင်ယူဆမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ
သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စနေနေ့မှာတော့ သူ့နဲ့အတူတူ ဝေ
ညှင်းခံ ထွက်ရတော့မည့် အဖြစ်သည် ချစ်သူရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို
လိုတာထက်ပိုစွာ လျင်မြန်လာစေပါသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုလို့ပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားစာပို့နိုင်ပါသည်။

“One is loved because one in loved.
No reason is needed for loving.”

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်တာဟာ ချစ်လို့ကို ချစ်တာ
ပါ။
ချစ်မိတဲ့အတွက် ဘာအကြောင်းပြချက်မှပေးဖို့ မလို
ပါဘူး။

ချစ်သူသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်ညယျာဉ်၏ လှေကားထစ်လေးများအတိုင်း တက်လာရင်းမှ ရင်ခုန်သံတွေ နည်းနည်း မြန်ဆန်သည်ဆိုတာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရိပ်မိလာသည်။ သူ့ရောက်နေပါ့မလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်လေးဖြင့် ကားပါကင်ရှိရာ တစ်ချက်ဝေဝဲကြည့်ရှုလိုက်လျှင် ကားတံခါးကိုမီကာ ချစ်သူလာလမ်းသို့ လှည့်စောင့်နေသော သူ့ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရပါက ရင်မှာ ပြည့်စုံခြင်းတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။ ကြက်သွေးရောင်နီနီနှစ်ရောင်ရောစပ်ထားသော စပို့ရှပ်လက်တိုတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ပုံစံမှာ အခုမှ ရေချိုးပြီးခါစလူလို သပ်ရပ်ရှင်းသန့်နေသည်။

သူက ချစ်သူကို လက်တစ်ချက်လှမ်းပြသည်။ သူ့အနားသို့ လျှောက်သွားလျှင် ချိုလွင်သော အပြုံးတစ်ခုဖြင့်

“ချစ်သူ ရှုတင်ပြီးလာတာ မဟုတ်ဘူးလား”
“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟိုဒင်း ... အိတ်တွေ ဘာတွေလဲ မမြင်ပါလား၊ အဝတ်အစားအိတ်တို့ ဘာတို့ကို ပြောတာ”

“ဪ ... အဲဒါက မာမီနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ မယူတော့ဘူး”

“ဪ ... လိုရမယ်ရ ယူခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အသုံးဝင်ချင်ဝင်မှာပေါ့ ချစ်သူရဲ့”

သူ့စကားက တစ်မျိုးသော အဓိပ္ပာယ်ကို သက်ရောက်နေသည်မို့ ချစ်သူက မျက်စောင်းနုနုတစ်ချက်ကို ပို့လွှတ်လိုက်သည်။ သူက အသာရယ်မောရင်းမှ ချစ်သူတက်ဖို့အတွက် ကားတံခါးတစ်ဖက်ကို ဖွင့်ပေးသည်။ ဝင်ထိုင်ပြီးလျှင် သူက ကားကို ဆောင်းထွက်ရင်းမှ ...

“ချစ်သူ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ကိုယ်နဲ့အတူတူ လမ်းလျှောက်ရဲလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ဪ ... ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူက Celebrity တစ်ယောက်ဆိုတော့ အဲဒီလို လျှောက်ရဲလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“တစ်ယောက်တည်း ဆိုရင်တော့ လျှောက်ရဲပါတယ်”

“ဟောဗျာ ... ဒါဆို ကိုယ်နဲ့ဆိုရင်ရော မလျှောက်ရဲဘူးပေါ့”

“အမ်းပေါ့ ... ဘယ်လျှောက်ရဲမလဲ”

“ဘာလို့လဲ၊ ရှော့ရှိုလို့လား”

“ရှော့မှလောပီတရော့၊ မီးတွေ တပြန်ပြန် ပွင့်သွားမယ် အဟက် ဟက်”

သူက လွင့်မျောစွာ ရယ်မောနေသော ချစ်သူကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာပြုံးသည်။ ချစ်သူသည် စင်တီယာတိုင်ကို ကိုင်ထားသော သူ့လက်ချောင်း ရှင်းရှင်းသန့်သန့်များကို ငေးကာ အနုပညာဆန်သောလက်တွေပဲဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။ ဒီလက်တွေဟာ ဂစ်တာရော တီးတတ်သေးလားဟုတောင် မဆီမဆိုင်တွေးမိသွားလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်တီးခတ်သော သံစဉ်တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို နားဆင်ချင်လာသည်။

“ချစ်သူက အမြဲပျော်နေတာပဲနော်၊ လှေငါးကန်နေတတ်တယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ချစ်သူ ဘိုလိုနည်းနည်းတော့ခဲလ်(walk)မယ်နော် ... ဟဲဟဲ၊ ကြိုပြောထားတာ၊ ကြားဖူးတဲ့ စကားလေးတစ်ခုပါ။

Whoever is happy will make other happy, too တဲ့ ...

ပျော်နေတဲ့လူဟာ သူများကိုလည်း ပျော်အောင်လုပ်မှာပဲတဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ကိုလည်း ပျော်အောင်လုပ်ပေးဦးနော်”

ချစ်သူက အဲဒီအပြောကို မျက်စောင်းနုနုလေးဖြင့် တုံ့ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် သူက ရွန်းစက်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခဲ့ကြည့်ကာ အသာပြုံးပြလာသည်။

အဲဒီအပြုံးများကို ငေးကြည့်ရင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာသည် ချစ်သူ၏ ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်ရောက်လာပြီဆိုတာကို ဖိမ်းမူးစွာ သိလိုက်ရလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ မောင်းလာသော ကားလေးက မြို့ပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်လာသည်။ သူက ကားကန်ဆက်ကို လှမ်းဖွင့်ရင်းမှ ချစ်သူကို လှမ်းမေးသည်။

“ချစ်သူ ကိုယ် နည်းနည်းအရှိန်တင်ပြီး မောင်းမယ် ဖြစ်လား”

“ဖြစ်တယ်”

သူက အိုကောဟု တိုးတိုးရေရွတ်ကာ ကားကို ဂီယာပြောင်းပြီး လီဇာကိုမြှင့်သည်။ လေတိုးသံကြောင့် တိုးသလိုဖြစ်သွားသော ကန်ဆက်ကို အသံထပ်မြှင့်ပေးသည်။ ဆောင်းဘောက်စ်ထဲမှ ထွက်လာသော ဇော်ပိုင်ရီအသံအတိုင်း သူက လိုက်ဆိုပါသည်။

“နေတာအချိန်တွေကြာလာလေလေ ... တွယ်တာတာတွေ ပိုလာလေ ... ရင်မှာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦးမှာလေ ... အနီးနားက မင်းလေး မြင်အောင် ဖွင့်ပြောဖို့လေ ...”

ချစ်သူသည် သီချင်းကို ကြိုက်သော်လည်း သူဆိုတာကိုတော့ မကြားချင်သောင်ဆောင်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေရသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာရှုခင်းတွေကို ငေးနေရင်းမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့ပြရဲ့မွန်းကျပ်မှုတွေနှင့် ကင်းဝေးကာ စိမ်းလန်းသော မြင်ကွင်းတွေက မျက်လုံးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ကားတွေကူးတဖြည်းဖြည်းရှင်းသွားလျက် ခြောက်လမ်းသွား လမ်းမကျယ်ကြီးပေါ်တွင် သူမောင်းသောကားလေးက တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလွှားနေသည်။

အဲဒီမှာပဲ သူက ကားကို ရုတ်တရက် အရှိန်လျှော့ချပစ်လိုက်သည်။ လေတိုးသောအရှိန်လျော့သွားသောအခါ Res အသံရဲ့အသံက ဟိန်းထွက်လို့လာသည်။

“နေဖြေခြားသွားရတော့ မင်းလေးကို ထားခဲ့ရပြီပေါ့ ... မျက်ကွယ်ရာမှာ ကိုယ် စိတ်ချပါရစေ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် အတွက်တော့ ... ယုံကြည်ပြီးစောင့်နေပါနော် လွမ်းရက် တွေကို ... တဖြည်းဖြည်းဖြတ်ကျော်မှာ ... ကိုယ်အဝေးမှာ နေတဲ့အခါ ... မျက်ဝန်းတွေထဲ မင်းပဲမြင် ... ပြန်ဆုံနိုင် မယ့်နေ့ရက်လေးတွေ မရောက်သေးခင် ... ဤမှန်ကန်သော ကိုယ့်ရဲ့သစ္စာတွေကြောင့် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ရင် ... အချစ် ဆုံးသာ ကိုယ့်အနား ရှိစေချင် ...”

သူက သီချင်းကို ခပ်တိုးတိုး လိုက်ဆိုပြီးနောက် နည်းနည်းလှမ်းတိုးကာ ချစ်သူကို လှည့်ပြီးပြသည်။ ပြီးတော့ “ညီမလေး ဒီသီချင်းကြိုက်လား” ဟုလည်း မေးသေးသည်။ ချစ်သူ က ဘာမှပြန်မဖြေရသေးခင်မှာပဲ ကားက တိုးဂိတ်နားသို့ ရောက် ခါနီးပြီဖြစ်သဖြင့် သူက ထပ်ပြောပါသည်။

“ချစ်သူ တိုးဂိတ်ကို ဖြတ်ရမှာလား၊ အဲဒီက လူတွေက ချစ်သူကိုမြင်ရင် မှတ်မိနိုင်လား ... ရှော့ရှိလား”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ရပါတယ် ဖြတ်ရင်ဖြတ်ပေါ့”

“အိုကေ ... ဖြတ်မယ်နော်၊ ဟိုဘက်က ရှုခင်းတွေက ပိုလှတယ်၊ နေဦး ... ညီမလေး ကိုယ့်မျက်မှန်ကို တပ်ထား လိုက်၊ အဲဒါဆို နည်းနည်းခံသာတယ်”

သူက ဒတ်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှာ တင်ထားသော သူ့ရဲ့ မျက်မှန်ကို လှမ်းပေးသည်။ ချစ်သူသည် အဲဒီအပြုအမူနှင့် အတွေးအခေါ်လေးကို အင်မတန်ကြည်နူးရှင်ခန့်ရသောစိတ်ဖြင့် သူ့မျက်မှန်လေးကို လှမ်းယူမိသည်။ သူ့မျက်မှန်က ယောက်ျား

လေးတပ်သော မျက်မှန်ဖြစ်သောကြောင့် ချစ်သူနှင့် သိပ်မလိုက်ပါ။ သို့သော် သူ့အကြင်နာတွေကို လေးစားသောအားဖြင့် ချစ်သူက တပ်လိုက်ပါသည်။

သူက တိုးဂိတ်မှာ ကားခဏရပ်ပြီးနောက် ပြောစာဖြတ် သည်။ ကားထဲငဲ့ကာ ဟိုပစ္စည်း ဒီပစ္စည်း ရှာသလိုလုပ်နေသော ချစ်သူကို ဘယ်သူကမှ သတိမထားမိပါ။ တိုးဂိတ်က လွန်သွား သောအခါမှ ချစ်သူက မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူက ပြုံး ရင်းငဲ့ကြည့်ကာ ...

“တပ်ထားပါ ချစ်သူရဲ့ လှသားပဲ”

“ဟင် ... လှပါဘူး၊ ဘာလိုင်းနဲ့တူတယ်”

“ဟာကွာ ဒါဆို ကိုယ် တပ်ရင်လည်း ဘာလိုင်းကြီးနဲ့တူ တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟား ... သေစမ်းကွာ”

သူက ကားမောင်းရင်းမှ နဖူးကို ပိတ်ရိုက်သည့်ဟန် လုပ်ပြလျှင် ချစ်သူသည် အဲဒီပုံစံကိုကြည့်ကာ သဘောတကျနှင့်ကို ရယ်မိလေသည်။ သူက ကားကို လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းတွေရှိသော တစ်နေရာနားမှာ ဘေးကပ်ပြီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ညနေစောင်း ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကျသွားသောနေလုံးကြီးသည် နောက်ဆုံးအလှအပ များကို မချွင်းမချန် ထုတ်ပေးနေသည်။

ညနေခင်း၏ လေညင်းများသည် စပါးပင်ငယ်များ ကို ပွတ်တိုက်ကျိစယ်သွားသဖြင့် ယိမ်းနွဲ့ကာ ကပြနေသော ရှုခင်းသည် ချစ်သူကို မှင်သက်ငေးမောစေပါသည်။ ချစ်သူက ကြည်နူးသောစိတ်ဖြင့် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်လျှင် သူက ခါး ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ထောက်လျက် ဟိုးအဝေးက အိမ်တန်းပျံ့ငှက်

များကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့အနားသို့ လျှောက်လာသော ချစ်သူကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ ပြုံးပြရင်းမှ ...

“ဒီအချိန်မှာ ချစ်သူဘယ်သူ့ကို သတိရလဲပြောစမ်း”

“အဲမယ် ... ဘယ်သူ့ကို သတိရရမှာလဲ။ ရပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ် ကြားဖူးတာတစ်ခုက လူတွေက စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းတဲ့ ရှုခင်းတွေကို ငေးနေရရင် တစ်ယောက်ယောက်ကို သတိရတတ်ကြတယ်တဲ့ ...

အဲဒါကြောင့် မေးမိတာပါ”

“မရပါဘူးနော်၊ သတိရစရာလူလည်း မရှိဘူး”

အဲဒီစကားက သူ့ကို မြောင်းပေးသောစကားမဟုတ် မှန်း ချစ်သူ ကျိန်ဆိုပုံပါသည်။ သို့သော် သူကတော့ ဘယ်လိုများ ထင်မြင်ယူဆသွားသလဲတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူသည် လယ်ကွင်း တွေဘက်သို့ မျက်နှာမူနေရာကနေ ချစ်သူဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ ချစ်သူကို ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေသော အကြည့်များသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို အနေကျ လာစေအောင်ပင် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့နိုင် စွမ်းရှိလေသည်။

“ချစ်သူ”

သူ့ရဲ့တိုးတိတ်ညင်သာသော ခေါ်သံသည် ဟိုးအစေး ကြီးက လွင့်လာသလို ချစ်သူရဲ့နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ဖြတ် စီးသွားသည်။ အခါများစွာက သူ ခေါ်ခဲ့ဖူးသော ချစ်သူဟူသော အခေါ်အဝေါ်မှာ အမည်နာမည်ကို ကိုယ်စားပြုသော်လည်း ဒီအခါ မှာတော့ ပတ်သက်မှု တစ်ခုခုကို ကိုယ်စားပြုပြီး ခေါ်နေသလိုပဲ ဖြစ်လေသည်။

ချစ်သူသည် သူ့မျက်ဝန်းများကို မနည်းအားတင်းပြီး ရင်ဆိုင်ကာကြည့်လိုက်ရသည်။ အခါများစွာက လူတွေအများကြီး ချေ့မှာတောင် တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ရသည့် မင်းသားကို ဘာမှ မဖြစ်သလိုအထာဖြင့် ပြန်ကြည့်နိုင်ခဲ့သော ချစ်သူသည် ဒီတစ် ယောက်ကျမှ ဘာကြောင့် အသည်းငယ်မိသွားလဲတော့ မပြော တတ်တော့ချေ။

“ညီမလေးကို ကိုယ် စကားတစ်ခွန်းပြောချင်တယ်”

အဲဒီစကားသည် ဘာစကားဖြစ်မည်ဆိုတာကို မပြော ခင်နှစ်မိနှစ်လောက် အလိုတည်းက ကြိုသိနေတတ်ခြင်းမှာ မိန်းက လေးတို့၏ မွေးရာပါ အကြားအမြင်လားတော့ မပြောတတ်ပါ။ ချစ်သူသည် သူ့ထံမှ ဘာစကားမှ မကြားရခင်တည်းကကို ... ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး တဒိုင်းဒိုင်း ဆောင်ခန့်လာသည်မှာ သူ ကြားသွား မှာတောင် ကြောက်လှလေသည်။ ချစ်သူသည် မြေကြီးကို စိုက် ကြည့်နေရင်းမှ မြေမှုန့်တွေက အပေါ်သို့ ပျံတက်လာသည်ဟုတောင် ထင်ရလေသည်။

“ချစ်သူ ကိုယ့်မျက်နှာကို တည့်တည့်မော့ကြည့်ပါ။ မင်း ကိုယ်မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်မှ မင်းကို ပြောချင်တဲ့စကားကို ပြောခွင့်ရမှာ”

အဲဒီစကားကြောင့် ချစ်သူက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ ကြည့်မိလျှင် သူက ချစ်သူကို နူးညံ့စွာ ပြုံးကြည့်လိုနေသည်။ အဲဒီအပြုံးနှင့် အကြည့်တွေမှာ ဘာဆွဲအားတွေပါဝင်နေသလဲတော့ မပြောတတ်ချေ။ ချစ်သူတို့၏ မျက်ဝန်းနှစ်စုံသည် သံလိုက်တွေ လို စွဲမြဲပူးကပ်နေကြသည်။

“မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ်”

ချစ်သူသည် အဲဒီစကားကို ယောင်ယမ်းပြီး ရယ်မိ ဆော့မလိုဖြစ်သွားသည်။ အခါများစွာက အဲဒီလို အပြောခံရလေ တိုင်း ဟားတိုက်ရယ်မောခဲ့ဖူး၍ဖြစ်သည်။ သို့သော် အကျင့်မပျောက် နိုင်သော နှလုံးသားကတော့ လှစ်ခနဲပြုံးမိသွားသေးသည်။

“ချစ်သူ ကိုယ့်ကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောဦးလေ”

“ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ၊ လက်စသတ်တော့ ချစ်သူကို ဒီခေါ် လာပြီး ရည်းစားစကား ပြောတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“ဒီခေါ်လာပြီးလို့ ရည်းစားစကားပြောတာတော့ မဟုတ် ပါဘူးကွာ၊ ဒီခေါ်လာလည်း ဒီစကားကတော့ ပြောကိုပြော မယ့်စကားပါ”

“အံ့မယ် ...”

ချစ်သူသည် ဘာမှ ပြန်မပြောတတ်လျှင် လုပ်နေကြ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မျက်စောင်းတစ်ချက်နှင့် အံ့မယ်လုပ်လိုက်လျှင် သူက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်သည်။ ပြီးလျှင် ချစ်သူကို ပြီး စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ချစ်သူ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးလေ”

“ဟင် ... ဘာအဖြေပေးရမှာတဲ့”

အဖြေဟူသော စကားကြားမှသာလျှင် ချစ်သူတစ် ယောက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ရတော့တာဖြစ်သည်။ အဝေးကပြော လာသော လေညင်းတစ်သုတ်က ချစ်သူရဲ့ဆံနွယ်တွေကို ခပ်ကြမ်း ကြမ်းပွတ်တိုက်သွားလျှင် ဆံပင်တွေက မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်သွား သည်။

နေရောင်က တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျလာကာ ဖျော့ ဆော့သော အလင်းရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မှိုင်းဖျော့ ယစ်မူးဖွယ် ကောင်းနေသည်။

“ကိုယ်က မင်းကို ချစ်တယ်လို့ပြောထားတယ်လေ၊ မင်းကို ချစ်တယ်၊ မင်းဆီက အချစ်ကိုလည်း လိုချင်တယ် ...”

“ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို အဖြေပေးပါ ဟုတ်ပြီနော်”

ချစ်သူသည် မိုင်နိုင်သလိုပြောနေသော သူ့ပုံစံကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲ၌ တစ်ခုတစ်ရာတို့က လွန်ဆွဲလို့နေသည်။ သူ ချစ်သူကိုများ အပိုင်တွက်ထားတာလား။ အို ... အဲဒီလိုတော့ဖြင့် ချစ်သူရဲ့နှလုံးသားက လက်မခံလိုချေ။ ချစ်သူသည် အပြန်အလှန် နားလည်မှုရှိသော နှလုံးသားနဲ့သာ ချစ်တတ်လိုသူဖြစ်ပါသည်။

“ချစ်သူ ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဦးလေကွာ”

“ဘာပြောရမှာလဲ ကိုကြီးရယ်”

“ဟာ ... ကိုယ်က မင်းကို ချစ်တယ်လို့ ပြောထားတယ် လေကွာ၊ ကိုယ့်ကို မင်း ပြန်ချစ်ရမှာပေါ့”

“အောင်မယ် ... ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ရှိတယ်တဲ့လား။ ကြား ဖူးပေါင်တော်”

သူက ချစ်သူရဲ့ ပြောင်ချော်ချော်ပုံစံကို မျက်မှောင် တစ်ချက်ကြုတ်ကြည့်ကာ ...

“ချစ်သူ ဒီကိစ္စက မင်း နောက်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ် အတည်ပြောနေတာ”

“အင်းလေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

သူက ချစ်သူရဲ့ မချိုမချင်ပုံစံကို အသည်းယားလာ
ဟန်ဖြင့် ချက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ ချစ်သူက အဲဒါကို တဟာဟား
ရယ်အော်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ခုန်နှုန်းတွေကို နည်းနည်းဖြေ
ညှော့ပစ်လိုက်နိုင်ပါသည်။ သူက ချစ်သူကိုမချင်မရဲစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ချစ်သူ ကိုယ့်ကို အဲဒီလို မညှဉ်းဆဲပါနဲ့ကွာ”

“ဟောတော် ... ချစ်သူက ဘာကို ညှဉ်းဆဲနေလို့လဲ”

“ကိုယ့်ကို အဖြေပေးလေကွာ”

ချစ်သူသည် တန်ဖိုးရှိသော ချစ်အဖြေစကားတစ်ခွန်း
ကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်း တောင်းသလို တောင်းနေပါလားဟု စိတ်
မဆိုး။ ဒေါသထွက်နိုင်တာကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့အားသင့်
စရာ ကောင်းနေလေသည်။ ဒီနေရာမှာ တခြားယောက်ျားတစ်
ယောက်သာဆိုလျှင် ကောင်းကောင်းကြီး အကျွေးခံနေပြီဖြစ်သည်။
သူ့ကိုတော့ စိတ်မဆိုးနိုင်တာ ထူးဆန်းတော့သည်။ အင်း ... သူ
က တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပါပဲ။

ချစ်သူသည် သူ့ကို ဖွေမယူနိုင်သော အပြုံးလေးဖြင့်
အသာအယာ မော့ကြည့်ကာ ...

“အခုချက်ချင်း ရည်းစားစကားပြော၊ အခုချက်ချင်း အဖြေ
ရတဲ့ကိစ္စမျိုး ကြားဖူးလို့လား”

“ဟာကွာ ... ချစ်သူကလည်း အဲဒီလို အနားဒိတ်အတွေး
အခေါ်ကြီးတွေ မတွေးစမ်းပါနဲ့၊ ဘယ်ခေတ်မှာ နေနေတာ
လဲ။ ရင်ထဲမှာသာ အစစ်အမှန်ရှိရင် အချိန်ကာလတွေ
ဘာမှ မလိုဘူး ...

အချစ်မှာ အဲဒါမျိုး အကန့်တွေရှိလို့လား ပြော။
အချစ်ဆိုတာ အချိန်နဲ့ဆိုင်လား။ အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုင်လား၊
အကြာကြီးတွေ မှ ချစ်ရမှာလား၊ ခဏလေးနဲ့ရော ရင်ထဲမှာ
အချစ်မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့လား”

“အဲဒါတော့ သမီး မသိဘူး။ သမီးသိတာက ခုလောလော
ဆယ် ပြန်ချင်တာပဲသိတယ်။ ပြန်ရအောင် မိုးချုပ်တော့
မယ်”

“အေးပါကွာ ပြန်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုတော့ တစ်ခုခု
ပြောဦးကွာ”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ ကိုကြီးရာ သိပ်ရစ်တာပဲ”

“ကိုယ့်ကို အဖြေ ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ”

“နေပါဦး”

“ဘာနေပါဦးလဲကွာ။ ချစ်သူ ကိုယ့်ကို အရူးမလုပ်နဲ့ ညှိမ
လေးရာ။ ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ကိုယ်
မနက်ဖြန် ပြန်ရတော့မှာနော်။ ကိုယ် မင်းဆီက ပျော်စရာ
စကားလေးတစ်ခွန်းကိုတော့ ယူသွားချင်တယ်၊ လုပ်ပါကွာ
နော်”

“ကျွတ် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကိုကြီးရာ၊ ချစ်သူကို
ငိုချင်အောင်လာမလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ပလိစ် နားလည်ပေးစမ်းပါ”

“အေး ... နားလည်ပေးတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ကျေနပ်
အောင်တော့ မင်း တစ်ခုခုပြောပေး”

ချစ်သူသည် ပြောလေလေ ဇွတ်ပိုက်လာလေလေဖြစ်
သည့် သူ့ကိုကြည့်ကာ အဟုတ်ပင် ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာလေသည်။

ဒီလူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ ဇွတ်တရွတ် ဆန်လိမ့်မည် ဆင်ထားခဲ့ပါချေ။ ခပ်ပြတ်ပြတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟုသာ ထင်ထားသောလူတစ်ယောက်သည် ထင်ထားတာနဲ့လွဲစွာ တစ်ဇွတ်ထိုးပြီး သူ စိတ်မထင်လျှင် ကလေးပါဆန်ချင်သော လူစားမျိုးသည်။

ဪ ... သိပ်အံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲ။

“ချစ်သူ မင်းကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ဘေးမသိရန် ပြန်ပို့ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကျေနပ်အောင် တစ်ခုခု ပြောပေးပါကွာ ...

ကိုယ့်အတွက် အိမ်အပြန်လက်ဆောင်အဖြစ် ရင်ကို တစ်ခုခုတော့ ထည့်ပေးလိုက်ပါ။ နော် ... ညီမလေး

အဆုံးသတ် ပိတ်ပြောလိုက်သော နော် ညီမလေး သော တိုးတိတ်သော တေးသွားသံလေးသည် ချစ်သူကို အညှော်ပျော်သွားစေပြန်သည်။ ကြာရင် ဒီလူကြီးနဲ့တော့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရူးတော့မှာပဲ။

ချစ်သူသည် ပင့်သက်တစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်နေ

မှ ...

“ကိုကြီးကို ချစ်သူ သတိရနေမှာပါ”

“သတိရနေမှာ ! အာ ... အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွာ ကိုယ့်ကို အဖြေဘယ်တော့ပြန်ပေးမှာလဲ။ အဲဒါကိုမေးတာ အချိန်ကာလတစ်ခုကို သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပါကွာ ... နော်

ချစ်သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းတေ့ တပြင်းပြင်းနဲ့တောင် ကုတ်မိလေသည်။ သူ့ကို ဒီလောက်ရစ်တတ်

သည်ဟု မထင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ နေကလည်း တော်တော် နှောင်းနေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ချစ်သူသည် ရင်ထဲမှာလည်း နေတာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေသည့် အရာတစ်ခုအတွက် သူ့ကို အချိန်ကာလ သတ်မှတ်ချက်တစ်ခု ပေးလိုက်ရလေသည်။

“ကိုကြီးက ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“နောက်နှစ်လလောက်မှ”

“အိုကေ ... အဲဒီကျမှ”

“ဟား ... တကယ်နော်၊ သေချာတယ်နော် ချစ်သူ”

“အင်းပါ။ ကဲ ... ပြန်မယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ ... သင့်စိယူ”

သူက ဒီတော့မှပင် တက်တက်ကြွကြွနှင့် ကားတံခါး ဆွဲကာ ဘာတွေကို ဖွင့်ပေးသည်။ ချစ်သူသည် ခေါင်းကို မသိပသာ ခါးယမ်းကာ ရင်ထဲမှာတော့ သက်ပြင်းတွေ ကျိတ်ချမိနေလေသည်။ သူပြောသလို အချစ်ဆိုတာသည် အချိန်ကာလတစ်ခုနှင့် မသက်ဆိုင်ဘူး ဆိုသော်လည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက်တော့ နှလုံးသားကို ရှင်သန်မွေးမြူချိန် အချိန်တစ်ခုလောက်တော့ လိုမည် ဆင်ပါသည်။

အဲဒီနေ့ညနေက ချစ်သူတို့ အိမ်ရှေ့ထိ သူက လိုက်

ပြီးပြီးလျှင် ချစ်သူကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

“ကိုယ် မနက်ဖြန် မနက်ခင်း ပြန်မှာ ချစ်သူ။ တစ်ခါ တည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညနေခင်းလေး အတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...

ဘိုင့် ဘိုင့် ... ချစ်သူလေး”

ချစ်သူသည် သူ့ကို အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့် လက်ပြန်ပြန်
ရင်းမှ ထွက်ခွာသွားရာ သူ့ကားလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ခုတည်းက
လွမ်းလို့ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ချစ်သူသည် နှစ်သက် စွဲလမ်းရသော ကိုရီးယား
သီချင်းလေးကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ညည်းရင်း အိမ်ထဲသို့ လျှောက်ဝင်
လာခဲ့သည်။

“I think I love you I need you”

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်
တယ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မိတာမျိုးတွေကလည်း မဟာ
ခြင်းရဲ့အစတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလအိမ်ရာ၊
သက်ရှိကျွန်းမြို့နယ်သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

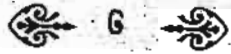

ခတခရိုး
အဝေးသစ္စာ
ကြားသူ့ရင်မှာ
ရှူးနှင့်ခိုင်မြဲ
ပိုင်စိုးဧကရီ။ ။

ကြယ်ကြည့်တွေ
ထိုင်ရင်း ငေးရင်း
အတွေးဝင်သက်
ငါချစ်မိသည်
ငါချစ်မိသည်။ ။

တစ်မျက်နှာစကား
နှလုံးသားနှင့်ကြားခိုက်
နှုတ်ခမ်းမှာ ဆွတ်ပျံ့
ထားစဉ်သာ ကြင်နာမှာ
သခင် သိပါ။ ။

“လွမ်းသည်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ချစ်သူတစ်ယောက် အရှင်က ဂဃဏန မသိခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ရည်းစားတစ်ယောက် ထားခဲ့ဖူးကာ အမှန်အကန် ချစ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း သူနှင့် ဝေးကွာခဲ့ခွာရသည့် အချိန်ဆိုတာကလည်း မှီသလောက်မို့ ချစ်သူသည် လွမ်းဆွတ်တမ်းတရခြင်း ဟူသော ခံစားချက်ကို အပြည့်အဝ မခံစားတတ်ခဲ့ချေ။ အခုတော့ နန်းခမ်းနွဲ့လိတ် ဆိုထားသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲကလို အလွမ်းအဆွေဆိုတာ ချစ်ခြင်းရဲ့ အရသာစပ်တဲ့ အပိုင်းကဏ္ဍတစ်ခုဟု သေချာပေါက် လက်ခံယုံကြည်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်ကို နှလုံးသားမှ တကယ်ချစ်တတ်လာခဲ့ပြီး ဝေးကွာခဲ့ရသော အချိန်တွေမှာ ဘယ်သူမဆို အလွမ်းဟူသော အရသာကို ဝိပီပြင်ပြင် ခံစားရဖူးမည်ဟု ထင်သည်။ ဒီနေ့ဟာ သူ မြန်သွားတာ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့ ဖြစ်သလို ချစ်သူရဲ့ အားလပ်ရက် တစ်ရက်လည်း ဖြစ်သည်။ မိုးရာသီ ရောက်ပြီမို့ မိုးတွေက ခပ်ဖွဲဖွဲရွာကာ မှိုင်းညှို့နေသော ရာသီဥတုသည် ကိုယ့်ဘက်က ရက်ရက်စက်စက် ပါလို့နေပေသည်။

ချစ်သူသည် မိုးနှင့်ပတ်သက်သော သီချင်းတွေချည်း အက်ရှေးစင် ရှေးကျေးထားသော မိုးသီချင်းတွေကို ခပ်တိုးတိုးဖွင့်ထားရင်းမှ သူ့ကို သတိရ လွမ်းဆွတ်လာမိသည်။ ဆောင်းဘောက်စ်ထဲမှ မျိုးကျော့မြိုင်နှင့် ထွန်းအိန္ဒြာဗိုတို့ သီဆိုထားသော “မိုးလေးဖွဲ့တုန်း” သီချင်းသည် ချစ်သူ၏နှလုံးသားကို တိုက်ဆိုင်မှုတွေ အမှတ်တရ ရှိစေလေသည်။

“မိုးလေးဖွဲ့တုန်း ... သတိရတယ် ... မြင်နေတယ် ပြတင်းတံခါးဆီပဲ ... သွားလို့မော့ကြည့် ပြောလိုက်ချင် ... တစ်ကိုယ်ရည်တည်း မိုးစက်တွေထဲ ... သီချင်းလေးရေးရင်း အလွမ်းသက်သေ ... ပိုတယ်လို့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ ... ဝေးပြီး တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ကြမယ် ... ယုံကြည်ထား မိုးစက်တွေရယ်”

ချစ်သူသည် သီချင်းထဲကလိုပင် တကယ်ကို ပြတင်းတံခါးပေါက်နားမှာ သွားရပ်နေမိကာ အပြင်ဘက်သို့ ငေးနေမိသည်။ မိုးဖွဲဖွဲလေးတွေက လေနှင့်အတူ လွင့်ပါလာကာ ချစ်သူရဲ့မျက်နှာကို လာရောက်ထိစင်လို့ သွားကြသည်။ ကြည့်ပါဦး ကိုကြီးကလည်း နေနိုင်လိုက်တာ။ ချစ်သူကို ဖုန်းတစ်ချက်တောင် ဆက်ဖော်မရချေ။ သူ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နေရာကလည်း ဖုန်းရော မှီမှာမို့လို့လား။ ချစ်သူသည် ညစဉ်ညတိုင်း ကြားနေရသည့် အသံလေးကို မကြားရသည့်အခါ လွမ်းဆွတ်ရသည့် ဝေဒနာကို မင်းနိုင်စရာ မရှိပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီ ခံစားချက်ဟာ ဆိုးဝါးနင်းသီးသော ခံစားချက်ဆိုးကြီး မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲမှာ လက်သားခံထားနိုင်သော သမုဒယအလွမ်းလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“U never say goodbye ... i don't know more Home
 ရှုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော သီချင်းသံလေး
 ကြားလျှင် ချစ်သူသည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ နောက်သို့လှည့်
 ကြည့်သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ တင်ထားသော ချစ်သူရဲ့ဖုန်းလေး
 မှ အဲဒီသီချင်းသံသည် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နှင့် ခပ်မြူးမြူး ထွက်
 နေသည်။ ဘုရားရေ ... ဒီသီချင်းသံလေးကို မကြားရတာ
 ပတ်တောင် ရှိပါပကော။ ဒီသီချင်းလေးသည် ကိုကြီးက ဖုန်း
 လျှင် သီးသန့်မြည်လာတတ်သော Ring tone လေး ဖြစ်သည်
 ဒါဆို သူ့ ရန်ကုန်များ ရောက်နေတာလား။ ချစ်သူသည် ဒီတံခါး
 ခုန်လာသော ရင်အစုံဖြင့် မြည်နေတာ ကြာပြီဖြစ်သော ဖုန်းလေး
 ကို ဒိုင်ဗင်ပစ်ပြီး လှမ်းယူကာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“အားပါး ... ဟယ်လို”

ချစ်သူရဲ့ ဖုန်းထူးသံ ခပ်ဆန်းဆန်းကြောင့် တစ်
 ဖက်မှ ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောနေလျှင်
 ချစ်သူသည် အဲဒီရယ်သံတွေကို Record လုပ်ထားချင်စိတ်ပေါက်
 လာလေသည်။ ကိုကြီး ... အခု ဖုန်းဆက်တာ ကိုကြီးပါ။

“ချစ်သူတို့က အသစ်တွေကို အမြဲကျွေးတယ်နော်။ ဟယ်လို
 ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ရှေ့က အားပါးကြီးက ဘယ်ကပါ
 လာတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ ဖုန်းနဲ့ ချစ်သူနဲ့က ဝေးနေတာလေ။ အဲဒီ
 ဖုန်းကျသွားမှာစိုးလို့ ဒိုင်ဗင်ပစ်ပြီး ဖမ်းလိုက်တာ။ ဖမ်းဖမ်း
 ဖွင့်ဖွင့်ဆိုတော့ ရှေ့က အာမေ့ဒိုတ်ကပါ ဖုန်းထဲပါသွား
 တာပါ ...

ဂလို ... ဂလို”

“ချစ်သူ ကိုယ် ခရီးတော့ တော်တော်ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ”

ချစ်သူက သူ့ရဲ့ရန်တွေ့စကားကို ခစ်ခနဲ တစ်ချက်
 ရယ်မိသည်။ ချစ်သူပျော်တာ အခုမှ ပျော်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်။
 ကိုကြီးဆီက ဖုန်းဝင်မလာသေးခင် အချိန်ထိ ချစ်သူ ဖီးလ်နဲ့
 လွမ်းနေရတာပါ။

ချစ်သူသည် အဲဒီစကားကို ရင်ထဲမှာသာ တိုးတိတ်
 စွာ ပြောမိသော်လည်း အပြင်ဘက်မှာတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရွှင်
 ရွှင်လန်းလန်းပင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ချစ်သူက အမြဲပျော်နေတတ်တဲ့သူ ဆိုတာ မေ့သွားပြီ
 လား။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ကိုကြီး အခု ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

“ရန်ကုန်က ဆက်နေတာပေါ့။ ကိုယ် ပြန်ရောက်နေပြီ
 ချစ်သူ။ မင်း ကိုယ့်ကို အဖြေပေးရတော့မယ်”

ချစ်သူသည် အဲဒီအပြောကြောင့် ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခနဲ
 ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူ ဖိန့်တိုင်း မကြောက်သဖြင့် ဟန်
 ကိုယ့်ဖို့လုပ်ကာ ...

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ရန်ကုန်ကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်
 က ဆက်နေတာလဲ၊ ပြော”

“ဟာ ... တကယ် ရန်ကုန်က ဆက်နေတာပါ ဆိုမှကွာ။
 အခုကိုပဲ ချစ်သူဆီကို လာနေပြီ။ ရောက်တော့မယ်
 တကယ်ပြောတာ”

သူ့အပြောကြောင့် ချစ်သူသည် ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်
 ဆင်းကာ ပြတင်းပေါက်နားသို့ ပြေးသွားမိသည်။ မိုးဖွဖွလေးတွေ

က ခပ်စိပ်စိပ်ကျကျက မြင်တွင်းတစ်ခုလုံးက လွမ်းစရာကောင်းအောင် မှုန်မှိုင်းနေကြသည်။ ချစ်သူတို့ အိမ်ရှေ့ထက်က လမ်းမတွင်း ဘာကားမှ ရှိမနေပါ။ ရောက်မလာသေးပါ။

“လမ်းမကို ချောင်းကြည့်မနေနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်ကို တွေ့ချင်လို့ ချောင်းကြည့်နေတာလား၊ ပုန်းမလို့ ချောင်းကြည့်နေတာလား၊ အဲမှန်အတိုင်းပြော”

“ဟယ် ... ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

ချစ်သူက အလန့်တကြား ထင်အော်လိုက်လျှင် သူက တစ်ဖက်မှ တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်သည်။ ချစ်သူသည် ခေါင်းတွေကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကုတ်ကာ ဟင်း ... ကျွတ် ... တောက်စသဖြင့် မချင့်မရဲ ရေရွတ်နေတာကို သူက ပိုသဘောကျနေဟန် တူသည်။

“ဟား ဟား ... ချစ်သူရယ်၊ မင်းက တကယ်ရယ်ရတယ်ကွာ”

“ရယ်မနေနဲ့၊ ကိုကြီး ရန်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူ ချောင်းကြည့်တာကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ ပြော”

“သိတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်က မင်းကို ချစ်မိနဲ့တဲ့သဲ့။ I can see chit thu ... I can see u”

ချစ်သူသည် အဲဒီအပြောကြောင့် ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးသွားသည်။ ဒီလိုအပြောမျိုးတွေ ကြာကြာနားဆင်ရပါက ချစ်သူတစ်ယောက် ကြာကြာတောင် တောင့်ခံနိုင်ပါမည်တဲ့လား။ သတိရလွမ်းဆွတ်ခြင်းတွေကြားမှာ ချစ်သူရဲ့ နှလုံးသားသည် ဘောင်

ဘင်ရိုက်ခတ်နေကာ ကြာရင် အချစ်တွေ ပွင့်ထွက်သွားနိုင်သည်ဟု ထင်ရပါမည်။

“တော်ပြီကွာ၊ မပြောချင်လည်းနေတော့”

“ဟား ဟား ... စိတ်မကောက်ပါနဲ့ ညီမလေးရာ။ ကဲ ... ပြောပြမယ်၊ လူဆိုတာ အာရုံစူးစိုက်မှုရှိရင် သိနိုင်တာပဲလေကွာ။ အခုနက ချစ်သူက ဖုန်းကိုဒိုင်ဗင်ထိုးပြီး လွမ်းယူတယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ အိပ်ရာပေါ်ကိုပေါ့ ...

ကိုယ် လာမယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ လူးလဲထလိုက်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုမျိုး ကြားလိုက်ရတယ်လေ။ လာတာကို ချောင်းကြည့်မှာက ပြတင်းပေါက်နားပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆားပုလင်းမိုးခေါင်ရယ်”

သူက အဲဒီစကားကို တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်သည်။ ချစ်သူသည် သူ့ရယ်သံကို စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ နားဆင်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေက ကြည်နူးစွာ ပြုံးနေရသည်။

“ချစ်သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

“အင်း ... သမီး အိမ်မှာ၊ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ သီချင်းဖွင့်ပြီး ငြိမ်နေတာ”

“ကိုယ့်ကို မလွမ်းဘူးလား”

ချစ်သူသည် အဲဒီအပြောကြောင့် တိတ်ဆိတ်လိုသွားသည်။ သူ့ကို လွမ်းတာတွေ တကယ်လွမ်းနေတာပဲ။ သတိတွေလည်း အရမ်းရနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လွမ်းလားလို့ မေးတော့ ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။

“ချစ်သူ ... ကိုယ်မေးတာ ဖြေလေ”

“အာ ... ဘာဖြေရမှာလဲ”

ချစ်သူသည် ထွက်မိသွားသော ကိုယ့်ရဲ့ ညောင်ညက်ညက်အသံကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်၍ ဘဝင်မကျပေ။ သိပ်များခဲ့သွားပြီလားဟု စိုးရိမ်ရသေးသည်။ သို့သော် ချစ်သူရဲ့ အသံသည် နဂိုတည်းက ရင်ခေါင်းထဲမှ လာသော စေးပိုင်ပိုင် ခပ်ယုတ်ယုတ် အသံမျိုးဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ကို လွမ်းလားလို့”

“လွမ်းပါဘူး”

“အာ ... သွားပြီကွာ။ ဒါဆိုရင် သတိရောမရဘူးလား။ ထပ်ဖြေ”

“ဟင် ... အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“မတူပါဘူးကွာ။ သတိရတာနဲ့ လွမ်းတာနဲ့ လုံးဝမတူဘူး။ မြန်မာစကားမှာလည်း အသုံးအနှုန်းချင်း မတူသလို အင်္ဂလိပ်စကားမှာတောင် မတူဘူး။ Remember နဲ့ Miss နဲ့ တူလား ... ပြော ...

မတူဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကဲ ... ဖြေကွာ ချစ်သူရာ၊ Do you remember me or miss? ဖြေ ... ဖြေ”

ချစ်သူသည် ဇွတ်တရွတ်ဆန်သော သူ့ပုံစံကို မမြင်ရပါဘဲနှင့် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးစွာ ပြုံးမိသည်။ ကိုကြီးက ထင်ထားသလို မဟုတ်ဘဲ ကလေးဆိုးကြီးလိုပါပဲလား။

“ဘာဖြေရမှာလဲ၊ သမီးကတော့ အတူတူပဲ ထင်တာပဲ။ အဲဒီ အကြောင်းအရာတွေ ဘာတွေကိုလဲ နားမလည်ပါဘူး”

“ချစ်သူ ရူးချင်ယောင် မဆောင်နဲ့ကွာ”

“ရူးချင်ယောင်ဆောင်တာက ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး။ လေးဖြူ... လေးဖြူ ... ဟဲ ဟဲ”

“ချစ်သူ ကိုယ့်ကို မကလိပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ် တကယ်သိချင်နေလို့ မေးတာပါ။ မင်းက ကိုယ့်ကို သတိရလား၊ လွမ်းလား၊ ကိုယ် အရမ်းသိချင်နေတယ်”

သတိရတာနဲ့ လွမ်းတာနဲ့ ဘာကွာလဲ ပြောပြ။ အဲဒါဆို ဖြေနိုင်မယ်”

“သတိရတယ် ဆိုတာမျိုးက သမုဒယ မပါဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုခု တိုက်ဆိုင်တာမျိုးကြောင့် သတိရသွားတာမျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်။ သတိရတယ်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းက ယေဘုယျ ဆန်တယ် ...

Miss ကကျတော့ သမုဒယဆန်တယ်။ နှင့်သီးတဲ့ ခံစားချက်တစ်မျိုးပေါ့။ ပြီးတော့ လွမ်းတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မှာ ဘာပိုလာလဲဆိုတော့ တွေ့ချင်တာ တစ်ခုပါ ပါလာတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို လွမ်းတယ်၊ လွမ်းတဲ့နောက်မှာ တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ်တွေပါ ပေါ်လာတယ် ...

ကိုယ် မင်းကို အခု အရမ်းလွမ်းနေတယ်၊ မင်္ဂလာ အဲဒါကိုဖြေ”

ချစ်သူသည် သူ့ အပြောကြောင့် လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား
ဆာလည်း ပြန်ဖြေရခက်နေသည်။ သို့သော် သူက ထုံးစံအတိုင်း
ဇွတ်အတင်း မေးလေသဖြင့် ...

“ချစ်သူ သတိရပါတယ်”

“သတိရတယ် ... အိုကေ ! ဒီလောက်ဆို ကိုယ်ကျေနပ်
ပါပြီ။ အား ... မင်းအသံလေးကို ကြားရတာ အမောပြေ
တယ် ညီမလေးရာ။ ဒီအသံလေးကို လွမ်းနေတာ၊ ညတိုင်း
အရမ်းပဲ သတိရတယ် ...

ဖုန်းကလည်း ဆက်လို့မရတော့ ရေလည်ခေါင်တာ
ပဲ”

အဲဒီအပြောတွင် ချစ်သူရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဖုတ်
ခနဲ ပြုတ်ကျလိုသွားသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် ဆိုက်ထဲ၌ ပင်ပင်
ပန်းပန်း တံတားဆောက်နေမည့် သူ့ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်ပြီး
လာသည်။ ဟိုမှာ မိဝေးဖဝေးနဲ့ သွားနေရပြီး အစားအသောက်
လည်း ဆင်းရဲရှာမှာပဲ။ ဘယ်လိုများ စားသောက်မှာပါလိမ့်။ အိပ်
ချိန် စားချိန်တွေရော မှန်ပါရဲ့လား စသဖြင့် စိတ်ပူပင်ပေးသော
အတွေးတွေက ဝင်ရောက်၍ လာလေသည်။

“ဟိုမှာ ကိုကြီး ပင်ပန်းလားဟင်”

ချစ်သူရဲ့ လှုပ်ရှားမှု ထွက်သွားသော အမေးကို
သူက ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ ...

“ဪ ... ပင်ပန်းတာပေါ့ ညီမလေးရယ်။ ပင်ပန်းရုံတင်
ဘယ်ကမလဲ”

“ပင်ပန်းတာ ပြီးတော့ တာတွေပါ ပါသေးလို့လဲ”

“ဪ ... ပါတာပေါ့။ သူများတွေက ပင်ပန်းပြီး ပြန်
လာရင် အမောပြေစရာ ရှိသေးတယ်။ တချို့က ပင်ပန်း
ပေမယ့် အနေအစား မဆင်းရဲဘူး။ ကိုယ့်တို့မှာ နေရစား
ရတာလည်း ကိုယ့်အိမ်လောက် ဘယ်အဆင်ပြေပါ့မလဲ။
ပင်ပန်းပြီး အဲဒီပင်ပန်းတာကို Relax လုပ်စရာ မရှိဘူး ...
ဒီလိုပဲ ကြည့်ကျွန်ုပ်ပြီး နေရတာပဲ”

“အင်း ... မလွယ်ဘူးနော်”

“မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို မြန်မြန်ကြင်နာပါတော့
ချစ်သူရာ”

“အဲမယ် ... နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ လာဆိုက်တာပဲ၊
တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး”

“ညီမလေး ... ကိုယ့်ကို အဖြေဘယ်တော့ ပေးမှာလဲ”

“အာ ... ရစ်ပြီကွာ၊ မရစ်စမ်းပါနဲ့”

“ရစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် တစ်ခုခုကို သေချာထားချင်
တယ်။ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်ပါ ညီမလေးရော။ ကိုယ် မင်း
ကို တကယ်ချစ်တာပါ ...

ပြောပါ ... ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့အဖြေပေးမှာလဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ နောက်ငါးလလောက် နေမှလို့”

“အာ ... ငါးလကြီးတောင် စောင့်ရဦးမှာကွာ၊ ပျင်းစရာ
ကြီး”

အဲဒီစကားကြောင့် ချစ်သူရဲ့ ရင်ထဲတွင် ဆစ်ခနဲဖြစ်
သွားလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ချစ်သူသည် သူ့ကိုလှုပ်နှိုးစားမ

လည်ပါ။ သူ့စကားတွေဟာ ချစ်တယ်လို့ ပြောထားသော တစ်ဖက် မိန်းကလေး အပေါ်တွင် မလေးနက်ပြန်ဘူးဟု ခံစားမိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ပျင်းစရာကြီးဆိုလည်း စောင့်မနေနဲ့ပေါ့”

ချစ်သူရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် အပြောကို သူက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်သည်။

“စိတ်ကောက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကောက်ပါဘူး။ ချစ်သူတို့မှာ စိတ်ကောက်တဲ့အထာ မရှိဘူး”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“ဘာမှ လာကြိုက်မနေနဲ့။ အခုရော့ ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ ... ပြော။ အဲဒါကို ဖုန်းစပြောထဲက မေးနေတာ ခုထိ မဖြေသေးဘူး။ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာ ကြာပြီ”

“ရူးချင်ယောင်ဆောင်တာက ကိုယ် မဟုတ်ဘူး။ မင်းပဲ ချစ်သူ။ ကိုယ့်ကို အကြာကြီး ညှဉ်းဆဲမထားပါနဲ့ ညီမလေးရာ။ ကိုယ် မင်းကို အရမ်းမျှော်လင့်ထားလို့ပါ ...

ကိုယ် အခု ပုသိမ်က ဆက်နေတာပါ။ ပုသိမ်ကို ဝန်ကြီးလာလို့ အစည်းအဝေး လာတက်တာ၊ ကိုယ်တို့ ဆိုက်ထဲမှာ ဖုန်းမမိပါဘူး။ မင်းကို စကားပြောချင်ရင်၊ မင်းအသံလေးကို ကြားချင်ရင် ကိုယ့်မှာ ပုသိမ်ထိ လာရမှာ။ ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလောက် ငဲ့ကြည့်ပါ ချစ်သူရာ”

ချစ်သူသည် အဲဒီအပြောအောက်တွင် နှလုံးသား တစ်ခုလုံး အရည်ပျော် ကျဆုံးလို့ သွားရလေသည်။ တချို့အချစ်

ဆွဟာ ဝေးသွားတဲ့အချိန်မှာ ပိုပြီးသိသာထင်ရှားလာတတ်ကြ သလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ အဲဒီအပြောတွင် ကြွေလှစွာဖြင့် အာမပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပဲ သူက ...

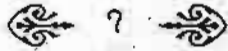
“ကိုယ် ပြန်ရတော့မယ် ညီမလေး။ ဆီးယူ ... ဘိုင့် ဘိုင့်”

သူက နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ဖုန်းချသွားသည်။ ချစ်သူသည် သူ ပြောချင်ရာပြောပြီး ချသွားသော ဖုန်းလေးကို ငေးကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ လွတ်ကျသွားသလို ခံစား သွားရသည်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ မိုးတွေက သည်းနေဆဲ။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ထက်စားများ ပေးရုံ လိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သက်င်းတန်းမြို့နယ် သို့ ရေသားပေးဖို့ နှိပ်ပါသည်။

အမှတ်တပဲ့တွေများတဲ့ အချစ်ဟာ ...
အမှတ်တရဖြစ်ဖို့ အထိုက်တန်ဆုံးတဲ့လား။
 မိုးရေစက်တွေသာ သူ့ အချစ်ဖြစ်ခဲ့ရင်
 ကိုယ် လုံးဝအစို၍ခဲလိုက်မယ်
 အငိုက်မိသွားတဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုအတွက်
 သတိရသွားတဲ့အချိန်မှာ
 ငါနဲ့လုံးသားက သူ့ လက်ခုပ်ထဲကနေ
 ငါ့ကို လျှာထုတ်ပြနေတယ်။ ။

ဝေးကွာနေသည်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်သော ချစ်သူတို့
 ချစ်ခြင်းသည် တစ်ပတ်တစ်ခါ၊ တစ်ခါတလေ ဆယ်ရက်မှာ
 တစ်ခါလောက်သော ဖုန်းပြောခြင်းဖြင့် ရှင်သန် အသက်ဆက်နေ
 ရသည်ဟု ပြောရပါမည်။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ သူလည်း သူ့
 အလုပ် သူ့လုပ်သလို၊ ချစ်သူသည်လည်း ကိုယ့်ဘဝထဲမှာကိုယ်
 ထိုင်လည်ရင်း အချိန်တွေကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရသည်။ အင်ဂျင်နီယာ
 တစ်ယောက်နှင့် မော်ဒယ်လ်လေးတစ်ယောက်တို့ရဲ့ ဘဝတွေချင်း
 အာ သိပ်မဆက်စပ်လှဘူးလို့ သတ်မှတ်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း
 အချစ်သည် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အဝေးဆုံးလူများကို အနီးဆုံး
 ခြစ်အောင်လည်း စွမ်းဆောင်ပေးစေနိုင်ပါမည်။

တချို့ အကြောင်းအရာတွေဟာ ကြိုတင်မမြင်နိုင်
 ဘူးဆိုတာ သိပ်မှန်သည်။ စကားပြောရာမှာ တစ်ဖက်သားကို
 ဆက်စေနိုင်သူဟု နာမည်ကြီးသော ချစ်သူသည် အပျော်ကနေ
 အပျက်ဖြစ်သွားအောင် ထင်မှတ်မထားစွာ လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။
 ဒဲဒီနေ့က ချစ်သူတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်စရာများနှင့်

ဆက်တိုက်ကြိုလာရပြီးတဲ့နောက်မှာ အရေးအကြီးဆုံး တစ်ခုလို့အပ်နေခဲ့သည်။

သူ့အသံကို ချစ်သူ မကြားရသေး။ ဘာကြောင့်ဆိုမသိ သူ့ကို အရမ်းသတိရကာ အရမ်းလွမ်းနေသည်။ ဖုန်းဆက်လိုကလည်း မရသောအခါ တော်တော်လေပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ချစ်သူရဲ့နားထဲသို့ ဖုန်းမြည်သံတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းကတော့ ချစ်သူရဲ့ဖုန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြားရတာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည့် အသံပိုင်ရှင် ဖြစ်သဖြင့် ချစ်သူသည် အဲဒီဖုန်းမြည်သံကို ရင်ဆိုင်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။

“U never say goodbye ... i don't know Honey Bye don't u let me go !”

သီချင်းသံက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသဖြင့် ဖုန်းမကိုင်သေးသော ချစ်သူကို အင်ခန့်ကတောင် တံတောင်နှက်တွက်ကာ ကိုင်လေ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။ ချစ်သူသည် ဖုန်းကို ကတုန်ကယင်ဖြင့် ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ဟား ... ချစ်သူ။ ဘာတွေများ ဆက်သွယ်မှုရေယာပြင်ဖြစ်နေတုန်း”

“အင်း ... ရုတ်တရက် မကြားမိတာပါ။ ကိုကြီး ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ၊ ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ကြားလား”

ဟန်းဒီဖုန်းတို့၏ မာယာအတိုင်း လိုင်းတွေက ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းဖြင့် မကြည်မလင် ဖြစ်နေတာမို့ ချစ်သူက ကုန်းအော်ပြန်သည်။ အဲဒီဖုန်းတွေဟာ တစ်ခါတလေ

တော့လည်း အတော်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းသည်။ နှစ်ကိုယ်ကြား ခြစ်ကောင်းတီးတိုးဆိုမည့် သမီးရည်းစားစုံတွဲတွေဆိုလျှင် ဖုန်းလိုင်းထဲ မမိချင်ပါက အတော်ဒုက္ခရောက်ကြရသည်။

အခုလည်း လိုင်းက မမိတစ်ချက် မိတစ်ချက်မို့ ချစ်သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကာ ဆက်ရသည်။ ဖီးလ်ငုပ်ချင်စရာ အပေါက်ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

“ဟယ်လို ... ကြားလားဟင်”

“ကြားတယ် ... ကြားတယ်”

ကြားတယ် ကြားတယ်သာ ဆိုသော်လည်း ဖုန်းထဲမှာသာ ဂလုံ ဂလွမ် အသံတွေ၊ တစ်ဝါဝေါ တပူးပူးနှင့် လေတိုးသံတွေက ညံ့ဆဲ။

သူ့ဘက်မှာတော့ အခြေအနေက ဘယ်လိုနေမယ်ဆိုမသိပေမယ့် ရန်ကုန်မှာတော့ မိုးတွေရွာနေတာ ဖြစ်သည်။

“ကိုကြီး ပြော၊ ကြားလား”

“အင်း ... ကြားပြီ၊ နည်းနည်းကြားရပြီ။ ဘာလဲ မိုးတွေရွာနေတာလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီးတို့ဆီမှာရော”

“မိုးတွေရွာနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကောင်းကောင်းပြောလိုမရတာ။ ခုတောင် မိုးရွာထဲမှာ ရပ်ပြောနေရတာ ချစ်သူ အဖြေပေးတော့ကွာ။ အရမ်းလွမ်းတယ်”

အဲဒီအပြောကြောင့် ချစ်သူ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးသွားခဲ့သော်လည်း အဖြူးဓာတ်ခံက ရှိနေသဖြင့် သူ့ကိုနောက်ပြောင်ဖို့သာ အတွေးထဲမှာ ရှိနေသည်။

“အရမ်းလွမ်းနေပြီဆိုတဲ့ သီချင်းလား။ အဲဒီသီချင်း... ချစ်သူလည်း ကြိုက်ပါတယ်”

“ချစ်သူ အဲဒီလို ချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့ကွာ။ ဒီမှာ ကိုယ် အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်။ မင်းကို အရမ်းလည်းလွမ်းတယ် ...”

ကိုယ့်ကို ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေတော့ ညီမလေးရာ။ အဖြေပေးပါတော့၊ ကိုယ် ကျေနပ်အောင် နော်”

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ဘာမှမကြားရတော့ဘူး”

“ဟိတ် ... ကိုယ် ကြိမ်းရတယ်။ လာလုပ်မနေနဲ့ကွာ။ အဲဒီ အကွက်တွေက ကိုယ်လုပ်လာတာ ...”

ချစ်သူ ဖြေ ... ဖြေ။ ဒီမှာ တကယ်ခံစားနေရတာ”

“ဟုတ်လား ... ခံစားတယ် ဆိုတော့ ပန်းကန်ပြားကြီးနဲ့ ပေါ့”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

ဖုန်းလိုင်းက သိပ်မကြည်ပေ။ သူ မကြားရဘူးဟု သော အထင်ဖြင့် ချစ်သူက ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ ... ကိုကြီး ခံစားတယ်ဆိုတာ ပန်းကန်ပြားကြီးနဲ့ လားလို့”

“ဘာ ... ပန်းကန်ပြား။ ချစ်သူ ... မင်း ကိုယ့်ကိုလှောင် နေတာလား။ ကိုယ့်အချစ်ကို ရယ်စရာ လုပ်နေတာလား။ အဲဒီပန်းကန်ပြားနဲ့ မင်းပဲစား ... တောက်”

သူ့ထံမှ ပြင်းထန်သော ငှက်ခေါက်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ဖုန်းလိုင်းက လုံးဝဖြတ်တောက်လို့သွားလေ သည်။ ဒါဟာ ဖုန်းလိုင်းဖြတ်ကျတာ မဟုတ်ဘဲ ဖုန်းကိုတမင်ချ နှစ်လိုက်တာ ဆိုတာကို နားလည်သော ချစ်သူသည် ပထမတော့ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် မျက်တောင် ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ဖြစ် နေသေးသည်။ သူ ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာကိုလည်း ရုတ်တရက် နားမလည်ချေ။ စိတ်ကောက်သွားတယ်ပေါ့ ဟူသော အတွေးလေး ဘစ်ချက်နဲ့သာ သူ့ဖုန်းကို ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။

ဖုန်းလိုင်းတွေက မကောင်းသဖြင့် ချက်ချင်းခေါ်မရ ပါ။ Network busy ဖြစ်တာရယ်၊ Error connection ဖြစ်တာ ရယ်ပေါင်းကာ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ သို့သော် ခေါ်မရလေ ပိုခေါ် လေဖြစ်သော ချစ်သူတို့၏ ဖုန်းခေါ်မှု အကျင့်ကြောင့် ငါးမိနစ် လောက်နေသောအခါ လိုင်းဝင်သွားသည်။ သို့သော် လုံးဝထင် မှတ်မထားအောင်ပင် တစ်ဖက်က ဖုန်းကို ပိတ်ချလိုက်လေသည်။

ချစ်သူသည် မျက်လုံးပြူးကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားသည်။ ဟယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ချစ်သူ ဖုန်းခေါ် တာကို ဖွင့်မကိုင်ပဲ ပိတ်ပစ်တယ်။ ဒါ သူ ချစ်ပါတယ်လို့ ပြော ထားပြီး အဖြေတဖွဖွတောင်းထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံပုံတဲ့။ ချစ်သူသည် ဖုန်းကများ အမှားအယွင်း တစ်ခုခု ဖြစ်သလားဟူသော အတွေးနှင့် နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါ်သည်။ ထိုအခါမှ ပိုဆိုးတော့သည်။ သူ့ကား ဖုန်းကို လုံးလုံးစက်မိတ် ထားတော့တာ ဖြစ်လေသည်။

“လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုနေသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါတယ်ရှင်”

“လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုနေသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါတယ်ရှင်”

“လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုနေသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါတယ်ရှင်”

ချစ်သူသည် အဲဒီမိန်းမရဲ့ ပြောသံကြီးကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးသူလို ကြောင်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။ ပြီးတော့ သတိဝင်လာကာ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ဖုန်းကိုငဲ့ကြည့်မိသည်။ Wall paper ပေါ်မှ အရုပ်လေးသည် ချစ်သူကို ပြောင်ပြနေသည်မှာ ယခုအဖြစ်အပျက်အတွက် တကယ်ကို လှောင်နေသည့် အလား။ ချစ်သူသည် ရှောင်မိဖြစ်နေသောလူလို ကြောင်တောင်တောင်ကြီးဖြစ်ကာ လက်ရှိအခြေအနေကို လုံးဝလိုက်မမီနိုင်ဖြစ်လို့နေသည်။

ချစ်သူ ဘာများမှားသွားလို့ပါလဲ။ ခံစားတာ ပန်းကန်ပြားကြီးနဲ့ဆိုသော ကိစ္စမှာ ဘာများမှားသွားလို့လဲ။ အရင်လည်း ဒီလိုပဲ နောက်နေကြဖြစ်သည့် ကိစ္စလေးကို သူက အခုမှ အကြီးအကျယ် ဘာခံစားသွားရတာတဲ့လဲ။ ပြီးတော့ ချစ်သူ ဖုန်းပြန်ခေါ်တော့လည်း ဖုန်းကို မကိုင်ဘဲ ပိတ်ပစ်သည်။ ဆက်ခေါ်မှာကို သိလေသဖြင့် စက်တောင်ပိတ်ထားလိုက်သည်ဟူသော အဖြစ်အပျက်သည် ချစ်သူကို ဒေါသထွက်ဖို့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မခံချင်စိတ်ဖြစ်ဖို့၊ ဝေးစွာ ထူးဆန်းအံ့အားသင့်မှုတွေကိုပဲ ဆက်တိုက်ပေးလေသည်။

နေရင်းထိုင်ရင်း အသက်ပျောက်သလို ဖြစ်သွားသော ချစ်သူကို အင်ခန့်က မျက်လုံးပြူးဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ငုတ်တုတ်မေ့နေတာလား”

“ငုတ်တုတ်မေ့နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတော့ ကျွိုင်လတ်ပြီ ငါ့ကောင်”

အင်ခန့်က ချစ်သူရဲ့နံ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လက်ထဲကဖုန်းကို ဆွဲယူရင်း အခုနက ဝင်ခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွိုင်က လတ်ရတာလဲ။ ဘာရှော့လဲ”

“ပန်းကန်ပြားရှော့”

“ဘာရယ် ... ဘာ။ အသစ်ပါလား”

“သစ်လွန်းလို့ကို လိုက်မမီတော့တာ။ ဘာကြီးလဲဟာ၊ လုံးဝ လိုက်မမီဘူး”

“ဆရာသမားကို ပြောစမ်းပါ။ ဖြေရှင်းပေးမှာပေါ့”

ချစ်သူမှာ အင်ခန့်ရဲ့စကားကို ခါတိုင်းလိုတောင် သိပ်မရယ်နိုင်ချေ။ ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အီလည်လည်နှင့် အစအဆုံး ပြန်ပြောပြရသည်။

“အဲဒါ ငါ ဘာလွန်လို့လဲ။ ခံစားတာ ပန်းကန်ပြားနဲ့လားလို့ ပြောတာ ဘာများအမှားပါသွားလို့လဲဟာ။ သူ့ကို စလို့က်တာပဲ။ အဲဒါလေးကိုတောင် မသိဘူးလား။ ငါ ဖုန်းပြန်ခေါ်တော့ လုံးဝမကိုင်ဘူး ...

ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးသလဲဆိုရင် နောက်ထပ်ခေါ်တော့ စက်ကိုတောင် ပိတ်ထားလိုက်တာပဲ”

“ဟိုက်ရှားဘား ... နင့်ကို တော်တော်ချစ်တာပဲရော ...
ဟား ဟား ဟား”

အင်ခန့်က ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ တရားလွန်ရယ်လျှင် ချစ်သူသည် အောင့်သက်သက်ဖြင့် အဲဒီရယ်သံကြီးကို နားထောင် ရသည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ။ သူ ချစ်ပါတယ်လို့ တဖဗ္ဗ ပြောသော ထိုမိန်းကလေးကို သူက ဒါလေးနဲ့တောင် သည်းမခံ နိုင်ဘူးဆိုလျှင် ဒီထက်ဆိုးသော ကိစ္စတွေမှာ ဘယ်လိုစွမ်းအားနဲ့ နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးမှာတဲ့လဲ။ ပြီးတော့ သူက ချစ်သူနဲ့ရွယ်တဲ့ တန်းတူတောင် မဟုတ်။ ချစ်သူထက် ငါးနှစ်ကြီးသော လူတစ် ယောက်လည်း ဖြစ်သေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ပြောတာက လွန်သွားလို့လား”
“လွန်တာတော့ မလွန်ပါဘူး။ ခဲစားတာ ပန်းကန်ပြားတို့၊ ရင်နာတာ မှောက်အိပ်လို့၊ ကြင်နာတာ ဓာတ်လိုက်လို့ ဆိုတာတွေက ပြောနေကြပါဟာ ...

ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ အခြေအနေ အချိန်အခါနဲ့ စိတ် နဲ့က သက်ဆိုင်နေတယ်လေ။ you don't know three shadow ! ဆိုတဲ့စကားကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ ... ခုလည်း ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူလည်းနောက် နေ ငါလည်း နောက်နေတာပဲ။ အဲဒါကို သူက ဘာအမျိုး မျိုးသွားရတာလဲ။ ငါဖြင့် ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး”

ကောက်ကာငင်ကာကြီးနဲ့ အဲဒီပန်းကန်ပြား မင်းပဲ စားဆိုပြီး ဖုန်းပိတ်ချသွားတာ။ ငါဖြင့် ရှောင်ခဲပဲ”

“အဟား ဟား ... ဪ ... လောကမှာ ဒါမျိုးကိစ္စတွေ လည်း ရှိသေးတယ်နော်။ ကောင်လေးတွေ သည်းသည်လှုပ် ကြိုက်နေတဲ့၊ ဖုန်းဆက်ရင် ညတုတုပြောရတဲ့ မိုးချစ်သူကို ဖုန်းပြောနေရင်း စိတ်မတွေ့လို့ အော်ဟစ်ဖုန်းပိတ်သွားတဲ့ ယောက်ျားမျိုးလည်း ရှိသေးတာကိုး ...

ကြိုက်တောင် ကြိုက်နေပြီ၊ ချစ်ဖို့တောင် ကောင်းနေ ပြီ ... အဟား ဟား ... ဘာတဲ့ ... အဲဒီပန်းကန်ပြား မင်း ပဲစားတဲ့ ... ဟုတ်လား။ အဲဒီလို ပြောသွားတာလား”

ချစ်သူသည် အင်ခန့်၏ အလှောင်အထဲတွေ့ကို နဂိုဦးက ပျော်တတ်သူမို့သာ မချီသွားဖြူ တဟင်းဟင်း လိုက် ရယ်နေရသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ တကယ်ကိုပဲ နင်တင်တင် တစ်ဆို့ဆို့ ဖြစ်လို့နေသည်။ သူ ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ စိတ်ဆိုးသွားသလဲ ဆိုတာ ချစ်သူ မခန့်မှန်းတတ်ချေ။ ဒါပေမဲ့ ထပ်ခေါ်သောဖုန်းကို ပိတ်ဝစ်သည်။ ထပ်မံ၍ စက်တောင်ပိတ် ထားသည်ဟူသော ဖြစ်ရပ်ကတော့ ချစ်သူကို နည်းနည်း တုန်လှုပ် စေပါသည်။

ကျွတ် ... ဘာဖြစ်ရတာလဲကွဲ့။
“နင်ကလည်း ဟားဖို့ပဲ၊ ဘာမှ ခဲစားပေးဖို့တော့ မရှိဘူး”
“ခဲစားပေးဖို့ ပန်းကန်ပြား လိုတယ်လေ။ ဟား ဟား ဟား”

“ကျွတ် ... မပြောနဲ့တော့ဟာ။ အဲဒီ ပန်းကန်ပြားမှာ စိတ် နာတယ်၊ ဇလုံနဲ့ပဲ စားတော့မယ် ... ဟက် ... ဟက်”

“တွေ့လား... သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ဟိုက ကျွေးလွတ်တာကို တဟီးဟီး တဟားဟား ဖြစ်နေပြီးတော့ ဘာမှ ရင်နာမနေနဲ့ ခေါက်ထားလိုက်၊ ဘိုးတော်ကလည်း သူက တစ်ပြန်စီး နပြနေတယ်”

“သူ အရမ်းများ ခံစားသွားရလား မသိဘူးနော်”

အင်ခန့်က ချစ်သူရဲ့ ညောင်နာနာအသံကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးသည်။ ချစ်သူ မျက်လုံးထဲတွင် ‘မထီတရီ ပြီးတတ်သော သူ့နှုတ်ခမ်းများကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီးလာသည်။ တံတားဆောက်နေတဲ့ နေရာမှာ ဖုန်းမရှိ၊ ဖုန်းလှိုင်းမမီသဖြင့် ပုသိမ်ထိလာပြီးမှ ဖုန်းပြောရသောသူကို ချစ်သူ နောက်လိုက်မိတာ လွန်သွားသလား။ ချစ်သူသည် ခေါင်းတွေ တမြင်းမြင်းကုတ်ရင်း စိတ်ညစ်လာသည်။ ဒီလိုဒုက္ခတွေကို မခံစားချင်လို့ ဈေးတရော်နဲ့ပဲ လျှော်တာဟူသော ထက်ထက်မိုးဦး၏ စကားအတိုင်းသာ အော်လိုက်ချင်တော့သည်။

အင်ခန့်ကတော့ ဘာကိုမှ အုံးမစားတတ်သူပီပီ ...

“ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါဟာ။ ဒါလေးနဲ့ အသည်းနဲ့နေရင် ဘယ်လိုစခန်းသွားကြမှာလဲ၊ လွတ်ပေးထားလိုက်”

လွတ်မပေးထားလည်း ချည်ချင်လို့မှ မရတာ။ ချစ်သူသည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါ နှင့်သာရှိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းပါ။ သူ့ထဲကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆက်သွယ်၍မရသော အဖြစ်အပျက်သည် ချစ်သူ၏နှလုံးသားကို ပင်ပန်းနွမ်းလျှစေပါသည်။

ဒီလိုနှင့် သူ ဆက်သွယ်လာမည့် အချိန်ကို တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် စောင့်ခဲ့သည်။ သုံးရက်လောက်အထိ ဘာသံမှမကြားရသောအခါ ချစ်သူသည် ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ် ပြန်ပြီးထိတ်လန့်အားငယ်လာသည်။ ငါးရက်မြောက်သောနေ့မှာတော့ ချစ်သူသည် အပြင့်တစ်နေရာက အပြန်တွင် ဦးလင်းရဲ့ရုံးခန်းသို့ ဝင်တော့သည်။ ဦးလင်းက ချစ်သူ လာမှာကို ကြိုသိနေသော မျက်နှာထားကြီးဖြင့် ...

“အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်”

“အယ် ... ဦးလင်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“သိဆို ဟိုကောင်နဲ့ငါ တွေ့ပြီးပေါ့”

“ဟင်... ဟုတ်တယ်။ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ၊ ရန်ကုန်မှာဇာ...”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ငါက ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်က ရောင်းသားဘက် ကြော်ငြာသွားရိုက်တာလေ။ ဟိုကော့အမေက သူ့သား အစားဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီး အကြော်အလှော်တွေ မုန့်တွေ လူကြိုထည့်ပေးလို့ ပုသိပ်မှာချိန်းပြီး ပေးတာ ... နေ့လယ်စာတောင် ပုသိမ်က ငဝန်ဧရာမှာ အတူတူ စားလာခဲ့တာ”

အဲဒီအပြောကြောင့် ချစ်သူရဲ့ရင်ထဲတွင် ဆစ်ခန့် ဖြစ်သွားသည်။ ပုသိမ်ကို ရောက်ရဲ့သားနဲ့တောင် သူ ချစ်သူထဲကို ဖုန်းမဆက်ဘူးဆိုလျှင် ဒါ ချစ်သူကို စိတ်ဆိုးနေပြီဆိုတာ သေချာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ချစ်သူကို မေ့ထားနိုင်စွမ်းရှိသော သူ့နှလုံးသားမှာ မာမာခဲခဲကြီးကို မြင်ယောင်မှန်းဆကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် နှလုံးသီးလို့လာသည်။

“ညည်းတို့က ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ အစကတော့ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ရဲ့။ အဆင်ပြေနေကြတဲ့ဟာ၊ ဟိုကလည်း ပုသိမ်ကို ရေထွက်မတတ် လာလာပြီး ဖုန်းပြောရတာအမော။ ဘယ် လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“မသိပါဘူး ဦးလင်းရယ်။ သမီးနဲ့ သူနဲ့က အပြန်အလှန် နောက်နေကြပါ။ သူကလည်း နောက်နေတာနဲ့ သမီးက သူ့ကိုစေလိုက်တာပါ။ အဲဒါကို စိတ်ဆိုးပြီး ဖုန်းချသွား တယ် ...

ဖုန်းတောင် ထပ်ပိတ်ထားတယ်၊ လွန်လိုက်တာ၊ အဲဒါမျိုး ဖြစ်သင့်လား”

ချစ်သူက မျက်ရည်တွေတောင် ရစ်ဝဲလာချင်သလို ဖြစ်ကာ အသံတွေပါတုန်လာလျှင် ဦးလင်းက ချစ်သူကို ကရုဏာ သက်သလို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ မရေရာသော သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချကာ ...

“အင်း ... နှစ်ဖက်စလုံးက ကြည့်တော့လည်း အမှန်တွေ ချည်းပါပဲ။ ညည်းကလည်း ညည်းစတိုင်လ်နဲ့ညည်းဟိုတက် က ကြည့်တော့လည်း သူ့ခံစားချက်နဲ့ သူပေါ့လေ”

“အို ... သူက ဘာတွေများ ခံစားနေတာမို့လို့လဲ”

ချစ်သူရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် အပြောကို ဦးလင်းက မျက်ခုံးပင့်ပြကာ ...

“အဲဒီနေ့က ဒီကောင်က ပုသိမ်ကို လိုက်ဖို့အထဲမှာ မပါ ဘူး။ ညည်းဆီကို ဖုန်းဆက်ချင်တာနဲ့ပဲ လိုက်လာတာ။ တစ်ညလုံးလည်း night duty ပါ ဆင်းထားရတယ်လို့

ပြောတယ်။ လမ်းမှာ မိုးတွေကရွာ၊ ပင်ကပင်ပန်းထားပြီး သူက ရေလည်ကြွေပြနေတဲ့ အချိန်မှာ ညည်းက အဲဒီလို သွားပြောလိုက်တော့ ပေါက်ကွဲသွားတာမေးတာ ...

တစ်နည်းအားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့လည်း သူ့ရဲ့ လေးနက်မှုတွေကို တွေ့နိုင်တာပေါ့။ ညည်းအပေါ်မှာ လေးနက်ပါတယ်”

ချစ်သူသည် အဲဒီမှတ်ချက်ကို ရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုး ကြည့်နူးမိသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်မကျေနပ်သဖြင့် ...

“အို ... လေးနက်ချင်ရင် ခဲဆွဲပြီး အိမ်သာကျင်းသွားတူး၊ ချစ်သူကိုတော့ လေးနက်တာတွေ ပေါ့တိမ်တာတွေ လာမပြောနဲ့”

“အေး ... ညည်းတို့နှစ်ယောက်အတွက်တော့ ငါ ရင်လေး သေးတယ်။ တစ်ယောက်ကဆတ်ဆတ်ထိမခံ၊ တစ်ယောက်က ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ နင့်ကို ငါ ပြောပြထားတာပဲ။ သူက သူလိုချင်တာကို ချက်ချင်းရမှ ကျေနပ်တဲ့လူစာမျိုး။ ဘာ မဆို သူလုပ်ရင် ဖြစ်တယ်လို့ ခံယူထားတာ ...

ပြီးတော့ ဒီကောင်က ငယ်ငယ်တည်းက ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ခံထားရတဲ့သူဆိုတော့ နည်းနည်းဆိုးတယ် ချစ်သူ ရဲ့။ သူ့အထာကို နှားလည်ပေးမှရတယ်။ အဲခန့်မသင့်ရင် စိတ်တို စိတ်ဆတ်တတ်တာကလွဲလို့ ကျန်တာ ဘာမှပြော စရာ မရှိပါဘူး”

“ဟွန်း ... သူ့ညီဘက်က ရှေ့နေလိုက်ပေးနေပြန်ပြီ။ သူ့ ညီကဖြင့် ချစ်ချင်စရာကောင်းလွန်းလို့၊ proper လုပ်

ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့တောင် ပြိုင်ပြီး စိတ်ကောက်နိုင်တယ် ...

ကြုံဖူးပါဘူး၊ လုံးဝအသစ်ပဲ”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်ပါကွာ။ ဗုပါမော်ဒယ်လ် မိုးချစ်သူကို ဒီလိုလုပ်ခုံတာ မိုးခေါင် ဆိုတဲ့ ကောင်တစ်ကောင်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဦးလင်းက သဘောတကျနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်နေနိုင်သော်လည်း ချစ်သူမှာတော့ မရယ်နိုင်သေးချေ။ ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်မလဲ ဆိုတာကို သိချင်သေးသည်။

“နေပါဦး။ သူက သမီးကို တကယ်ကြီး တင်းတယ်တဲ့ ပေါ့။ ဦးလင်းကို အဲဒီလိုပြောလား။”

“တင်းတယ်လိုတော့ မပြောပါဘူး။ နင်က သူ့ဖီလင်တွေကို ဟာသလုပ်ပစ်တယ်ပေါ့ဟာ။ သူက အမှန်အကန်ကြော့ပြနေတဲ့အချိန်မှာ နင်က အဲဒီလို လှောင်လိုက်တော့ ရှက်သွားတာလည်း ပါမှာပေါ့ ...

ဒီလိုပါပဲဟာ၊ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ နင့်ကို သတင်းထူးပေးရရင် ဒီကောင် ရှေ့တစ်ဖတ်ထဲမှာ ဒီကိုလာဖို့ရှိတယ်ဟဲ။ ပြီးတော့ ရှေ့လတစ်ရက်နေ့က သူ့မွေးနေ့။ မွေးနေ့လက်ဆောင်လေး ဘာလေးပေးပြီး ချောရင် ချောလိုက်ပေါ့ဟာ”

ဦးလင်းက အဲဒီလောက်သာပြောပြီး ဘာမှဆတ်မပြောတော့ချေ။ ချစ်သူကလည်း ဆက်မေးနေလျှင် မကောင်းတတ်သဖြင့် ဆက်မမေးတော့။ ဒီလိုသာ နေခဲ့ရသော်လည်း သူ့အသံ

ကို မကြားရသည့် ရက်များသည် ချစ်သူအတွက် နေမထိထိုင်သော တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်သောနေ့များအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ရသည်။ sensitive ဖြစ်သော သူ့နှလုံးသားကို အံ့ဩရသလို ဒီလိုလူမျိုးကိုမှ မေ့မထားနိုင်သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း တော်တော်ကို ပြန်အံ့ဩရလေသည်။

ဒီလိုနှင့် သူ့ထံမှ ဘာဖုန်းမှ မလာတော့ပါ။ ဦးလင်း

ရဲ့ သတင်းပေးပို့ချက်အရတော့ သူ ရန်ကုန်ကို ရောက်နေပြီဆိုတာကို သိရလျှင် ချစ်သူရဲ့နှလုံးသားတွေ ဖျပ်ဖျပ်လူးအောင်ပင် ဖြစ်ရလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိတ်လန့်စွာ သိလိုက်ရတာကတော့ ချစ်သူ သူ့ကို ချစ်နေမိပြီဆိုတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။

အချစ်အတွက် ချစ်သူရဲ့စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်စွာဖြင့် အင်ခန့်ကို အားကိုးတကြီး တိုင်ပင်မိသည်။

“အင်ခန့် ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို သူ ရန်ကုန်ရောက်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ငါ့ကို ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး။ အရင်ဆို ပုသိမ်ထိ တောင် ဖုန်းလာဆက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ကိုတော့ ညတုန်းက သူ ဘာမှပြောမသွားပါဘူး”

အင်ခန့်က အတည်ပေါက်နှင့် နောက်သည်။ ချစ်သူသည် ဒါကို မရယ်နိုင်အောင် ပြောကာ ရှုံ့တွကြီးနှင့် ရှိနေသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မခစားနိုင်ပါ။ လူကို ချစ်ပါတယ် ချစ်ပါတယ်နှင့် အသည်းအသန် ပြောထားခဲ့သော လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ ဒီလောက်ထိအောင် စိတ်ကောက်ရသတဲ့လား။ စိတ်ကောက်တာလား။ အစတည်းကကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း

ခေတ်ခေတ်လား။ ချစ်သူ ဘာမှမစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။ ဒီအချိန်မှာ ချစ်သူ ကြားချင်တာကတော့ လေလှိုင်းထဲကပဲဖြစ်ဖြစ် လွင့်ပျံ့လာမည့် “ညီမလေး” ဟူသော ခေါ်သံလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်တော့သည်။
“ရုပ်က ရွဲလိုက်တာဟာ။ ဘာလဲ ... ရင်ထဲမှာ တကယ်တော့ နေတာလား။”

“I think I love him”

အင်ခန့်က ဟင်းခနဲ မြည်အောင် သက်ပြင်းထင်ဆောင်ချသည်။

“ငါ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား။”

အင်ခန့်က မဖြေသေး။ စဉ်းစားသလိုနှင့် ငြိမ်သက်နေလျှင် ချစ်သူက ဆက်ပြောမိသည်။

“ငါ ဆက်လည်း မဆက်ချင်ဘူး။ သူ့အသံလေးကိုလည်း ကြားချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာလည်း နေလို့ ထိုင်လို့ မကောင်းဘူး။”

“ဒီမှာ ငါ တစ်ခုပြောမယ်။ နင့်အနေနဲ့ ဒီယောက်ျားကို တစ်သက်လုံးအတွက် ရည်ရွယ်ထားရင် ဖုန်းမဆက်နဲ့။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တစ်သက်လုံး ရည်ရွယ်ထားရင် ဖုန်းဆက်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“မဟုတ်ဘူး။ လင်နေစ ဆင်သေမှတော့။ မကြားဖူးဘူးလား။ ဒါ ယောက်ျားယူတာတောင် မဟုတ်သေးဘူး။ ရည်းစားလည်း မဖြစ်သေးဘူး။ အဖြေတောင်းထားတဲ့ အချိန်မှာ ယောက်ျားလေးက ပြားပြားဝပ်နေရမယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ အဖြေမပေးခင် အချိန်မှာပဲ တင်းနိုင်တာ။ ဒီအချိန်

မှာ သွားလျှောထားလို့ကတော့ သွားပြီ။ နောက်ဆို အမြဲတမ်း လျှောနေရတော့မှာ”

“ဟာ ... အဲဒါမျိုးတွေ တွေးရတာ ခေါင်းခြောက်တယ်ဟာ”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း မတွေးနဲ့လေ။ ချစ်ရင် မာနမရှိတော့ဘူးတဲ့။ မာနတွေ လွင့်ပစ်ပြီး ဖုန်းဆက်လိုက် ချောလိုက်ပေါ့ ...”

မိုချိုး(ကိုကြီး) မီး ပန်းကန်ပြားကြီးကို စိတ်နာပါတယ်ရှင်၊ ခုဆိုရင် လေ့နဲ့ပဲ စားပါတော့တယ်ရှင်။ မီးကို ပစ်မထားပါနဲ့တော့ရှင်။ အဲဟဲ ... ဟဲ ... အဲလို ဆက်ပြောလိုက်ပေါ့”

“တော်စမ်းပါဟာ”

ချစ်သူက အင်ခန့်စကားကို စိတ်ညစ်သည့်ကြားထဲမှ ရယ်ခဲနဲရစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။ ဖုန်းက ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဆီမှ ဖုန်းဖြစ်ကာ ညနေသုံးနာရီ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ဗီစီဒီတစ်ပုဒ်ရိုက်ဖို့ confirm လှမ်းလုပ်တာ ဖြစ်သည်။

ရိုက်မယ့်သီချင်းက ချစ်သူရည်းစားနှင့် ဝေးနေသဖြင့် လွမ်းဆွေးနေရတဲ့ အဆွေးသီချင်း ဖြစ်သည်။ လက်ရှိရာသီဥတုကလည်း မှိုင်းညိုနေသော ကိုယ့်ဘက်ပါ ရာသီဥတု ဖြစ်လေရာ ချစ်သူသည် ဒီသီချင်းကိုတော့ Mood တွေအပြည့်ဖြင့် သရုပ်ဆောင်ပစ်လိုက်မည်ဟု အားခံထားလိုက်လေသည်။

ဆောင်းမှာ ရွက်ဝါကြွ
 နွေမှာ ရွက်သစ်ဝေ
 မိုးမှာ တစ်လောကလုံး စိုထိုင်း
 မှိုင်းမှိုင်းညှို့တဲ့ ကိုယ့်ရင်မှာ
 အရောင်မရှိ
 ဟန်ဆောင်မှု နတ္ထိ
 အပြစ်ဆိုတာ မြူတစ်မှုန်တောင်မရှိ
 သိပ်လှပါဘိ။
 မေတ္တာကို ဝတ်ရုံခြုံလို
 အနွေးထွေးဆုံး ပြင်ဆင်ရင်း
 လှမ်းလာခဲ့သည် မင်းဆီ ...။ ။

သူသည် မလှမ်းမကမ်းမှာ မြင်နေရသော မြင်ကွင်း
 တို့ကို ငေးကာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိသည်။ မော်ဒယ်မင်းသမီး
 မိုးချစ်သူသည် သူ့ကို မမြင်ပါ။ ရိုက်ကူးရေးထဲတွင် အာရုံနှစ်
 လျက် သူမရဲ့အလုပ်မှာ ဈာန်ဝင်စားမှုအပြည့် ရှိနေသည်။ သူက
 ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်ကို လျှို့ဝှက်ထားကာ အင်းလျား
 ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေနုအေးကို တရှိုက်မက်မက်ရှူ
 လိုက်သည်။ မိုးရွာတော့မည်။ ညှို့မှိုင်းမှိုင်း ရာသီဥတုသည် သူ
 နှလုံးသားကို စွတ်စိုအေးမြစေပါသည်။

ဒီလိုပဲ ချစ်သူဆိုသည့် ကောင်မလေးဟာလည်း
 သူ့နှလုံးသားကို အေးမြစေသူလေး ဖြစ်သည်။ အချစ်ဆိုတာ
 အတ္တနှင့်မကင်းသော အရာတစ်ခုဟု ဆိုရလျှင် ဒီကောင်မလေး
 ပေါ်မှာထားသော သူ့ချစ်ခြင်းမှာလည်း အတ္တတစ်ခုတော့ ပါဝင်မည်
 ဟုထင်သည်။ ချစ်သူသည် သူ့ကိုပျော်စေနိုင်သူဖြစ်သည်။ ပေ့
 ရွင်မှုတွေကို ပေးစွမ်းစေနိုင်သောသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ်မှာလည်း
 နားလည်မှုပေးနိုင်မည့်သူလေးဟု မြှော်လင့်၍လည်း ရှိပါသည်။

ဒီနေ့နဲ့ပါဆိုလျှင် ဒီကောင်မလေးနှင့် စကားမပြောရတာ နှစ်ပတ်ကျော်သွားခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့ဟာ ဆယ်ငါးရက်မြောက်နေ့ဖြစ်သည်။ သူမ ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းအတွက် သူတင်းသွားခဲ့တာ မှန်သော်လည်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးတော့ စိတ်ဆိုးမနေပါ။ အလုပ်တွေ ပြန်ရှုပ်နေတာရော၊ ဆိုက်ထဲသို့ ဝန်ကြီးလာကြည့်ကာ စစ်ဆေးတာကြောင့်ရော၊ မအားလပ်သဖြင့် ဘယ်လိုမှ ဖုန်းမဆက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာတော့လည်း မေမေ့ကိစ္စတွေ ကူညီပေးနေရသဖြင့် ဖုန်းမဆက်နိုင်။ အမှန်တော့ ဖုန်းတစ်ချက် မဆက်နိုင်သည် အထိတော့ အလုပ်များနေတာတော့ မဟုတ်။ သူမထံကို လူကိုယ်တိုင်သွားကာ ဆပ်ပရိုက်စ်လုပ်ချင်၍ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမြင်သွားရင် သူမလေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှာပါလိမ့်။ သူက ရှူတင်ရိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာသည်။ သူမက သူ့ကို မမြင်ပါ။ ချစ်သူသည် အပြင်မှာနှင့် TV ထဲမှာ ပြင်ဆင်မှု သိပ်မကွာသူ ဖြစ်သည်။ အခုလည်း သူမပုံစံလေးက ကြည့်ရတာ အဆင်ပြေသည်။

ရွှေညိုရောင်တွေ ဖောက်ဆိုးထားသော လှပဆန်းပြာသည် ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့် စုစည်းထုံးထားကာ ကပိုကရို ဝဲကုနေသော ဆံနွယ်စတွေသည် လေထိုးသဖြင့် ပါးပြင်လေးတွေကို လွင့်ရိုက်နေပုံမှာ ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အဖြူရောင်ချည်သားအင်္ကျီပွင့်ကြီးကို ခပ်မိုက်မိုက် ခါးပတ်ကြီးကြီးတစ်ခုပတ်ထားကာ အပြာနုရောင် သရိုးကွာထားဖြင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ချစ်သူသည် တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်သော မင်းသားကို ဘာတွေမှန်းမသိ၊ ဟာသလုပ်ကာ ပြောင်ပြနေသည်။

ဒီကောင်မလေးကို သူ သဘောကျတာမဟုတ်ဘဲ အဲဒီလို sweet ဖြစ်တာတွေကိုပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ တင်ခေါ်တင်ခေါ်မှာ ဟဲမီးတွေကို ဟာသလုပ်ပစ်တတ်တာကတော့ တကယ်ပဲ ဆိုးလွန်းပါသည်။ သူက သူမကိုငေးကာ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ရှူတင်ပြီးသွားဟန်တူသည်။ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သော အခါ ညနေငါးနာရီထိုးပြီးခါစ၊ မိုးသက်လေနှင့်အတူ မိုးစက်ပွင့်တို့က တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် ဝဲလာချိန်ဝယ် သူက ချစ်သူရဲ့ အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ချစ်သူသည် သူမရဲ့အဖော်တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေကာ သူ လျှောက်လာတာကို မမြင်သေးပါ။ ဘေးတိုက်မကျတကျ မြင်နေရသော သူမရဲ့ ဘေးတစောင်း အနေအထားလေးသည် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခဲတော့မည့် ပိုစစ်တစ်မျိုးလို လှပစတိုင်လ်ကျနေသည်။ ငွေရောင်နားကွင်းကြီးများသည် ခေါင်းငဲ့ကာ စကားပြောနေသောအခါ လှုပ်ခတ်သွားကြသည်။ သူမကို လူတွေစိတ်ဝင်စားကြတာ ပွင့်လင်း ရိုးသားသော စတိုင်လ်တွေကြောင့်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်ပါ။

“အေး ... အဲဒါ နင်လိုက်မှာလား၊ အခု ပြီးပြီပဲ။ တစ်ခါ တည်း သွားမယ်လေဟာ”

“အင်း ... အဲဒါဆို မားသားကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ဦးမယ်။ ငါက ဒီကပြီးတာနဲ့ ပြန်လာမယ် ပြောခဲ့တာ”

“ဪ ... ရီပိုတ်ကလည်း တင်ရသေးတယ်”

“သိတယ်မှလား၊ ကိုယ်တို့က သမီးလိမ္မာလေးလေ”

သူမက ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ပြန်ပြောကာ ဆောင်းအိတ်ကပ်ထဲမှာ ဖုန်းကိုထုတ်ယူနေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုးတေ့ကလည်း ကျလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“လာပါဟာ၊ ကားပေါ်ကျမှပဲ ဆက်စမ်းပါ၊ မိုးကျလာပြီ”

သူမအဖော်က မိုးရွာလာသဖြင့် သူမလက်ကို ခေါ်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒီဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သော ချစ်သူသည် သူ့ကို မြင်သွားသည်။ သူက ဒီလိုလှည့်လာမယ်မှန်း သိသဖြင့် ကြိုတင်ပြီးပြထားလေရာ သူ့အပြုံးကို မြင်သွားသော ချစ်သူသည် ရုတ်တရက် ရှောင်ရသွားဟန်တူသည်။ ဝိုင်းစက်သွားသော မျက်လုံးများသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပြစ်အကင်းဆုံး ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးမျိုးနှင့် တူပါသည်။

သူက အဲဒီမျက်ဝန်းတွေထဲ နွေးနွေးထွေးထွေးပြီးပြလိုက်ကာ သူမကို ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။

“ညီမလေး”

သူ့အပြောကြောင့် သူမ မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ မိုးတွေကလည်း နည်းနည်းစိပ်စိပ် ရွာလာပြီဖြစ်သည်။ ကန်ပေါင်ပေါ်က လူတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ပြေးလွှားနေကြသည်။ ချစ်သူရဲ့ အဖော်ဖြစ်သူက သူနှင့် ချစ်သူကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ “ဟဲ့ ... ချစ်သူ”ဟု သတိပေးသည်။

ချစ်သူက သတိလည်လာသောသူလို “ဪ ... အင်း”ဖြစ်ပြီးမှ သူ့ကို ယောင်ယမ်းပြီး မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြုသည်။

“ဟဲ့ ... နင်က ဘယ်လိုလဲ”

“ငါ မလိုက်တော့ဘူးလေ”

“ဪ ... နင်က”

သူမ သူ့ယော်ချင်းက သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။ မိုးစက်တွေက သူတို့နှစ်ယောက်ပေါ်သို့ အတားအဆီးမဲ့စွာ တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ကျလို့လာသည်။ သူ့ကိုကြည့်နေသော ချစ်သူရဲ့ မျက်ဝန်းတွေသည် ဘာစကားမှ ပြောစရာမလိုအောင် စကားလုံးတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေလျှင် သူသည် အဲဒီမျက်ဝန်းတွေကို မွတ်သိပ်တမ်းတစွာ ဆောင်ယူချင်လာသည်။

“ကိုကြီး”

ချစ်သူရဲ့ နှုတ်ဖျားမှ အဲဒီစကားတစ်ခွန်း ခုန်ထွက်လာခဲ့လျှင်တော့ သူသည် ရုတ်တရက် ချစ်သူရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ လှေကားရှိရာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြေးမိသည်။ ပထမတော့ ကြောင်နေဟန်ရှိသည့် ချစ်သူဟာ သူ ပြေးခေါ်ရာနောက်သို့ ခြေလှမ်းတွေက ပါမလာသေး။

“လာ ... ညီမလေး၊ မိုးသည်းလာပြီ”

ဒီတော့မှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်ဟန်တူသော ချစ်သူရဲ့ ခြေလှမ်းတွေဟာ သူ့နောက်မှာ သွက်သွက်ပါလာသည်။ သူက နည်းနည်းစောင့်လိုက်သောအခါ လှေကားထစ်တွေကို သူ့နဲ့ အတူတူ ပြေးဆင်းလို့ ရသွားသည်။ မိုးသည်းကြားထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ပြေးရသောအရသာဟာ နှလုံးသားကို ကြည့်နူးလွတ်လပ်စေကြောင်း သူ့အခုမှသိမြင်နားလည်လာရတော့တာဖြစ်သည်။ သူသည် ကန်ပေါင်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာရှိသော Moon Bakery ဆိုင်လေးထဲသို့ ချစ်သူကို လက်ဆွဲပြီး ပြေးတာဖြစ်သည်။

ကားလမ်းကူးဖို့အတွက် ကားအရှင်းကို စောင့်နေတုန်း သူက ချစ်သူကို လှည့်ပြီးပြမိသည်။ အဲဒီအချိန်အထိ သူမလေးရဲ့လက်တွေကို သူ မလွှတ်သေးပါ။ ချစ်သူကလည်း သူ့ကို နားလည်သော အပြုံးတစ်ပွင့်ဖြင့် မော့ကြည့်ကာ ပြန်ပြီးပြလျှင် သူတို့ကြားထဲ၌ သမုဒယတစ်ခုက ပေါက်ဖွားသွားခဲ့ပြီ ဆိုတာကို နားလည်ရပါသည်။

ကားထစ်စီးရှင်းသွားလျှင် သူက ချစ်သူ့လက်ကို ဆွဲလျက် Moon Bakery ဆိုင်လေးထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲကလူတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ကာ ချစ်သူကိုတော့ မော်ဒယ်လ် မိုးချစ်သူမှန်း ရိပ်မိစွာဖြင့် ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသည်။ သူနှင့် ချစ်သူသည် ဒန်းစင်လေးနှစ်ခုဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ရသော စားပွဲလေးကို ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

သူက ရေစိုနေသော ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ခါကာ ...

“ချစ်သူ ကော်ဖီပူပူလေးပဲ သောက်မယ် မဟုတ်လား”

သူ့အမေးကို သူမက ညောင်နာနာလေသံဖြင့် “ဟုတ်” ဟုဖြေသည်။ အနည်းငယ် ရှက်နေသလိုဖြစ်သည့် ကောင်မလေး၏ပုံစံမူကွဲလေးကိုကြည့်ကာ သူက လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသည်။

သူက သူမကို နောက်ချင်လာသောစိတ်ဖြင့် ...

“ချစ်သူ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးပြီးပြီပေါ့နော်”

ဒီတော့မှ သူမက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသော ပုံစံဖြင့် ...

“အဲမယ် ... ဘယ်တုန်းက ပေးလို့လဲ၊ ပေးပါဘူး”

“ပေးပြီးပါပြီ။ ခုနကပဲ ပေးလိုက်တာ”

“ဟယ် ... ကြိုကြီးစည်ရာ၊ စကားတောင် အခုမှ စပြောတာပါနော်”

“ဪ ... စကားနဲ့ပြောမှ အဖြေပေးတာလား ချစ်သူရယ်။ ချစ်သူရဲ့ မျက်လုံးတွေက စကားမပြောဘဲ နေတာမှ မဟုတ်တာ”

သူက စကားကို မဆက်တော့ဘဲ သူမကို မျက်စိပစ်မြလိုက်လျှင် ချစ်သူက ရှက်ရိပ်စွန်းနေသော မျက်စောင်းလေး တစ်ခုဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝိတ်တာ ရောက်လာသဖြင့် သူက ကော်ဖီနဲ့ မုန့်တချို့ကို မှာလိုက်သည်။

ချစ်သူကတော့ အိမ်မက်တစ်ခုလို ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေ တစ်ခုအတွက် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာရမလို ဝမ်းနည်းရမလို ဖြစ်နေလေသည်။ အခုနကကို သိချင်းရိုက်သောအခါ သူ့ကို ချစ်သူ အလွန်အမင်း သတိရနေခဲ့သေးသည်။ ဒီလူတစ်ယောက် တော်တော်ရက်စက်နိုင်ပါလား ဟူသော အတွေးဖြင့် ခံစားကြေကွဲနေခဲ့ရသေးသည်။ ဒီလို မိုးဖွဲ့တွေ့ကြားမှာ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်၌ သူ့ကို ကဗျာဆန်စွာဖြင့် မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။

တစ်လနီးပါးလောက် မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော သူသည် ဘာမှသိပ်ပြောင်းလဲမသွားပါ။ ခါတိုင်းလိုပဲ ကြည့်ကောင်းချောမောဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ အဖြူရောင်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်ကွမ်းရိုးစင်းလေးများ ပါဝင်သော Alter ရုပ်ကို လက်ခေါ်စာပြီး ဝတ်ဆင်ထားတာက သူ့ရဲ့စတိုင်လ်လိုပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်

ဆိုက်လျှင် Gentelman ကိုမှ Alter စတိုင်လ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ တီရှပ်ဝတ်တာကို ချစ်သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ စပိုရှပ်ကို တောင်း တစ်ခါတလေမှ ဝတ်တတ်၍ များသောအားဖြင့် ရှပ်အင်္ကျီ များကို လက်ခေါက်ဝတ်တတ်ကာ ကော်လာတစ်ဖက်ကို ထောင်ထားခြင်းသည် သူ့စတိုင်လ်ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ချစ်သူ သတိထားမိသလောက်မှာ သူ ဝတ်သော ဘောင်းဘီများသည် စတိုင်လ်ပန်တွေ မဟုတ်ဘဲ Skinny (စကင်(န်)နီ)ဘောင်းဘီ အမျိုးအစားတွေဖြစ်သည်။ အဲဒီဘောင်းဘီတွေမှာ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီတွေလို ယောက်ျားတိုင်း ဝတ်၍ ကြည့်မကောင်းသော ဘောင်းဘီမျိုးဖြစ်သည်။ ဆိုလိုတာက စတိုင်လ်ဘောင်းဘီတို့မည်သည် ပုပုကွကွ၊ ရှည်ရှည်မျောမျော ဝတ်တိုက်ပူ၊ ပိန်ညောင်အရိုးဂေါက်ဂက် မည်သူပဲဝတ်ဝတ် ဝတ်လို့ဖြစ်သည်။ လူမရွေး၊ ဘော်ဒီမရွေး။

ဒီ Skinny ဘောင်းဘီတွေကျတော့ ဝတ်ဆင်မည့် အမျိုးသားများသည် ရုပ်မပြောင့်တောင် ဘော်ဒီဖြောင့်ဖို့ လိုအပ်သည်။ အရေးအကြီးဆုံး အချက်မှာ လုံးဝအရပ်ပု၍မရ၊ လုံးဝ ဖိုက်ထွက်၍မရ။ သို့မှသာ Skinny ဘောင်းဘီများနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ အချိုးအစားကျနကာ လှပနေမည်ဟူသတတ်။ ချစ်သူ၏ ကိုကြီးသည် အဲဒီဘောင်းဘီမျိုးတွေချည်းဝတ်ကာ အမြဲစမတ်ကျနေသောသူဖြစ်သည်။

“ချစ်သူ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင် ... ဪ ... ဘာမှစဉ်းစားပါဘူး”

“ချမ်းနေလား၊ ကော်ဖီသောက်လေ”

သူက ရောက်လာသော ကော်ဖီခွက်ကို ချစ်သူရဲ့ ဂျာသို့ တိုးပေးသည်။ ချစ်သူသည် အစကတော့ အဲဒီလောက် မချမ်းပါ။ အခုမှပဲ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးချင်သလို ဖြစ်လာကာ ရှေ့မှ ကော်ဖီပူပူကို ယူသောက်မိသည်။ အလုပ်မရှိပြောရောစကားမရှိလေတိုင်း ကော်ဖီတွေချည်း စွတ်သောက်နေသော ချစ်သူကို သူက ...

“ချစ်သူ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“စိတ်ဆိုးတာက ဘယ်သူလဲ”

ချစ်သူရဲ့အမေးကို သူက ဟက်ခနဲရယ်သည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ယူသောက်ရင်း ...

“စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“စိတ်ကောက်တာပေါ့”

“အင်း ... စိတ်ကောက်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က မင်းကို တကယ့်ခံစားချက်တွေနဲ့ ပြောနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းက ဟာသလုပ်ပစ်လိုက်တော့ စိတ်ထဲမှာ တင်းသွားတာပေါ့ ...

နည်းနည်းလည်း ခံရခက်သွားတာပေါ့။ ချစ်သူက ကိုယ့်ကို နားလည်မပေးဘူး ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းသွားတာ Ur so unkind (မကြင်နာတဲ့သူပဲ)”

ချစ်သူက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ပို့လွှတ်

ရင်းမှ ...

“ဝမ်းနည်းတဲ့သူကလည်း တောက်ခေါက်ပြီး ဖုန်းချသွားတယ်နော်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကိုတောင် ပိတ်ထားလို့တယ်။

တော်တော်ကို စိတ်ဆိုးသွားတယ် ဆိုတာ သိသာစေတယ်။
ချစ်သူကို အဲဒီလောက်တောင် စိတ်ဆိုးရက်တယ်နော်”

ချစ်သူက အဲဒီနေရာအရောက်တွင် အသံကို ဘယ်
လိုမှ မထိန်းနိုင်ဘဲ တုန်တောင် တုန်လို့သွားလေသည်။

သူက ချစ်သူကို နွေးထွေးသော မျက်လုံးများဖြင့်
ငေးကြည့်လာကာ ...

“ကိုယ် ဖုန်းပိတ်တာ မဟုတ်ဘူး ညီမလေး၊ အဲ ... ဖုန်း
ကို ပိတ်တာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးကို စိတ်
ဆိုးလွန်းလို့ တမင်ပိတ်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖုန်းချပြီး
ဖုန်းကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်တဲ့အချိန်မှာ Rain Coat က
ရေစိုနေတော့ ချော်ပြီး ဖုန်းကလွတ်ကျသွားတာ ...

ရေဝင်သွားလို့ ဖုန်းပျက်မှာစိုးတာနဲ့ ဓာတ်ခံထုတ်
ပြီး Power off လုပ်ထားလိုက်ရတာပါကွာ။ မင်း ထပ်
ဆက်မှာစိုးလို့ ဖုန်းပိတ်လိုက်တာ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး ...

ကိုယ်က မင်းကို အဲဒီလောက်ထိ လုပ်ပါမလား
ညီမလေးရယ်”

ချစ်သူသည် အဲဒီတုန်းက ဘာတွေပဲ သေလုအောင်
ခံစားခဲ့ ခံစားခဲ့၊ သူ့အကြောင်းပြချက်က ယုံတံ့သည်ဖြစ်စေ
မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးအပြောလေးတစ်ခုနဲ့တင် ကြွသက်
ဆင်းသွားရပြီဖြစ်သည်။ ချစ်သူရဲ့နှလုံးသားတွေဟာ သူ့အပေါ်မှာ
ဘာကြောင့်များ မတင်းမာနိုင်ဘဲ ပျော့တော့တော့ ဖြစ်နေရတာပါ
လိမ့်။ ချစ်သူရဲ့နံ့အေးမှာ ပြားပြားဝပ်ပြီး ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော
ယောက်ျားလေးတွေကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ သူလို ခပ်

ပြတ်ပြတ်လူတစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်ဝင်စားသွားမိတာ၊ ရင်ထဲမှာ
နေရာပေးမိတာ ဘာကြောင့်များ ဖြစ်နိုင်မလဲ။

ချစ်သူ တွေးနေတုန်းမှာပဲ ဆိုင်ထဲမှာ သီချင်းသံ
ပေးက စတင်လွင့်ပျံလာသည်။

“မချစ်တတ်လို့ မဟုတ်ဘူးကွာ ... အချစ်ငတ်လို့ ရွာလည်
ခဲ့တာ ... ဒီလောက်သားမို့ ရှောင်လွှဲရန်ခက်လို့ ... တစ်ခါ
တလေမှာခဲ့တာ ... ယုံကြည်ပြီးတော့ မင်းသာပြန်ချစ်ရင် ...
ကိုယ့်သစ္စာ ထာဝရတည်စေမှာ ...

အခိုက်အတန့် မဟုတ်တဲ့ တွယ်တာခြင်းများ ပေး
ချင်သူ ... အချစ်နဲ့ မကစားတတ်သူ ... စိတ်အလိုကို
မလိုက်ရဲဘူး ... တစ်ဘဝလုံး ချစ်မယ့်သူ ... တစ်ယောက်
ဆို တစ်ယောက် ... ထာဝရကြင်နာချင်သူ ...

NG II K အဖွဲ့ သီဆိုထားသော “တစ်ဘဝလုံးချစ်
မယ့်သူ” သီချင်းကို သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ နားထောင်
ပြီးလျှင် ...

“အဲဒီသီချင်းလေးကို ကိုယ် ဆိုပြနေတယ်လို့ သဘောထား
ပြီး နားထောင်ပေး ချစ်သူ။ ကိုယ့် ခံစားချက်နဲ့ တော်တော်
တိုက်ဆိုင်တယ် သိလား ...

ကိုယ်လည်း မချစ်တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး
ချစ်သူရာ။ ချစ်တတ်လွန်းလို့ ခက်နေတာ။ ချစ်တတ်လို့
တစ်ခုခုဆို အရမ်း Sensitive ဖြစ်တတ်တာ။ အချစ်ငတ်
နေလို့ ရွာလည်နေရတဲ့ကောင်ပါ။ ချစ်သူသာ ကိုယ့်ကို
နားလည်ပေးရင်လေ တစ်ဘဝလုံး ချစ်မဲ့သူပါ”

“တော်စမ်းပါ”

ချစ်သူသည် ပါးစပ်ကသာ ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း အဲဒီအပြောအတွက် ရင်ထဲမှာ ပရမ်းပတာခုန်နေတာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ သိလေသည်။

“ချစ်သူ ... ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“အာ ... ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ”

“ဟာ ... ချစ်သူပဲ ကိုယ့်ကို ပြောထားတယ်လေ။ ကိုယ်ရန်ကုန်ကိုရောက်ရင် အဖြေပေးမယ်လို့။ ချစ်သူနော် ... ကိုယ့်ကို အဲဒီလို အပျော်မကြန့်နော်။ ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ မင်း ကိုယ့်ကို ငြင်းလို့မရဘူးတော့ဘူး။ အားလုံးလွန်ကုန်ပြီ”

“အောင်မယ် ... ဘာဒီအခြေအနေလဲ၊ ပြောပုံကြီးကိုက သူများကြားရင် မဟုတ်က ဟုတ်က ထင်ဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ချစ်သူရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ကိုယ်တို့ကန်ပေါင်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းလာတာ လူတိုင်းမြင်တာပဲ။ ဒီနှစ်ယောက်ကို လူတွေက ဘယ်လိုသတ်မှတ်ပေးကြမှာလဲ ...

ဒီဆိုင်ထဲက လူတွေကလည်း ချစ်သူကို အားလုံးသိနေ ကြည့်နေကြတာပဲ။ မိုးချစ်သူ တစ်ယောက်တော့ ရှူတင်ပြီးတာနဲ့ သူ့ကိုကိုနဲ့ အတူတူ Moon Bakery ထဲ ပြေးဝင်လာတယ်လို့ ပြောကြမှာပဲ။ ဒါတွေ ချစ်သူကပိုသိပါတယ်။ ဟုတ်တယ်မှလား ... ပြော”

သူ ပြောတာတွေက ဟုတ်နေသဖြင့် ချစ်သူသည် မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလျက် ဘာမှမဆိုင်ဘူးဟုသာ တိုးဖွဖွ

ရေရွတ်မိသည်။ ချစ်သူရဲ့ ရင်တွေသည် အင်းလျားရေပြင်က လှိုင်းကြက်ခွပ်တွေလို တလိုမိုလိုမို တလူးလူးဖြစ်ကာ ငြိမ်ညောင်းနေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာရောက်ရိုက်ခတ်နေသော မျက်ဝန်းတွေရဲ့ဒဏ်ကို ချစ်သူမှာ အလူးအလဲကို တောင်ခံထားရလေသည်။

“ချစ်သူ အဖြေပေးတော့ကွာ”

“နေပါဦး ကိုကြီးရယ်၊ ချစ်သူ ...”

“အင်း ... ချစ်သူ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြော”

ချစ်သူသည် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ မျက်လုံးက နံရံရှိ စင်ပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော TV ကို သွားကြည့်မိသည်။ VCD ထဲတွင် သရုပ်ဆောင်သည့် ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးက ဘတ်ဒေးကိတ်တစ်လုံးကို အလယ်မှာချကာ ပိုင်တစ်ဝှလင်းကို ဖောက်နေကြသည်။ ကြည့်ရတာ ကောင်လေးရဲ့ မွေးနေ့ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ကောင်လေးက ဖယောင်းတိုင်တွေကို မှုတ်သည်။ မွေးနေ့ပွဲကို ချစ်သူနှစ်ဦးတည်း ကျင်းပနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ချစ်သူသည် အဲဒီပြကွက်ကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နားထဲတွင်လည်း ဟိုတစ်ရက်က ဦးလင်း ပြောလိုက်သော အသံတို့ကို ကြားယောင်လာသည်။ ရှေ့လတစ်ရက်နေ့ဟာ ဒီကောင်မွေးနေ့ဟာ ဟူသော အပြောသည် ချစ်သူ၏နှလုံးသွေးတွေကို တဒိတ်ဒိတ်နှင့် တိုးလာစေပါသည်။

ကိုကြီးရယ် ... ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အဖြေလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာပဲ ပြီးစလွယ် ထသွားလာ

သွား လမ်းကြိုသဘောမျိုးနဲ့ ပေးခဲ့ရမလဲ။ တစ်သက်တာ အမှတ်တရဖြစ်စေဖို့ ကိုကြီး မွေးနေ့မှာပဲ ပေးမှာပေါ့။ ချစ်သူအဖိပွယ်ရှိသော အတွေးစိတ်ကူးလေးနှင့်အတူ နှုတ်ခမ်းတွေ ကြည့်နူးရိပ်တွေဖြင့် တဖြည်းဖြည်းကော့တက်ကာ ပြီးလာသည်။

ကြည့်စမ်း ... ကာယကံရှင်တော့ မသိ။ ချစ်သူတော့ သူ့ကိုယ်စားတောင် ရင်မှာကြည့်နူးစိတ်က ငယ်ထိုင်ဆောင်တက်လာသည်။ ချစ်သူသာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ကောင်မလေးက အပေးလိုက်တာလောက် လက်ခမောင်းခတ်စရာ ကောင်းသည့် မျိုး မရှိတော့ဟု ထင်သည်။ ပြီးတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက တမင်လည်း သိပ်ဖန်တီးလို့မရ။ နည်းနည်းကြုံခဲ့သော ကိစ္စမျိုးဖြစ်သည်။ ကိုအဖြေပေးမည့်အချိန်နှင့် သူ့မွေးနေ့ကလည်း တစ်နှစ်လောက် နေရင်လည်း သိပ်အလုပ်မဖြစ်နိုင်ချေ။

“ချစ်သူ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲကွာ။ ကိုယ့်ကို အမလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“လုပ်ပါဘူး”

“လုပ်ပါဘူးဆိုရင် ပြောတော့လေကွာ။ ချစ်တယ်ဆို စကားလေးတစ်ခွန်း ပြောဖို့အရေး ကပ်စေးနေနေလိုက်တာ”

“ဪ ... ကပ်စေးနေလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲပါ ... ခုမပြောချင်သေးဘူး။ ပလိစ် အဲဒါတော့ ချစ်သူကို နားလည်ပေးကွာ။ ဇွတ်ကြီး မပြောပါနဲ့ ...

ကိုကြီး မပြန်ခင် ပေးပါ့မယ်”

“တကယ်နော် ... သေချာလား”

သူက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ ချစ်သူရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ တည်တည်စိုက်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ ချစ်သူသည် အဲဒီအရည်ပျော်မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ လွမ်းမောစွာဖြင့် တရိုက်မက်မက်ကြည့်ပြီး လွမ်းသမျှကို အတိုးချကာ အလွမ်းဖြေရသည်။ သူ့ကို အစက ချစ်တယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ။ တကယ်တကယ်တမ်းမှာတော့ ချစ်တယ်လို့ ထင်ရတာ မဟုတ်ဘဲ အရမ်းကိုပဲ ချစ်မိသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတာဖြစ်သည်။

ထင်တာနဲ့သိတာ ကြားထဲတွင် အချစ်သည် ကြီးမြတ်စွာ တည်ရှိနေခဲ့ပြီ။

“သေချာပါတယ် ကိုကြီးရယ်”

ချစ်သူရဲ့ လှိုက်မောသော ဖြေသံအဆုံးတွင် သူက ဘာမှဆက်မပြောတော့ချေ။ ချစ်သူရဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးကို နားလည်စွာ ထိမြင်သွားသည့်အလား အေးဆေးစွာ ပြီးကြည့်လာသည်။ အဲဒီနေ့က မိုးသည်းတွေ စဲသွားထော့မှ ချစ်သူတို့နှစ်ယောက် Moon Bakery ဆိုင်လေးထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်မှ ထွက်နေသည့် သက်တံကြီးသည် ချစ်သူအတွက် အလှပဆုံး အိပ်မက်တစ်ခု ဖြစ်စေသည်။

သူ့ကားကို ကန်ပေါင်အပေါ်ဘက်နားတွင် ရပ်ထားခဲ့သည် ဖြစ်လေရာ အဲဒီကို ပြန်သွားဖို့အတွက် ကားလမ်းကိုပြန် ကူးရသည်။ ကားလမ်းအကူးတွင် ချစ်သူရဲ့ လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ လာရောက်ဆုပ်ကိုင်သော်လည်း ချစ်သူ မျက်နှာကို မကြည့်ပါ။ ဟိုဘက် ဒီဘက်က အပြိုင်အရိုင်း မောင်းလာသောတားများကို အန္တရာယ်ကင်း မကင်း ကြည့်ရှုကာနေသည်။ ချစ်သူရဲ့ လက်

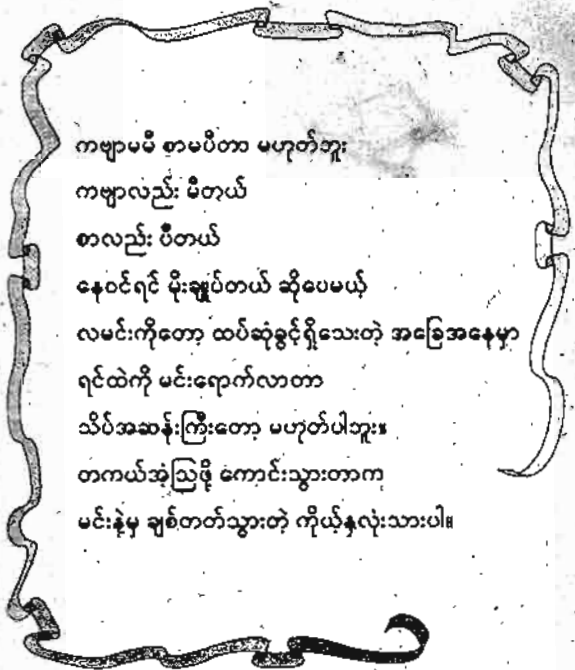
ချစ်မြတ်ဗွန်ဗွန်

ကို အသားယူပြီး ကိုင်တာမျိုးထက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရ
တဲ့စိတ်နဲ့ဆိုတာ သိရသော ချစ်သူသည် သူ့လက်တွေထဲလည်း
ရုန်းမထွက်တော့ပါ။

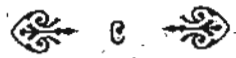
ဘယ်ကားကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ ကိုကြီးရဲ့ နောက်
နားမကျတကျ မျက်နှာကိုသာ ဝေးနေမိခဲ့တော့သည်။ တစ်ခါတခ
မှာတော့လည်း တရားဝင် ဖွင့်ဟခြင်းမရှိသေးသည့် အချစ်သည်
ထွက်စပြုနေသည့် သက်တံတစ်ခုလိုပဲ မချင့်မရံ လှပနေစေပါသည်။

ဝေဝနီစာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ၊ ပေးဖို့လိုပါလျှင်
အမှတ် ၀၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
သင်္ကန်းကျွန်းဦးနယ် ၁၅၊ ရေးသားပေးဖို့ နိုင်ပါသည်။

ကဗျာမမိ စာမပိတာ မဟုတ်ဘူး
ကဗျာလည်း မိတယ်
စာလည်း ပီတယ်
နေဝင်ရင် မိုးချုပ်တယ် ဆိုပေမယ့်
လမင်းကိုတော့ ထပ်ဆင့်ခွင့်ရှိသေးတဲ့ အခြေအနေမှာ
ရင်ထဲကို မင်းရောက်လာတာ
သိပ်အဆန်းကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
တကယ်ဆို သြဖို့ ကောင်းသွားတာက
မင်းနဲ့မှ ချစ်တတ်သွားတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားပါ။

သူ နီးထလာသော နံနက်ခင်းသည် ကြည်ကြည် လင်လင် တောက်တောက်ပပကြီး မဟုတ်သော်လည်း သာယာသော နံနက်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ရက်ဆက်တိုက် မိုးတွေ ရွာထားသဖြင့် နေသိပ်မပွင့်သော်လည်း မိုးလေအေးအေးဖြင့် နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းသော နံနက်ခင်းဖြစ်သည်။ သူက နီးနေသော်လည်း ချက်ချင်းမထသေးပဲ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာထဲမှာ ဟိုလူးဒီလိမ့် လုပ်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ဖုန်းကို သတိရသွားကာ ခေါင်းအုံးဘေးက လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

ဘာမက်ဆော့ချိတော့၊ ဘယ်လို Missed Calls တွေများ ဝင်နေလဲဆိုတာ မနက်တိုင်း သူ ဖွင့်ကြည့်နေကြဖြစ်သည်။ ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်လျှင် Missed Calls မရှိဘဲ Message တစ်ခုသာ ဝင်နေပါသည်။ အင်း... ဘယ်သူ ဆီကပါလိမ့်။ သူက ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖတ်လိုက်ရသော စာသားလေးသည် သူ့မျက်လုံးကို ကျယ်သွားစေပါသည်။

“HAPPY BIRTHDAY KO GYI
BIRTHDAY PRESENT IS ...
I LOVE U”

ဟာ ... ဘာပါလိမ့်။ စာသားတွေက လေးတန်းကျောင်းသားလေးပင် ဖတ်တတ်သော ရိုးရိုးရှင်းရှင်း စာသားလေးတွေ ဖြစ်သော်လည်း သူသည် အဲဒီစာသားတွေကို မယုံကြည်နိုင်ဘူးဖြစ် ဖြစ်ထပ်ထပ်ခါ ဘာသာပြန်နေမိသည်။ HAPPY BIRTHDAY ဆိုပါလား။

ဒီနေ့ဟာ သူ့မွေးနေ့ ဆိုတာတော့ သူ သိသည်။ နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။ သို့သော် စိတ်ထဲမှာ မွေးနေ့ရယ်သို့ ထူးထူးခြူးခြူးကြီး မခံစားရပဲ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့သာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့တာများသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် နံနံသွားစားတာတွေ ဘာတွေ ရှိခဲ့သော်လည်း ဒီအချိန်မှာတော့ အဲဒါမျိုးတွေလည်း စိတ်မဝင်စားတော့။

ဒါပေမဲ့ သူ့မွေးနေ့မှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် I LOVE YOU ဟူသော စာသားလေးကတော့ တကယ်ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ကာ ရင်ခုန်စရာ ကောင်းပါသည်။ sender (ပေးပို့သူ) နေရာကို ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး လွင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

Chit thu ဟူသော အမည်နာမလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလျှင် မျက်လုံးထဲ၌ ချစ်စဖွယ် ပြုံးပြတတ်သော ကောင်မလေးအစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းပဲ မြင်ယောင်လိုလာသည်။

ဟား ... ချစ်သူက သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်တာပေါ့။ သူသည် အိပ်ရာထက်မှ ငေါက်ခနဲထထိုင်ကာ တစ်ယောက်တည်း အော်ရယ်မိသည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီကောင်မလေးထံက အဖြေကို ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ရမယ်လို့ သူ မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ စိတ်ကူးလေး တွေကအစ ချစ်ဖို့ကောင်းသော ကောင်မလေးထံ သူက ဖုန်းခေါ် လိုက်သည်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား မဟုတ်တော့သော်လည်း သူ နှလုံးသားတွေမှာ နံနက်ငင်းသစ်နှင့်အပြိုင် နုသစ်လန်းဆန်းလို့ နေပါသည်။

ဖုန်းသံငါးချက်လောက် ဝင်သွားပြီးမှ သူမက ဖုန်း ဖွင့်ကိုင်သည်။

“ချစ်သူ ညီမလေး၊ တကယ်လား၊ အဲဒါတကယ်လားဟင်”
“ဘာကိုလဲ”

သူမအသံက တစ်ဖက်မှာ ချိန္နဲနဲ့ဖြစ်သည်။ သူသည် သူမထံက အဖြေရပြီဆိုသော်ငြား နှုတ်ဖျားကနေ တရားဝင်ပြော ပြသော စကားလေးကိုလည်း ကြားချင်ပါသေးသည်။ ဒီကောင်မ လေးရဲ့ ချိန္နဲ သော ချစ်စကားသံလေးဟာ ဘယ်လောက်များချို့မြိန် မှာပါလိမ့်။

“ကိုယ့်ကို message ပို့ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”
“အင်းလေ”
“ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတာပေါ့၊ ချစ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”
“အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ”
“မြန်မာလိုပဲ ပြောကွာ၊ မြန်မြန်ပြော၊ ကြားချင်လှပြီ”

တစ်ဖက်မှ ချစ်သူက သူ့ရဲ့အသည်းအသန်ဝန်ကို ချို့လွှင့်စွာ ရယ်မောနေသည်။ သူက အသည်းတယားယား ဖြစ် လို့လာပါသည်။ ဒီကောင်မလေးတော့ သူ့နားမှာရှိလျှင် လွယ်မည် မထင်ပါ။

“ချစ်သူ အဲဒီလိုကြီး ညှဉ်းနေမှာလား”
“မညှဉ်းပါဘူး၊ မညှဉ်းလို့လည်း ကိုကြီးအတွက် အဓိပ္ပာယ် ရှိတဲ့ မွေးနေ့လေးတစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့တာပေါ့”
“အင်း ... အဲဒီအတွက် ဝမ်းသာတယ်။ မင်းကို ကျေးဇူး လည်းတင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနှုတ်ခမ်းက ကိုယ့်ကိုချစ် တယ်လို့ ပြောတာကိုလည်း ကြားချင်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုချစ် လား”
“အင်း ... ချစ်တယ်”

မဆိုင်မတွေ ပြန်ဖြေလိုက်သော အဲဒီစကားသံလေး မှာ သူ ခေတ္တခဏတော့ မျောသွားခဲ့ပါသည်။ နှစ်ဦးကြားသည် ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေတစ်ခုအောက်မှာ စကားမဆိုမိ ကြပဲ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ပြီးတော့မှ သူက စကားစပြော မိပါသည်။

“ချစ်သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”
“စတုဒီယိုမှာ”
“အင်း ... ကိုယ်ကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ ရှိသေးတယ်။ အခုမှ နိုးတာ၊ နိုးနိုးချင်း ချစ်သူရဲ့ message ကို တွေ့ လိုက်ရတော့ အရမ်းပျော်သွားတာပဲကွာ”
“အဲဒီလို ပျော်မယ်ဆိုတာကို သိပြီးသား”

“အင်း ... မင်း ကိုယ့်ကို ပျော်စေနိုင်တဲ့သူပါ။ ချစ်သူ ညနေဘက် အားလား။ မင်းကို ကိုယ် ဒင်နာကျွေးမယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ညနေဘက်တော့ မအားသေးဘူး။ ခုနစ်နာရီလောက်မှ အားတာ။ ချစ်သူ ညနေဘက် ထမင်းတော့ မစားချင်ဘူး။ အကုန်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲလိုမျိုး လိုက်ချီဖတ်ဒ်တစ်ခုခု စားချင် တယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ ... မင်းသဘော”

“ကိုကြီးက အခုမှ အိပ်ရာက နိုးတာလား။ ဆယ်နာရီ တောင် ထိုးတော့မယ်၊ ညက ဘယ်နာရီမှ အိပ်လိုလဲ၊ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ ... ပြော ... အိမ်ပြန်နောက်ကျတယ် မဟုတ်လား”

စပါပြီ။ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ ဇာတိစိတ်ကတော့ စပြီး ပြလာပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒါလေးတွေက ခပ်ပါးပါးဆိုလျှင် တော့ ကြည်နူးခံစားပေးလို့ ရပါသည်။

“အင်း ... အိမ်ပြန်တာ နည်းနည်းနောက်ကျတယ်၊ ရောက် တုန်းရောက်ခိုက်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့နေတာ လေ၊ အပြင်မှာပေါ့”

“အရက်သောက်ကြတာလား”

ချစ်သူရဲ့ အသံက စုကောက်ကောက်နှင့် ထွက်လာ လျှင် သူက တပံားပံားပဲ အော်ရယ်မိသည်။ ဒီကောင်မလေး လည်း ဒါမျိုးတွေတော့ နားလည်သားပဲ။

“အင်း ... ကိုယ် မင်းကို မညာချင်ပါဘူး။ သောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုလိုကြီး အများကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ နည်းနည်း ပေါ့”

“ဟင် ... နည်းနည်းလည်း သောက်တာပဲ။ အရက်သောက် တာ မကြိုက်ပါဘူး။ မဇ္ဇာမာန်နဲ့”

“ဪ ... အမြဲတမ်းကြီး သောက်တာမှ မဟုတ်တာကွာ။ သူငယ်ချင်းတွေတွေ့လို့ သောက်ဖြစ်တာပါ”

“အမယ်လေး ... အဲဒါ အကြောင်းပြချက်ကြီးပါ။ သူငယ် ချင်းတွေနဲ့တွေ့တိုင်း သောက်စရာလား။ ဒီအတိုင်း ထမင်း စားပြီး စကားပြောလည်း ရတာပဲ။ လျှောက်ပြောနေတယ် စကားတတ်တိုင်း”

“ကဲပါကွာ၊ အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ခုချိန်မှာ အဲဒါတွေ ပြောရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး။ ချစ်စ ကြင်စ အချိန်မှာ အချစ်အကြောင်းတွေပဲ ပြောမယ် ...

ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“ချစ်ဘူး ... အရက်သောက်တဲ့လူဆို မုန်းတယ်”

ချစ်သူသည် အဲဒီစကားကို ဘုတောပြောကာ ဖုန်း ကို ရုတ်တရက် ပိတ်ချလိုသွားလေသည်။ သူသည် မျက်ခုံးပင့်မိ လျက် သဘောတကျဖြင့် ရယ်မောမိသည်။ ချစ်သူဆိုသော ကလေးမသည် တစ်ခါတလေမှာ နားလည်မှုတွေ အများကြီးနှင့် လူကြီးဆန်သလောက် တစ်ခါတလေကျတော့လည်း တာဝန်ပီ ဝိဘိကလေးငယ်လေးလိုပဲ ဆိုးတတ်သူလေး ဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ လိုချင်သော အဖြေတစ်ခုကို ရခဲ့
ပြီဖြစ်သည့်အတွက် သူ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ ကျေနပ်ရပါသည်။
ချစ်သူသည် သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ပေးစွမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု
မျှော်လင့်၍ ရလေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာတော်စိရ၊
သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ရေးသားဝေဖန်နိုင်ပါသည်။

ချစ်သူရဲ့ နောက်တစ်ရက် နံနက်ခင်းတွေသည်
အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ချစ်ခြင်းတရားများနှင့် ပြည့်စုံစွာ နီးထလိုလာ
ခဲ့သည်။ နံနက်ခင်းတွေမှာ နီးထလာတိုင်း အရင်က သာမန်ပျော်
ရွှင်ပြည့်စုံသော နံနက်ခင်းများ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အခုနံနက်ခင်း
တွေကတော့ အချစ်တစ်ခု ရှိခဲ့ပြီဟူသော အတွေးဖြင့် ပျော်ရွှင်
ပြည့်စုံရပြီဖြစ်သည်။ ဘဝဟာ အရင်လို မဟုတ်တော့ဘဲ ချစ်ခြင်း
တရားတစ်ခုထဲမှာ စီးမြောနေရပြီဟူသော အဖြစ်သည် ချစ်သူ၏
နေ့ရက်တွေကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ပြီးမြောက်စေပါသည်။

ပြောရမယ်ဆိုလျှင် ချစ်သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အချစ်အတွက် တစ်ဖန်မွေးဖွားခဲ့သူဟု တင်စားချင်သည်။ သူက
တော့ ဘယ်လိုနေသလဲတော့ မသိပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့
ချစ်သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထင်ထားတာထက် ကွာဟမှုများသော
လူတွေဆိုတာကို သိလာရသည်။ ချစ်သူက အရာရာကို နားလည်
တတ်သော နှလုံးသားဖြင့် ကဗျာဆန်ဆန် ချစ်တတ်သော်လည်း
သူက အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ချေ။ အဲဒီအကြောင်းအရာကို နောက်
တစ်ရက်မှာပဲ လက်တွေ့ကြုံပါသည်။ ချစ်သူသည် ရှုတင်သွားဖို့
နီးလာသော နံနက်ခင်းစောစောမှာပဲ သူ့ကိုလှမ်းနှိုးလိုက်သည်။

ဖုန်းနှင့် လှမ်းနှိုးခြင်းဖြစ်ကာ သူက တော်တော်နှင့် ဖုန်းမကိုင်ပါ။
ခဏကြာတော့မှ ဖုန်းဖွင့်ကာ အိပ်ချင်မှူးတူးသံဖြင့် ...

“အင်း ... ဘယ်သူလဲကွာ၊ စောစောစီးစီး”

အမယ်လေး ... နံနက် ခုနစ်နာရီခွဲ ကျော်နေပြီကို
များ သူက စောစောစီးစီးတဲ့။ ဖုန်းသွားပြောနေသော်လည်း ချစ်သူ
မှန်း သိပုံလည်း မရပါ။ ချစ်သူသည် မျက်လုံးထဲတွင် သူ့ရဲ့အိပ်
ချင်မှူးတူးပုံကို မြင်ယောင်ကာ လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသည်။

“ဘယ်သူလို့ ထင်လို့လဲ”

“အာ ... မသိဘူးကွာ၊ နောက်မှပြန်ဆက်”

သူက ဖုန်းကို ချက်ချင်းပိတ်ချလိုသွားလျှင် ချစ်သူ
သည် ဘာမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရုတ်တရက် ဆွဲအကာ
ကျန်နေရစ်ခဲ့လေသည်။ ယုံတောင် မယုံနိုင်ချေ။ ချစ်သူ မျှော်လင့်
ထားတာက ဒီလိုပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါ။ ချစ်သူသည် သူ့ရဲ့အသစ်
စက်စက် ချစ်သူတစ်ယောက်၊ ပူပူနွေးနွေး ရည်းစားလေးတစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ထက်လည်း အသက်ငယ်ကာ သူကတောင်
တယုတယ လုပ်ရဦးမည့်ဟာကို။ ကျွတ် ... သေစမ်းဟယ်။

ချစ်သူသည် တန့်န့်ဖြစ်လာသောစိတ်ဖြင့် သူ့ဖုန်းကို
ပြန်ခေါ်မိပြန်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ကို သိပ်မကျေနပ်ချေ။
တကယ်ဆိုရင် ကိုယ့် ကောင်မလေးက လှမ်းနှိုးတာပဲ။ မောနင်း
ဘေဘီတွေ ဘာတွေ လာရမှာပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
တိတိတာတာစကားလေးတွေ ခြွေကာ သာယာကြည်နူးသော
နံနက်ခင်းလေးဖြစ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ အခုတော့ ဘယ်လိုလူ
ကြီးလဲ။

ဖုန်းကိုင်တော့ ဝင်သွားပြီ။ သူကလည်း တော်တော်
နှင့် ပြန်မကိုင်ပါ။ ချစ်သူမှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ရင်း ရင်
ထဲမှာလည်း ကျလီ ကျလီနှင့် အသည်းယားလို့လာသည်။
အသည်းယားတာ နည်းနည်းကြာမှ ဖုန်းကိုဖွင့်တော်မူကာ ...

“အင်း ... ပြောကွာ”

အသံက လျှာလေး အာလေး အိပ်ချင်မှူးတူးသံ
ဖြစ်ပေမယ့် ကရုဏာသက်ချင်စရာ မကောင်းတော့ဘဲ အမြင်ကတိ
ချင်စရာပဲ ကောင်းလို့နေလေသည်။ သို့သော် ချစ်သူက စိတ်ကို
လျှော့လိုက်ကာ ...

“မောနင်း ကိုကြီး။ မထသေးဘူးလား”

“အင်း ... အင်း ... မထသေးဘူး။ နောက်မှ ပြန်ဆက်
လိုက်မယ်ကွာ၊ ဒါပဲနော်”

ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်သူမှာ သည်းမခံနိုင်တော့ချေ။
ကိုယ့်ရည်းစားတစ်ယောက်လုံးဆီက အသံကိုတောင် စောစောစီးစီး
မှ နားမဆင်လိုသည့် ယောက်ျားဟာ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးပါ
လိမ့်။

“ဘာမှ မဒါပဲနဲ့၊ ကိုကြီး ဖုန်းကိုမချနဲ့နော်။ ချစ်သူ ခဏ
ခဏ ပြန်ခေါ်နေမှာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ဒီမှာ အရမ်း အိပ်ချင်နေတယ်
လေကွာ။ စောစောစီးစီး နိုးသွားရင် ခေါင်းကိုက်တတ်
တယ် ...

နောက်မှ ပြန်ဆက်မယ်”

“မရဘူး၊ နောက်မှလည်း ပြန်မဆက်နဲ့။ အခု ဆက်နေရင် အခုပြောရမှာပေါ့။ ကိုကြီးက ဘယ်လိုရည်းစားကြီးလဲ၊ နှလုံးသားလည်း မရှိဘူး။ မမိုက်လိုက်တာ”

“မမိုက်တာက မင်း။ စာနာစိတ် မရှိဘူးကွာ။ အိပ်နေတာကို အလိုက်ကန်းဆိုး မသိဘူး။ သွားပြီကွာ၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးတော့ ခေါင်းကိုက်တော့မှာပါပဲ”

ခေါင်းကိုက်ရင်လည်း သေလိုက်တော့ပေါ့။ ချစ်သူသည် အဲဒီစကားကို ရင်ထဲမှာသာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲပြီး နောက် စိတ်ထဲမှာတော့ တွေးမိသော အကြောင်းအရာကို ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။

“ခေါင်းက ဘာကိစ္စကိုက်ရမှာလဲ၊ အလကားနေရင်းနဲ့တော့ ကိုက်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ညက သောက်ထားလို့ မဟုတ်လား ... ပြော”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒုက္ခပါပဲ လာရစ်နေပြန်ပြီ။ တော်ပြီကွာ ချစ်သူ၊ ကိုယ် ဖုန်းချတော့မယ်”

“မချရပါဘူး၊ မချနဲ့ဆို မချနဲ့၊ ဘာတုန်းဟ။ ကိုကြီးနော် အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ ကိုယ့်ရည်းစားက စောစောစီးစီး ဖုန်းဆက်တာတောင် ပြန်မပြောချင်တဲ့သူ၊ ဒီလိုလူက ချစ်သူကို ဘာချစ်တာလဲ။ ယုံချင်စရာ မရှိဘူး ...

လျှောက်ပြောနေတာ”

“ဟား ... သေချင်တာပဲကွာ ချစ်သူရော။ မင်း ဒီလောက် ရစ်တတ်လားကွာ”

“ရစ်တာက သမီး မဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီး ! ကြံဖူးပါဘူး။ ချစ်သူကတော့ သူ့ကို လွမ်းလို့ သတိရလို့ ဆက်လိုက်တာကို။ ကိုကြီးက ဘာလို့မပြောချင်တာလဲ”

ပြောရင်းနဲ့ ချစ်သူက ဝမ်းနည်းလို့ လာလေသည်။ ချစ်သူသည် ဒီလို တုံ့ပြန်ခံရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမမျှော်လင့်ထားခဲ့ပါ။ ကိုကြီးထံက တိတိတာတာ ချစ်စကားလေးတွေကို နားဆင်ကာ ပျော်စရာကောင်းသော နံနက်ခင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ရင်ခုန်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ အခုတော့ ပူပူနွေးနွေးရထားသည့် ရည်းစားကိုတောင် သူက ရစ်သတဲ့။ သူ့ကို ချစ်သူက ရစ်သတဲ့။

“ကိုယ် အရမ်းအိပ်ချင်နေတယ်လေကွာ။ ဒီအချိန်က ကိုယ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်တဲ့အချိန် ...

ကိုယ်မှ ဖုန်းပြောဖို့ စိတ်မပါဘဲ။ မင်းဖုန်းကို ဖွင့်နားမထောင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဖွင့်ပြီး ကိုယ် ပြောပြတာပဲ။ မင်းက နားလည်မှုမှ မပေးတာ”

ပြောလေ့ကလေး ဖြစ်နေသော စကားတွေအတွက် ဒီဘက်မှာတော့ ချစ်သူသည် ရင်နှင့်၍လာလေသည်။ ဘာမှမပြောချင်တော့သဖြင့် အံ့တစ်ချက်ကြိတ်ကာ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ဖုန်းပိတ်ပြီးတော့မှ ကျွတ် ... ကျက် ... တောက်တွေခတ်တာ ချစ်သူရဲ့ရင်တွေ နိမ့်ချို မြင့်ချို ခုန်လျက်ရှိသည်။

ဘာကြီးလဲ။ နှလုံးသားမရှိတဲ့လူကြီး။ ချစ်သူသည် ဆိုင်ရမလို ထရမလိုဖြင့် ဆယ်မိနစ်ခန့် ပျာယာခတ်သွားသည့် ဦးတော့မှ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်လျှောက်ကာ ဂျူတင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်

သည့်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒီနေ့ ရှုထင်ကလည်း ဦးလင်း ရိုက်မည့်
ကြော်ငြာတစ်ခု ဖြစ်လေရာ ဦးလင်းက ချစ်သူကို မြင်တာနှင့်
တစ်ခုခု စိတ်တိုလာမှန်း ချက်ချင်းရိပ်မိသည်။

“ချစ်သူ ... ရုပ်ကလည်း လောကကြီးကို အစာမကြေတဲ့
ရုပ်နဲ့ပါလား။ ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ဟိုကောင်
ကတော့ မနေ့က ငါတို့ကို ပွဲပေးတယ်ဗျာ ...

ညည်းတို့ ဖိုင်းသွားကြပြီဆို။ ဒီနေ့တော့ ညည်း
ကျွေးရမယ့်အလှည့်ပေါ့”

“ပွဲပေးတယ်ဆိုတော့ ဦးလင်းက နတ်ကတော်မို့လို့လား”

“ဟာ ... အသားလွတ်ကြီး လာဖိုက်နေပါလား။ ဒီအချိန်
မှာ ညည်းအတွက် ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးက လှပနေ
ရမှာလေ။ မြင်မြင်သမျှ အရာတိုင်းဟာ အချစ်ဓာတ်နဲ့ထိ
တွေ့ပြီး ...”

“တော်စမ်းပါ ဦးလင်းရာ။ ဒီမှာ ရေလည်တင်းနေတာနော်
တကယ်တင်းနေတာ၊ စကားများများ မပြောချင်ဘူး၊ အမှား
ပါမိမယ်”

“ဟာ ... အဆင်ကတော့ နာဂစ်ထက်တောင် ဆိုးနေပါ
လား။ ဘာတွေဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်လိုက်ရလျှင်တော့ ဒီမေးခွန်းကို
ပဲ စောင့်နေတာဟာ အော်ရမည်ဖြစ်သည်။ လူသဘာဝဆိုတာက
လည်း မကျေနပ်တာတွေကို တစ်ယောက်ယောက်အား ရင်ဖွင့်ပြမှု
သက်သာသွားကြသည်ဟု ထင်ကြတာ တုံးစုံဖြစ်လေရာ ချစ်သူ

သည် ဦးလင်းကိုတော့ သူနဲ့ပတ်သက်သူမို့ ပိုပြီးပြောပြချင်လေ
သည်။ ဒါကြောင့် ရင်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရသမျှ ကြုံလာရသမျှ အဖြစ်
အပျက်တွေကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြမိသည်။ ဦးလင်းက နား
ထောင်ပြီးလျှင် တဟားဟားနှင့်ရယ်ကာ ...

“ဪ ... ညည်းတို့ကလည်း တစ်ခုကွ။ ဒီကောင် ညက
အိပ်ရေးပျက်တယ်ဟာ။ တို့နဲ့ လမ်းခွဲသွားတာတောင် တစ်
နာရီထိုးနေပြီ ...

ပြီးတော့ ... သူက နဂိုတည်းက အိပ်ရေးအရမ်း
မက်တဲ့ကောင်။ အိပ်ရေးမပျက်ရင်တောင် ပုံမှန်ဆိုရင်
ဆယ်နာရီလောက်မှ နိုးတတ်တာဟာ။ ဆိုက်ထဲမှာက စော
စောဝင်ရတော့ ဒီရောက်တုန်း နပ်တာ နေမှာပေါ့ဟာ ...

ညည်းကလည်း ကိုယ့်ချစ်ချစ်ပဲ နည်းနည်းပါးပါး
နားလည်ပေးမပေါ့”

“ဒီမှာ ဦးလင်း။ ချစ်သူ အဲဒီလောက် မသိမ်ဘူးဆိုတာ
ဦးလင်းလည်း သိပါတယ်။ ပြေပြေလည်လည် ပြောရင်
လည်း ရတယ် ...

အခုတော့ ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘူး။ အိပ်တာများ
မအိပ်ဖူးတာ ကျနေတာပဲ၊ နောင် မအိပ်ရမှာ ကျနေတာပဲ။
တကယ်ဆို ဪ ... ညီမလေးလား၊ အေး ... အေး ...
မောနင်း နိုးပြီလား၊ ကိုယ်တော့ ညက အိပ်ရေးပျက်လို့
အိပ်ချင်သေးတယ်နော်၊ ဘာညာနဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
ပြောလည်း ရတာပဲ ...

ခုတော့ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့မိန်းမက ဆက်သလိုပဲ တစ်စက်မှ feel မရှိမှန်း သိသာစေတယ်။”

ချစ်သူသည် ပြောရင်းနဲ့မှ အသံတွေတောင် တုန်လာကာ ပူပူနွေးနွေး ထွက်ထားသော ဒေါသတွေက ပြန်ထွက်လို့ လာရသည်။ ထိတ်လန့်စွာ တွေးမိသည်မှာ သူ ချစ်သူကိုတကယ် နေရာ ချစ်ရဲ့လား ဆိုတာကိုပဲ ဖြစ်သည်။ သူနဲ့ ချစ်သူ ရည်စား ဖြစ်သွားတာသည် သိပ်မကြာသောအချိန်လေးအတွင်းမှာ ဖြစ်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်လား မချစ်ဘူးလား ဆိုတာကို မဝေဖန် မဆန်းစစ်နိုင်။ ကိုယ်ကတော့ သူ့ကို တကယ် ချစ်သွားတာ သေချာသည်။ သေချာလို့လည်း သူ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မွေးနေ့တစ်ခုကို ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူ့မှာတော့ နံနက်ခင်း ဖုန်းလေးကိုတောင် မပြောနိုင်။ တောက် ... အသည်းနာဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။

“ကဲပါ ချစ်သူရယ်။ အဲဒီလောက်ကြီးလည်း ဒေါသထွက် မနေစမ်းပါနဲ့။ မလှဘဲ နေပါဦးမယ် ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါဟာ၊ မိုးခေါင်က နင့်ကိုတော့ တကယ်ချစ်တာပါ။ အဲဒါကိုတော့ ငါ သိပါတယ်။”

ချစ်သူ ဆိုသော အရူးမသည် အဲဒီစကားကို ကြားတာနှင့် မူတောင်မမူနိုင်ဘဲ ဦးလင်းဆီက သတင်းပြန်အစဖို့ ကြီးစားမိသည်။ မနေ့ညက သူတို့ အတူတူသောက်ခဲ့ကြတာပဲ။ လူဆိုတာ ထန်းရည်မှူးရင် ကျွဲခိုးပေါ်သတဲ့။ မောင်မိုးခေါင်ရဲ့ကျွဲခိုးတွေအကြောင်း ချစ်သူလည်း ကြားချင်လာသည်။

“ဘာသိတာလဲ၊ ဦးလင်းကို သူက ဖွင့်ပြောပြထားလို့လား”

“ငါ့ကိုလည်း ပြောပါတယ်။ မနေ့ကလည်း သူ့ကြည့်ရတာ ပျော်နေတဲ့ပုံပါ။ ဘော်ဒါတွေကိုတောင် ပြောနေသေးတယ်။ အသည်းလေးနဲ့ အိုကေလို့တဲ့ ...

ဒီကောင် ရည်းစားတွေ ထားခဲ့တာ ငါလည်းသိနေတာပဲ။ ရည်းစားရလို့ ကျွေးတယ်ဆိုတာ ထုံးစံမှမရှိတာ။ အခု နင်နဲ့ကျမှ”

ဦးလင်းက ဆက်မပြောတော့ဘဲ မျက်စိတစ်ချက် ပစ်ပြလိုက်လျှင် ချစ်သူသည် ဦးလင်းကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးမိသည်။ ဘာပဲပြောပြော အခုနက ဒေါသများသည် ဦးလင်းရဲ့ အပြောတစ်ခုအောက်မှာ အနည်းငယ်တော့ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဦးလင်းက ချစ်သူရဲ့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ပုံကိုကြည့်ကာ ...

“သူ့ကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ ချစ်သူရာ။ ဒီကောင်က ဇွတ်တရွတ်ဆန်ပြီး စိတ်မြန်တာကလွဲလို့ စိတ်ထားကောင်းပါတယ် ...

သူက ငယ်ငယ်လေးတည်းက အရမ်းအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခံခဲ့ရတော့ နည်းနည်း selfish ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သားကို ထိခိုက်တဲ့အထိ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ...

သူ့ဟာသူလေး ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဟင်း ... သူ့ညီဘက်ကျတော့ cover ပေးတင်ဖို့ကတာ”

ဆုမြတ်မွန်မွန်

“သော် ... cover ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ပြောပြတာ ပါ။ အကြောင်းလေးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သိအောင်လိုပြော ပြတာ။ နင် မကျေနပ်ရင်လည်း စိတ်ကောက်ထား မခေါ်နဲ့ပေါ့ဟာ။ ဒီကောင်က အချောကျွမ်းပါတယ်။ ခေါ် နဲ့တုန်းကဆို ပျာနေအောင် ချောရတာ ... ဟား ဟား”

ဦးလင်းက ဟာသအနေနဲ့ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သော် လည်း အဲဒီစကားက ချစ်သူရဲ့ရင်ကို အောင့်သွားစေသည်။ သူ မှာလည်း အချစ်ဦး ရှိခဲ့သလို ကိုယ့်မှာလည်း အချစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးတာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကွာတာက ချစ်သူက အချစ်အတွက် တစ်ဖန်နေ ဖွားလာသူဖြစ်သည်။ သူ့ကို အချစ်တွေရော အကြင်နာတွေရော အများကြီးပေးနိုင်သည်။ နောက်ထပ် ပုံအော့ပြီးချစ်ဖို့လည်း သူ မလေး။ သူကသာ ...”

ဦးလင်းက ချစ်သူရဲ့ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ပုံစံကို ကြည့်ကာ ...

“ကဲပါဟာ ... ကောက်တော်မူမနေပါနဲ့။ ခဏနေ စတင်မှာ။ မာမီရေ... မာမီသမီးကို ကြည့်ပေးလိုက်ပါဦး။ ကဲ ကဲ ... သွား ...

ခဏနေ ‘ဟိုကောင်ကြီး ရောက်လာလိမ့်မယ်’

ဦးလင်းကလည်း သူ့ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ဖို့ ထွက် သွားချိန်ဝယ် ချစ်သူကလည်း ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်ဖို့ ပြု စားရသည်။ ချစ်သူသည် ဒီအလုပ်ကို အသည်းအသန် ပြု ကြီး မဟုတ်သော်လည်း လမ်းကြောင်းတစ်ခုပေါ်ကို ရောက် သွားခဲ့ပြီး ပရိသတ်က အားပေးကြသောအခါ အဲဒီအားပေးမှုကို အသ

အမှတ်ပြုထားသောအားဖြင့် အလုပ်ကို တာဝန်ကျေအောင် ကြိုး စားရသည်။ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်တစ်ယောက် ဝိသေအောင် အလုပ် ပေါ်တွင် အာရုံစူးစိုက်မှုအပြည့် ရှိသဖြင့် တုံ့ပြန်မှုက ပိုကြီးလာ သည်။

ချစ်သူကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့၊ ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ မရပ်မနား လာကမ်းလှမ်းကြသော်လည်း ချစ်သူက ခေါင်းခါငြင်းဆန်စမြဲ ဖြစ်သည်။ စကားကို အကုန်မပြောချင်သော်လည်း မရိုက်ဖြစ်ဖို့ များပါသည်ဟူသော အဖြေကိုသာ မဖြောင်းမလဲပဲ ဖြေခဲ့သည်။ ချစ်သူသည် အောင်မြင်မှုကို မမက်မောပါ။ မလိုချင်ဘူးဟုတော့ မပြော။ ဒါပေမဲ့ မမက်မောတာတော့ သေချာသည်။ ဒီထက်ပိုပြီး တော့လည်း မအောင်မြင်ချင်တော့ပါဘူးဆိုလျှင် ကြားရသူတွေက ချစ်သူကို တော်လိက်ပွားသည်ဟု ထင်ကြမည်။ အကြောင်းသိတွေ ကတော့ ချစ်သူကို နားလည်လေသည်။

ချစ်သူသည် ဘဝကို အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ငြိမ်း ငြိမ်းချမ်းချမ်း ဖြတ်သန်းလိုသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်၏ ဘဝက ပေးဆပ်ရခြင်းတွေများကာ ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ ချစ်သူသည် အဲဒီလောက် အပင်ပန်းမခံနိုင် ပါ။ အောင်မြင်ခြင်း၏ stress တွေကိုလည်း မရယူလိုပါ။ ဘဝ ကို ပေါ့ပါးအေးချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းလိုသော ချစ်သူသည် သရုပ် ဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝသို့ ကူးပြောင်းမှာလည်း မဟုတ်သည့် အတွက် ဒီလောကထဲမှာ ကြာကြာနေမှာလည်း မဟုတ်ချေ။ ဒါကြောင့် ချစ်သူက အခုချိန်မှာ ပညာရေးဘက်ကိုလည်း အချိန် ပေးကာ လုပ်ဖြစ်နေပါသည်။

အဲဒီနေ့က ကြော်ငြာကို တစ်နေ့ကုန်အောင် ရိုက်ကား ညနေမှ ပြီးလို့သွားလေသည်။ သို့သော် ချစ်သူ၏ ရည်းစား ပုပုနွေးနွေးထံမှ ဖုန်းလေးတစ်ချက်တောင် ဆက်ဖော်မရပါ။ ဖုန်းမပြောနှင့် Message တောင် ရောက်မလာလေသောအခါ ချစ်သူ ငိုချင်လာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ပြင်းပြင်းပြပြ ထိခိုက်လို့ လာပါသည်။ ဦးလင်းကလည်း အလိုက်ကန်းဆိုး မသိပ် “ဖုန်းလာပြီလား” ဟုမေးလျှင် ချစ်သူသည် ဦးလင်းကိုတောင် မျက်စောင်းကြီးတွေ အကြီးအကျယ် ထိုးပစ်မိလေသည်။

တော်ပါပြီ။ ဒီလူတစ်ယောက်ကိုတော့ ချစ်သူ ချစ်မိတာ အတော်ကြီးကိုပဲ မှားပါပြီ။ ချစ်သူသည် အဲဒီအတွေးတွေနဲ့ ယောက်ယက်ခတ်ကာ အလုပ်ထဲကို မနည်းစိတ်နှစ်ထားလေသည်။ ဒီအချစ်ကို ချစ်သူ တစ်ယောက် ဘာကြောင့်များ ထပ်ဖြူရှာဖွေမိတာလဲနော်။ အင်း... ရှာဖွေတာတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ ဘာကြောင့်များ အမှတ်မရှိ ထပ်ချစ်မိတာပါလိမ့်။ ရည်းစားမရှိခင်တုန်းများ ချစ်သူရဲ့ဘဝဟာ လွတ်လပ်ပြီး အပူအပင်ကင်းလို့ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဒီလူကြီးကို ချစ်မိတော့မှပဲ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရတော့တယ်။

အဲဒီလိုဖြင့် အတွေးတွေ မှီလိုမ့်၊ ဒီလိုမ့်ဖြစ်ကာ ညနေငါးနာရီခွဲလောက်တွင် ရှုတင်က ပြီးဆုံးလို့သွားသည်။ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေသော ချစ်သူကို ဦးလင်းက ပြုံးစေဖြင့် ဆေတံပြကာ ...

“ချစ်သူ ပြန်ထော့မှာလား၊ မိုးခေါင် လာမကြိုဘူးလား”

“ဦးလင်းနော် စိတ်ကို လာဆွဲမနေနဲ့။ တော်ပြီ ဦးလင်းရာ ဦးလင်းလူက မမိုက်ပါဘူး”

“အေးလေ ... လိမ္မာပါတယ်လို့ ငါ ပြောထားသားပဲ။ သူ မလာလည်း ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်လေ၊ နင် ခေါ်ရင် လာချင်လာမှာပေါ့”

“မလာဘူး၊ ရေဝေးမှာ သွားအိပ်နေတာ အိပ်ရေးမဝလို့ မလာသေးဘူးတဲ့”

ဦးလင်းက ချစ်သူရဲ့စကားကို တဟားဟားနဲ့အော်ရယ်သည်။ ချစ်သူက ဦးလင်းကို နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ပြပြီးနောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်လျှင် ပိတ်ရပ်နေသော တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိမိလို ဖြစ်သွားသည်။ ချစ်သူကို အဲဒီလူကို မော့ကြည့်လိုက်လျှင် လုံးဝထင်မထားသော သူ ဖြစ်လို့နေသည်။ သူက ချစ်သူကို ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကိုယ့်ကို တော်တော်ချစ်တယ်နဲ့ တူတယ်နော်။ ရေဝေးတွေ ဘာတွေတောင် စိတ်ကူးထဲမှာ မို့ပစ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ချစ်သူသည် သူ့ကို ထင်မထားစွာဖြင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခနဲသွားကာ ချက်ချင်းပဲ နှလုံးတွေ တုန်သလို ဖြစ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဒေါသတွေက ဘယ်ကိုလွင့်စဉ်သွားမှန်း မသိဘဲ အပျော်တွေကသာ တစ်မိမိမိမိဝင်ရောက်လာတာကလည်း ထူးဆန်းပါသည်။ သူ့ချစ်သူကို ဂရုတော့စိုက်သားပဲဟူသော အတွေးသည် နှလုံးသားကို ချမ်းမြေ့စေပါသည်။

ချစ်သူသည် ရင်ထဲမှာတော့ အေးချမ်းသွားပေမယ့်
ပြင်ဘက်မှာတော့ စူကောက်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် ...

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ရှု့တင်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ သွားကြရအောင်”

အံ့မယ် ... ပုံစံက အပီကြီး အပိုင်ကြီးနဲ့။ ချစ်သူ
သည် သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးလိုက်ကာ ...

“ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

“ဪ ... တစ်နေရာရာပေါ့။ မုန့်တစ်ခုခု သွားစားမယ်
လေ။ ချစ်သူလည်း ဝိုက်ဆာလှရောပေါ့။ မုန့်စားမယ်၊
စကားပြောမယ်လေ”

သူက မနက်ကကိစ္စကို ဘာမှဖြစ်မထားသယောင်
ပုံစံဖြင့် ခပ်မြူးမြူး လာပြောနေလျှင် ချစ်သူသည် စိတ်ကောက်
ရအခက် စိတ်ဆိုးရအခက် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ပုံစံက သူကတောင်
ချစ်သူကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ထားပါသည် ဟူသော အချိုးမျိုးဖြစ်
ကာ သူ့ဘက်မှ ဘာဖောင်းလံမှ မရှိသော ဒီဇိုင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

အခုချိန်မှာ သွားကောက်ပြနေလျှင် ကောက်ပြသော
ချစ်သူကပဲ အဆိုး၊ အလွန် ဖြစ်မည်ပုံမျိုးပင်။ ချစ်သူသည် စိတ်
ကို ဟင်းခနဲ မြည်အောင် လျှော့ချလိုက်ကာ ...

“သွားမယ် ... သွားမယ်”

သူက လှစ်ခနဲပြုံးကာ ချစ်သူရဲ့ ပါးတစ်ဖက်ကို လက်
ညှိုးနှင့် လှမ်း၍တောက်လိုက်လေသည်။ ထင်မှတ်မထားသော အပြု
အမူကြောင့် ချစ်သူ၏ ပါးတစ်ဖက်မှာ ဆစ်ခနဲနာသွားသည်။ နည်း
နည်းနာသွားသောကြောင့် ချစ်သူသည် ဒေါသထွက်သွားရကာ ...

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဪ ... ချစ်လိုလေ၊ မင်းပုံစံကို အသည်းယားလာလို့”

“ဟာကွာ ... ဘာကြီးလဲ။ နာလိုက်တာ သေတော့မှာပဲ
နော်။ ဒီမှာ သမီးပါးက နုနုလေး၊ ကျွတ် ... စိတ်ညစ်လိုက်
တာ”

သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ချစ်သူရဲ့အနား
သို့ကပ်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဟုတ်လား၊ သမီးပါး နုနုလေးဆိုတာ ကိုယ်မှမသိသေး
တာ၊ သိအောင် ...”

သူ့စကားတောင် မဆုံးသေး။ ချစ်သူက မျက်လုံးပြူး
ကြီးဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူက မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြုကာ
ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြုသည်။ ချစ်သူသည် အဲဒီပုံစံကို ရယ်
ချင်သော်လည်း မရယ်ဘဲ အောင့်ထားကာ ခပ်တည်တည်ဖြင့်
သူ့ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ သူက ဦးလင်းကို နှုတ်
ဆက်ပြီးနောက် ကားကို မောင်းထွက်လာပါသည်။

ချစ်သူသည် သူ ကားမောင်းတာကို မသိမသာ ခိုး
ကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် ဆွတ်ပျံ့မှုတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာသည်။
သူသည် ဗေဒါရောင်ရှုပ်အင်္ကျီကို ထုံးစံအထိုင်း လက်ခေါက်ဝတ်
ထားကာ လက်ချောင်းတွေက အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်နှင့်
မတူစွာ သွယ်ပျောင်းနေပါသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ သူ သုံး
ထားသော အမျိုးသားရေမွှေးရနံ့ကလည်း လွင်ပျံ့လာသေးလေရာ
ချစ်သူသည် ရေမွှေးထပ်မဆွတ်မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နောင်တ
ရသွားသည်။

ချစ်ဖတ်ပွန်ပွန်

“ဒီမှာ ရှုတင်ရှိတာကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ဒီမေးခွန်းထက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ မေးခွန်းမျိုး မေးပါလား။ မင်းရှိတဲ့နေရာကို သိဖို့ ဒီလောက်တောင် ခဲယဉ်းနေမယ် ထင်လို့လား”

ချစ်သူသည် သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်သာ ပိတ် ထိုးမိသည်။ သူက ကားကိုကျင်လည်စွာ မောင်းနေရင်းမှ “ပန်းစွယ်တော်ကိုပဲ သွားမယ်နော်”ဟု လှည့်ပြောသည်။ ချစ်သူက သူ့ကို ဘာစကားမှ မဆိုမိ။ သူက ကားကက်ဆက်ကို လှမ်းဖွင့် ရင်းမှ ခပ်တိုးတိုး လိုက်ညည်းနေသည်။ ချစ်သူသည် သူ့ပုံစံကို တစ်ချက် တစ်ချက် ခိုးကြည့်မိကာ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း ဖြစ်လို့နေသည်။ သူကတော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိပါ။

အနားမှာ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိနေပြီး နွေးထွေးစွာ ခံစားရသော ခံစားမှုလေးဟာ ဘယ်လောက်များ ချိုမြိန်လိုက်ပါသလဲနော်။ သူခေါ်လာသော ဆိုင်လေးမှာ အလုံလမ်းက ပန်းစွယ်တော် ဟူသော ဆိုင်လေးဖြစ်သည်။ ချစ်စဖွယ် မီးလုံးလေးများဖြင့် အနုပညာဆန်ဆန် ခင်းကျင်းထားသော ဆိုင်လေးကို ချစ်သူနှင့်အတူ (ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြောခြင်းမဟုတ်) လာရောက်ရတာ ကြည့်နူးစရာတော့ ကောင်းပါသည်။

သူနဲ့ ချစ်သူသည် အပေါ်ထပ်ရှိ တောင့်စားပွဲတစ်ခုတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာယူမိကြသည်။ သူက စားပွဲခုံကို လက်ညှိုးနှင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ကာ ...

“ချစ်သူ ဘာစားမလဲ။ ကြက်ဆီထမင်း စားပါလား။ ကောင်းတယ်”

“အင် ... အများကြီး မကုန်ဘူး၊ အိတယ်”

“အမယ်လေး ... မင်းကို ဘယ်သူက အများကြီး ထည့်ပေးမယ် ပြောနေလို့လဲ၊ လက်သီးဆုပ်လော့က်လေးပါတာ စားလည်းကြည့်ဦး အမိ။ မကုန်ရင်ပြော၊ စားပေးမယ်။ ကိုယ်ဆို ဝတောင် မဝဘူး”

“သိပါတယ်၊ ဟိုမှာ ငတ်သမျှ ဒီမှာ အတိုးချတွယ်တော့ မယ်ဆိုတာ”

သူက ချစ်သူကို မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်ကာ ဝိတ်တာကို ကြက်ဆီထမင်းနှစ်ပွဲ မှာသည်။ ပြီးတော့ သံပရာရည် နှစ်ခွက်မှာပါသည်။ ဝိတ်တာ ထွက်သွားလျှင် သူက ချစ်သူရဲ့ စုကောက်ကောက်ရုပ်ကို ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ချစ်သူ ... မင်း ကိုယ့်ကို တော်တော်ချစ်တယ်နဲ့ တူတယ်နော်။ ကြိုတိုင်း ခွပ်နေတော့တာပဲ၊ ဘယ်ဘဝက အငြိုးတွေလဲဟင်။ ဒီမှာပဲ တစ်ခါတည်း ရှင်းခဲ့ရအောင် ... ပြော”

“ဘာမှလာရင်းမနေနဲ့၊ ကိုကြီးကို ချစ်သူ မကျေနပ်ဘူး”

ချစ်သူရဲ့ စကားကို သူက ဓာဟက်ဟက်နှင့် ရယ်မောသည်။ ချစ်သူက သူ ရယ်နေတာကို မျက်လုံးမှေးစင်းကြည့်ကာ ...

“ရယ်မနေနဲ့၊ တကယ်ပြောနေတာ”

“ရယ်မနေနဲ့၊ ဒါဟာ တကယ်အဖြစ်အပျက်၊ ရွှေထိုက်ဆိုထားတဲ့ သီချင်းလိုလေး၊ ဖာတ်လား”

“တော်စမ်းပါ၊ ဘာမှလာပြောမနေနဲ့”

“ချစ်သူရာ ... ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးစမ်းပါ။ ပြီးတော့ ဘဝမှာ သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မဆန်နဲ့ ညီမလေး။ လမ်းရိုးကြီး အတိုင်း လိုက်မလုပ်နဲ့။ ကိုယ်တို့က လက်တွေ့သမားတွေ ဒီလောက် ကြီးမားခက်ခဲတဲ့ တံတားကြီးတွေကို ဆောက်နေတဲ့သူတွေ၊ နုနေလို့ မရဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေလို့ မရဘူး ...

ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျနဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဖြတ်သန်းတာပဲ ကောင်းတယ်”

“ဪ ... ဘယ်သူက ရှုပ်ထွေးပွေလီစွာ ဖြတ်သန်းနေလို့လဲ၊ တံတားဆောက်တာနဲ့ နံနက်ခင်း ဖုန်းပြောတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဇွတ်လာဆွဲစိမနေနဲ့။”

“ဆွဲစိတာ မဟုတ်ဘူးလေကွား၊ ချစ်သူက အဲဒီလို မလုပ်တာနဲ့ပဲ ကိုယ်က မင်းကို တကယ်မချစ်ဘူးလို့ ထင်နေတာ မဟုတ်လား။”

သူပြောတာက ကွက်တိမုန်နေသဖြင့် ချစ်သူသည် မျက်လုံးတစ်ချက်သာ လှန်ကြည့်ကာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပေ။ သူက သူပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟူသော ပုံစံဖြင့် မေးတစ်ချက် ဆက်ပြသည်။

“တချို့အကြောင်းအရာတွေက တိုက်ရိုက်အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့ မရဘူး ညီမလေးရဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တယ် ဒီလိုလုပ်ရင်တော့ ဒီလိုပဲ စသဖြင့် သီအိုရီတွေအတိုင်း တွေးလို့မရဘူး။ ကိုယ်က သီအိုရီအတိုင်း နေတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး ချစ်သူရဲ့ ...

ကိုယ်အချစ်ကို သီအိုရီတွေအတိုင်း လိုက်တွက်ပြီး အဖြေထုတ်ရင် မင်း မှားသွားလိမ့်မယ်”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ စကားတတ်တိုင်း။ သီအိုရီအတိုင်း အဖြေမထုတ်လို့ ဘယ်လိုအဖြေထုတ်ရမှာလဲ”

“နှလုံးသားနဲ့ပဲ အဖြေထုတ်ရမှာပေါ့”

ချစ်သူက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက် ချိန်ဝယ် မှာထားသော စားစရာတွေက ရောက်လာသည်။ သူက ချစ်သူကို စားဟူသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကုန်လား။ မကုန်ရင် တစ်ဝက်ခွဲပေး”

“ဟင်း ... အစားကလည်း ပုပ်လိုက်တာ။ သူများတွေဖြင့် ကိုယ့်ရည်းစားမျက်နှာကိုမြင်ရင် ရင်ပြည့်သွားပြီး မစားနိုင်တော့ဘူးပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ သူ့ကျမှပဲ သူများထဲကဟာ တောင် လိုက်တောင်းနေတယ်”

“ဪ ... အစီမက အခုနကတော့ များလို့ မစားနိုင်ဘူးလေး ဘာလေး ပြောထားတာကိုး။ ကိုယ့်ရည်းစားမျက်နှာ မြင်တာနဲ့ မစားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အထဲမှာ ကိုယ်မပါဘူး။ ရည်းစားမျက်နှာကို မြင်ရင် ပိုတောင်စားနိုင်သေးတယ် ...

စိတ်ချမ်းသာပြီး များများစားဝင်တယ်။ ကိုရိုးယားကားတွေမှာ ကြည့်ပါလား။ ချစ်သူနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ပဲခေါက်ဆွဲတွေကို အသားကုန်ဆွဲနေကြတာ။ ဘယ်လောက် လက်တွေ့ကျတဲ့ အချစ်လဲ ...

“ကိုယ်အချစ်ကလည်း အဲဒီလိုမျိုးပဲ ညီမလေးရဲ့”
“ရှင် စာရေးဆရာ လုပ်စားဖို့ကောင်းတယ်”

“လုပ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရင်ထဲက တော်လှီကီတွေက တစ်နိုင်ငံလုံးဖတ်ဖို့အတွက် ပြောတာမှ မဟုတ်တာ။ ချစ်သူဖတ်ဖို့အတွက်ပဲ ပြောတာ”

“တော်စမ်းပါ။ လူချင်းတွေ့တော့မှ လာပွားမနေနဲ့၊ နောက်ကိုကြီးဆီ လုံးဝဖုန်းမဆက်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မဆက်ဘူး။ တစ်သက်လုံး မဆက်ဘူး”

ချစ်သူက ကြက်ဆီထမင်းတစ်ခွက်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ ပလုတ်ပလောင်း ထိုးထည့်ရင်း မျက်စောင်းတစ်ခဲဖြင့် ပြောလျှင် သူက ထမင်းသီးမတတ် အော်ရယ်သည်။ ချစ်သူတို့ စားသောက်နေတုန်းမှာပဲ ဘေးဝိုင်းသို့ ကောင်လေးတစ်အုပ်စုက ရောက်လို့ လာလျှင် အသံနည်းနည်း ထွက်လို့လာသည်။ ကောင်လေးတွေက ဘီယာတွေမှာ၊ စားစရာ သောက်စရာတွေ မှာပြီးလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုပြုမိသွားသည်။ ချစ်သူကိုလည်း မှတ်မိသွားပုံပေါ်ပါသည်။ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်ကာ သူတို့အချင်းချင်း တိုးတိုးပြောဆိုကြသော်လည်း “ချစ်သူကွ”ဟူသော အသံကတော့ ကြားအောင်ကို ထွက်လာသည်။

အဲဒီအသံကြောင့် ချစ်သူက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် ဖြစ်လို့သွားလျှင် အဲဒီထံမှ ခပ်ချောချော ကောင်လေးတစ်ယောက်က ချစ်သူကို ပြုံးပြလိုလာသည်။ ရိုးရိုးသားသား ခင်ခင်မင်မင် ပြုံးပြသော အပြုံးမို့ ချစ်သူကလည်း ခေါင်းလေးညွတ်ကာ အသိအမှတ်ပြုသည့်သဘောဖြင့် ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ခဏအကြာတွင် အဲဒီကောင်လေးက ထုလာကာ ...

“ချစ်သူ ... ကျွန်တော်က ချစ်သူရဲ့ ပရိသတ်ပါ။ စကားခဏလောက် ပြောချင်လို့ ရမလား”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ် ပြောပါ”

“ချစ်သူ ဘာဖြစ်လို့ ဗီဒီယိုမရိုက်တာလဲ”

“အင်း ... အဲဒီလောက်ကြီးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး”

“စီးရီးစ်ရော မထုတ်ဘူးလား၊ အသံကောင်းရဲ့သားနဲ့၊ ပြီးတော့ သီချင်းလည်း ဆိုတတ်တယ်၊ ဟို Live show ထဲမှာ ဂစ်တာတီးတာက တကယ်တီးပြီး ဆိုတာလား”

“ဪ ... ဟုတ်၊ တကယ်တီးတာပါ၊ နည်းနည်းပါးပါးပဲ တီးတတ်တာပါ”

“တော်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့က ချစ်သူကို ဗီဒီယိုလည်း ရိုက်စေချင်တယ်၊ စီးရီးစ်လည်း ထုတ်စေချင်တယ်၊ အများကြီး အောင်မြင်စေချင်တယ် ...

ချစ်သူက လုပ်ရင် လုပ်သလောက် အောင်မြင်မယ့် သူမျိုးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့။ အခုလို အားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ခါ Live show တွေမှာ တွေ့ရင် နှုတ်ဆက်မယ်နော်။ ကျွန်တော်တို့ကို မှတ်ထားပေး၊ ကျွန်တော်နာမည် လွင်တေဇာနိုင်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်ထားပါမယ်။ နှုတ်ဆက်ပါ၊ ရပါတယ်”

“အိုကေ ... ခွင့်ပြုဦးနော် ချစ်သူ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... သင့်ခံယူပါ”

ထိုကောင်လေးက ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လှည့်ထွက်သွားချိန်ဝယ် ချစ်သူကလည်း ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ဆက်စားမိသည်။ သူ့ မျက်နှာကိုလည်း သေချာမကြည့်မိပါ။ စားလိုက် ဂျှစ်လေးသောက်လိုက်ဖြင့် သူ့ကို စကားစမိသည်။

“ကိုကြီး ဘယ်နေ့ပြန်မှာလဲဟင်”

“တော်တော် ပြန်စေ့ချင်တယ်ပေါ့လေ။ မနက်ဖြန်ပဲ ပြန်မယ်”

သူ့လေသံက ဘုဆတ်ဆတ်မို့ ချစ်သူက မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ရုပ်ကပါ မှုန်တင်းလို့ နေလေသည်။

“ဟင် ... တကယ်လား။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အကောင်းမေးနေတာ”

“အကောင်းပြောနေတာပဲလေ။ မင်းက ကိုယ့်ကို ဒီမှာမရှိစေချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာဆိုလဲ ... ကိုကြီးကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အရင်က မမေးပဲနဲ့ အခု ဟိုကောင်လေး လာစကားပြောပြီးမှ ဘာလို့ ကောက်ကာငင်ကာ ထပြီး မေးလဲ ...

ဒါဟာ မသိစိတ်မှာ မင်း ဖြစ်ချင်နေတဲ့ ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်လိုက်တာပဲလေ”

“ကျွတ် ... မဟုတ်တာကွာ၊ မဆိုင်လိုက်တာ။ ကိုကြီးနော် ပြဿနာမရှာနဲ့၊ ချစ်သူတို့အလုပ်က ဒီလိုပဲ အများနဲ့ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံရတာပဲ ...

ကိုယ့်ကို တကူးတက လာနှုတ်ဆက်တဲ့သူကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်စကားပြောရမှာပေါ့။ ဒီလောက်လေးတောင် နားလည်မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ပေးပါတယ်၊ ဘာပြောနေလို့လဲ၊ မင်း မေးလို့ ငါဖြေရတာလေ”

ချစ်သူသည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားပြန်သော အခြေအနေ တစ်ခုအတွက် ဝမ်းနည်းလာပြန်သည်။

“ကိုကြီးနော် ... ချစ်သူကို မင်းတွေ ငါတွေနဲ့ လာမသုံးနဲ့၊ ပြီးတော့ ချစ်သူကိုဆို ဘယ်တော့မှ မစာနာဘူး ...

အမြဲ ရက်ရက်စက်စက် ပြောထွက်တယ်”

“ဟား ... သူကပဲ တစ်ပြန်စီး။ ဒါဆို ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲလို့ ဘလိုင်းကြီး လာမေးနေသေးလဲ”

“ဘာဘလိုင်းကြီး မေးရမှာလဲ။ အဲဒါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ကိုကြီး ဒီကိုလာတာ ခဏလာတာ မဟုတ်ဘူးလား။

ဒါကြောင့် ပြန်မယ့်ရက်ကို မေးတာပေါ့။ အဝေးကလာတဲ့ သူတိုင်းကို ပြန်သွားမှာသိတဲ့ လူတိုင်းက ဒီလိုပဲ မေးကြမှာပဲလေ၊ အဲဒါ ဘာမှားနေလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် ... မင်း မမှားပါဘူး”

သူက အဲဒီစကားကို အေးစက်သောလေသံနှင့် ခပ်တိုးဆိုလျှင် ဘာမှထူးဆန်းသော စကားမဟုတ်ပါဘဲနှင့် ချစ်သူထိုင်ထဲ၌ နာကျင်ထုံအောင်လို့ သွားရသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းဆီက နှလုံးသားထဲတွင် လှိုက်တက်လို့ လာလေသည်။ သူ့နဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်

ဆွေက အမြဲလိုလို ဖြစ်ပွားနေရတာပါလိမ့်။ ချစ်သူတို့ကျမှ ဒါမျိုးတွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။

သေချာတာကတော့ သူ့ရင်ထဲတွင် ချစ်သူအပေါ် နားလည်စာနာပေးမည့် နှလုံးသားတစ်ခု မရှိနိုင်တာပဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ချစ်သူသည် အဲဒီအတွေးနဲ့အတူ နာကျင်လာကာ ဘာဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့် ထမင်းကိုသာ ဆက်စားနေပါသည်။ စားရတာလည်း အရသာမရှိတော့ပါ။ ဒါကြောင့် သုံးလေးဇွန်းစားပြီး ဆက်မစားတော့ပေ။

သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ကုန်အောင်စားကာ ဂျူစ်ကိုတောင် စိမ်ပြေနပြေ သောက်နေလိုက်သေးသည်။ ချစ်သူကိုတော့ စကားမပြော။ ချစ်သူသည် ဒီလိုရည်းစားမို့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိလားဟု တွေးကာ ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ ချစ်သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မို့ ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ ချစ်သူသာ လက်ခံမည်ဆိုလျှင် သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင် ဘာပဲလုပ်ပေးရ လှပေးရဆိုသည့် ယောက်ျားတွေကြားထဲမှာ စကားလုံးတွေနဲ့တောင် နူးညံ့ချိုသာမှု မပေးနိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘာမားစိတ်မှ မထားဘဲ အချစ်သက်သက်ဖြင့် လက်ခံခဲ့တာဖြစ်သည်။

ငါ အောင်မြင်နေသူပဲဟဲ့ ဆိုတဲ့ မာန်မျိုးနဲ့လည်း သူ့အပေါ်မှာ ကျောက်စိတ်မျိုး မထားရှိခဲ့ပါ။ ချစ်သူမှာ မားတောင်မဟုတ်ဘဲ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ရှိတတ်တဲ့ ခပ်တည်တည်ပုံစံတောင် မရှိသဖြင့် သူ့တောင် သဘောကျခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ဒီလို မာန်မာန်တစ်စက်လေးမှ မရှိသော မိန်းကလေး ကိုတော့ သူက နားလည်ပေးရကောင်းမှန်း မသိဘဲ သူ့စိတ်ချည်း

ရှေ့တန်းတင်လွန်းတာကိုတော့ ချစ်သူသည် ထိတ်လန့်လို့လာလေသည်။

သူဟာ သိပ်အတ္တကြီးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးလား။

“သွားရအောင်”

ချစ်သူမှာ ဘယ်လောက်များ အတွေးနက်နေလဲတော့ မသိချေ။ သူ စားသောက်ပြီး၍ ဘော်လီရှင်းလိုက်တာတောင် မသိလိုက်ရပါ။ သူက သွားမယ်ဆိုမှပဲ ထိုင်ရာက ထပြစ်တော့သည်။ ကားပေါ်ရောက်တဲ့အထိလည်း သူက စကားမပြောပါ။ ကြည့်ရတာ သူကတောင် တပြန်စီး စိတ်ကောက်နေတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

ခပ်တည်တည်နှင့် ကားမောင်းနေသော သူ့ပုံစံကို ကြည့်ကာ ချစ်သူရဲ့နားထဲတွင် ဦးလင်းပြောသော စကားသံတွေကို ပြန်ပြီးကြားယောင်လာသည်။ သူ့ရဲ့အသည်းကျော် မဒီနဲ့တုန်းက ဘယ်လိုပျာယာခတ်စွာ ချစ်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လောက်များ ပျာဘက်အောင် ချောခဲ့ရဖူးလဲ။ ဟိုက နံနက်လေးနာရီ ခွီးလျှင်လည်း ဆောက်ခနဲ ထပြေးမည့် လူစားမျိုးကြီးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဟိုက ဘာပြောပြော နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိသည့် အဖြိုးကြီးဖြင့် သည်းခံခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်။

ချစ်သူကိုတော့ ရည်းစားတစ်ယောက်အဖြစ် ပီပီပြင်ပြင် သတ်မှတ်ထားခြင်း ရှိပါလေစ။

ချစ်သူသည် အဲဒီလို အတွေးတွေနှင့် ရင်ထဲမှာ မီးသီးလို့လာသည်။ လူကို ဂရုမစိုက်သလို အချိုးမျိုး ချိုးထားသော သူ့ကိုလည်း တစ်ခုခု တုံ့ပြန်ချင်လာလေသည်။ ချစ်သူအပေါ်မှာ သာမန်မိန်းကလေးသည် စိတ်ထဲမှာ ခံစားရသည့် တစ်ခုခုကို

ဆယ်တော့မှ မျိုသိပ်ထားတတ်သူ မဟုတ်ချေ။ စိတ်ကောက်ကောက်
မြဲနေတတ်သည့်လူမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဝန်းဒိုင်းကြံ ရှင်းလင်းတတ်
သည့် လူစားမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကြီး ကားရပ်ပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံစံဖြင့် ခပ်တည်တည်ဖြူ
မေးသည်။

မျက်နှာကတော့ ချစ်သူကို လုံဝလှည့်မကြည့်ဘဲ
ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူးဟူသော အထာသည် ချစ်သူရဲ့နှလုံးသား
တွေကို ပိုတိုးစေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဆက်မစီးချင်တော့လို့။ ကိုယ့်ဟာကို
ပဲ ပြန်မယ်၊ ကားရပ်ပေးပါ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းနဲ့ ချစ်သူ”

သူက ငေါက်ဆတ်ဆတ်ဆိုလျှင် ချစ်သူသည် အ
အပြောကို ပိုပြီး ပါးဖောင်းသွားရသည်။

“ဘာလို့အဓိပ္ပာယ်မရှိရမှာလဲ။ လူကို ဂရုမစိုက် အဖက်
တန်သလို လုပ်နေတဲ့လူနဲ့ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို သွား
တာနဲ့စာရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် Taxi နဲ့ ပြန်တာက ပိုစိတ်
ချမ်းသာဖို့ ကောင်းတယ် ...

ကားကိုရပ်ပေး ... ဆင်းမယ်”

“ချစ်သူ အဲဒီလို ပေါကြောင်ကြောင် အလုပ်တွေ မလုပ်
စမ်းနဲ့ကွာ။ မင်းတင် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်လည်း စိတ်
နေတာပဲ”

“ဘာရယ် ... ချစ်သူက ပေါကြောင်ကြောင်လုပ်တယ်
ဟုတ်လား။ ဘယ်သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဂရု
စိုက်ဘဲ နေတာလဲ ...

ဘယ်သူက အခုမှ ချစ်ခါစ ရည်းစားကို ပစ်ပစ်ခါခါ
ပြောထွက်ရက်တာလဲ၊ ကိုကြီး ချစ်သူကို ချစ်တယ်ဆိုတာ
ဘာချစ်တာလဲ။ အလကား လျှောက်ပြောတာ”

“ကျွတ် ... မင်း ပြောလေ ကဲလေပါလားကွာ”

“ကဲတယ် ... ကဲတယ်။ ကားကို အခုရပ်ပေးတော့ ကိုကြီး၊
ဆက်ပြောနေရင် ပိုရှုပ်ကုန်မယ်၊ ရပ်ပေးတော့”

“အေး ... မင်း ရပ်ခိုင်းတာနော် ချစ်သူ။ မင်းသဘောနဲ့
မင်း ဇွတ်ဆင်းတာ၊ ပြီးတော့မှ ကိုယ့်ကို အပြစ်လာမတင်နဲ့”

“စိတ်ချ ! တစ်သက်လုံး မတင်ဘူး”

ချစ်သူရဲ့အပြောနှင့်ထပ်တူ သူက ကားကို လမ်း
ဘေးသို့ဆွဲကပ်ကာ ဘရိတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းနင်းရင်း ဆောင့်ရပ်
ပေးလိုက်လျှင် အဲဒီလို တံကယ်လုပ်မည်မထင်သော ချစ်သူရဲ့
နှလုံးသားထဲတွင် ပြာတက်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်ခုခု
ကို ဆွဲထုတ်ခဲလိုက်ရသလို ခံစားသွားခဲ့ရပါသည်။ ဘုရားရေ ...
သူ ချစ်သူကို နည်းနည်းလေးလောက်တောင် ချောဖို့ စိတ်ကူး
မရှိဘူးလား မသိချေ။ သူထက် အသက်အားဖြင့်လည်း ငါးနှစ်
ငယ်ကာ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သေးသော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ ဒီလိုပဲ ပြိုင်ပြီးစိတ်လုပ်တယ်ပေါ့။

ချစ်သူသည် ဆက်တွေးဖို့တောင် အချိန်မရချေ။
သူ့ကားရပ်သွားအခါ ကားပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ဆင်းလိုက်ရသည်။

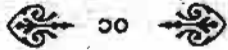
ချစ်သူ ဆင်းပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူက ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြန်
ဆောင်းထွက်သွားလျှင် လေပွေတွေမှာ ချစ်သူကို ရိုက်ခတ်သွား
သလားတောင် ထင်ရလေသည်။ ချစ်သူသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်
မှာ ထီးထီးကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ လက်ရှိအခြေအနေတွေမှာ
ရင့်သီးလွန်းအားကြီးသဖြင့် လိုက်လို့တောင် မမိတော့ပါ။

Taxi တစ်စီးက အလိုက်သိစွာဖြင့် ဘေးနားသို့
လာထိုးရပ်၍ မေးတာတောင် စကားပြန်မပြောနိုင်ဘဲ နေရာမှာတင်
ငုတ်တုတ်မေ့ကာ အသက်ထွက်ချင်သလို ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဝေဝနိစာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဗိတ်ဆက်စာများ ဝေးဖို့လိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
သက်န်းကျွန်းမြို့နယ်သို့ ရေးသားပေးဖို့ နှိပ်ပါသည်။

ရင်တစ်ခုနဲ့ မြင်ရုံအချစ်ကြောင့်
နှလုံးသားမှာ ဆွေးရိပ်တွေ မိုးတိမ်လို ဖွဲ့ခဲ့တာလား
အချစ်မှာ နာကျင်ခြင်းတွေ ပါပေမယ့်
တမင်တကာ ရက်စက်ခြင်းတွေတော့ မပါဘူးထင်တာပဲ။
အချစ်ဆိုတာ လူနှစ်ယောက်အတွက်
ဘယ်လိုချည်တဲ့ကြိုးလဲ
ချည်တဲ့သူက တစ်ယောက်လား
အချည်ခံချင်တဲ့သူက တစ်ယောက်လား
နားလည်မှုအလွဲတွေနဲ့ ရှေ့ဆက်
အချစ်ကြိုးတွေက မချည်ရခင်တည်းက လျော့နေခဲ့ပြီကို။

“နင်တို့ဟာကလည်းဟာ၊ စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင်ကလို ဖြစ်နေပြီ”

ချစ်သူသည် အင်ခန့် စကားကြောင့် အိပ်ရာပေါ် ဝမ်းလျားထိုးမှောက်နေရာမှ ဆတ်ခန့် ခေါင်းထောင်သွားသည်။

“ဘာ ... စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင်ကလည်း ငါတို့က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ တွေ့တာနဲ့ သတ်နေကြတာလေ။ သတ်ရာ ကနေ ပြတ်မလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“မပြောစမ်းနဲ့ဟာ၊ စိတ်နာတယ်”

“စိတ်နာရင်လည်း ပြတ်လိုက်တော့။ နင်ကိုက ဒီဂကျိုး ဂဏျောင်ကို သွားရင်ခုန်နေတာ။ ဒီလူကြီးက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ် စတွေ့တည်းက နင့်ကို ကျွေးထားတာ သတိရသင့် တယ်”

“ငါက သူ့ကို ချစ်တာကိုး”

ချစ်သူသည် အဲဒီစကားကို ပြောရင်းမှ ရင်ထဲတွင် ဆွတ်ပျံ့လို့သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူတစ်ယောက်ကို ချစ် တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ရတာလည်း ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့စရာတော့ ကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အချစ်ဆိုတာ အတ္တတစ်ခု ဆိုပေ မယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ အတ္တနဲ့ လွတ်နေတတ်ပြီး အစစအရာရာ နားလည်ပေးချင်သလို ခွင့်လွှတ်ပေးချင်သလို စိတ်ရှိတာဟာလည်း အချစ်ရဲ့စွမ်းအားတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါမည်။

ဒါပေမဲ့လည်း လူဆိုတာက ပုထုဇဉ်လေ၊ ကိုယ့် ချစ်သူရဲ့ ခွင့်လွှတ်သည်းခံ အလိုလိုက်မှုတွေကိုလည်း ဘယ်သူ မဆို လိုချင်မက်မောကြသေးတာပေါ့။

“ဒါဆိုလည်း ပြောသမျှ ငဲ့ခံပြီး ချစ်နေပေါ့ဟာ။ ကျွိုင်လတ် မနေနဲ့ပေါ့”

“အို ... အဲဒီလိုလည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူလုပ် သွားပုံက ကောင်းလားဟာ။ ငါ့ကို လမ်းလယ်ကောင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာ”

“နို့ ... နင်ပဲ ဆင်းမယ်ပြောပြီး ရပ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟ ... ငါ ရပ်ခိုင်းတိုင်း သူ ရပ်ပေးစရာလား။ သူ ချော တော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ သူများတွေ ဒီလိုပဲ ချော နေရတာပဲ ...”

သူ့ကိုက သူ့ကို နည်းနည်းလေးမှ လာမကျောနဲ့၊ အကျောမခံချင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးကြီး ထားနေတာကိုး။ ကျွတ် ... တော်ပြီဟာ ဆက်ပြောနေရင် ကိုယ်တောင်ကိုယ် လှန်ထောင်းနေသလို ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ထိုယ်ပေါင် ကိုယ်ပြန်ထောင်းတော့ အနာသက်သာတာ ပေါဟာ”

ချစ်သူသည် အင်ခန့်စကားကို ဘာမှမပြောမိတော့ ပဲ ခေါင်းအုံးထဲသို့ မျက်နှာထိုးထည့်ကာ နှစ်ဝင်ငြိမ်သက်နေမိ လေသည်။ ပြဿနာတက်ခဲ့တာသည် ဒီနေ့ပါနဲ့ဆိုလျှင် လေးရက် မြောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ သူ့ထံမှ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရခဲ့ပါ။ ဖုန်းမပြောနှင့် မက်ဆေ့ချ်လေးတစ်ခုတောင် မရ။ လူကိုယ်တိုင် လာဖို့ဆိုတာတော့ ဝေးလှစေ။ ချစ်သူသည် နားလည်ရခက်သော ရည်းစားအတွက်နှင့် ဦးနှောက်သွေးကြောတောင် ပြတ်ချင်လာ သည်။

သူကတောင် ဒီလိုလုပ်ရက်ထားသည့်အတွက် ချစ်သူ ကလည်း ကိုယ့်ဖောင်းလ်မရှိသဖြင့် သူ့ထံသို့ ဖုန်းလည်းမဆက်၊ မက်ဆေ့ချ်လည်း မပို့မိပါ။ ဖုန်းဆက်ချင်တာကလည်း လက်တွေ့ ကိုယားကာ ကိုယ့်လက်ကိုယ် ပြန်ဆိတ်ဆွဲထားရလေသည်။ သူ့ အသံကို ကြားချင်သည်မှာ ဖျပ်ဖျပ်ကို လူးနေသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်မမှားဘူးဟူသော မာနလေးက တင်းခဲနေသောအခါ အိပ်ရာ ပေါ်မှာပဲ လိုမ့်နေရတော့သည်။

ဒီကြားထဲ အင်ခန့်က ချစ်သူကိုရဲ့ ကာ L ဆိုင်းဒီရဲ့ သီချင်းကို စောင်းဖွင့်သေးသည်။

“မဆုံနိုင်တဲ့ အကြောင်းလေး ရှိခဲ့ကြတော့ ... တစ်နေ့နေ့ အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပါ့မယ် ... အကြင်နာဇာတ် လမ်းလေး အလွမ်းပြောင်းရေးဖို့ ... သွေးနည်းနည်းအေး အောင် ... အချိန်ပေးပါဦးကွယ် ...

ကျန်နေခဲ့မှာတွေ့ရုံနဲ့ ... ကြေကွဲတတ်တော့လည်း ... တကယ်ဘဝမှာ တို့တွေ ဘယ်လိုဆွေးရမှာလဲ ... မလွမ်း ရဲသေးဘူး မောင်ရယ် ... ခဏနဲ့ မထားခဲ့ပါနဲ့ ... ချစ်ရိပ် လေးမှာ အိပ်နေချင်သေးတယ် ...”

“တော်စမ်းပါဟာ ... ပိတ်စမ်းပါ”

“ခံစားချက်တွေ တိုက်ဆိုင်နေတယ်ပေါ့လေ၊ ဟက် ... ဟက် ... ဟက် ... မလွမ်းရဲသေးဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ခဏနဲ့ မထားခဲ့ပါနဲ့၊ အဲဒီလိုဆိုပြီး သူ့ဖုန်းထဲကို ပို့လိုက် ... ဟီး ဟီး”

“မိအင်ခန့် ... ညည်း တော်တော်မြူးနေတယ်ပေါ့လေ။ ဘာမှ ခံစားပေးဖို့ မရှိဘူး။ သုံးစားမရတဲ့ အာပလာမ”

“ခံစားပေးစေချင်ရင် ပန်းကန်ပြားပေးလေ ... ဟဲ ဟဲ”

“တော်ပါ၊ ဒီမှာ သတိရလွန်းလို့ သေတော့မှာပဲ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ အကြံကောင်းလေး ဘာလေး ပေးစမ်း ပါ”

“စိုင်းစိုင်း သီချင်း သွားဆိုပြလိုက်ပေါ့ဟာ၊ ဝေးဝေးပြေးတဲ့ အချစ်ကို စွဲလမ်းလွန်းလို့ ရင်မှာ နှလုံးသားလေး ကွဲအက် အိုး ... ရူးတော့မှာပဲ”

အင်ခန့်က တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး နောက်နေလျှင် ချစ်သူသည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဖုန်းကိုကောက်ယူကာ အခန်းထဲ မှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လက်ရှိအချိန်သည် ညနေခြောက်နာရီ ခန့်ရှိနေကာ ခြေခင်း လက်ခင်း သာယာလှပသော ညနေတစ်ခု

...သည်။ တိမ်မြင့်တွေ သွယ်တန်းနေသော ကောင်းကင်
...ကြီးသည်။ မိုးသားတိမ်ရိပ်တွေ ကင်းစင်နေကာ အရောင်
အဆင်းမဲ့စွာ လှပနေသည်။ ဒီလိုညနေမျိုးမှာ ကိုကြီးနဲ့ ကန်
ပေါင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။
ဒါမှမဟုတ် တိုးဂိတ်ဘက်ကို ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ တိုးငိတ်ဘက်ကတော့
ချစ်သူအတွက် ပိုအဆင်ပြေမည်ဟု ထင်သည်။

ချစ်သူသည် အတွေးတွေနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ထိ ထွက်
လာစဉ်မှာပဲ ခြံတံခါးဝမှာ လူတစ်ယောက်က ဖိတ်စာတွေနှင့်
ရောက်လာသဖြင့် အပေါက်ဝထိ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုသူက
ချစ်သူရဲ့ လက်ထဲသို့ ဖိတ်စာတစ်စောင် ကမ်းလေးရင်း ...

“အိမ်နံပါတ်(၁၈)ကပါ။ အန်တီသောင်းတို့ အိမ်က မနက်
ဖြန်ညနေ ဘုရားကိုးဆူလုပ်မှာမို့ ဖိတ်ခိုင်းလိုက်တာခင်ဗျ။
ဆက်ဆက်ကြပေးပါတဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးပါတဲ့”

ထိုသူက ထွက်သွားချိန်၊ ချစ်သူက ဖိတ်စာကို
တစ်ချက်နဲ့ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ လေလိုလျှင်မြန်သော ကားတစ်စီး
သည် ချစ်သူရဲ့နံဘေးသို့ လျှောခနဲ ထိုးဆိုက်လာသည်။ ချစ်သူ
က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် လုံးဝထင်မှတ်မထားသော သူ
တစ်ယောက်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်တောင် မယုံကြည်ချင်ပေ။ ဘုရားရေ ... စိတ်စွဲလမ်းလွန်း
အားကြီးလို့ မြင်မိမြင်ရာ ထင်မိထင်ရာတွေ ဖြစ်တာတော့
ဟုတ်ပါဘူးနော်။

ကားပေါ်မှ ချစ်သူ၏ ကိုကြီးသည် ချစ်သူကို ခပ်
တည်တည်ပုံ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အံ့ဩနေသောပုံပေါ်
သော ချစ်သူကို အရသာခံကာ ကြည့်နေပုံ ပေါ်ပါသည်။

“ချစ်သူ ... ကားပေါ်တက်”

အဲမယ် ... လေသံကိုက။ သူ့ပုံစံသည် လွန်ခဲ့သော
လေးရက်ခန့်က ချစ်သူကို ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ထားခဲ့သောပုံစံ
လုံးဝမဟုတ်သလိုပင်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ သူ့ကိုလုံးဝတင်းနေ
တယ်ဟူသော အထာဖြင့် လှည့်ထွက်သွားရတော့မှာလား။ ဒါမှ
မဟုတ် အလွမ်းရဲ့ဒဏ်တွေကို ဆက်မခံစားနိုင်စွာဖြင့် သူ့ကားပေါ်
တက်လိုက်သွားရတော့မှာလား စသဖြင့် လုံးဝဝေခွဲမရဘဲ ဖြစ်လို့
နေသည်။

အခြေအနေက တကယ်ကို ဆိပ်ပရိုက်စံပဲ ဖြစ်သည်။
ချစ်သူက အိမ်ထဲမှာတောင် မဟုတ်။ အိမ်အပြင်မှာ ကျားရှေ့သို့
တည်တည်။ အဲလေ ... သူ့ရှေ့သို့ တည်တည်ရောက်နေသည်။
ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမည့် နာဗ်ကြောများသည် မီးတွေပွင့်ကာ ဟိုဟို
ဒီဒီ ပြေးလွှားနေကြသည်။

သူက ချစ်သူရဲ့ပုံစံကို ရိပ်မိသလိုဖြင့် တစ်ချက်
ခန်းခနဲပြုံးကာ ... (အဲဒီအပြုံးကြီးကို ချစ်သူ အမြင်ကတ်ပါသည်)
“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ။ တက်လေကွာ။ မှောင်သွား
လိမ့်မယ်”

ဒီတော့မှ ချစ်သူရဲ့ မိန်းကလေးမာနသည် ဟုန်ခနဲ
ခေါင်းပြုပြီး ထွက်လာကာ ...

“အောင်မာ ... ဘာလို့တက်ရမှာလဲ။ တက်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွား”

ချစ်သူက ပြောပြောဆိုဆို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်လျှင် သူက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ချစ်သူရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဟယ် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်စမ်းပါ”

“ဘာလို့ လွှတ်ရမှာလဲ။ ညီမလေးနော် ... ကိုယ် မင်းအိမ်ထဲအထိ လိုက်လာမှာ”

“အောင်မာ ... လိုက်ပေါ့။ အိမ်ထဲမှာ မေမေ ရှိတယ်”

“ရှိလေ ရှိပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်ခါတည်းတောင် မိတ်ဆက်ပေးပြီးသားရှသေးတယ်။ ပြောလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်က မိုးချစ်သူရဲ့ ရည်းစားပါလို့ ...

ဘာဖြစ်လဲ၊ တကယ်ပြောမှာနော် ချစ်သူ၊ လာ ... သွားမယ်”

သူကပင် ချစ်သူရဲ့လက်ကို ဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်နေလျှင် ချစ်သူသည် တကယ်လုပ်မည့် သူ့ပုံစံကြောင့် အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် သူ့လက်ကို ပြန်ဆွဲထားရသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ မဝင်နဲ့ ... မဝင်နဲ့”

“မဝင်စေချင်ရင် မင်း ကိုယ့်ကားပေါ်ကို တက်လိုက်၊ မတက်ရင် မင်းအိမ်ထဲကို လိုက်စင်ပြီး မင်းမေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ရလိမ့်မယ် ...

ဒါဆိုရင် အခြေအနေက နည်းနည်းတော့ ရှုပ်ထွေးသွားမယ် ထင်တယ်”

သူက ပိုင်နိုင်သလို အပြောကြီးမျိုးဖြင့် မေးဆတ်ပြုနေလျှင် ချစ်သူသည် သူ့ကို မျက်စောင်းတွေထိုးလွှတ်ကာ နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှ ကိုယ့်လက်ကို ဆောင်ရန်းကာ သူ့ကားပေါ်သို့ ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်တက်ထိုင်လိုက်လေသည်။

သူက ဒီလိုမှပေါ့ ဟူသော အပြုံးဖြင့် ကားပေါ်ကို တက်ကာ စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်သည်။ ချစ်သူသည် လက်ထဲမှ ဒိတ်စာကို ဒက်ရ်ဘုတ်ပေါ် ပစ်တင်ရင်း ...

“ဘာအထာလဲ၊ လူကို ဒီလိုချောင်မိတ်တာမျိုး အရမ်းမုန်းတယ်နော်၊ အခု ဘယ်ကို မောင်းနေတာလဲ”

“မင်း သွားချင်တဲ့နေရာကိုပေါ့”

“ဘာရယ် ... ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ၊ ကျွတ် ... ရှင့်ကို အရမ်းစိတ်နာနေတယ်နော်၊ အရမ်းမုန်းတယ်”

“ရင်ထဲမပါတဲ့ စကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကို ရိုက်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း အဲဒီရောက်မှပဲ ရိုက်ပေတော့”

“ဘာ ... ဘယ်ရောက်မှလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ပြောမိလို့လဲဟဲ့”

“မင်းပါးစပ်က ပြောမှပဲ ကိုယ် သိနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့က နှလုံးသားချင်း လဲထားတာလေ ချစ်သူရဲ့။ ကိုယ့်နှလုံးသားက မင်းဆီမှာ မင်းနှလုံးသားက ကိုယ့်ဆီမှာ၊ ဒီတော့ ဘယ်သူ ဘယ်လို ခံစားနေရတာလဲ ဆိုတာကို သိနိုင်တယ်လေ ...

မင်း ကိုယ့်ကို လွမ်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ အမှန် တိုင်းဖြေ”

ချစ်သူသည် ဒီလိုအပြောမျိုးကိုတော့ အသေသာခံ လိုက်မည်။ တစ်သက်လုံး မပြောဘူးဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် အမောတကော ရန်တွေ့မိသည်။

“ဘာလို့ လွမ်းရမှာလဲ၊ ဘာလို့လွမ်းရမှာလဲ၊ ဝေးပါသေး တယ်”

“ချစ်သူ မလိမ်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်း ကိုယ့်ကို မေ့နေတယ် ဆိုတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မလိမ်ဘူး၊ ကိုကြီးကို ချစ်သူ သတိရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်နာပြီး သတိရနေတာ မှန်းပြီး သတိရနေတာ၊ ဖီးလ် နဲ့ လွမ်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ...

ရှင်းပြီလား”

“ရတယ် ... မင်းဘာသာမင်း ဘယ်လိုပဲ သတိရရ မင်း စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပြီ”

“ကျေနပ်မနေနဲ့၊ ချစ်သူကတော့ ရှင့်ကို လုံးဝမကျေနပ် ဘူး။ ရှင့်က သိပ်မှန်းဖို့ ကောင်းတဲ့လူ၊ ချစ်သူအပေါ်မှာ မကြင်နာတဲ့သူ၊ ချစ်သူအပေါ်မှာ ရက်စက်တဲ့သူ၊ မကောင်း တဲ့လူ၊ အတ္တကြီးတဲ့လူ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူ၊ ငါး ရောင်းတဲ့လူ”

“အင်း ... ပြော ... ပြော၊ ပြောစရာတွေ ကုန်ပြီလား”

“ကုန်သေးဘူး။ မှန်းတယ် အဲဒီစကားကို အကြိမ်တစ်သန်း ပြောတယ်လို့ မှတ်ပါ”

သူက ချစ်သူရဲ့စကားကို သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် တဟားဟား အော်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ကားမောင်းရင်းမှနေ၍ လက်တစ်ဖက်က ချစ်သူရဲ့ခေါင်းကို အုပ်မိုးလှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။ ချစ်သူသည် သူ့ကို အံ့ကြိတ်ကြည့်ကာ ဒေါသထွက်တဲ့ပုံစံ လုပ် ပြသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ ဘာဒေါသမှ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ သိလေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထား သော ချစ်သူရဲ့ဖုန်းမှ မြည်သံထွက်ပေါ်လို့လာသည်။ Display ကို ကြည့်လိုက်လျှင် အင်ခန့်ဆီမှ ခေါ်တာဖြစ်သည်။ သွားပြီ ... ဒီမိန်းမကတော့ ချစ်သူကို ရေလည်ဟားတော့မှာပဲ။

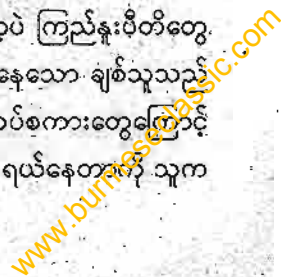
“အေး ... ပြော”

“အောင်မာ ... ပြောရမှာက နင်ဟဲ့။ နေရင်း ထိုင်ရင်းနဲ့ ဘယ်ပျောက်သွားရတာလဲ၊ ငါကတော့ ကော်ဖီလေး ဘာ လေး သွားဖျော်နေတာလားလို့ ...

အိမ်ထဲမှာလည်း မရှိဘူး။ ဘယ်ကို ကြွသွားတာလဲ၊ ဟယ်လို ... အမယ်လေး ... ဖုန်းလိုင်းကလည်း ဂလို့ ဂလွမ် လေတိုးသံတွေနဲ့ ...

သေချာတယ်၊ နင် ကားပေါ်မှာ မဟုတ်လား၊ နင် ပါသွားပြီ မဟုတ်လား”

နဂိုကမှ ဒေါသစိတ် မရှိတော့ပဲ ကြည်နူးပီတိတွေ သာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ တစ်စိန်စိန် ဝင်ရောက်နေသော ချစ်သူသည် အင်ခန့်ရဲ့ သူထင်ရာသူပြော တရစဖ် သုံးသပ်စကားတွေကြောင့် တဟားဟား အော်ရယ်မိလေသည်။ ချစ်သူ ရယ်နေတာကို သူက

ငြိမ်းရင်း တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ အဲဒါကို ချစ်သူက မျက်စောင်းထိုးဖြလိုက်လျှင် သူက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်လေသည်။

ထိုရယ်သံကြီးမှာ ဖုန်းထဲသို့ ဝင်သွားကာ ...

“ဟင် ... ဒါ နှင့်ဂတ်ဂတ်ကြီးအသံ မဟုတ်လား။ အောင်မယ်လေး ... နတ်နေတဲ့ ငါ့ပါးစပ် ထွက်သွားတဲ့စကား တကယ်မှန်နေပြီပေါ့ ...

နင်တို့ ခိုးပြေးနေကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ မိန်းမ ... နင် ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ဟား ... မိချစ်သူတို့ကတော့ မနိုင်ဘူးကွာ ... မိန်းမဈေးကို လိုက်ဖျက်နေတဲ့သူပဲ”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ သူက အိမ်ရှေ့ထိ လာခေါ်တာ၊ တိုက်ဆိုင်သွားတာ”

“ဪ ... ဪ ... နင်က အခန်းထဲကနေ ဖုန်းယူပြီး ထွက်သွား၊ သူက အိမ်ရှေ့ရောက်လာ၊ တိုက်ဆိုင်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ကိုရီးယားကားထဲကလိုပေါ့၊ ယုံလောက်အောင်ရွှီး မိချစ်သူ”

“ဟား ... နင့်ဦးနှောက်သာ ဉာဏ်မမီတဲ့ ဦးနှောက်မို့ မတွေးတတ်တာ၊ ငါ့ သူ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရင် ဒီအချိန်နဲ့ သူ ရောက်လာမလား၊ လမ်းမှာ နာရီဝက်တော့ အနည်းဆုံးကြာမှာပဲ ...

ခေါင်း သုံးစမ်းပါ၊ မိအင်ခန့်ရဲ့။ သင်ပေးထားတာ တွေ မေ့နေပြီလား။ တိုက်ဆိုင်တာပါ သယ်ရင်းရယ် ဟဲဟဲ”

“တော်ပြီ၊ တိုက်ဆိုင်တာတွေ အိမ်ပေါင်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့။ လေသံနားထောင်ရပုံထောက်တော့ အခုနေ ဟိုက ခိုးပြေးမယ်ဆိုရင်လည်း ပါသွားမယ့် သဘောရှိတယ် ...

အမယ်လေး ... အစကတော့ ဆင်ဖမ်းမယ် ကျားဖမ်းမယ်နဲ့၊ အခုတော့ ဟိုကချော့တောင် မချော့ရသေးဘူး။ ပျော့ရုံတင်မက ကျွတ် ... ငါပြောလိုက်ရ အသံတွေ အင်တာနက်ပေါ် ရောက်ကုန်တော့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြောမနေနဲ့တော့၊ မေမေ့ကို ပြောလိုက်ဦးစိတ်မပူနဲ့၊ ခဏပဲလို့”

“အေး ... ခဏပဲဆိုပြီး တစ်ညအိပ်လည်း လုပ်မလာနဲ့ဦး၊ ကျွတ် ... နင်တော့လား၊ ပြန်လာမှ တွေ့မယ်”

အင်ခန့်က ဖုန်းချသွားလျှင် ချစ်သူသည် သဘောတကျဖြင့်ရယ်ကာ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကို ကြည့်ရှုလိုက်လျှင် ကားက ပြည်လမ်းမတစ်လျှောက် ဦးတည်နေကာ တိုးဂိတ်ဘက်သို့ မောင်းနှင်နေတာ ဖြစ်သည်။

“ချစ်သူ ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်ပြောသွားပြီပေါ့နော်”

“အဲမယ် ... ဘယ်တုန်းက ပြောမိလို့လဲ”

“ချစ်သူ ရယ်နေတယ်လေ။ ဒါဆို စိတ်မကောက်တော့လို့ပေါ့။ စိတ်တို ဒေါသထွက်နေတဲ့လူက ဘယ်လိုလုပ် ရယ်နိုင်မှာလဲ ...

ဟုတ်တယ် မှလား။ ရင်ထဲမှာ အကြည်စာကပ်ရှုလို့သာ ရယ်နိုင်တာပေါ့။ ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးနော် ...

ချစ်သူ ... ညီမလေးကကွာ၊ တကယ်နေနိုင်တယ် ကိုယ့်ဆီကို ဖုန်းလေးတစ်ချက်တောင် ဆက်ဖော်မရဘူး တကယ်ကို နေနိုင်သူကြီးပဲ”

ချစ်သူသည် သူ့ကို စိတ်ကုန်တယ်ဟူသော အကြည့် တစ်ချက်ဖြင့်ကြည့်ကာ ဘာမှပြန်မပြောတော့ချေ။ သူကလည်း ဆက်မပြောတော့ဘဲ သိချင်ဖွင့်ကာ ကားမောင်းနေသည်။ သူ မောင်းလာသော ကားလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် မှထွက်ကာ မြို့ပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ ကားကတိုးဂိတ်ကို ကျော်လွန်လာပြီးနောက် သူက အရင်နေရာမှာပဲ ကားကိုရပ်သည်။ ကားရပ်သော်လည်း ချစ်သူက မဆင်းချေ။ ချစ်သူ မဆင်းသဖြင့် သူကလည်း မဆင်း။

“ချစ်သူ အောက်မဆင်းဘူးလား”

“ဆင်းပါဘူး”

“အိုကေလေ ... ရပါတယ်၊ ဒါဆိုလည်း မင်းကို ကားပေါ် မှာပဲ နမ်းရတော့မှာပေါ့”

“ဘာ ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ချစ်သူ ... ကိုယ်က မင်းထက် ငါးနှစ်တောင်ကြီးတယ် နော်၊ ကိုယ် တစ်ခုခုပြောရင် ဘာ ... ဘာနဲ့ မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ပြန်မပြောစမ်းနဲ့”

“ဪ ... ဒါကျတော့ ငါးနှစ်စာ အရိုသေခံချင်တယ် ပေါ့လေ၊ ချစ်သူကိုကျတော့ ငါးနှစ်စာ သည်းခံခွင့်လွတ် ဖို့ အလိုလိုက်ဖို့ မစဉ်းစားဘူး မဟုတ်လား”

“ဟား ... ကိုယ်က မင်းကို ဒီထက် သည်းခံရဦးမှာလား”

“အမယ်လေး ... အဟွတ် ... ဟွတ် ... ရှင်က ချစ်သူကို သည်းခံခွင့်လွတ်တယ် ဟုတ်လား။ အမယ်လေး ... ရင် နာရလွန်းလို့ သေတော့မယ် ...

အမှန်တရားနဲ့ သိပ်ကင်းကွာတဲ့ စကားမျိုးတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကိုကြီး။ ချစ်သူ ရှင်နဲ့ ရန်လည်းမဖြစ် ချင်ဘူး”

“ဪ ... ကိုယ်ကတော့ မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်နေတယ်၊ မင်းကို ရန်စနေတယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ”

“ရန်စတယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးက တစ်ခုခုဆို ကိုကြီးစိတ်ချည်းပဲ၊ သူများကို နားလည်မပေး ဘူး ...

ကြာတော့ စကားတောင် ဟဟမပြောရဲလောက် အောင်ပဲ ချစ်သူအပေါ်မှာဆို သိပ်ရက်စက်တယ်။ ရှင် ချစ်သူကို တကယ်မချစ်ပါဘူး၊ အဲဒါကို ဝန်ခံလိုက်ပါတော့။ ကိုကြီး ချစ်သူကို ကြိုက်ကောင်း ကြိုက်လိမ့်မယ်။ စိတ် ဝင်စားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဟာ ချစ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကြီး ချစ်သူကို မချစ်ပါဘူး”

ချစ်သူသည် နောက်ဆုံးစကားကို ပြောရင်းနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝမ်းနည်းလို့ လာလေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း မကောင်းပါ။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကိုယ်ထင်သလောက် မချစ်တာတဲ သည့် လူစားမျိုးကို ချစ်ရသည့်အတွက် ရင်ထဲမှာနင့်ပြီးလာသည်။

ရင်ထဲမှာ ဆိုလာသည့်အတွက် မျက်ရည်ဝဲချင်လာတာတောင် မနည်းထိန်းချုပ်ထားရလေသည်။

ကိုကြီးက ချစ်သူကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းသွားသလိုဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။ အဲဒီသက်ပြင်းသံကြောင့် ချစ်သူ ကျေနပ်သွားရပါသည်။

လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုဖြင့်မှ သက်ပြင်းချနိုင်တာတဲ့။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ထင်ရတာလဲ ချစ်သူ။ မင်းကို ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုကြည့်ပြီး မင်းက ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ”

“ဆုံးဖြတ်တာပေါ့။ ဟိုတစ်နေ့က ချစ်သူကို လမ်းဘေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာ၊ မချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားကြီးနဲ့မို့ပေါ့”

“ဘာ ... အဲဒါ မင်းကစိတ်တွေဆိုးပြီး ဇွတ်ဆင်းမယ် ဖြစ်တာကိုး။ တော်ကြာ ကားမရပ်ပေးလို့ ကားပေါ်ကနေ ခုန်ချသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကျိုးပဲ့ပြီး ဆေးရုံရောက်သွားမှာပေါ့”

ချစ်သူက သူ့ထံသို့ မျက်စောင်းတစ်ချက် ပို့လွှတ်

ကာ ...

“ဘာမှ ခုန်မဆင်းဘူး။ အဲဒါ စိတ်ဆိုးတာပဲ၊ စိတ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချောမရယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

“ချောရမှာလား၊ အချောခံချင်တယ်ပေါ့”

ချစ်သူသည် သူ့ကို ဒုတိယခွဲ မျက်စောင်းထပ်ထိုးမိပြန်သည်။ ချောရမှာလားဟူသော အသံကို ကြားတာနဲ့တင် ချောစရာမလိုပဲ ကျေနပ်စွာ ပျော့ပျောင်းသွားရသူက ချစ်သူဖြစ်သည်။ သူက ချစ်သူရဲ့ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ကာ ...

“ကိုယ် မင်းကို ချစ်တာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ မချစ်ဘဲနဲ့ တော့ ချစ်တယ်လို့ လိမ်မပြောပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာလို့ အဲလိုကြီး ထားသွားလဲ။ ချစ်သူက ကိုကြီးနဲ့ ရွယ်တူတန်းတူလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါးနှစ်တောင် ငယ်တယ်။ ကြီးရင်မှီ ငယ်ရင်ချိုတဲ့၊ ချိုဖို့နေနေသာသာ တွဲတောင်ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး ...

မုန်းဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ လူမှာ Taxi နဲ့ ပြန်ရတယ်”

“ဆောရီးကွာ။ အဲဒီအတွက် ကိုယ် တောင်းပန်တယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ်က မင်းကို ချောမလိုပဲ ညီမလေးရဲ့။ မင်းကမှ မစောင့်တာ”

“ဪ ... ကျုပ်က အဲဒီလမ်းလယ်ကောင်မှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်နေရမယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ အဲဒီနေ့က ချစ်သူက ကားငှားတာ မြန်သွားတာကိုး။ ကိုယ်ကချပေးခဲ့တာ ကားရပ်ပေးခဲ့တာက မင်းကို နောက်တာလေ။ ပြီးတော့ ကားကိုကွေ့ပြီး မင်း အံ့ဩသွားအောင် လုပ်မလို့ပေါ့။ တကယ်လည်း ပြန်ကွေ့လာတာပဲ။ မင်းက မရှိတော့ဘူးလေ”

“တော်စမ်းပါ၊ လျှာရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့”
 “ဟား ... တကယ်ပြောတာ၊ မှန်တာပြောရရင် မင်းနဲ့
 ညားရပါစေကွာ။ ဒီမှာ ချစ်သူရဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
 စိတ်ကောက်တာကို ချက်ချင်းချော့ရတာ အရသာမရှိဘူး
 ကွ ...
 သူစိတ်ကောက်နေရင် သူ့အရှိန်နဲ့ လွှတ်ပေးထား
 လိုက်ရတယ် ...

ပြီးတော့မှ တစ်ရစ်ချင်း ပြုတ်ပေးလိုက်ရင် ပြီးရော။
 ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ... ပြော”

သူက ပြောဆိုသော စကားနှင့်အတူ ချစ်သူရဲ့ မေး
 ဖျားလေးကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်လိုက်လျှင် ချစ်သူရင်ထဲ၌ ဒိန်းခနဲတစ်
 ချက် ဆောင့်ခုန်သွားသည်။ သူပြောတာ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ
 မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ အဲဒီအပြောလေးနဲ့တင် လေးရက်စာ လွမ်းနာ
 ကျသမျှဟာ ပိန်းကြာရွက်ပေါ် ရေမတင် ဒီကိုဂျင်(နီ)သောက်လိုက်
 သကဲ့သို့ ပျောက်ကင်း သက်သာသွားပြီဖြစ်သည်။

သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူက
 ချစ်သူကို ရွန်းရွန်းစားစားနှင့် ပြုံးကြည့်နေသည်။ ဒီလိုကျတော့
 လည်း အဲဒီမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အချစ်တွေကို ရှာဖွေ၍ရသားပဲဟု
 တွေးမိသွားသည်။ သူက ချစ်သူရဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေကို သပ်ဖွေး
 ကာ ...

“အောက်ဆင်းရဲအောင် ချစ်သူ၊ Sun Set ကြည့်မယ် -
 လာ”

ချစ်သူသည် မငြင်းဆန်တော့ပဲ သူနှင့်အတူ ကား
 အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

နေလုံးကြီးက ဝင်လှဆဲဆဲဖြစ်ကာ အိမ်တန်းပျံလာ
 သော ငှက်တွေရဲ့ စနစ်တကျ ပျံသန်းပုံသည် ဘယ်သူက သင်
 ပေးထားမှန်းမသိဘဲ လွန်စွာလှပပါသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း အပျော်
 တွေ စီးနေသလို အပြင်ကမ္ဘာကလည်း သဘာဝတရားနှင့်အညီ
 မြို့ပြနှင့် ကင်းဝေးလှပလေရာ ချစ်သူရဲ့ စိတ်နှလုံးသားသည် အတိုင်း
 မသိ ချမ်းမြေ့ခြင်းသို့ ရောက်၏။

သူ့ကိုလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဟိုဟိုဒီဒီ အရွတ်အနှောက်
 စကားတွေ ပြောလေရာ လေညင်း၏ ချိုမြိန်မှုသည် ချစ်သူတို့၏
 နှလုံးသားချိုမြိန်မှုကို မစီပါ။ မတ်တတ်ရပ်ရတာ ညောင်းလာ၍
 ခါးချိုးသော ချစ်သူကို သူက ရုတ်တရက် ခါးမှဆွဲမကာ ကား
 နောက်ဖုံးပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် သူကလည်း ဖျတ်ခနဲ
 ပဲ ခုန်တက်ထိုင်ကာ စကားအတူတူ ဆက်ပြောပါသည်။

ကြာလာသောအခါ ချစ်သူရဲ့ခေါင်းသည် သူ့ပခုံး
 ပေါ်သို့ ရောက်သွား၍ သူ့လက်တစ်ဖက်ကလည်း ချစ်သူရဲ့ပခုံး
 တစ်ဖက်ပေါ်သို့ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲတော့ မပြောတတ်ပါ။
 တချို့အခြေအနေတွေဟာ ကာယကံရှင် မသိအောင်ပဲ နူးညံ့စွာ
 ပြောင်းလဲသွားတတ်ကြပါသည်။ ချစ်သူသည် ချစ်သူရဲ့ပခုံးပေါ်
 တွင် ခေါင်းမှီတင်ရင်း ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့ထား
 လိုက်သည်။ သူက စိုင်းစိုင်းရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တုတ်တုတ်ဆို
 ကာ ရော့သီပဲခဲပါသည်။

“နေဝင်ချိန်တွေဆို အတူရှိမယ် ... ကိုယ် တကယ်ချစ်သော
မိန်းကလေးနဲ့ အတူရှိတဲ့ဘဝ ဘယ်လောက်များ ကောင်း
လှိုက်မလဲ”

အိုကေ ! ကောင်းမကောင်း ပရိသတ်ကြီးများ
လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ကြပါကုန်။

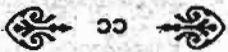

၃၈ ချစ်ခြင်းဟူသည်
အချစ်စစ်က
အချစ်မှန်လျှင်
တန်ဖိုးရှိစမြဲ။

၃၉ ချစ်ခြင်းဟူသည်
အကြည့်တစ်ချက်
မျက်ဝန်းတစ်စုံ
ထိုလောက်နှင့်လည်း
လေးနက်တတ်စမြဲ။

၄၀ ချစ်ခြင်းဟူသည်
စကားလုံးများ
အထိအတွေ့
မရှိလျှင်တောင်
နူးညံ့နိုးစပ်တတ်စမြဲ။

ချစ်သူ၏ နှလုံးသားရုပ်ဝန်းတွင် မိုးခေါင်နေသည် ၂၈၇

ပျော်အောင်၊ ဆပ်ပရိုက်စ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတတ်သူဖြစ်သည်။ သူမကို ပျော်အောင်လုပ်ပေးစရာ မလို၊ သူမကသာ ဘယ်လိုပျော်ရွှင်မှု ပေးမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်စရာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေလည်း သူမက အတည်ပေါက်နှင့် အထိတ်တလန့် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထင်မှတ်မထားသော အချိန်မှာ သူ့ဆီသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ...

“ကိုကြီးရေ ... ချစ်သူတော့ ပြဿနာတက်နေပြီ”

သူမလေသံက အထိတ်တလန့်ဖြစ်လျှင် သူမက နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်သွားသည်။ ဘယ်တော့မဆို သူမက သူ့ကို “ကိုကြီးရေ” ဟု သာ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့နှင့် တပြိုင်တည်း ခေါ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ပထမတော့ အဲဒီလေသံကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဖြစ်ပေမယ့် နောက်တော့ စွဲလာသည်။ ကိုကြီးရေ ဟူသော အသံလေးသည် အားကိုးတကြီးနှင့် ခေါ်လိုက်သလို တော်တော် နားထောင်လိုကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ချစ်သူ၊ ဘာပြဿနာတက်နေလို့လဲ”

“ချစ်သူလေ ကိုကြီးကို အရမ်းချစ်နေတယ်။ အဲဒီစိတ်ကြောင့် အလုပ်လည်း ကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ အရမ်းလွမ်း နေတာနဲ့ပဲ သေတော့မယ်။ ကူပါ ... ကယ်ပါ ... ကိုကြီး ရယ် ... ဒါပဲနော်”

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့”

သူ အော်တာကို သူမက မကြားတော့။ သူမဘာ ဘာ ပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းချသွားလျှင် သူသည် ခေါင်းတယုတ်ခန်းဖြင့် ပြုံးကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ သူမက အဲဒီလိုကောင်းမလေး

ချစ်သူ ဆိုသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းသည် အမြဲတစေ အဆင်ပြေနေခဲ့သည်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက်ဖြင့် အချစ်တွေကို ရှေ့ဆက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အမြဲတမ်းတွေ့ရတာ မဟုတ်ချေ။ သူက ဆိုက်ထဲ ပြန်ပြေးလိုက်၊ ခွင့်ရရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြေးလာလိုက်ရမ်းနဲ့သာ ဆုံတွေ့ဖြစ်ကြတာဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင်တော့ သူဟာ ချစ်သူကို သိပ်သည်းခံနေတတ်သော လူစားမျိုး မဟုတ်ပါ။ အဲဒါကို သူ့ကိုယ်သူလည်း သိသည်။

သူသည် ရင်ထဲက အချစ်ကို နူးညံ့သော ပြယုတ်တွေဖြင့် သိပ်မပြတတ်သော လူတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မဒီနဲ့ထုန်းကတော့ အဲဒီလို ပြတတ်ခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ တမင်ပြခဲ့ခြင်းတမင်မပြတော့ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ချစ်သူ ဆိုသော ကောင်းလေးကို အဲဒီလို ပြစရာလည်း မလိုဘူးဟု ထင်၍ဖြစ်သည်။ ချစ်သူသည် သူ့ဟာသူကို ပျော်နေတတ်ကာ ကျန်တဲ့လူတွေကို

ဆုမြတ်မြတ်ဖွင့်

ချီး ဖြစ်ပါသည်။ အခုလည်း သူနဲ့ သောကြာသည် အလုပ်ကိစ္စ ဖြင့် ပုသိမ်ကို ခဏရောက်လာခဲ့ရာ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းဝင်စား ရင်း သူမထံ ဖုန်းခေါ်ဖို့ပြင်သည်။ ထမင်းဟင်းတွေ မလာခင် သူမနဲ့ ဖုန်းပြောဦးမည်ဟု စိတ်ကူးဖြင့် ဖုန်းနံပါတ်များကိုနိပ်ဖို့ ပြင်နေသော သူ့လက်များသည် နံပါတ်မနိပ်ခင်မှာပဲ သူ့ဖုန်းက ထမြည်လိုလာသည်။ သူသည် Display ပေါ်မှာ ပေါ်နေသော နံပါတ်ကိုမြင်လျှင် အံ့သြသွားသည်။ ချစ်သူထံက ဖြစ်သည်။ ချစ်သူသည် သူ့ထံသို့ ဆက်လှေ့ဆက်ထ မရှိပါ။ မရှိဆို ဖုန်း လိုင်းမမိသဖြင့် သူကသာ ပုသိမ်သို့ရောက်ဖြစ်မှ ဖုန်းခေါ်ရတာ ဖြစ်သည်။ အခု ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ သူသည် အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ ဖုန်းကို ဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”
“ကိုကြီးရေ”

သူမရဲ့အသံလေးက တမ်းတမ်းတတ ထွက်ပေါ်လို့ လာလျှင် သူ့ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုး ဆွတ်ပျံ့သွားသဖြင့် ချက်ချင်း စကားပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ရင်ထဲက ခံစားချက်သည် ခါတိုင်းနဲ့မတူ ပဲ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့လို့နေသည်။

“ဟယ်လို ... ကိုကြီး၊ ကြားလား”
“အင်း ... ကြားတယ်၊ ညီမလေး မဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီး ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”
“ကိုယ် ပုသိမ်မှာ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခဏလာတာ။ ညီမလေး က ကိုယ့်ဖုန်းကို ဘယ်အချိန်တည်းက ခေါ်နေတာလဲ”
“အခုမှ ခေါ်လိုက်တာပဲ၊ သိဘူး၊ သမီးလေး နေရင်းထိုင်

ရင်းနဲ့ ကိုကြီးကို အရမ်းသတိရလာတာနဲ့ ကိုကြီး ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာ။ ပုသိမ် ရောက်နေတာသိလို့ ဆက်တာ မဟုတ်ဘူး။ လိုင်းဝင်သွားတော့ အံ့တောင်အံ့သြနေတာ ...
“ထူးဆန်းတယ်နော်”

“အေး ... ထူးဆန်းတာပေါ့”
“ဟား ... ကြည့်စမ်း။ ကိုကြီး ညီမလေး အရမ်းလွမ်းနေ တာကို ယုံပြီ မဟုတ်လား”
“ယုံပါတယ် ... ယုံပါတယ်”

“ယုံရမှာပေါ့၊ အပြောမဟုတ် လက်တွေ့နဲ့ပဲဟာ။ ကိုကြီး ကျတော့ ချစ်သူကို မလွမ်းဘူးပေါ့လေ။ ဖုန်းတောင်မဆက် ဘူး၊ ရပါတယ်”

“ဪ ... အခု ဆက်မလို့ပဲ။ နံပါတ်နိပ်မလို့ လက်ကပြင် တုန်း ညီမလေးဆီက ဖုန်းဝင်လာတာ”

“ဟင်း ... ပြောပေါ့။ အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဖုန်းပြော နေတာလို့ မဖြေနဲ့ ...

ဘယ်နေရာမှာ ရောက်နေလဲ၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား”
“ထမင်းဆိုင်မှာ ရောက်နေတာ၊ အခု ထမင်းစားမလို့ပဲ။ ပြောရင်းဆိုရင်း ဟင်းပွဲတွေ လာချနေပြီ။ ဟင်းက ပုစွန် တုပ်ဟင်း၊ ငါးမြင်းဆီပြန်၊ စားဦးမလား”

“စားချင်တာပေါ့၊ အရမ်းစားချင်တာပေါ့၊ ကိုကြီး ရန်ကုန် ပြန်လာခဲ့တော့၊ ညီမလေး အရမ်းလွမ်းနေတယ်၊ သေတော့ မယ်”

“မသေသေးပါနဲ့ဦး၊ ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ပါဦး”

“ခစ် ... ခစ် ... တကယ်လား စောင့်နေမယ်၊ ဒါဆို မြန်
မြန်လာခဲ့။ ကဲ ... ကဲ ... စား၊ ထမင်းကို စအောင်စား၊
ညီမလေးကို လွမ်းရင် ပိုစား”

“အေးပါ ... စားမှာပါ၊ အိုကေ ... ဒါပဲနော်”

“ရက်စံ ... ရက်စံ ... အာဘူး ကိုကြီး”

သူမက သူ့ကို ပြောင်စပ်စပ် နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင်
ဖုန်းချကာ သွားသည်။ သူက ပြုံးရင်းနဲ့မှ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်း
ကာ ဖုန်းကို အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း ထမင်းစားဖို့ပြင်သည်။
ထမင်းစားနေပြီဖြစ်သော သောကြာက သူ့ကိုခေါင်းတညိတ်ညိတ်
ဖြင့် ပြုံးကြည့်ကာ ...

“သူများဘဝတွေများ စိုပြည်လိုက်တာကွာ။ ရောက်တဲ့နေ
ရာ ဖုန်းလေးပြောမယ့်သူနဲ့ အားကျပါတယ်။ မင်းလည်း
ငါးနှစ်လောက် နုပျိုသွားသလိုပဲ ...

ငါကတောင် မင်းထက် အိုစာနေသလိုပဲ”

“ထင်လို့ပါ ... ဟဲ ဟဲ”

“ခွေးကောင် ... ရုပ်က လောကကြီးကို ကျေနပ်နေတဲ့
ရုပ်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလဲကွ၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ကောင်မ
လေးနဲ့ ချစ်ရတာ ဘယ်လိုအရသာရှိလဲ။ လူကို နုပျိုစေ
လား၊ ပြောစမ်းပါ၊ မင်း ကြည့်ရတာ အရင်ကနဲ့မတူတော့
ငါတောင် စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

“စိတ်ဝင်စားရင် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်
မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

“တကယ်လား၊ ဆက်ပေးစမ်းကွာ၊ ဒီတစ်ခေါက် မင်း
ရန်ကုန်ပြန်ရင် ငါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ မဟုတ်ရင်တော့ တစ်သက်
လုံး ဒီပုံစံကြီးနဲ့ပဲ သောင်တင်နေတော့မှာပဲ၊ အဝေးမှာခွဲ
နေရပေမယ့် ရည်းစားကိုလှမ်းပြီး လွမ်းနေရတဲ့ အလွမ်း
ဝေဒနာလေးကို ခံစားဖူးကြည့်ချင်တယ်ကွာ”

အဲဒါကိုတော့ သူ လက်ခံသည်။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အရမ်းဝေးကြွတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တာဝန်တွေကြောင့်
ခေတ္တခွဲခွာနေရကာ အဝေးက လွမ်းနေရသည့် အလွမ်းတွေဟာ
လည်း အချစ်ကို လင်းလက်စေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အဲဒီအချိန်
မှာပဲ ထမင်းဆိုင်ထဲမှာ ဖွင့်ထားသော VCD အခွေထဲက သီချင်း
က သူ့ခံစားချက်တွေနှင့် လာပြီးတိုက်ဆိုင်နေသည်။

“ရေမြေခြားသွားရတော့ မင်းလေးကို ထားခဲ့ရပြီပေါ့ ...
မျက်ကွယ်ရာမှာ ကိုယ် စိတ်ချပါရစေ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်
အတွက်တော့ ယုံကြည်ပြီး စောင့်နေပါနော် ... လွမ်းရက်
တွေကို ... တဖြည်းဖြည်း ဖြတ်ကျော်မှာ ...

ကိုယ် ဟိုးအဝေးမှာ နေတဲ့အခါ ... မျက်ဝန်းတွေ
ထဲ မင်းပဲမြင် ... ပြန်ဆုံနိုင်မယ့် နေ့ရက်လေးတွေ
မရောက်သေးခင် ... ဤမှန်ကန်သော ကိုယ့်ရဲ့သစ္စာတွေ
ကြောင့် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ရင် ... အချစ်ဆုံးသာ ကိုယ်
အနားရှိစေချင် ...”

သောကြာက သီချင်းနားထောင်ရင်း ခေါင်းတဆတ်တဆတ်
... ညိတ်ကွာ ...

“သီချင်းကလည်း ခံစားလို့ ကောင်းပါကွာ။ ဒါနဲ့ မင်း ချစ်သူက မင်းအပေါ်မှာ နားလည်မှုရှိရဲ့လား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့”

အဲဒီစကားကိုတော့ သူက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးပဲ ဖြေ မိလေသည်။ ချစ်သူသည် သူ့ကို စကားနိုင်လှပြောတတ်တာက လွဲလို့၊ အသက်ငယ်၍ ချွဲပြောတာကလွဲလို့ ဆိုးနွဲ့ငိုလ်ကျခြင်းမရှိ သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင် သူက သူမကို ပျော်ရွှင်စေတာထက် သူမက သူ့ကို ပျော်ရွှင်စေတာက ပိုပါသည်။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ဗီဒီယိုတွေ ဘာတွေ မရိုက်တာလဲ”

“ဝါသနာမပါဘူးတဲ့”

“သူကြည့်ရတာ အောင်မြင်မှုကို သိပ်မမက်မောသလိုပဲ။ မင်းနဲ့ အပြင်တွေ ဘာတွေ သွားရင်ရော အနှောင့်အယှက် တွေ ဘာတွေ ဖြစ်လား”

“အရမ်းကြီးတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ခုခေတ်က မင်းသား မင်းသမီးတွေတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြတာဆို တော့ သူကလည်း အေးဆေးပဲ ...

လာနုတ်ဆက်တာတွေ ဘာတွေတော့ ရှိတာပေါ့”

“မင်း သူ့ကို တကယ်ချစ်တာလား၊ လက်တွဲဖို့ရော ရည် ရွယ်ထားလား”

“ချစ်တော့ ချစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက ငါ လက်တွဲဖို့ သင့်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်တယ်”

“ဟင် ... ချစ်တော့ ချစ်ပါတယ် ဆိုတော့ မင်းဟာကြီးက”

“ဪ ... အရင်လို သည်းသည်းလှုပ် Crazy မဖြစ်တော့ တာကို ပြောတာပေါ့ကွာ။ အရင်ကတော့ အချစ်ဆိုတာ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် အတိနဲ့ပေါ့။ ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ့်စိတ် ချမ်းသာမှု ဆိုတာကို ထည့်တွက်လာရပြီလေ ...

သူက ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်မယ်ဆိုရင် လည်း ရွေးချယ်လို့ ရတဲ့သူပါ။ အဓိကကတော့ ငါ့ကို နားလည်ပေးနိုင်မယ့် လူမျိုးမို့လို့ပေါ့ကွာ။ သူက အသက် ငယ်ပေမယ့် နားလည်မှု အများကြီးရှိတဲ့လူလို့ မြင်တယ်။ သိပ်ညှိစရာ မလိုတဲ့သူပေါ့”

“မင်းအမေရော သိလား”

“မေမေ သိတာပေါ့၊ မေမေကတော့ ငါ့ကို မိန်းမယူစေချင် နေတဲ့သူပဲ။ ချစ်သူရဲ့အကြောင်းတွေကိုလည်း ကြားထား တော့ သဘောတူပါတယ်။ မြန်မြန်ယူဖို့ တိုက်တွန်းနေ တယ်”

“မင်း အသက်အရွယ်ကတော့ ယူသင့်နေပါပြီ။ ချစ်သူက တော့ နေမယ်ဆိုလည်း နေလို့ရသေးတယ်။ ချောတုန်း လှတုန်း အောင်မြင်နေတုန်း မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ သူက အဲဒါမျိုးတွေ သိပ်စဉ်းစားတဲ့ လူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းက လှုပ်ရှားတော့လေကွာ၊ ဘာကိုစောင့် နေတာလဲ”

“စောင့်နေတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ သူ့ကိုတော့ သေချာမပြောရသေးဘူးပေါ့”

“ပြောတော့လေကွာ၊ ငါ့လည်း မင်း မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပန်းလေး တာလေး ကြံရအောင်”

သူက သောကြာရဲ့စကားကို တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်ရင်းမှ မျက်လုံးထဲတွင် ချစ်သူရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီးလာသည်။ နှုတ်ခမ်းထုထုလေးတွေက အမြဲပြုံးနေတတ်ကာ ရယ်လိုက်လျှင် ပါးပြင်လေးတွေ မှီတက်သွားလေ့ရှိသော ကောင်မလေးကို သူရဲ့အိမ်ရှင်မလေးနေရာမှာ ထားကြည့်လိုက်သည်။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော အိမ်ရှင်လေး အသွင်ထက် ခေတ်မီသွက်လက်နေသော အိမ်ရှင်မလေးတစ်ယောက် ပုံစံကို ပိုပြီးမြင်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီဘက်ခေတ်က ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ရွေးချယ်မှုမှာတော့ အရင်ခေတ်ကလို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိတွေ၊ ငရုတ်သီးညက်တာတွေ မပါဝင်တော့ဘဲ ခေါက်ဆွဲထုပ် ဖောက်ပြုတ်တတ်ရုံနဲ့တင် ကိုယ့်အပေါ်မှာ ခံစားနားလည်ပေးနိုင်သည့် နှလုံးသားရှိပါက လက်တွဲသွားဖြစ်ကြတာ များပါသည်။

ဒီတစ်ပတ်တော့ သူ ရန်ကုန်ကို ခွင့်ရတာက နည်းနည်းကြာပါသည်။ ကြာတယ်ဆိုတာကလည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပါဖြစ်သဖြင့် ခွင့်ရက်တွေပေါင်းလိုက်သောအခါ ကြာသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ရှုပ်နေသဖြင့် ချစ်သူကို မဆက်သွယ်မိချေ။ ဖုန်းတစ်ချက်လောက်တော့ဆက်ဖို့ စိတ်ကူးမိသော်လည်း လက်တွေ့မှာတော့ အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်ပါ။ နောက်မှပဲ ချစ်သူကို ဆပ်ပရိုက်စ်လုပ်ကာ အေးအေးဆေးဆေးတွေ တော့မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူက ချစ်သူကို ဆပ်ပရိုက်စ် မလုပ်ခဲ့သော်လည်း ကံကြမ္မာကတော့ ဆပ်ပရိုက်စ်လုပ်ခဲ့သည်။ အဲဒီနေ့က သူသည် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရုံးကအပြန်မှာ ထင်မှတ်မထားစွာဖြင့် ရည်းစားဟောင်းတစ်ယောက်နှင့် သွားပြီးဆုံသည်။ မဆုံဖြစ်တာကြားပြီဖြစ်သော် ရည်းစားဟောင်းသည် မတွေ့ရတဲ့အချိန်အတောအတွင်းမှာ ပိုပြီးလှလာသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူမကလည်းတစ်ယောက်တည်း သူကလည်းတစ်ယောက်တည်း။ ညမမှာက ကားမပါချေ။ ထို့ကြောင့် သူက မုန့်စားဖို့ခေါ်တော့

သူမကလည်း မငြင်းပါ။ ဒါနဲ့ သူတို့ဟာ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်လို့ကောင်းမည့် ဗိုလ်တထောင်က Moon Soon ရောက်လာကြသည်။

စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စားသောက်စရာအချို့ မှာပြီးလျှင် သူက စကားစလိုက်သည်။

“မြတ်နိုးရော ဘယ်လိုလဲ တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

သူ မေးခွန်းကို မြတ်နိုးက မျက်ခုံးပင့်ပြီးပြောက

“အခု ဘယ်နှယောက်တွေ နေလို့လဲ”

“ဪ ... အခုတွေ့တာတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ မြတ်နိုးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့စားရမှာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ မေးတာပါ”

“ဒါကရော တကယ်စားချင်လို့မေးတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သတင်းအစီအစဉ်လို့ မေးတာလား”

“ဟား ... မြတ်နိုးကကွာ၊ ကဲပါ စားချင်လို့မေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သိချင်လို့ မေးရသက်သက်ပါ”

“ဪ ... ဪ ... ပြောရမှာလား”

အဲဒီ “ပြောရမှာလား” ဟူသော မေးပုံဟာ ချစ်သူလက်သုံးစကားဖြစ်သဖြင့် သူဟာ ချစ်သူကိုတောင် ဖျတ်သတိရသွားလေသည်။ ဒါကြောင့် သူ့မျက်နှာဟာ ချစ်သူသတိရစိတ်ဖြင့် ကြည့်နူးစွာ လန်းဆန်းသွားသည်။ မြတ်နိုးမျက်နှာကို ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာအလား ပြုံးစေဖြင့် ငေးကြည့်နေတာမှာပဲ သူ့အနားသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် လာရပ်တာကို ခံစားလေရသည်။

သူ့ရော မြတ်နိုးရောဟာ လာရပ်သူကို ပြိုင်တူမော့ကြည့်မိကြလျှင် သူတို့ကို အေးစက်သောမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုနေသော ချစ်သူကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ အခါများစွာက ပြုံးရွှင်ရယ်မောလို့နေသော ချစ်သူကို ဒီလိုပုံစံနှင့် တွေ့ရတာဟာ ဒါ ပထမဆုံးပဲဖြစ်သည်။ ချစ်သူဆိုသော မိန်းကလေးသည် စိတ်ကောက်နေတာတောင် မျက်လုံးတွေက နွေးထွေးတတ်သော မိန်းကလေးပဲဖြစ်လေသည်။

သူဟာ အံ့ဩနေသဖြင့် ချစ်သူကို ရုတ်တရက်စကားမဆိုမိချေ။ ချစ်သူ၏ အပြင်အဆင်သည် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ ဆံပင်တွေကို အပြောင်သိမ်းကာ ထိပ်ဘက်မှာ စုစည်းထုံးဖွဲ့ထားသဖြင့် အေးစက်နေသော မျက်နှာထားကို အရှင်းအလင်းသားတွေ မြင်နေရသည်။ ခဲရောင်လက်ပြတ် ဂါဝန်တိုတစ်ထည်ဖြင့် သူ မမှတ်နိုင်လောက်အောင် ခေတ်ဆန်လှပနေသော ချစ်သူကို သူက ပြုံးပြရမည့်အစား မျက်ခုံးပင့်ပြီး ကြည့်မိသည်။

အခြေအနေကို လိုက်မိသော မြတ်နိုးက သူနှင့် ချစ်သူကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ...

“မိုးရဲ့ အသိနဲ့တူတယ်၊ ထိုင်ခိုင်းဦးလေ”

မြတ်နိုးရဲ့ စကားက ချစ်သူရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကို ဆတ်ခနဲတွန့်ကွေးသွားစေသည်။ မြတ်နိုးရဲ့ စိတ်ထဲတွင် မော်ဒယ် မိုးချစ်သူနဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှမသက်ဆိုင်ဟုထင်သဖြင့် အဲဒီလိုပြောလိုက်ခြင်းဟု သူက နားလည်လိုက်သော်လည်း ချစ်သူကတော့ အဲဒီလိုနားလည်မည့်ပုံမပေါ်ပါ။ ပြီးတော့ “မိုး” ဟူသော အခေါ်အဝေါ်သည် ချစ်သူရဲ့ အာရုံတွေကို နိုးကြားစေပါမည်။

ချစ်သူသည် မြတ်နိုးက သတိပေးတော့မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ ...

“ချစ်သူ ထိုင်ဦးလေ၊ ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ”

“ချစ်သူ ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုကြီး ရန်ကုန်ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်တယ်ဆိုတာသာ အရေးကြီးတာပါ”

ချစ်သူသည် အဲဒီလေသံနဲ့ မျက်နှာလေးကို သူ့ကို တစ်ခါမှ မသုံးဖူးသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် စပ်ပျဉ်းပျဉ်း ဖြစ်သွားရသည်။ အထူးသဖြင့် ရည်းစားဟောင်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အဲဒီလို အပြောခံရခြင်းသည် သူ့ယောက်ျားမာနကို စတင်ထိပါးလာပြီဟု ယူဆရပါသည်။

ဒါကြောင့် သူက မျက်မှောင်ကို အတန်ငယ်တွန့်ချိုးကာ ...

“ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ မင်းကရော ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ”

ချစ်သူက နောက်က မေးခွန်းကို စိတ်ဝင်စားဟန် မတူပါ။ ရှေ့ကအပြောကြောင့်သာ မျက်လုံးတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အခုနကထက် စူးရှတောက်ပြောင်ကာ အေးစက်လာသည်ဟု ထင်သည်။

“ကိုကြီးလို အကန့်မျိုးနဲ့ ရောက်မလာတာတော့ သေချာပါတယ်”

အဲဒီစကားကြောင့် သူ့နဲ့အတူ မြတ်နိုးပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ သူကလည်း ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြော

ရမှန်း မသိချေ။ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုယ်သူငယ်ချင်း စသဖြင့် ဖြေရှင်းစကားတွေထုတ်ဖို့ရာ သူ့ဘက်က အောက်တယ်ဟူ၍ထင်သည်။ အထူးသဖြင့် မြတ်နိုးရဲ့ရှေ့မှာ သူ ပိုပြီး မပြောချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချက်ကပဲ နောင်တစ်ချိန်မှာ ချစ်သူနဲ့ သူ့ရဲ့အခြေအနေကို ပိုဆိုးစေခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မိုး”

မြတ်နိုးက လုပ်ဦးဟူသော သဘောဖြင့် သူ့ကို ခေါ်လိုက်တာဖြစ်ပြီး တကယ်တမ်း သူ့နှုတ်က ထွက်သွားသော စကားကတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“ချစ်သူ ... မင်း သွားလိုက်တော့။ နောက်မှတွေ့ကြမယ်”

အဲဒီစကားသည် ဘာမှ ကြီးကျယ်သောစကားမဟုတ်ဘဲနဲ့ ချစ်သူရဲ့မျက်နှာသည် သွေးဆုတ် ဖြူရော်သွားစေသည်။ သို့သော် အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ခဏသာပဲဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပဲ သွေးရောင်လွမ်းတက်လာကာ အနီရောင်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ သူ့ကိုကြည့်သော မျက်ဝန်းများသည် အသေတိုက်ခိုက်တော့မည့် မျက်ဝန်းများဖြစ်သည်။

“နောက်မှတွေ့ဖို့မလိုပါဘူး။ အခု တစ်ခါတည်းတွေ့နေပြီပဲ။ ဒီလောက်နဲ့လည်း အခြေအနေတစ်ခုက ပြောင်းလဲသွားဖို့ လုံလောက်ပါတယ် ...

ကိုကြီးကို ဝင်လာတည်းက ချစ်သူ မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မယုံဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အနုစိတ်လာကြည့်တာပါ။ သေချာတာကတော့ အတိအကျဖြစ်နေတာပဲ ...

ချစ်သူကို နှင်စရာ မလိုပါဘူး။ ထွက်မသွားခိုင်းလည်း ထွက်သွားမှာပါ။ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ။ တကယ်တော့ အစတည်းက ...”

“တော်ပြီ ချစ်သူ။ ဆက်မပြောနဲ့တော့ကွာ”

“ပြောမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ရှင် ချစ်သူကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ရက်စက်နိုင်တာကိုး။ ဒီလို အကြောင်းအရာတွေကြောင့် ဆိုတာ ချစ်သူ အစတည်းက သဘောပေါက်သင့်တယ်”

အဲဒီစကားကြောင့် သူက ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်သွားကာ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်မိသွားသည်။ ဒါကို အရင်တည်းကမှ စိုးရိမ်ကြီးတတ်သော မြတ်နိုးက “မိုး”ဟု လှမ်းခေါ်ကာ သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လျှင် အခြေအနေတွေက ထင်မှတ်မထားစွာဖြင့် ရှုပ်ထွေးသွားပြီဆိုတာကို နားလည်လိုက်ရလေသည်။

သူက မြတ်နိုးရဲ့သဘောကို နားလည်သည်။ မြတ်နိုးသည် ဟိုးအရင်တည်းက တစ်ခုခုဆို လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းလှမ်းတားတတ်သော အကျင့်လေးရှိသည်။ ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လက်မောင်းလေးလှမ်းကိုင်တတ်တာကိုက မြတ်နိုးရဲ့အကျင့်ဖြစ်သည်။ ဒီအကျင့်ကို သူက နားလည်သော်လည်း ချစ်သူကတော့ မိုး ဟူသော အခေါ်အဝေါ်နဲ့တင် လောင်ကျွမ်းသွားပြီဆိုတာ သဘောပေါက်နားလည်ရလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။ တချို့အဖြစ်အပျက်တွေသည် အစီအစဉ် တကျ လွဲချော်တတ်ပါသည်။

ချစ်သူသည် သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ စိမ်းရှရှ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ အဲဒီအကြည့်ကြောင့် သူတောင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားရသည်။ အဲဒီအကြည့်စိမ်းမှာ နည်းနည်းတော့ကြာပါသည်။ ပြီးလျှင် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ သူသည် ဖြူနုဝင်းပြန်နေသော ချစ်သူရဲ့ကျောပြင်ကို ငေးကြောင်ကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်က ကားတစ်စီးပေါ်တွင် အင်ခနဲက ချစ်သူကို စောင့်နေကာ ချစ်သူ တက်သွားပြီးလျှင် ကားက အပြင်းမောင်းနှင်လို့သွားသည်။

သူသည် ခေါင်းကို ဘယ်ညာ ယမ်းခါကာ ထိုင်ခုံမှာ စွိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဟင်းပွဲတွေက လာချသဖြင့် မြတ်နိုးက စကားမပြောသေးဘဲ ခဏနေမှ စကားစပြောသည်။

“သူက မင်းသမီး မိုးချစ်သူလား”

မင်းသမီး မဟုတ်ပါဘူးကွာ ဘာတွေ ငြင်းမနေတော့ဘဲ သူက ခေါင်းကိုပဲ တစ်ချက်ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်လျှင် မြတ်နိုးက စိတ်ဝင်စားမှု ပိုလာသည်။ မော်ဒယ် မိုးချစ်သူကတောင် သဝန်တို့ပေါက်ကတွဲရတဲ့အဖြစ်ကိုလည်း သူမက တိတ်တဆိတ် ဂုဏ်ယူနေချင်ဟန်ရှိသေးသည်။ သူက အထွေအထူး မပြောဘဲ စတင်စားသောက်ဖို့ပြင်သည်။ မြတ်နိုးကတော့ စားဖို့ သတိတောင်ရမဘဲ ...

“မိုးရဲ့ရည်းစားလား”

“ဆိုပါတော့”

“ဟယ် ... မိုးပြောပုံကြီးကလည်း။ ဒါဆို မိုးတို့ ပြဿနာ တက်ကြမှာပေါ့။ တယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မိုးနဲ့ တို့နဲ့ကဖြင့် အခုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ဆုံကြတာ ...

သူက တော်တော်အထင်လွဲသွားပုံရတယ်။ မိုးကို အရမ်းသဝန်တိုတတ်တယ်နဲ့ တူတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ စားလေ မြတ်နိုး။ ခေါင်းထဲ ထည့်မထားပါနဲ့၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ခေါင်းထဲ မထည့်ထားပါနဲ့ဆိုသော်လည်း မြတ်နိုးက တော့ ဒီကိစ္စကိုပဲ အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။ အင်းလေ ... ချစ်သူဟာ လက်ရှိမှာ အရမ်းလူကြိုက်များ အောင်မြင်နေတဲ့ ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေတဲ့ အဆိုတော်တစ်ဦးပဲ။ မော်ဒယ်တစ်ဦးဖြစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သူက မေ့မေ့နေတတ်ပါသည်။

မြတ်နိုးက စားရင်းမှ စကားပြန်စပြန်သည်။

“အကူအညီလိုရင် တို့ကိုပြောနော် အားမနာနဲ့”

“မလိုပါဘူး မြတ်နိုး၊ ကိုယ်တို့က ဒီလိုပဲ ခဏခဏရန်ဖြစ်နေကြပါ”

“ဪ ... ယုံပါတယ်၊ ယုံပါတယ်။ မိုးရဲ့ဒဏ်ကိုတော့ မိန်းကလေးတိုင်းက ခံကြရမှာပါပဲ။ မိုးက First love လောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖီးလ်မရှိဘူး ဆိုတာ သိပြီးသားပါ ...

ဒါပေမဲ့ မိုးချစ်သူကတော့ ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ သူ့ကို မိုး တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်တော့ သေချာချော့လိုက်

ပါ။ ဒါနဲ့ မိုးက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ၊ သူက တွေ့တွေ့ချင်း တန်းမေးလို့ပါ”

“ကိုယ်က (.....)တံတားစီမံကိန်းမှာ တာဝန်ကျနေတာပါ။ ရန်ကုန်မှာ မရှိတာများတယ်။ ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး။ အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှုပ်နေတာနဲ့ သူ့ကို မဆက်သွယ်ဖြစ်သေးတာ”

“ဪ ... ဒါကို သူက အခု တို့နဲ့ တွဲတွေ့မှ မိုး ပြန်ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို သိသွားတယ်ပေါ့။ ပြဿနာပဲ မိုးရယ် ဖြစ်ရမယ်”

“ရပါတယ်၊ ကဲ ကဲ ... စားပါ မြတ်နိုး။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မထားပါနဲ့၊ ပြဿနာကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ။”

သူက ချစ်သူရဲ့ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူထင်ထားတာက ဖုန်းမကိုင်ဘူးဟု ထင်ထားသော်လည်း သူမက ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ နားထောင်သဖြင့် သူတောင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူက ချစ်သူကို ကန်တော်ကြီးထဲသို့ ချိန်းလိုက်လျှင် သူမက ထွေထွေထူးထူး မငြင်းဆန်းပဲ လာခဲ့မယ်ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောက ဖုန်းချသွားသည်။

သူက ချစ်သူရဲ့ စတိုင်လ်ကို ပခုံးတောင်တွန့်မိကာ ညနေဘက်မှာတော့ ကန်တော်ကြီးထဲသို့ အရင်ဦးအောင် သွားဆောင်နေလိုက်သည်။ သူမနှင့် ချိန်းလေတိုင်း အမြဲနောက်ကျတတ်သော သူသည် ဒီတစ်ခါတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ဝိရိယပို့ဆောင်နေခဲ့သည်။ ချစ်သူကတော့ ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက် ဦးမိနစ်လောက် နောက်ကျကာ ရောက်လာပါသည်။

အခုတလော ချစ်သူဟာ ဘာကို ဓာတ်ကျနေသလဲ တော့မပြောတတ်ပါ။ ဆံပင်တွေကို ထိပ်မှာ ဖြစ်သလိုစည်း ထုံးဖွဲ့ထားတတ်သော စတိုင်လ်ကို အမြဲယူထားတတ်သည်။ အဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီအင်္ကျပ်ကို လက်ခေါက်ဝတ်ထားကာ မိန်းမ ဝတ် လောင်းပန်အရှည်တစ်ထည်အား ဝတ်ဆင်ထားပုံထောက် ရှုတင်တစ်ခုခုမှ ကူးလာပုံမဟုတ်ဟု သတ်မှတ်ရပါမည်။

ချစ်သူသည် သူ့မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ဖြင့်ကြည့် ကာ ...

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

သူသည် အဲဒီအပြောကြောင့် နည်းနည်းတင်းသွား သည်။

အခါများစွာက ပြောင်စပ်စပ်နှင့် မျက်နှာအမြဲချိုတတ် သော ချစ်သူသည် သူ့ကို ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် ပြောရလျှင် ခပ်ကျော့ ကျော့ဖြင့် ဆက်ဆံနေသည်ဟု ထင်ရ၍ဖြစ်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဆက်ဆံနေတာလဲ ချစ်သူ။

မင်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား၊ စိတ်ကောက်နေတာ လား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော”

ချစ်သူက ဘေးစောင်းအနေအထားမှ သူ့ကို တစ် ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ အဲဒီအကြည့်တွေထဲတွင် စိတ်ဆိုးတာတွေ၊ စိတ်ကောက်တာတွေမပါဝင်ဘဲ အဲဒီထက်လေးနက်သော အကြောင်း တရားတွေ ပါခဲ့လျှင် သူပင် နည်းနည်းမျက်စိလည်ချင်သွားပါ သည်။

“ချစ်သူ စိတ်ကောက်တဲ့ စိတ်ဆိုးတဲ့အလုပ်တွေ ဝါသနာ မပါဘူး၊ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ စိတ်ကုန်တာပဲရှိတယ်”

“စိတ်ကုန်ရအောင် မင်းကို ကိုယ်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ ချစ်သူ ... မင်း ထင်ချင်ရာတွေ လျှောက်ထင်မနေနဲ့”

သူမက သူ့ဘက်သို့ နာကျင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငဲ့ကြည့်သည်။

“အဲဒီလိုထင်ဖို့ အခွင့်အရေးကိုပေးခဲ့တာ ကိုကြီးပါ။ ပြဿနာ တစ်ခုရဲ့ အမှားအမှန် ဖြေရှင်းဖို့ကို နောက်ထားပါဦး။ အခု ကိုကြီး ချစ်သူကို ဆက်ဆံနေတဲ့လေသံကိုက ကိုယ့် ချစ်သူရည်စား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အလျှော့ပေး ဆက်ဆံချင်တဲ့လေသံလား၊ ပြောချင်ရာပြော ပြန်ဖိုက်မယ် ဆိုပြီး မောင်းတင်ထားတဲ့လေသံလားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဝေဖန်ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

သူမက သူ့ကို တည်ငြိမ်ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လျှင် သူက ရတံတရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ် သွားသည်။

သူ တစ်ချက်ငြိမ်သွားလျှင် သူမက နင့်သီးနေသော မျက်နှာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်ဆို ဒီကိစ္စမှာ ဖြစ်ရပ်က မှန်နေဦးတော့ ဘယ် ယောက်ျားလေးမဆို နားဝင်ချိုအောင်တော့ ပြေပြေတည် လည်ပြောကြတာပါပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးက အဲဒီလိုလေးတောင် မပြောနိုင်ဘူး။ ချစ်သူက ငါးကျပ်ဖိုး စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုရင် ကိုကြီးက နှစ်ဆယ်ဖိုးလောက် ပိုတိုပြထားလိုက်တယ် ...

ချစ်သူကို အလျှော့ပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ကိုကြီး ရာဇဝင်မှာ မရှိဘူး။ အဲဒီလို အလျှော့ပေးလိုက်လို့ သိက္ခာကျသွားမှာကို တအားကြောက်တယ်”

“ချစ်သူ ... မင်း မဆိုင်တာတွေ မပြောစမ်းနဲ့”

သူ့စကားကို သူမက မဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးပြသည်။ “သိပ်အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ ရက်စက်သော ဆက်ဆံမှုကြီးပဲ နော်။ သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ဟာ ဝင့်ကုန်တဲ့ နေ့လို့ သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုကြီး ကြိုက်သလို ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ဘာရယ် ချစ်သူ၊ မင်း ဆိုလိုတာက မင်းက ငါ့ကို ဖြစ်တယ်၊ ပြတ်ပြီဆိုတဲ့ သဘောလား။”

သူမက မဖြေချေ။ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ချစ်သူ တော်စမ်းကွာ”

သူက အော်လိုက်လျှင် ချစ်သူက သူ့ကို နီရဲနာကျင်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်၍လာသည်။

“မတော်နိုင်ဘူး ကိုကြီး။ ချစ်သူမှာတော့ ကိုကြီးကို ဘယ်လောက်ထိချစ်ခဲ့ရသလဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အပြစ်မယူနိုင်ခဲ့ဘူး စိတ်မဆိုးရက်နိုင်ဘူး ...

ကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်တာတောင် ဒါဟာ ကိုကြီးရဲ့ နဂိုဗီဇပေါ့။ အကျင့်ပါဆိုပြီး နားလည်ပေးခဲ့တယ်။ ရင်ထဲမှာ တော့ စစ်မှန်တဲ့အချစ်တစ်ခုရှိမှာဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျားရည်နဲ့ ဝမ်းချပြီး ကျေနပ်ခဲ့ရတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်နေတဲ့ကိစ္စမှာ ချစ်သူ ဘာကြောင့် မသိရတာလဲ ...

“မသိရခြင်းအပြင် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲတွေ့ခဲ့ရတဲ့မြင်ကွင်းက ချစ်သူကို ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်စေလဲ ကိုကြီး သိရဲ့လား။”

“ကိုယ် ပြန်ရောက်တာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မအားဘူး၊ မအားလို့ မင်းကို မဆက်သွယ်သေးတာ၊ အေးအေးဆေးဆေးမှ”

သူမက နာကြည်းခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောသည်။ အဲဒီရယ်သံကြောင့် သူ တော်တော်စိတ်တိုသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပဲ ...

“အဲဒီ အကြောင်းပြချက်ကြီးက သိပ်ရိုးစင်းနေပါတယ် ကိုကြီး။ အဲဒီလိုတွေ ပြောနေမယ့်အစား မဆက်ချင်လို့ မဆက်တာလို့ ပြောလိုက်တာက ပိုသိက္ခာရှိပါတယ်”

“ချစ်သူ ... မင်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

သူ့အပြောကို သူမက နာကြည်းသွားသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်အော်သည်။

“မပိတ်နိုင်ဘူး၊ ချစ်သူ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာတွေများလွန်းလို့ ပေါက်ထွက်တော့မယ်၊ ကိုကြီး ရန်ကုန်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ချစ်သူဆီကို ဦးခိုက်ရမယ်လို့ မဆိုလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းတစ်ချက်ဆက်ဖို့တောင် အချိန်မရဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ယုတ္တိလား ...

ကိုကြီး ထမင်းစားတယ်၊ ရေချိုးတယ်၊ စားသောက်ဆိုင်ထိုင်ချိန်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ချစ်သူကို ရင်နာအောင် လာမပြောနဲ့၊ ဒီထက်လည်း မခံစားနိုင်ဘူး။”

“မခံစားနိုင်တော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

သူ့မေးခွန်းကို သူမက စကားလုံးများ အပြည့်အသိပ် ပါဝင်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“ရှင်ကို မဒီ ဆိုတဲ့မိန်းမက ဘာကြောင့် စွန့်ပစ်သွားခဲ့တယ် ဆိုတာကို ချစ်သူ သိပြီ။ ရှင်က သိပ်အတ္တကြီးတယ်၊ သိပ် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ် ...

ဒီမှာ ကိုကြီး၊ ချစ်သူ တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောခဲ့မယ်၊ ဒီတစ်သက်မှာ ရှင် အချစ်စစ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့စေရဘူး။”

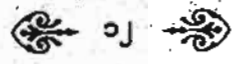
“တောက် ... မင်း”

သူက တက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါက်လိုက်သော်လည်း သူမက မမူသည့်အလား ပခုံးတစ်ဖက်ကိုတောင် တွန့်ပြလိုက်သေးသည်။ ပြီးလျှင် နှုတ်မဆက်ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုသွားလျှင် အဲဒါသည် သူမကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ခြင်းပဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ မသိလိုက်ပါ။

အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ သိတာသည် ဒေါသတွေ လှိုင်းထန်နေတယ် ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။ သူ့ကို မပြောစဖူး စကားမာမာတွေပြောသွားသော ချစ်သူကိုရော ရှုပ်ထွေးစွာ ဖန်တီးပေးလိုက်သည့် ကံကြမ္မာကိုရောကို အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်သူရဲ့ ခံစားချက်ကိုတော့ သူ သိပ်မစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ပါ။

ချစ်သူသည် အသည်းကွဲဖူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါတော့ ကံဆိုးလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ထားခဲ့ပါ။ အဖြစ်အပျက်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးဟူသော အဖြေကိုသာ တိတိကျကျ ထွက်လာသဖြင့် အသည်းကွဲတာထက် အသည်းနှင့်စွာ ခံစားရတာက ပိုပါသည်။ သူ ရန်ကုန်ရောက်နေတာကိုလည်း မသိရဘဲ သူ့နဲ့ ရွယ်တူမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် နေ့လယ်စာစားဖို့ အတူတွဲတွေ့ရသော မြင်ကွင်းသည် ချစ်သူကို တကယ်ပဲ ရှေ့ရစေသည်။

အလိပ်လိုက်ထွက်လာသော ဒေါသတွေကို မျှိုသိပ်ကာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံခဲ့ပါလျက် နှင့် သူ ဆက်ဆံပုံကတော့ ချစ်သူကို သူ့ရဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက် မဟုတ်သလိုပုံစံဖြစ်သည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာတောင် အလျှော့ပေးဆက်ဆံဖို့ စိတ်ကူးမရှိသော သူ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ချစ်သူ တကယ်ပဲ အံ့ဩဝမ်းနည်းနာကျင်ရပါသည်။

ကောင်းတော့လည်း ကောင်းသည်။ ဒီလိုဆိုတော့ ချစ်သူဟာ အားလုံးကို စိတ်ပြတ်စွာ စွန့်ခွာလိုသွားလို့ရပြီဖြစ်သည်။ အရင်တည်းက စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ စာမေးပွဲတွေဖြေ၊ စာတွေကျက်နေသော ချစ်သူအတွက် ခုချိန်မှာ အားလုံး ရယ်ဒီဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။ ထွက်မယ်ဆို အခုထွက်လို့ရနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ မပြတ်သေးတာရော၊ သူ့ကိုတွေ့ဖို့ စောင့်နေတာကြောင့်ရောမထွက်ဖြစ်သေး။ အခုတော့ တစ်ပတ်နေပြီးလျှင် ချစ်သူ စင်ကာပူမှာကျောင်းသွားတက်ဖို့ အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

အမှတ်မရှိသေးသော ချစ်သူသည် ဒီလောက်ဖြစ်ထားတာတောင် အမှတ်မရှိသေးဘဲ အဲဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ သူများ နောက်လာလေမလားဟု တိတ်တခိုး မျှော်လင့်နေသေးသည်။ နောက်ဆုံး မနက်ဖြန်လို စင်ကာပူသွားရတော့မည့်အချိန်ထိ မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့သော်လည်း သူ့ထဲက ဖုန်းလေးတစ်ချက်တောင်မှ ရောက်မလာခဲ့ပါ။

လေယာဉ်ကွင်းသို့ဆင်းသည့် နံနက်မှာတော့ ချစ်သူသည် မီးဖိုခွံမှာ သူ့ကားကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွားတွေ့ပါသည်။ ချစ်သူမှာ အံ့ဩဆိုနှင့်နေသော ရင်အစုံဖြင့် သူ့ကို ဇေးကြည့်နေမိသည်။ သူကတော့ ချစ်သူကို မမြင်ပါ။ မမြင်ဆို သူ့ဘေးမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါသည်။ ကောင်မလေးက ခေတ်ဆန်ဆန် ချောချောလေးဖြစ်ကာ တစ်နေ့က Moon Soon မှာ တွေ့ခဲ့သည့် သူ့နဲ့ရွယ်တူ အမျိုးသမီးတော့ မဟုတ်ချေ။

ချစ်သူရဲ့ နားထဲတွင် သူ့အစ်ကို ဦးလင်း ပြောပြခဲ့သော စကားတို့ကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

[ဒီကောင်က မဒီကို သေကောင်ပေါင်းလဲ ချစ်ခဲ့တာဟာ။ မဒီမှ မဒီ။ မဒီက ရေခိုရင် အပူရော အအေးရော နှစ်ခွက်ခပ်ပြီးသား ...

ဒါပေမဲ့ မဒီက ရက်စက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အသည်းနှလုံးတွေက မာကျောသွားတယ်။ အချစ်တွေကို အများကြီး ခံစားတတ်လာတယ်။

ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုတော့ တကယ်ချစ်သွားတယ်ထင်ပါတယ် ...]

ဟင့်အင်း ... ဘယ်ကလာ တကယ်ချစ်ရမှာလဲ။ ချစ်သူကိုလည်း သူ မချစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူသည် သူ ရည်းစားတွေများနေလား မများနေဘူးလားဆိုတာကို သံသယမရှိခဲ့။ ချစ်တာတစ်ခုပဲသိတယ်ဟူသော သီချင်းထဲကလို သူ့ကို ချစ်နေရလျှင် ကျေနပ်နေခဲ့သူဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဒီအချိန်မှာ သဘောပေါက်နားလည်လိုက်ရတာ တစ်ခုကတော့ သူ ကိုယ့်ကို လုံးဝမချစ်ဟူ၍ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

လေ့ယာဉ်ကွင်းသို့ရောက်လျှင် ဖေဖေနဲ့ မေမေက ချစ်သူကို မှာစရာရှိတာ မှာကြားပြီးနောက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် နှင့်ဆို၍ စကားသွားပြောနေခိုက် အင်ခန့်က ချစ်သူကို တစ်သက်မှာတစ်ခါ အတည်အတံ့ မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“နင်က ဘဝမှာ ဘာမဆို အကောင်းဆုံးတွေကိုချည်း ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့သူပါ ချစ်သူ။ ဒီမှာလည်း ရခဲ့တဲ့ အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို နင် ရအောင်လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဟိုမှာလည်း ဆက်ပြီး အောင်မြင်ဖို့ ငါ မျှော်လင့်နေပါ့မယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ငါ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့”

အင်ခန့်က ချစ်သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ ကြားမှာ ရှက်စရာကိစ္စဆိုတာ မရှိဘူးနော်၊ ငါ့မှာ ဖုန်းပါတယ်၊ နင် နှုတ်ဆက်ချင်ရင် နှုတ်ဆက်လို့ရတယ်”

“ငါက ရူးနေလို့ နှုတ်ဆက်ရမှာလား၊ အခု ဒီကို လာတာတောင် သူ့ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့တွဲပြီး တွေ့ခဲ့တဲ့ ငါ၊ တစ်ခါတွေ့တိုင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲတွေ့တာမှ အမှတ်မရှိတော့ရင် ငါ့လောက်မိုက်တဲ့မိန်းကလေး ဒီကမ္ဘာမှာ ဘယ်ရှိတော့မလဲ”

“နင် သူ့ကို မေ့နိုင်မှာလား”

“မမေ့နိုင်တောင်မှ လွမ်းစရာရှိရင် နာစရာတွေလည်း ရှိနေတာပဲ”

“တကယ်လို့ သူက နင့်ကို ပြန်ဆက်သွယ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ငါ့ဆီ လိပ်စာတွေဘာတွေ လာတောင်းရင် ငါ ပေးရမလား”

“ပေးမနေပါနဲ့တော့”

အင်ခန့်က ချစ်သူကို ခပ်နက်နက်တစ်ချက် စိုက်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အနားသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ စကားနည်းနည်းပြောပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အထဲဝင်ရတော့မှာမို့ ချစ်သူက မေမေကို ပွေဖက်နှုတ်ဆက်သည်။ ဒီလို အကြာကြီး တစ်ခါမှမခွဲဖူးတာမို့ ဖေဖေရော မေမေရောပါ မျက်နှာက မကောင်းချေ။

ချစ်သူကလည်း ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ကိုယ်မို့ အရင်
 လောက်မရွှင်လန်းနိုင်။ နောက်ဆုံးတော့ ချစ်သူသည် အားလုံးကို
 နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ချစ်ခင်တွယ်တာရသူများ
 နှင့် ဝေးကွာသော နယ်မြေသစ်တစ်ခုတွင် ချစ်သူတစ်ယောက်
 ဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနဲ့ ရှင်သန်နေထိုင်ရဦးမှာပါလိမ့်။ ဖေဖေနဲ့
 မေမေကတော့ ဘယ်နေရာမှာမဆို လိုက်လျောညီထွေစွာ နေထိုင်
 တတ်သော ချစ်သူရဲ့စိတ်ကို သိသောကြောင့် သိပ်ကြီးစိတ်မပူကြပါ။
 သူတို့ရဲ့သမီးလေးသည် ရောက်တဲ့နေရာမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်
 အောင် နေမည့်သူဆိုတာ လက်ခံကြသည်။ ကျန်းမာရေးကို ဂရု
 စိုက်ဖို့လောက်သာ အထပ်ထပ်မှာနေကြသူတွေဖြစ်ပါသည်။

ချစ်သူသည် လေယာဉ်ပေါ်ကမြင်နေရသော ရှုခင်း
 ကို အမှတ်တရအဖြစ် ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ကာ မျက်
 လုံးတွေကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။ မျက်ဝန်းတစ်မှိတ် တစ်ခဏမှာ
 ပဲ သူ့ပုံရိပ်တွေက မျက်လုံးထဲမှာ လာရောက်ထင်ဟပ်လာပါသည်။
 မထိတစ်ပြုံးကြည့်တတ်သော၊ လူကို ဂရုမစိုက်သလိုနေတတ်သော
 သူ့ပုံစံတွေကို အပြစ်မယူနိုင်ဘဲ ခပ်မိုက်မိုက်စတိုင်လ်ဟုတွေးကာ
 သွေးနားထင် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။

တကယ်တော့ အဲဒါဟာ ခပ်မိုက်မိုက်စတိုင်လ်
 မဟုတ်ဘဲ မချစ်သော စတိုင်လ်ဆိုတာကိုတော့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး
 လွန်သွားပြီးမှ သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

သူ့နားထဲတွင် “ကိုကြီးရေ” ဟူသော ခေါ်သံလေး
 ကို မကြားရတာ ကြာလာသောအခါ သူ တကယ်ပင် လွမ်းဆွတ်
 ကြောင်းကို ဝန်ခံပါသည်။ အဲဒီတုန်းက သူကလည်း ချစ်သူရဲ့
 နည်းတူ ခေါ်သံထွက်ခဲ့သော်လည်း အခု သွေးအေးသွားချိန်မှာ
 ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ သူ နည်းနည်းလွန်သွားတယ်ဟုတော့
 ထင်သည်။ ပထမအပြစ်ကတော့ သူ ရန်ကုန်ရောက်နေတာကို
 မဆက်သွယ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒါက တမင် မဆက်သွယ်တာ
 မဟုတ်ဘဲ သူ့အကျင့်အတိုင်း သူမကို ဆပ်ပရိုက်လုပ်ချင်တာလည်း
 ပါသည်။

အခါများစွာကလိုပဲ သူမရဲ့ရှုတင်သို့ လိုက်သွားကာ
 သူမကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် အံ့ဩသွားအောင်လုပ်ချင်တာလည်း
 ပါသလို ချစ်သူက သူ့ပြောရင် ရပါတယ်ဟူသော အပိုင်တွက်စိတ်
 ဓာတ်လေးလည်း ပါပါသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ သူ့ထက်ငယ်
 ပေမယ့် သူမက ဆိုးနွဲ့ခြင်းမရှိဘဲ သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေး ပြန်နောက်
 နေတတ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူချင်တာလည်းပါသည်။ သူ့ထက်
 ငယ်ပြီး အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို ရထားသူရယ်လို့ မာန်မာန်နမထား
 သော ချစ်သူဖြစ်သည်။

သူမကိုဆိုလျှင် ပြားပြားဝပ် ဖူးဖူးမှုတ်နေကြသူတွေ အများကြီးရှိတယ်ဟု ဦးလင်းထံမှ သိထားသောကြောင့် သူက အဲဒါတွေကို မူကွဲအောင် တမင်နေခဲ့ခြင်းလည်းပါသည်။ ချစ်သူကို ဆိုလျှင် ယုယုယယဖြင့် နူးညံ့ချိုသာနေတာမျိုး ရည်းစားသက်တမ်း ရှစ်လလောက် အတွင်းမှာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ပါ။ ချစ်သူဆိုသော ကလေးမကလည်း အဲဒါကို အုံးမစားချေ။ ဒီတစ်ခါ ပေါက်ကွဲမှု ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် အပြင်းထန်ဆုံးပဲဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကို ဖြတ်စကားဆိုသွားသော ကောင်မလေးကို သူကလည်း ဒေါသထွက်သဖြင့် ချက်ချင်းမဆက်သွယ်ချေ။ အပြေး အလွှားချောဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိပါ။ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တဲ့သူ ဟုဆိုကာ ပစ်ထားလိုက်သည်။ ဒီလိုနှင့် ဆယ်ရက်လောက်ကြာ သွားသည်။ ကိုလင်းနဲ့လည်း မတွေ့ဖြစ်သေး။ သူ့တူမလေးဖြစ် သော နေခြည်က ကိုလင်းနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ရှိသည်ဆိုတာကြောင့် လိုက်ပို့ဖြစ်သော နံနက်ခင်းမှာ လမ်းဆုံ၌ ထောင်ထားသော ချစ်သူ၏ Billboardကြီးကိုမြင်ကာ သတိရလွမ်းဆွတ်သွားသေး သည်။

နေခြည်က ချစ်သူရဲ့ပုံကို လှမ်းကြည့်ရင်းမှ ...

“အန်ကယ်လေး သမီးတို့နဲ့ ချစ်သူနဲ့ မိတ်လည်းဆက်မပေး သေးဘူး၊ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ၊ ချစ်သူက အရမ်းပျော်တတ် တယ်လို့ကြားတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း ... တစ်ခါတလေတော့လည်း ငေါပါလို့ပဲ”

သူက အဲဒီလို ပြောရင်းမှ တကယ်ကို ငေါပါဒီဇိုင်း လုပ်ပြတတ်သော ကောင်မလေးကို သတိရလွမ်းဆွတ်သွားသည်။

Billboard ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သူမက အရင်အခြေအနေ တွေနဲ့ ခြားနားစွာ ညှို့ရီရီ ပြုံးပြနေသည်။ စိန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ကြော်ငြာပေးထားသော ချစ်သူသည် ဓာတ်ပုံထဲမှာ Free style မျိုးပျောက်ဆုံးကာ တော်ဝင်အလှဖြင့် ခမ်းနားနေသည်။ ဗေဒါရောင် ဂါဝန်ရှည်ဖြင့် မဟာဆန်နေသော ချစ်သူကို ငေးကြည့်ရင်းမှ သူ အရမ်းလွမ်းလာပါသည်။

“အန်ကယ်လေး မီးစိမ်းနေပြီ”

နေခြည်က သတိပေးတော့မှပင် သူက ကားကို မောင်းထွက်ရသည်။ နေခြည်က တဟားဟား ရယ်ရင်း သူ့ကို လှောင်သည်။

“အမယ်လေး ... သူ့ချစ်သူပုံကို ငေးနေတာနဲ့ မီးပျိုင့်တောင် သတိမရတော့ဘူး၊ ကဲ ... ပြော၊ ဘယ်တော့ မိတ်ဆက်ပေး မှာလဲ”

“အေးဆေးပေါ့ဟာ”

“အေးဆေးမနေနဲ့။ သူက နိုင်ငံခြားထွက်တော့မှာလို့ကြား တယ်၊ တော်ကြာ မစားရဘဲနေဦးမယ်၊ မြန်မြန်တွေ့ပေး တော့”

“ဘာရယ် ... နိုင်ငံခြားထွက်မယ်၊ နင့်ကို ဘယ်သူကပြော လဲ”

“ဟင် ... ကြားတာပေါ့။ အန်ကယ်လေးက ကိုယ့်ရည်းစား ဖြစ်ပြီး မသိဘူးလား၊ သူက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ တိုဖယ်လဲ တွေ ဘာတွေ ဖြေနေတာပဲလေ။ စပီကင်တွေ ဘာတွေရော အားလုံးအောင်ထားပြီးသား”

သူ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အဲဒါတွေကို သူတကယ်
ပဲ မသိခဲ့ပါ။ မသိဆို သူက သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိပ်လည်းမမေးခဲ့
ချေ။ သူမကို မော်ဒယ်မိုးချစ်သူလောက်သာ သိထားခဲ့ပြီး သူမရဲ့
ဝါသနာအစစ်အမှန်၊ ဘဝအပေါ်သဘောထား၊ ခံယူချက် စတာတွေ
ကို တစ်ခါမှမမေးဖူးခဲ့။ သူမ ဘယ်လိုပညာရပ်တွေကို ဆက်လက်
လေ့လာနေသလဲ။ ဘဝအတွက် ဘာတွေစိတ်ကူးထားသလဲ။ သူ
တကယ်ပဲ မသိခဲ့ပါ။ သူသည် သူမနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အမှုမဲ့
အံ့မှတ်မဲ့ နေခဲ့တာက များပါသည်။

သူက နှုတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ကားကို ဆက်မောင်းလာခဲ့
သည်။ ကိုလင်းရဲ့စတူဒီယိုသို့ရောက်လျှင် ကိုလင်းက သူ့ကို
မြင်မြင်ချင်း လှမ်းနှောက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ လှမ်းနေပြီလားဟေ့”

ကိုလင်းရဲ့အမေးကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်
သွားသည်။ သူက ကိုလင်းရှိရာသို့ လျှောက်လာချိန်ဝယ် နေခြည်
က မိတ်ကပ်ဆရာနှင့် မိတ်ကပ်လိမ်းဖို့ အခန်းထဲဝင်သွားသည်။
အခုမှ အိပ်ရာကနီးဟန်တူသော ကိုလင်းက ဆိုဖာပေါ်တွင်ထိုင်ကာ
ကော်ဖီခွက်ကြီးတစ်ခွက်နှင့် ထမင်းကြော်ကို အားရပါးရလွှေးနေ
သည်။

သူက ကိုလင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် စင်ထိုင်
လိုက်လျှင် ကိုလင်းက ထမင်းကြော်ကိုဝါးရင်းမှ ...

“မင်း လေယာဉ်ကွင်း လိုက်ပို့သေးလား”

“ကိုလင်း ပြောတာတွေ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“ဘာကို နားမလည်တာလဲ၊ ဒီနေ့ ချစ်သူ စင်ကာပူကို
သွားတယ်လေ”

သူ့ရင်ထဲတွင် ဒုတ်ခနဲ မြည်သွားသည်ဟုထင်သည်။
သို့သော် ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မင်းသမီးတွေ မော်ဒယ်တွေက
စင်ကာပူလောက် ဗန်ကောက်လောက်ကိုလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ဈေးဝယ်ထွက်ကြတာကိုလည်း သူက သိထားပါသည်။

“ရှောပင်းလား”

သူ့အမေးကို ကိုလင်းက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်
ကာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲမှ ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့
တင်ကာ ...

“မင်းနဲ့သူ ပြဿနာတစ်ခုခုများ ဖြစ်ထားလား”

သူက စကားနဲ့မဖြေဘဲ ခေါင်းကိုသာ တစ်ချက်ညှိတ်
ပြလိုက်သည်။

ကိုလင်းက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းနေရာ

မှ ...

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းတို့ရှောက အကြီးကြီးပဲနဲ့တူတယ်၊
ချစ်သူက ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်တည်းက ငါ့ဆီကို လာပြီး
နှုတ်ဆက်သွားတယ်ကွ ...

သူ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်မှာတဲ့၊ ငါက
မင်းတို့ အေးဆေးဖဲထင်လို့ ညည်း ခွဲနိုင်လို့လားလို့တော့
နောက်လိုက်သေးတယ် ...

သူကတော့ ပြုံးပြုံးလေးပဲ။ အခုလည်း ခွဲနေရတာပဲ
မဟုတ်လားလို့ ပြန်ပြောတော့ ငါကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ

ထင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေး အရင်ကလောက် တော့ မသွက်ဘူးလားလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်တော့ထင်သား ...

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မင်းတို့ကလည်း၊ ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး စင်ကာပူသွားတာတောင် မင်းက မသိဘူးဆိုတော့ ...”

သူက ဘာမှ မပြောချင်တော့စွာဖြင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်ကာ ...

“ဘယ်တုန်းက သွားတာလဲ”

“ဒီနေ့မနက်လေ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဟိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကို သူ မယုံပါ။ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဟုပဲ ထင်သည်။ ချစ်သူဟာ သူ့ကို ဒီလောက် ရက်စက်သွားနိုင်လား။ သူတို့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာဟာ အရင်လိုပဲ သူ ချောစရာမလိုဘဲ ပြီးသွားတဲ့ပြဿနာမျိုး မဟုတ်ဘူးလား။ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးရန်တွေဖြစ်ဖြစ် သူမနဲ့ တစ်ပတ်လောက်မတွေ့ဘဲ သူမရှေ့မှာ ရုတ်တရက် ဘိုယ်ထင်ပြလိုက်လျှင် မျက်လုံးဝိုင်းကာ ပြီးမှ မျက်စောင်းထိုးတတ်သော အဖြစ်အပျက်မျိုးကို သူ ထပ်မံကြုံရတော့ဘူးလား။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

သူက မပြောရင် မဖြစ်သဖြင့် အဖြစ်အပျက်တွေကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။ ကိုလင်းက သူ ပြောသမျှကို တစ်လုံးမှ ဝင်မထောက်ဘဲ သေချာနားထောင်ကာ သူ့စကားဆုံးသွားလျှင်တော့ ခေါင်းတွေကိုပဲ ယမ်းနေတော့သည်။ အဲဒီပုံစံကိုမြင်လျှင် သူ့ရင်ထဲ၌ နည်းနည်းသွေးပျက်ချင်သလို ဖြစ်လာလေသည်။

“အပျက် အပျက်နဲ့ နာခေါင်းသွေးထွက်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့လိုဟာမျိုးတွေကို ပြောတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စမှာ မင်း မှားတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

“ကိုလင်းကဗျာ”

“ကိုလင်းက မဗျာနဲ့။ မင်းက ... မင်းကို သူက ချစ်တယ်ဆိုတာသိလို့ ဇွတ်ဗိုလ်ကျနေတာကိုး။ တစ်ခါတလေ မင်းပုံစံကို ကြားထဲက ငါတောင် အမြင်ကတ်တယ် ...”

ဘယ်မိန်းကလေးမဆို အယုအယ အချောကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲကွ၊ ပြီးတော့ သူက မင်းထက်လည်း ယေသေးတယ်။ အခုကိစ္စမှာ မင်း ပြန်ရောက်တာကို သူ့ကို အသိမပေးတာကိုကမှားနေပြီ။ ပြီးတော့ Moon Soon မှာ မြတ်နိုးနဲ့ တွဲတွေ့တော့လည်း မင်းအနေနဲ့ သူ့ကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ဖြစ်သင့်တယ်လေ။ မြတ်နိုးကို မဏ္ဍပ်တိုင်တက်မပြချင်ရင်တောင်မှ ချစ်သူကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့ ပုံစံမျိုး လုပ်သင့်တာပေါ့ ...

ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲဆိုရင် မနေ့ကမှ ရောက်တာ။ ချစ်သူဆီလာမလို့ လမ်းမှာ သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့တာနဲ့ မုန့်လိုက်ကျွေးတာ ဘာညာဆိုရင်လည်း ချစ်သူက အဲဒီလောက်ကြီး တင်းခံနေမယ့် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ချက်ချင်းပဲ ဟင်းဟင်းဟ်ဟ် ဖြစ်သွားမယ့်သူပါ။ အခုတော့ မင်းက အဲဒီလိုလုပ်ရမှာကို အောက်တယ်လို့ ထင်တဲ့ပုံပဲ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ မာနမျိုးထားတာ ငါကတော့ မကြိုက်ဘူးကွာ ...

သမီးရည်းစားတွေရဲ့ တချို့ပြဿနာတွေမှာ ကိုယ်က မှန်နေရင်တောင် အလျှော့ပေးရသေးတာပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ မင်းက အခြေအနေအရ မှားနေတဲ့သူ။ ပြေပြေလည်လည် ချောချောမော့မော့ ဖြေရှင်းသင့်တယ်။ ထားတော့ ...

Moon Soon မှာတုန်းက မဖြေရှင်းချင်ဦး ကန်တော်ကြီးထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့တုန်းက မင်း သူ့ကို ချောသင့်တာပေါ့။ ဘယ်သူမှ ရိုတာမှမဟုတ်တာ။ အဲဒီတုန်းကသာ မင်း ပြေပြေလည်လည် ပြောပြခဲ့ရင် ဒီလောက်ထိ အခြေအနေတွေက ဆိုးရွားသွားမှာမဟုတ်ဘူး ...

မင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ချစ်သူဟာ မာနမထားဘူး မိုးခေါင်။ မင်းကသာ မာနကျွေးထားနေခဲ့တာ။ မင်းရဲ့ မာနတွေကြောင့်ပဲ မင်းတို့ ဝေးသွားကြတာ။ ချစ်သူလို မိန်းကလေးမျိုးက မာနကြီးနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာတောင် ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မာနကြီးခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းအပေါ်ဆို ပိုတောင်မကြီးခဲ့သေးတယ် ...

ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးက ရေခြားမြေခြားကို ထွက်သွားတာတောင် မင်းကို နှုတ်မဆက်ခဲ့ဘူးဆိုတော့ သူ မင်းကို တော်တော်စိတ်နာသွားပြီ”

ကိုလင်းရဲ့ အဆုံးသတ်စကားသည် သူ့နှလုံးသားကို ဓားတုံးတုံးဖြင့် ကြိတ်လှီးလိုက်သလို မချိမဆန့်ဝေဒနာကို ခံစားသွားရစေပါသည်။

ဒီရေဒီမြေမှာ ချစ်သူ မရှိတော့ဘူးဟူသော အသိနှင့် သူ့ကို စိတ်နာသွားသည် ဟူသောအသိက နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို

ထုတ်ယူသွားသလို ခံစားသွားခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့် ပြောစကား တစ်ခုကို ကြားဖူးတာ စိတ်ဆိုးအောင်ပဲလုပ် စိတ်နာအောင်မလုပ်ပါနဲ့တဲ့။

သူဟာ ချစ်သူကို ကြိမ်ဖန်များစွာ စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ခဲ့တာလား ...။ စိတ်နာစရာ အကြောင်းသေးသေးလေးတွေကို ခဏခဏ လုပ်ခဲ့တာလား ... စသဖြင့် ဒီအချိန်မှာ သူ မဝေခွဲနိုင်တော့ပါ။ သူသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် အရပ်ကြိုးပြတ် ပြေလျော့ရင်း နားထဲတွင် ချစ်သူရဲ့ အသံလေးကို ကြားယောင်ပြီးလာသည်။

“ကိုကြီးရေ... ကိုကြီးရေ ...”

“ကိုကြီးရေ ... ကိုကြီးရေ ...”

အဲဒီအသံလေးသည် နီးလိုက် ဝေးလိုက်ဖြင့် သူ့နားအနားတွင် ရစ်ဝဲကာနေသည်။ သူ့ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးသည် ဗလာကျင်းထားသလို ဘာမှမရှိတော့ဘဲ တုန်ဟိုက်နေသည်။ ချစ်သူတစ်ယောက် သူ့ကို ထားခဲ့ကာ တကယ်ထွက်သွားခဲ့ပြီ ဟူသော အသိသည် ဘာနဲ့မှမတူသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခု စတင်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရပါသည်။

သူ တောင်းပန်ထားသော စာများအတွက် ချစ်သူသည် တုံ့ပြန်မှု တစ်စုံတစ်ရာမှ မပေးခဲ့ပါ။ ချစ်သူရဲ့နှလုံးသားသည် သူ့အတွက်တော့ အေးခဲတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီဟု ထင်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို အဲဒီလူ အနားမှာမရှိတော့သည့် အချိန်ကျမှ သိရတယ်ဟူသော စကားမှာ တကယ်ပဲ မှန်ပါသည်။ သူသည် ချစ်သူ မရှိတော့သည့် အချိန်ကျမှ ချစ်သူရဲ့ တန်ဖိုးကို နားလည်သိမြင်ခဲ့ရသည်။ ရှိခဲ့စဉ် သူမက သူ့ကို သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ပြခဲ့စဉ်တုန်းကတော့ သူဟာ အဲဒီအချစ်တွေကို ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်း တုံ့ပြန်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့။ အခု သူက ကြင်နာစွာ တုံ့ပြန်ချစ်ပြချင်သည့် အချိန်ဝယ် ချစ်သူက အနားမှာ မရှိတော့ပြီ။

လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခွင့်မရတော့ဘူးဆိုမှ ပိုတွေ့ချင်တာဟာ လူ့သဘာဝလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်သံ၊ မျက်နှာ၊ စကားပြောသံ စတာတွေကို အသည်းအသန် ရူးသွပ်စွာ စွဲလမ်းရသော အဖြစ်အပျက်သည် နှလုံးသားကို ပင်ပန်းကြမ်းရှုစေပါသည်။ သူသည် ချစ်သူ၏ သူငယ်ချင်း အင်ခန့်ထံသို့သွားကာ ချစ်သူရဲ့လိပ်စာကို တောင်းခဲ့သေးသည်။ ဟိုကလည်း အိုက်တင်မခံ ပဲမများပဲ ပေးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူ ဆက်သွယ်လေသော စာများသည် တုံ့ပြန်ခြင်းကင်းမဲ့သော စာများသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၈၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာတိမ်ရာ၊ သင်္ကန်းကျွန်းဗြူ၊ နယ် သို့ ခရီးသွားဓလေ့ နိုင်ပါသည်။

ချစ်သူသည် ကျောင်းကနေ မောမောပန်းပန်းဖြင့် ပြန်လာပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ရှိ စာပုံးလေးကိုမြင်လျှင် ရင်တစ်ချက် ခုန်သွားသည်။

သော့ကိုထုတ်ကာ စာပုံးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် စာလေး စောင် ထွက်လာသည်။ ကျန်သုံးစောင်က သူငယ်ချင်းရဲ့စာတွေ ဖြစ်ပြီး တစ်စောင်ကတော့ ချစ်သူအတွက်စာဖြစ်သည်။ ကိုကြီး ထံမှ ချစ်သူသို့ စာတွေက နှစ်ပတ်ကို တစ်ခါလောက် လာပါ သည်။

ချစ်သူသည် အိမ်ထဲတောင် မဝင်နိုင်တော့ဘဲ အိမ် ရှေ့ကခုလေးမှာတင် ထိုင်ကာ သူ့စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။ သူ့စာက ရှည်ရှည်စေးစေးကြီး ရေးထားတာ မဟုတ်ပါ။

“ချစ်သူ ...

ကိုယ့်ကို အခုထိ စိတ်နှာလိုကောင်းနေတုန်းပဲလား။ တာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ကိုယ့်ကို မဆက်သွယ်ပေမယ့် ကိုယ် အခြံတမ်းမျှော်နေပါတယ်။ မင်း ပြန်လာမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေပါတယ်။

ကိုယ်ချစ်သူလေးရဲ့နှလုံးသားက မိုးခေါင်နေတာ ကြောင့် မလန်းဆန်းနိုင်ပေမယ့် မိုးရွာပေးမယ့်နေ့ကို စောင့် နေပါတယ် ...

ညီမလေးရယ် ...

ပြန်လာခဲ့ပါ”

ချစ်သူသည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ပြုံးမိသည်။ ချစ်သူ မညာချင်ပါ။

“သူ့ကို အရမ်းစိတ်နှာသွားခဲ့တာ မှန်သော်လည်း မမုန်းနိုင်သေးတာတော့ သေချာသည်။

သူ့ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ချစ်မိသွားလဲတော့ မပြောတတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ချစ်သူသည် ရင်ထဲက အချစ်ကိုရော သူ့ကိုရော ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည်။

ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းတွေ ကင်းဝေသောဘဝမှာ ခဏ လောက်တော့ ကွန်းခိုချင်ပါသေးသည်။

သူကတော့ စာထဲမှာ သူ့ချစ်သူရဲ့ နှလုံးသားက မိုးခေါင်နေတယ်တဲ့။ ချစ်သူကတော့ အဲဒီလို မထင်ပါ။ ချစ်သူရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ မိုးခေါင် ဆိုသော လူတစ်ယောက်ရှိနေပါသည်။ အဲဒါကိုတော့ အခုချိန်မှာ သူ သိဖို့မလိုအပ်သေးဟု ထင်သည်။ သူ ပြောသလို ချစ်သူရဲ့နှလုံးသားမှာ မိုးခေါင်နေတယ် ဆိုရင် လည်း ဒါဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ ရွာချဖို့ ငွေ့ရည်ဖို့ နေတဲ့အချိန် ဟုပဲ ဆိုချင်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အချစ်သည် အချိန်ကို စောင့်တတ်
သလို အချိန်ကလည်း အချစ်ကို မှတ်ကျောက်တင်ဖို့ စောင့်ကြည့်
တတ်ပါသည်။

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဝေခန့်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့ လိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုခင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုခင်္ဂလာစိမ်းရောင်၊
သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သို့ ခရီးသွားပေးဖို့ နှိပ်ပါသည်။